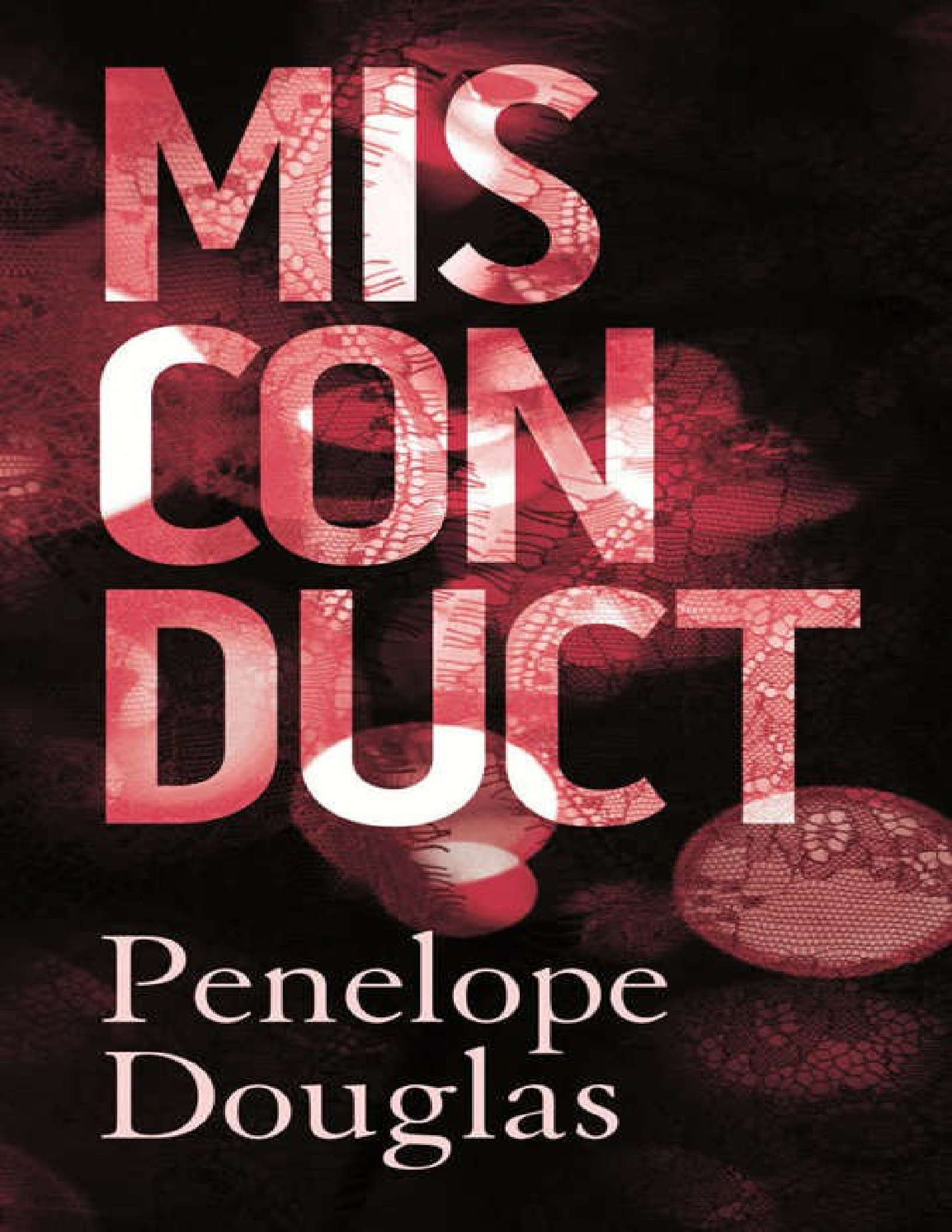

MIS
CON
DUCT
Penelope
Douglas

Fall Away serisi için övgüler

'Bu kitabı bir oturuşta okudum. *Rakip* seksi olduğu kadar sürükleyiciydi!' #1 *New York Times* çok satan yazarı Colleen Hoover

"Duygusal bir heyecan arayan okuyuculara hitap edecek duygu ve yoğunluk dolu" *IndieReader*

'Bu ateşli, aksiyon dolu hikaye, türün keskin tarafına güçlü bir katkı ve okuyucular bir sonraki bölümü merakla bekleyecekler'
Publishers Weekly

"Yapmam gereken her şeyi bırakıp her kelimeyi yutmamı sağlayacak bir kitap için gerçekten can atıyordum... ve *Bully* tam olarak bunu yaptı! *Smitten Kitap Blogu*

'Kötü çocuk iyi kızla tanışır hikâyesine benzersiz bir yorum. Elimden bırakamadım! *Aestas Kitap Blogu*

"Tecrübeli yazarların yapamadığı bir şeyi yaptı - tam bir pislik olan bir kahramanı aldı ve beni ona aşık etti" *Scandalicious Book Reviews*

OceanofPDF.com

Penelope Douglas, *New York Times'ın* çok satan Fall Away serisinin yazarıdır. Dubuque, Iowa'da doğmuş, öğretmen olmadan önce kamu yönetimi alanında lisans ve ardından New Orleans'taki Loyola Üniversitesi'nde eğitim yüksek lisansı yapmıştır. Şimdi tam zamanlı olarak yazıyor ve kocası ve kızlarıyla birlikte Las Vegas'ta yaşıyor.

Penelope Douglas'ı çevrimiçi
ziyaret edin:
www.penelopedouglasauthor.com
www.facebook.com/PenelopeDouglasAuthor
www.twitter.com/pendouglas

PENELOPE DOUGLAS TARAFINDAN

Fall Away serisi:

Bully
Sen Rakip
Olana Kadar
Uzaklara Düşmek
Alev (e-novella)

OceanofPDF.com

TELİF HAKKI

Piatkus tarafından

yayımlanmıştır 978-

0-3494-1022-7

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © Penelope Douglas, 2015

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Readers Guide copyright © Penguin Random House, LLC, 2015
Falling Away'den alıntı copyright © Penelope Douglas, 2015

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

P I AT K U S
Little, Brown Kitap Grubu
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra, EC4Y 0DZ

www.littlebrown.co.uk
www.hachette.co.uk

OceanofPDF.com

Görevi kötüye kullanma

İçindekiler

Fall Away serisi için övgüler

Yazar Hakkında

Penelope Douglas tarafından

TELİF HAKKI

İthaf Epigraf

Epigraf

Çalma Listesi

BİR: Easton

İKİ: Easton ÜÇ:

Tyler DÖRT:

Easton BEŞ:

Tyler ALTI:

Easton YEDİ:

Easton SEKİZ:

Tyler DOKUZ:

Easton ON:

Tyler

ON BİR: Easton ON İKİ:

Tyler

ON ÜÇ: Easton ON DÖRT:

Tyler

ON BEŞ: Easton ON

ALTI: Tyler

YEDİ ON: Easton SEKİZ ON:
Tyler
DOKUZ: Easton YİRMİ:
Easton
YİRMİ BİR: Tyler
YİRMİ İKİ: Easton
YİRMİ ÜÇ: Tyler YİRMİ
DÖRT: Easton YİRMİ
BEŞ: Tyler
YİRMİ ALTI: Easton
YİRMİ YEDİ: Easton
Sonsöz
Teşekkür Okuyucu
Rehberi Uzaklara
Düşmek Reklam

OceanofPDF.com

Öğretmenlerimiz

için...

OceanofPDF.com

Aşk, iki kişinin oynayabileceği ve ikisinin de kazanabileceği bir oyundur.

-Eva Gabor

OceanofPDF.com

Sevgili okuyucu,

Tüm kitaplarım, okuma deneyiminizi geliştirmek için Pinterest panolarıyla birlikte geliyor. Lütfen Misconduct'ın panosunun keyfini çıkarın www.pinterest.com/penelopedouglas/misconduct-2015/ okurken.

Ayrıca bu kitabın sonunda tartışma soruları da bulacaksınız.

OceanofPDF.com

OYUN LİSTESİ

Three Days Grace'den "Home"
Shaman's Harvest'tan "Dangerous"
Saliva'dan "Always"
Bangles'tan "Hazy Shade of Winter"
Afroman'dan "Because I Got High"
Rihanna'dan "Only Girl"
DJ Snake & AlunaGeorge'dan "You Know You Like It"
You Me at Six'ten "Room to Breathe"
Thousand Foot Krutch'tan "Untraveled Road"
Theory of a Deadman'dan "Drown"
Louis Armstrong'dan "When the Saints Go Marching In" Laurel'den "To the Hills"
Breaking Benjamin'den
"Failure" In Flames'ten
"Paralyzed"
Bush'tan "Gliserin"
Bob Marley and the Wailers'dan "No Woman, No Cry"

OceanofPDF.com

BİR

EASTON

Çoğu Mardi Gras balosu, o günkü geçit törenlerinde yer alan sanatçıların konukları eğlendirmek için katılımıyla canlı geçerken, bu özel parti çok farklı bir havayla dolup taştı.

Etrafımda davetli listesini oluşturan zengin ve güçlülere baktım, herkesi ölçüp biçtim, bağlantıları ve isimleri eğitimleri ya da kariyerlerinden çok bir özgeçmiş gibiydi.

Etrafımdaki herkes rahatlamış görünse de - yoğun şampanya akışından dolayı, emindim - bu sadece maskelerinin üstünde bir maskeydi.

Sakin değillerdi. Çalışıyorlardı. Anlaşmalar yapılıyor ve ilişkiler satın alınıyordu ve politikacılar her zaman iş başındaydı.

Ama yine de havada bir hareketlilik vardı. Ne de olsa New Orleans'ta Mardi Gras vardı.

Yılın bu zamanı, turist tsunamisinin sokakları tıkaması ve sürekli geçit törenlerinin yolunuzu kesmesi nedeniyle normalde on beş dakikalık bir yolculuğu üç saate dönüştüren trafik nedeniyle birçok yerel halkın şehirden kaçtığı bir dönemdi.

Şehir ve çevresindeki bölgeler her Mardi Gras sezonunda kırk ila elli geçit törenine ev sahipliği yapıyordu ve her geçit töreninin bir krewe'si vardı - bazıları seksen bin dolara mal olan şamandıraları inşa etmek için para bağışlayan kar amacı gütmeyen bir kuruluş, krewe üyeleri ise uzanan eller ve çığlık atan kalabalıklar arasında boncuk ve diğer ıvır zıvırları fırlatırken maske takma ayrıcalığının tadını çıkarıyordu.

Bu özel krewe seçkin, parası ve siyasi bağlantılarıyla neredeyse aristokratikti. Avukatlar, CEO'lar, yargıçlar, aklınıza ne gelirse... Bu şehirde kim varsa bu gece buradaydı. Kardeşimin daveti kabul etmesinin nedeni de buydu.

Jack, New Orleans toplumunun şeker kaplı bir çikolata gibi olduğunu biliyordu. Güzel şeylere ulaşmak için kabuğu kırmak zorundaydınız.

Anlaşmalar ve ilişkiler konferans masalarında ya da ofislerde yapılmazdı. Bir puro barında Chivas kadehleri eşliğinde ya da açık Fransız kapılardan içeri süzülen *Natchez* vapurundan gelen kalyop müziği eşliğinde Quarter'daki pis bir deniz ürünleri batakhanesinde on kilo kerevitin etrafında kararlaştırılırdı. İnsanlar imzalara değil, sarhoşken saçmalama yeteneğinize güvenirlerdi.

Bu şehri sevmemin tüm sebepleri.

Düşmeyi bekleyen ama nasıl ayağa kalkacağını bilen insanlar tarafından kan, ter, müzik, acı ve ölümle aşılanmış fırtınaların tarihini barındırıyordu.

Garsonun tepsisinden bir kadeh daha şampanya alırken ona mütevazı bir gülümseme sundum ve önümde asılı duran Degas taklidine bakarak arkamı döndüm.

Tuval üzerindeki yağ çabuk yanardı. *Çok çabuk, diye* düşündüm, şampanya flütünün soğukluğu manikürlü parmaklarımdan sızarken yaklaştım.

Tanrım, sıkılmıştım. Cansız nesnelerin alevler içinde kaldığını hayal etmeye başladığımda, geceyi bitirme vakti gelmişti.

Ama sonra telefonumun kalçamda titrediğini hissettim ve doğrulup tekrar resimden uzaklaştım.

"Jack," diye fısıldadım nefesimin altında, kadehimi yüksek, yuvarlak bir masanın üzerine bırakıp, kalçama sarılı telefonuma ulaşmak için elbisemi bacağımdan tırmaladım. Çanta taşımaktan nefret ederdim ve kardeşim burada benimle olduğu ve kredi kartlarına sahip olduğu için tek ihtiyacım olan şey telefonumu güvende tutacak bir yerdi.

Ekranı kaydırarak metin bildirimine tıkladım.

Eğer kaba bir şey söylersen, geleceğim mahvolur.

Başımı kaldırdım, balo salonunu tararken yüzüme bir gülümseme yayıldı. İnsanların oluşturduğu bir çemberin içinde duran ama yüzünde bir sırıtış ve uyarı kaşlarıyla bana bakan kardeşimi gördüm.

Moi? Ona hakarete uğramış gibi bakarak geri mesaj attım.

Mesajı okudu ve sırıtarak başını salladı. Hislerini biliyorum Easton.

Ona gözlerimi devirerek baktım, dudaklarımı bir gülümsemeye dönüştürdüm.

Jack kesinlikle hislerimi biliyordu.

Ama o daha iyi bilmeliydi. Kardeşimi asla yüzüstü bırakmazdım. Babamızın çabuk öfkelenme ve annemizin söylenmemesi gereken şeyleri söylememe yeteneksizliği bana miras kalmış olabilir ama ben sadıktım. Ne zaman kardeşim

çağırdı, ben de geldim. Bana ihtiyacı olduğunda soru sormadım. Onun için her şeye katlanırdım.

Katlanacağım, diye cevap verdim, her zamanki alaycılığımla onun muzip ela gözleriyle karşılaştığımda belli oluyordu.

Jack benden üç yaş büyüktü ve Tulane'deki hukuk fakültesinin üçüncü yılını bitirmek üzereydi. New Orleans'ın seçkinleri arasında dolaşırken, bağlantılarını kurarken ve ilişkiler geliştirirken beni defalarca yardımlara, öğle yemeklerine ve galalara sürükledi. Tüm bunlar, bir yıldan biraz daha uzun bir süre sonra mezun olduğunda doğru iş tekliflerini güvence altına alabilmesi içindi.

İlgimi çekmeyen şeylerle zaman kaybetmekten nefret ederdim, ancak Jack'in bu işlerle uğraşacak bir kız arkadaşı yoktu, bu yüzden sık sık "artı bir" olarak devreye girerdim.

Oynayacak bir şey bul, diye dalga geçti. Ve kirlenme.

Yüz ifademdeki cüreti görmesini umarak kaşlarımı odanın diğer ucundan ona doğru kaldırdım. Siyah metal yarı maskemin içinden bile.

Sen öyle diyorsan... Gözlerimle alay *ettim.*

Geldiğimizde Jack'le birlikte orada takılmış, sohbet etmiş ve ağ kurmuştum, ta ki onlar hatalı yargılamalardan ve hafifletici sebeplerden bahsetmeye başlayana kadar. İşte o zaman kaçtım, konuştukları şeyle ilgileniyormuşum gibi gülümsemeye ve başımı sallamaya zorlanmaktansa sessizce dolaşmayı ve düşünmeyi tercih ettim.

Ama şimdi kalabalığa bakıp Jack'in zamanımı geçirecek bir şey -ya da birini- bulma önerisine uymaya çalışırken, nereden başlayacağımı bile bilemediğimi itiraf etmek zorundaydım.

Kardeşim odayı iyi bir enstrüman gibi kullanabiliyordu - tıpkı iyi bir çocuk gibi gülüyor ve el sıkışıyordu - ama ben kenarları karıştırıyordum.

İçeride ama tam olarak değil.

Bu rollerin tersine döndüğü bir zaman vardı. Ve

önemsediğim bir zaman vardı.

Aşağı doğru eğilerek, elbisemin şeffaf kırmızı katmanlarını yukarı kaldırdım ve telefonumu bacağımın etrafına sabitlenmiş gizli bir taşıma kayışının içine soktum. Bir silah sakladığımdan değil ama yine de bir amaca hizmet ediyordu.

Elbisemin eteklerinin ayaklarıma kadar inmesine izin verdim, kumaşın bacaklarımın üzerinde gezinirken yarattığı ağırlıksızlığı sevdim. Şubat ayında olduğumuz için dışarısı hâlâ oldukça soğuktu ama muhtemelen ilkbahar için tasarlanmış olmasına rağmen kumaşın akıcı ve hafifliğine karşı koyamamıştım.

Yetişme çağının çoğunu spor ayakkabılar ve tenis etekleri içinde geçirmiş bir kız için bu elbise, erkeklerin bazen olacağıma inanmakta güçlük çektiğim kadına yönelik bakışlarını üzerimde toplamamı sağladı.

Ayaklarımın üstüne kadar inen elbise önden ve arkadan çapraz bir şekilde gövdemi sarıyor, ancak A kesimiyle belimin biraz altından dışarı doğru genişliyordu. Parlak kırmızıydı ve sol gözümün üstünden, burnumun sağ tarafından aşağıya doğru kıvrılan ve sağ yanağımın yarısını dantel deseniyle kaplayan siyah metal yarım maskemle mükemmel görünüyordu.

Diğer tek aksesuarım, on yıl önce ABD Açık gençler turnuvasını kazandığımda ailem tarafından bana verilen bir çift elmas küpeydi.

Eğilerek, kıyafetimin nefret ettiğim tek parçası olan topuğumu çıkardım.

Ayağımı kavislendirdim ve sonra parmak uçlarımı göstererek bileğimi döndürdüm. Bir arada olmanın baskısından her yerim ağrıyordu ve diğer kadınların her gün bunların içinde nasıl yaşadıklarını anlamıyordum.

Tek ayağımın üzerinde dengede durarak şampanya bardağımı aldım ve diğer ayağımı tekrar ayakkabının içine kaydırdım, ancak elimden kayıp yere düştü.

İç çekerek topuğu kapmak için eğildim.

Ama eğilmenin ortasında durdum, biri bileğimi tutup bardağı elimden kapınca geri çekildim.

"Dikkatli ol," diye uyardı alçak, derin bir ses.

Gözlerimi kırpıştırdım, bileğimdeki el ile eğildiğimde içkimin yarısını döktüğüm yer arasında gidip geldim.

Doğrulmak için hamle yaptım ama sonra bir adamın bardağı yere bırakıp hemen önümde diz çöktüğünü ve içkimin döküldüğü halıdaki lekeyi görmezden geldiğini görünce durakladım.

"İzin verin," diye önerdi.

Göğsümdeki çarpıntıyı görmezden gelerek, ayak bileğimden tutup ayağımı zahmetsizce topuğuma geri kaydırmasını izledim, emin elleri beni tekrar düzeltti.

Parmaklarının sıcaklığı bacağıma yayıldı ve kalbimin bu kadar hızlı atmasından biraz rahatsız olarak gözlerimi kıstım.

Diğer konukların çoğu gibi maske takmıyordu. Babamın genel bilgeliğine göre, bu muhtemelen onun oyun oynamadığı ya da kalabalığın bir parçası olma ihtiyacı hissetmediği anlamına geliyordu. Herkesin onun kim olduğunu bilmesini isterdi. Korkusuz, cesur, kural tanımaz.

Ama içimdeki alaycı kişi muhtemelen maskesini evde unuttuğunu söyleyecektir.

Başını kaldırıp bana baktı, dudakları hafifçe eğilmişti ve kapüşonlu gözleri beni ilgiyle süzüyordu. Daha yaşlı olduğunu hemen anladım.

Önemli ölçüde.

Gözlerinin etrafındaki belli belirsiz çizgilere bakılırsa muhtemelen otuzlu yaşlarının ortalarında.

Ve bu eski olmasa da, yirmi üç yaşında neredeyse benim kuşağımın dışındaydı.

Bu da hoşuma gitti. Eğer elleri eminseydi, belki dili de öyle olurdu. Konuşma açısından demek istedim.

Siyah saçları yanlarda ve arkada kafa derisine yakın kesilmiş, tepedeki daha uzun saçlar düzgünce şekillendirilmişti. Tıraşlıydı ve özel dikim yün smokini buradaki herkesi soluk gösterecek kadar koyu bir siyahtı. Ayakkabıları Rolex'ini gölgede bırakıyordu ve bunun için Tanrı'ya şükür. Mücevherli erkekler çok bakım isterdi.

Ve yakışıklıydı. Dar çenesi ve yüksek elmacık kemikleri, taş mavisi gözlerinin üzerindeki keskin siyah kaşlarını vurguluyordu.

Yakışıklıdan daha fazlasıydı. Baştan çıkarıcıydı.

Dudaklarımın kenarlarında küçük bir

gülümseme hissettim.

"Teşekkür ederim," dedim usulca, ayağımı tekrar yere koyarak.

Parmakları beni bırakmadan önce baldırımın bir santim yukarısını sıyırdı ve tenime yayılan ürpertiyle savaşmak zorunda kaldım.

O da cesurdu.

Ayağa kalkarken, dimdik dururken ve geri çekilmek için herhangi bir hamle yapmazken gözlerini tuttum - yağmamış yağmurla ağırlaşmış bir bulutun rengi -.

"Ayakkabılarını kaybetmek, içkilerini dökmek... Normalde bu kadar dağınık mısın?" diye takıldı, gözlerindeki kendinden emin muziplik belimden aşağısını sıcacık yapıyordu.

Kaşlarımı kaldırdım ve ona ukala bir sırıtış attım. "Yabancı kadınları hissetmek, küçümseyici sözler... Normalde bu kadar kaba mısın?" diye sordum.

Gözlerinde bir gülümseme vardı ama cevap vermesini beklemedim.

Şampanya kadehimi masadan aldım ve onun etrafından süzülerek resme geri döndüm.

Eğer umduğum gibi bir adam olsaydı, beni takip ederdi. Çekiciydi ve ilgimi çekmişti ama bu, bunun için çaba göstermesi gerekmediği anlamına gelmiyordu.

Bardağı ağzıma götürdüm ve onun beni izlediğini hissederken dilimin üzerindeki baloncukların soğuk acılığını içime çektim.

"Pek iyi vakit geçiriyor gibi görünmüyorsun," diye gözlemledi yanıma yaklaşarak.

Hafif parfümü burun deliklerimden içeri süzüldü ve göz kapaklarım bir anlığına dalgalandı.

"Tam tersine..." Şampanyamla Degas taklidini işaret ettim. "Ben de tam biraz benzin ve kibritin bu resmi nasıl güzelleştireceğini düşünüyordum."

İçinden güldü ve balo salonunun loş ışığında gözlerinin parıldamasına bayıldım. "O kadar kötü, ha?"

İç çekerek başımı salladım. "O kadar kötü."

Yanında dururken cüssesinin tüm ölçüsünü hissediyordum. Beş yedi yaşında kısa boylu değildim ama topuklu ayakkabılarla bile ancak omzuna kadar gelebiliyordum. Göğsü geniş ama zayıftı ve kollarını göğsünün üzerinde çaprazladığında üst kollarındaki kasları seçebilmeyi seviyordum. Smokininin içinden bile.

Bir amirin sert ifadesiyle bana baktı. "Sık sık piroteknik fanteziler kurar mısın?" diye sordu, eğlenmiş görünüyordu.

Resme geri döndüm, sorusunu düşünürken dalgın dalgın resme bakıyordum.

Piroteknik fanteziler mi? Hayır.

Piroteknik olsun olmasın pek çok fantezim vardı, ama bunu ona söylemek ne kadar açık olurdu? Yönlendirici bir soruya verilen ucuz bir yanıttı. Ben olsam o kadar belli etmezdim.

"Yangın çıkarmak istemiyorum," dedim ona, flütü dudaklarıma dayamış Degas'ya bakarken. "Sadece yanan odaların ortasında durmayı seviyorum."

Kadehi geri devirerek şampanyayı bitirdim ve yere koymak için döndüm, ama o kadehin dibini tutarak beni durdurdu.

"Ne kadar kalacaksın?" diye sordu, bardağı elimden alıp masaya koyarken gözleri dalgındı. "Kaçmaya çalışmadan önce yani."

"Herkesten daha uzun."

Bana şaşkınlıkla baktı.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Çıkış için çılgınca koşuşturan kargaşaya katılır mısın?"

Sırıtarak resme geri döndü. "Hayır," diye cevap verdi. "Ben zaten dışarıda olurdum, tabii ki."

Gözlerimi kıstım, kafam karışmıştı.

Bana sırıttı ve fısıldamak için eğildi, "Sonuçta yangını ben çıkardım."

Ona bahşetmeyi reddettiğim bir gülümsemeyle çenem ağrıyordu. Sürprizlerden hoşlanmıyordum ama ilginç biriydi ve benimle konuşurken gözlerimin içine bakıyordu.

Tabii ki verdiği cevaplar kadar sohbeti devam ettirme becerisi de ilgimi çekmiyordu. Havadan sudan konuşabilirdim ama bu daha eğlenceliydi.

Gözlerimin ondan uzaklaşmasına izin verdim.

"Sanat eserini beğenmediğiniz için üzgünüm," dedi duvardaki parçaya bakarak.

Kalçam telefonumdan gelen titreşimle titredi ama aldırmadım.

Boğazımı temizledim. "Degas harika bir sanatçı," diye devam ettim. "Onu severim. Eserlerinin çoğunda durağan figürler yerine hareketi tasvir etmeyi amaçlamıştır."

"Bu hariç." Barda oturan yalnız kadının r e s m i n i başıyla işaret etti.

"Evet, bu hariç," diye kabul ettim, *L'absinthe'i* işaret ederek. "O da insanları tek başına göstermeye çalıştı. Bu resim ortaya çıktığında eleştirmenler tarafından çirkin ve iğrenç olarak nitelendirildi."

"Ama sen seviyorsun," diye çıkarım yaptı.

Döndüm, yavaşça duvar boyunca ilerledim, onun da beni takip edeceğini biliyordum.

"Evet, kötü sanatçılar tarafından kopyalandığında bile," diye şaka yaptım. "Ama neyse ki burada kimse farkı anlamayacak."

Cüretim karşısında sessiz kahkahasını duydum ve muhtemelen hakarete uğrayıp uğramadığını merak ediyordu. Her iki durumda da, bana gerçekten umursamayan bir adam gibi geldi. Muhtemelen peşinde olduğu şey benim saygım değildi.

Gözlerinin sırtımda gezindiğini, vücudumun hatlarını takip ederek kalçalarıma kadar indiğini hissettim. Kollarım dışında sırtım, kumaşın ve çapraz çalışmanın vücudumda çıplak bıraktığı tek yerdi.

Açık Fransız kapılarından dönerek mum ışığıyla aydınlatılmış geniş balkona çıktım. İçerideki müzik yavaş yavaş arkamızda belli belirsiz bir yankıya dönüştü.

"Degas gerçekten umurunda değil, değil mi?" Parmaklıklara doğru yürürken başımı sadece göz ucuyla onu görecek kadar çevirerek sordum.

"Degas umurumda bile değil," dedi utanmadan. "Senin adın ne?"

"Bu da pek umurunda değil."

Ama sonra eli benimkini tuttu ve beni durdurdu. Yarı yolda döndüm ve ona baktım.

"Cevabını istemediğim soruları sormam." Bir uyarı gibiydi.

Parmaklarımı kıvırdım, kalbimin küt küt attığını hissettim.

Bu adamın eğlenceli bir tarafı olduğu izlenimini edinmiş olsam da, şimdi başka yüzleri de olduğunu anladım.

"Easton," diye kabul ettim.

Arkama dönerek kalçalarımı korkuluklara dayadım ve tırabzanı kavrayarak onu arkamda hissettim.

Nefes aldım, balo salonundaki manolyaların kokusu burnuma doldu ve sadece Quarter'a özgü, her daim var olan bir tat yayıldı. Eskimiş odun, bayat likör, eski kâğıt ve yağmur bir araya gelerek, Bourbon'da sisin içinde sakin bir sabah yürüyüşünde neredeyse yemekten daha lezzetli bir koku yaratıyordu.

"Adımı öğrenmek istemez misiniz?" diye sordu.

"Cevabını istemediğim soruları sormam," diye cevap verdim sessizce. Göremesem de gülümsediğini hissettim.

Mahalleye baktım, manzara karşısında neredeyse nefesim kesiliyordu.

İnsan denizi Bourbon Caddesi'ni bir sel gibi kaplamıştı, geri dönmek ya da kitleler arasında manevra yapmak için ancak yeterli alan vardı. Burada yaşadığım beş yıl boyunca nadiren gördüğüm bir manzaraydı, Mardi Gras sırasında Frenchmen Caddesi'ndeki yerel mekânları tercih ederek Fransız Mahallesi'nden uzak durmayı tercih ediyordum.

Ancak yine de hayranlık uyandıran bir manzara olduğu için takdir edilmesi gerekiyordu.

Sokak lambaları akşamın geç saatlerinde havada parlıyordu ama sadece bir dekorasyon görevi görüyorlardı. Barların, caz kulüplerinin ve restoranların neon ışıkları - balkonlardan havada uçuşan ve bekleyen ellere inen boncuk kalabalığından bahsetmiyorum bile - ışık, müzik, heyecan ve açlıkla dolu renkli bir görüntü oluşturuyordu.

Mardi Gras'ta her şey olur. *Ne isterseniz yiyin. Doyasıya iç. Herhangi bir şey söyleyin ve* - göz kırptım, yanıma doğru hareket ettiğini hissettim - *tüm iştahınızı doyurun.*

Mardi Gras serbest bir geçişti. Kuralların tabu olduğu ve ne istersen yaptığın bir gece, çünkü yarın uyanacaksın - Ash

Çarşamba - Lent'in önümüzdeki altı haftası boyunca günahlarınızdan arınmaya ve ruhunuzu temizlemeye hazır olun.

Onların kaygısız eğlencelerine imreniyor, kendimi bırakma cesareti göstermeyi, omzumun üzerinden bakmayı bırakmayı ve sabah hatırlamayacağım şeylere gülmeyi diliyordum.

Caddede göz alabildiğine uzanan kalabalığı gözlemleyerek, "Ne kaos ama," diye yorumladım. "Tüm bunların ortasında olmak gibi bir arzum hiç olmadı."

Başımı çevirdim ve uzun, koyu kahverengi saçlarımı omzuma atarken onun gözleriyle karşılaştım.

"Ama tüm bu kargaşayı buradan izlemeyi seviyorum," dedim ona.

Gözlerini kısmıştı. "Bu hiç iyi değil," diye azarladı hafif bir gülümsemeyle. "Herkesin oradaki kalabalığın çılgınlığını en az bir kez tecrübe etmesi gerekir."

"Kusmuk birikintilerinden kaçarken, değil mi?" Ben de karşılık verdim.

Eğlenerek başını salladı. Ellerini korkuluklara dayayıp başını bana doğru eğerek, "Peki ne iş yapıyorsun?" diye sordu.

"Birkaç ay içinde yüksek lisansımı bitiriyorum," diye cevap verdim. "Loyola'da."

Gözlerinden bir anlık endişe geçti ve ben de başımı eğdim.
Belki de beni olduğumdan daha yaşlı
sanmıştı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"
diye sordum.

"Bu beni neden rahatsız etsin ki?" diye meydan okudu.

Onun bu oyununa gülümseyerek ağzımın kenarını eğdim. "Beni buraya egzersiz yapmak için takip etmedin," diye belirttim, ikimiz de iki yetişkin arasındaki gecenin nereye varabileceğini çok iyi biliyorduk. "Hâlâ üniversitedeyim, en azından birkaç aylığına. Ortak bir noktamız olmayabilir."

"Ben olsam endişelenmezdim," diye cevap verdi ukala bir ses tonuyla. "Şu ana kadar ilgimi çektin."

Gözlerim parladı ve ya gülmek ya da öfkeyle onu azarlamak için başka tarafa baktım.

"Peki sen ne iş yapıyorsun?" Gerçekten umursamadan sordum.

Dik durdu ve bana dönerken ellerini ceplerine soktu. "Tahmin et," diye emretti.

Ona baktım, vücudumu da onunkine doğru çevirdim.

Tahmin et.

Tamam.

Gözlerimin boynundan ve göğsünden aşağıya inmesine izin vererek, beyaz gömleğinin yakasına takılmış ipek kravatıyla üç parçalı siyah smokinini inceledim.

Her saç teli yerli yerindeydi ve heykelsi yüzü mum ışığında kaymaktaşı gibi parlıyordu.

Ayakkabıları parlak ve yıpranmamıştı ve siyah timsah derisi kayışlı Rolex'inin yüzü, muhtemelen bütün yıl açık kalan caddenin karşısındaki Noel ışıklarının renkli parıltısını yansıtıyordu.

Tam olarak ne iş yaptığını söylemek neredeyse imkânsızdı ama bir tahminde bulunabilirdim.

Ayağa kalkarak yumuşak ellerimle uzandım ve ceketini yavaşça belinden açtım, muhtemelen ne yaptığımı merak ettiği için kollarının iki yanına düştüğünü gördüm.

Ona bakarken nefesimi sabit tutmaya çalıştım ama bana bakarken gözlerindeki sıcaklık bunu zorlaştırdı.

Öne doğru eğildim, vücudum neredeyse onunkine değecekti, sonra dudaklarımı yaladım ve gözlerimin beline inmesine izin verdim.

"Şey," dedim, "küçük ortak diyecektim ama o bir Ferragamo kemeri."

Göğsü aniden sığlaşan nefesleriyle birlikte hareket etti. "Ve?"

Başımı kaldırıp onun muzip gözleriyle tekrar karşılaştım. "Ve genellikle bu set için BOSS ya da Versace." Balo salonuna doğru başımı sallayarak içerideki beyleri işaret ettim. "Ama bir kemer için dört yüz dolar harcayabiliyorsanız," diye açıkladım ona, "onun yerine *kıdemli* ortak diyeceğim."

Homurdandı ama ellerimi çekmek için hiçbir hamle yapmadı. "Sen bir avukatsın," dedim sonunda.

Gözlerini kısarak beni süzdü. "Erkek kemerleri hakkında çok şey biliyor gibisin," diye gözlemledi, "ve paranın nasıl fark edileceğini."

Neredeyse gözlerimi deviriyordum. Ya pahalı şeylere alışkın bir sosyete kızı olduğumu ya da zengin bir erkeğin peşinde koşan bir kadın olduğumu düşünüyordu.

İkisi de değildim.

"Merak etme," dedim ona, korkuluklara yaslanarak. "Benden bir şey alacak kadar şanslıysan, bedavaya gelecektir."

Vücudu gerildi ve çenesini yukarı kaldırarak bana ne yapacağından emin değilmiş gibi baktı. Gözlerimi kaçırdım, parmaklarımı avuçlarımın içinde sıkarak sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım.

Bunu neden söyledim ki?

Eğer anlaşırsak eve birlikte gidebileceğimizin varsayılacağı bir barda değildik. O flört ediyordu, ben de flört ediyordum ama bu kadar ileri gitmemeliydim.

İstediğim bu olsa bile.

İlişkilerden hoşlanmıyor olabilirdim ama bu kendimi bir gece için birine kaptırmaktan hoşlanmadığım anlamına gelmiyordu. Ve çok uzun zaman olmuştu.

Ayağa kalktı ve önümde durup ellerini yanlarımdaki korkuluklara koyduğunda nefesim kesildi.

Alanıma doğru eğilerek yumuşak bir sesle konuştu. "Bu kadar genç bir kadın için ağzın iyi laf yapıyor."

Sonra gözleri dudaklarıma kaydı ve dizlerimin bağı çözüldü.

"İstersen durabilirim," diye alay ettim kısık bir sesle.

Ama sırıttı. "Şimdi, bunun ne eğlencesi olabilir ki?" diye karşılık verdi, hâlâ ağzıma bakıyordu.

İçime çektim, beynim baharat ve sandal ağacı kokularıyla bulanıklaşırken onun kokusunu ciğerlerime çektim.

"Söylesene," diye başladı, "eğer ben bir avukatsam, bunu nereden biliyorsun?"

"Peki." Doğruldum. "Tırnakların temiz, demek ki doğum işinde çalışmıyorsun," diye işaret ettim, elini iterek yanından geçip çiçeklerle dolu taş vazoya doğru yürüdüm. "Kıyafetlerin tasarım ve özel dikim, demek ki para kazanıyorsun." Görünüşüne bakarak onu baştan aşağı süzdüm. "Ve burası New Orleans. Bir avukata ya da hukuk öğrencisine rastlamadan iki adım yürüyemezsin."

Çiçek yapraklarını parmaklarımın arasına aldım ve onun yanıma yaklaştığını hissettiğimde ipeksi yumuşaklığını hissettim.

"Devam et," diye ısrar etti. "Bu gece beni buraya getiren nedir?"

Çenem bir gülümsemeyle karıncalandı. Oyun oynamayı seviyordu.

Aslında bu garipti. Dikkatimi nasıl çekeceğini bilen erkeklere alışık değildim.

"Zorlandın," diye cevap verdim, onun olmasını istediğim adamı düşünerek. İçeride puro içen ve sırtını sıvazlayan o havasız adamlardan biri değil. Onun farklı olmasını istiyordum.

Devam ettim. "Bu insanların hiçbirini gerçekten tanımıyorsun, onlar da seni tanımıyor, değil mi?" Cüret ettim. "Aile baskısı ya da belki patronunun isteği nedeniyle bu geceye katılmak zorunda hissettin kendini."

Beni izledi, gözlerinde ne olduğunu anlayamadığım bir şey vardı.

"Sadece bekliyorsunuz," diye devam ettim, "gergin siyasi konuşmaları, kötü yemekleri ve tahammül edemediğiniz bir oda dolusu insanı ne zaman kibarca terk edebileceğinizi belirlemeye çalışıyorsunuz."

Tekrar korkuluklara yaslandı, dinlerken bana baktı.

"Huzursuzsun," dedim. "Şu anda yapmak istediğin başka şeyler de var ama yapman gerektiğinden emin değilsin ya da yapabileceğin şeyler olduğundan emin değilsin." Gözlerimi kaldırdım ve onunkilerle buluştum.

Sessizce arkasına baktı ve ben umutsuzca ne düşündüğünü bilmek istedim.

Elbette bunca zamandır kendimi tarif ediyordum ama bakışları bana kilitlenmişti, göz temasını hiç kesmiyordu.

Ona yaklaştım, Şubat soğuğu nihayet beni yakalamıştı. "Bu gece ayrıldığımda ne yapacağım?" diye sordu.

"Yalnız gitmeyeceksin," diye karar verdim. "Senin gibi bir adam muhtemelen yalnız *gel*."

Kaşlarını kaldırarak bana meydan okudu ama inkar etmedi.

Ona baktım, kabul etmesini bekliyordum. Burada biriyle mi birlikteydi? Etrafta başka bir kadın varken bana asılacak kadar cesur muydu?

Alyans takmıyordu ama bu ona bağlı olmadığı anlamına g e l m i y o r d u .

"Ya sen?" Uzandı ve saçımdan bir tutamı parmaklarının arasına aldı. "Burada kiminle birliktesin?"

Telefonumun iki kez titrediğini hissettiğimden beri muhtemelen beni arayan kardeşimi düşündüm.

"Boş ver," diye karşı çıktı. "Henüz bilmek istemiyorum." "Neden?"

"Çünkü..." Kafasını kaldırdı, başımın üzerinden uzağa odaklandı. "Dikkatimi dağıtıyorsun ve bu hoşuma gidiyor. Eğleniyorum."

Evet, ben de öyleydim. Bütün gece ilk defa.

Katılımcılar içeride gülüp dans ederken, ikimiz soğuk gecede yalnız başımıza, geniş balkonun etrafında uzanan sadece birkaç kişiyle birlikte çalınan anımıza devam ettik.

"Gerçekten de geri dönmeliyim," diyerek uzaklaştım.

Kardeşim şüphesiz beni arıyordu.

Ama uzanıp elimi tuttu ve gözlerini kıstı. "Henüz değil," diye ısrar etti ve arkamdan balo salonuna doğru baktı.

Elimi çekmek için bir hamle yapmadan durdum.

Önümde durdu, göğsü neredeyse benimkine değiyordu.

"Haklısın," diye fısıldadı, nefesi üzerime düşerken. "O insanların çoğunu gerçekten sevmiyorum ve onlar da beni gerçekten tanımıyorlar." Sesi boğuklaştı. "Ama senden hoşlanıyorum. Henüz iyi geceler demeye hazır değilim."

Yutkundum, balo salonundan gelen yavaş bir caz melodisinin yumuşak damlasını duydum.

"Dans et benimle," diye emretti.

Bir yanıt beklemedi.

Bir elini belime dolayarak beni içeri soktu ve keskin bir nefes aldım, bedenim ilk kez onunkiyle buluştu.

Kollarımı kaldırarak sağ elimi omzuna koydum, sol elimi de onun omzuna koydum ve kendi küçük, özel alanımızda kalarak beni küçük bir daire şeklinde yönlendirmesine izin verdim. Kollarımdan aşağı ürperti yayıldı ama onun fark ettiğini sanmıyordum.

Bir an için gözlerimin kapanmasına izin verdim, onu bu kadar iyi hissettiren şeyin ne olduğunu anlayamıyordum. Ellerim karıncalandı ve bacaklarım güçsüzleşti.

Kendimi bir erkeğe yakın hissettiğim zamanlar çok nadirdi. Cazibe ve tutku hissediyordum ve seksten zevk alıyordum, ama hiçbir zaman kendimi birine bağlanacak kadar uzun süre açmamıştım.

Şimdi kendimi bu gecenin onun kollarından başka bir şekilde bitmesini istemezken buldum.

Ben de öyle olmasını istiyordum. Adına, ne iş yaptığına ya da aile geçmişine ihtiyacım yoktu. Sadece birine yakın olmak ve kendimi iyi hissetmek istiyordum ve belki de bu, tekrar birine ihtiyaç duyana kadar önümüzdeki birkaç ay boyunca beni tatmin etmeye yetecekti.

Başımı hafifçe sallayarak düşüncelerimi temizlemeye çalıştım.

Yeter, Easton. Yakışıklı ve ilginç biriydi ama onda başka hiçbir erkekte görmediğim bir şey görmüyordum.

O özel değildi.

Kafamı kaldırıp, "Partiden keyif almıyorsun, peki şu anda ne yapmayı tercih ederdin?" diye sordum.

Bana küçük, seksi bir gülümseme attı. "Şu anda yaptığım şeyi seviyorum."

Gözlerimi devirerek bana yakın durmasından ne kadar hoşlandığımı gizlemeye çalıştım. "Yani, bu değilse?"

Dudaklarını büktü, düşünüyormuş gibi bana baktı. "Çalışıyor olurdum sanırım," diye cevap verdi. "Ben çok çalışırım."

Yani bir Mardi Gras balosunda içki içip gevezelik etmektense iş

yapmayı mı tercih ediyor? Başımı eğdim ve bir kahkaha patlattım.

"Ne?" Kaşlarını birbirine sıkıştırdı.

Şaşkınlığını görerek gözlerine baktım. "Çalışmayı tercih ediyorsun," dedim. "Bunu anlayabiliyorum."

Başını salladı. "İşim beni zorluyor ama aynı zamanda tahmin edilebilir. Bunu seviyorum," diye itiraf etti. "Sürprizlerden hoşlanmıyorum."

Anında yavaşladım, neredeyse dansımızı durduruyordum.

Ben de hep aynı şeyi söylerdim. Sürprizleri hiç sevmem.

"İş dışındaki her şey öngörülemez," diye ekledim onun için. "Kontrol etmek zor."

Başını eğdi ve elini yüzüme götürerek başparmağını yanağımda gezdirdi.

"Evet," diye düşündü, eli ensemde sahiplenici bir şekilde dolaşırken eğildi. "Ama kontrolü kaybetmeyi sevdiğim zamanlar da oluyor," dedi usulca.

Gözlerimi kapattım. *Tanrım.*

"Soyadın ne?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırarak açtım. *Soyadım mı?* Ayrıntıları masanın dışında tutmak hoşuma gitmişti. Henüz ilk adını bile bilmiyordum.

"Easton?" diye sordu.

Gözlerimi kısmıştım. "Bunu neden bilmek istiyorsun?"

Bir adım öne çıktı, yavaşça üzerime yürüdü ve beni geriye doğru itti. Düşmemek için geri geri gitmek zorunda kaldım. "Çünkü seni tanımaya niyetliyim," dedi. Bir tehdit gibi gelmişti.

"Neden?"

"Çünkü seninle konuşmayı seviyorum," diye karşılık verdi, sesi içinde tuttuğu kahkahayla kalınlaşmıştı.

Arkamdaki duvara çarpıp durdum ve balkonun karşısındaki masada oturan insanlara baktım.

Aramızda kalan mesafeyi kapattı ve yüzü benimkine birkaç santim yaklaşana kadar eğildi.

Ellerimi arkamda kilitledim, içgüdüsel olarak parmaklarımla duvara vurdum ve kafamda saydım. *Bir, iki, üç -*

"*Benden* hoşlanıyor musun?" Dudaklarını şakacı bir şekilde eğerek sözümü kesti.

Yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim. Başımı çevirdim ama yine de gördüğünü biliyordum.

"Bilmiyorum," diye gelişigüzel cevap verdim. "Çok fazla centilmen olabilirsin."

Dudaklarının köşeleri kıvrıldı, uğursuz görünüyordu ve elini ensemden geçirip saçlarımın arasından geçirdi, diğeriyle belimi kavradı ve vücudunu benimkine bastırdı.

"Demek ki hâlâ bir erkeğim ama daha becerikliyim," diye fısıldadı dudaklarıma, nefesim titriyordu. "Ve sana karşı dikkatli olmayacağım tek bir yer var."

Bir inilti kaçtı ve elinin saçlarımda sıkılaştığını hissettim. Ağzıma baktı, yemeye hazırmış gibi görünüyordu.

"Sanırım benden hoşlanıyorsun," diye fısıldadı ve neredeyse sıcak nefesinin tadını alabiliyordum. "Sanırım adımı bile bilmek istiyorsun."

İçeri girdi, ben de kendimi hazırladım, ama sonra aniden durdu ve başını kaldırıp baktı.

"Tyler, işte sen -" Bir kadın sesi cümlenin ortasında durdu.

Başımı çevirdiğimde benden belki yedi yaş büyük, yüzünde hafif şaşkın ama kızgın olmayan bir ifade olan güzel bir sarışın gördüm.

Tyler.

Onun adı buydu.

Ellerini üzerimden çekmesi için zorlayarak yer

değiştirdim. Tyler doğruldu ve kadına baktı.

"Başlamak üzereler," dedi ona, küçük çantasını iki eliyle önünde tutarak. "İçeri gel."

Başını salladı. "Evet, teşekkür ederim, Tessa."

Arkasını dönüp balo salonuna girmeden önce bana hızlıca bir bakış attı.

Onun karısı olmamalı.

Evlilik yüzüğü olmadığı için zaten bir yüzüğü olduğunu düşünmüyordum ama ona Tyler demişti, bu da onu tanıdığı anlamına geliyordu.

Elbisemi düzelttim ve maskeme dokunarak her şeyin yerinde olduğundan emin oldum.

"O bir randevu," diye belirtti. "Kız arkadaş değil."

Başımı salladım ve sonunda ona baktım. "Açıklamana gerek yok," dedim hafifçe.

Evli olmadığına sevinmiştim ama yan odada biriyle buluşurken yaramazlık yapmak istiyorsa, bu onun bileceği bir işti. Utanacak değildim.

Ama hayal kırıklığına uğradım.

Bakışlarından kaçarak etrafıma b a k ı n d ı m ve kollarımı ovuşturarak kendime sarıldım. Soğuk acılaşmıştı ve artık kemiklerime kadar işlemişti.

Gecenin bitmesini istememiştim ama artık bitmişti.

Adını bilmediğim zamanları severdim. Öğrenmeyi beklerken hoşuma gitmişti.

Eğildi. "I -"

Ama sonra durdu, yüzünde çatık bir ifadeyle yukarı bakarken içeriden mikrofona bir ses geldi.

"Bana soyadını s ö y l e ," dedi hızla ve sert bakışlarını üzerime dikti.

"Şimdi, bu ne kadar eğlenceli o l u r d u ?" Ben de ona aynı alaycı ifadeyle karşılık verdim.

Ama o bunu komik bulmadı.

Başını kaldırıp mikrofondaki adamı dinledi ve telaşlı görünüyordu.

Neden bu kadar gergin görünüyordu?

"Kahretsin," diye küfretti ve sonra bana doğru eğilerek ellerini başımın arkasındaki duvara d a y a d ı .

"Eğer gidersen," diye uyardı, "tekrar karşılaştığımızda beni tutan hiçbir şey olmayacak."

Göğsümden bir ürperti geçti ve kalçalarım gerildi. Ama
bunu iyi sakladım.

"Rüyanda görürsün," diye karşılık verdim. "Avukatları sevmem."

Sırıttı, doğruldu ve bana baktı. "Ben avukat değilim." Ve kendini
beğenmiş bir bakışla yanımdan geçip balo salonuna geri döndü.

Bir nefes verdim, omuzlarım hafifçe düştü. *Lanet olsun.*

Hem hayal kırıklığıyla hasta olmuştum hem de harcanmamış şehvetle dolmuştum. İçinde biri varken beni kandırdığı için ne kadar aşağılık bir herifti.

Yalnız gelmediğini biliyormuş gibi davranmıştım ama buna gerçekten inanmamıştım. Belki de numaramı alıp onu bu gece eve götüreceğini ve yarın beni arayacağını düşünmüştü.

Ama böyle bir şey olmayacaktı.

Seks istediğim yerde ve zamanda oldu. Beni menüye koyan erkekleri beklemedim.

Telefonumun tekrar titrediğini hissettim ve Jack'in muhtemelen bu kadar uzun süre ortadan kaybolduğum için kızgın olduğunu bildiğimden görmezden geldim.

Bardakların şıngırdadığı ve insanların güldüğü canlı balo salonuna adım attığımda, kalabalığın üzerinden bakıp uzun çift kapının yanında kardeşimi gördüğümde sahnedeki konuşmacıyı görmezden geldim.

Paltosunu giymişti ve benimkini elinde tutuyordu ve sinirli görünüyordu. Hızla ona doğru ilerledim ve şalımı bana giydirebilmesi için arkamı döndüm.

"Neredeydin?" diye yakındı.

"Oynuyorum," diye mırıldandım, sesimdeki alaycılığı gizlemeye bile çalışmadan.

Sahnedeki konuşmacı kelimeleri geveleyerek konuşmaya devam etti ve seyirciler onun esprilerine güldü, diğer herkes bunları komik bulacak kadar sarhoştu.

Jack, "NOPD geçit töreni Bourbon'dan aşağı inmeden önce buradan çıkmak istiyorum," diye hatırlattı ve sonra telefonuyla oynamaya başladı.

Geçit törenini unutmuşum.

Mardi Gras'ta gece yarısı New Orleans Polis Departmanı - atlar, köpekler, ATV'ler, arabalar, kamyonlar ve memurlardan oluşan filolarıyla - Bourbon'u boydan boya yürüyerek sokakları temizledi; bu hareket Mardi Gras'ın bittiğini ve Büyük Perhiz'in başladığını işaret ediyordu.

Parti müdavimleri ara sokaklardan süzülüp polis geçer geçmez geri döndüler. Uptown'daki okula dönüş trafiğinden kaçınmak için gece için Decatur'da bir otel odası tutmuştuk, ancak polis yolumuzu kesmeden önce kalabalığın arasından geçmek istiyorsak acele etmemiz gerekiyordu.

"Haydi," diye ısrar etti, kapıdan çıkarken ben de onu takip etmeye başladım.

"Evet, bayanlar ve baylar!" diye gürledi arkamdaki ses. "Lütfen önümüzdeki yıl Birleşik Devletler Senatosu'na adaylığını açıklayacağını umduğum bir adamı karşılamama yardım edin!" "Bay Tyler Marek!" diye bağırdığında herkes alkışlamaya başladı.

Arkamı döndüm, az önce beni dışarıda bir duvara sıkıştıran adamın sahneye çıktığını gördüğümde gözlerim doldu.

Vay anasını.

"Kahretsin, burada olduğunu bilmiyordum," dedi kardeşim yanıma gelerek.

"Onu tanıyor musun?" Sahneye dönmeden önce kardeşime bakarak sordum.

"Tyler Marek'i hiç duymadın mı?" diye azarladı. "Dünyanın en büyük üçüncü inşaat şirketi Easton'un sahibi. Söylentilere göre gelecek yıl Senato'ya adaylığını koyacakmış. Keşke onunla tanışabilseydim."

Politikacı mı?

Tanrım. Ona adım atmıştım.

Utanmalıydım. Bu insanlar açıkça onun arkadaşlarıydı - ya da ortaklarıydı - ve balo, en azından küçük bir kısmı onun onuruna düzenlenmişti. Yemeğe, katılımcılara hakaret etmiştim ve herkes onun kim olduğunu tam olarak biliyor gibi görünürken, benim hiçbir fikrim yoktu.

Kalabalığa zaten aşina olduğum şakacı bir bakış attığını görerek vücudumdaki sargıyı sıkılaştırdım.

Ve tam o anda, gözlerinin gözlerime takıldığını görerek sustum ve yüzüne yayılan yavaş, kendinden memnun gülümsemeyle yanaklarımda sıcaklık yükseldi.

Konuşmaya başladı ama artık dinlemek umurumda değildi.

Eğer gidersen, tekrar karşılaştığımızda beni tutan hiçbir şey olmayacak.

Ona kaşlarımı kaldırdım ve çıkışın yanındaki boş yuvarlak masaya doğru eğilip orada duran küçük mumu üfledim. Duman yukarı doğru sürüklendi ve havayı keskin kokusuyla doldurdu.

Ve arkama bile bakmadan balo salonunu terk ettim, kardeşim de peşimden geldi.

OceanofPDF.com

İKİ

EASTON

Altı ay sonra

Kardeşim benim en iyi arkadaşımdı. Benim yaşımdaki pek çok kız bunu söyleyemezdi ama doğruydu.

Çoğu kardeş bir zamanlar kavga etmiştir. Rekabet ve kin oluşur ve yapabildiğiniz için birbirinize bok gibi davranma riskiyle karşı karşıya kalırsınız. Sonuçta aile ailedir ve affedip unuturlar.

Ama Jack ve benim hiç böyle bir sorunumuz olmadı.

Gençken birlikte antrenman yapar, birlikte oynardık ve yetişkin olduğumuzda da hiçbir şey değişmemişti. Hiçbir zaman etrafımda olmak istememişti ve sık sık beni benden daha çok sevdiğine dair şaka yapardım.

O da aynı fikirdeydi, her zaman kendime çok yüklendiğimi ima ederdi ama o da aynıydı.

Bu bizim evimizde öğrenilmiş bir davranıştı ve hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdık. Her ne kadar o zamanlar ailemizin bizi bu kadar zorlamasına içerlemiş olsam da, bunun ileride hangi alanda olursak olalım bize yardımcı olacak nitelikleri beslediğini düşünüyordum.

"Hadi ama." Ağabeyim yanımdan çekiştirerek durdu ve başını bana doğru salladı. "Yeter," diye emretti.

Durdum, ter sırtım ve boynumu ıslatırken hava emdim.

"İki tur daha," diye ittim. "İki tur daha atabilirdin."

Yutkundu ve Audubon Park'taki patikayı kaplayan yaşlı meşe ağacının örttüğü patikanın kenarına doğru yürüdü.

Ellerini kalçalarına koyup başını eğerek nefes almaya çalışırken, "Ağustos ayındayız Easton," dedi. "Ve biz yarı tropikal bir iklimde yaşıyoruz. Bunun için çok sıcak."

File şortunun arkasından tişörtünü çıkarıp alnındaki ve yüzündeki teri sildi.

Atkuyruğumdan dökülen saç tellerini başımın üstünden geriye doğru iterek onu takip ettim. "İşte şimdi smoothie'ni alamayacaksın," diye homurdandım ve onu bir Pazar sabahı buraya getirmek için teklif ettiğim rüşveti gündeme getirdim.

"Smoothie'nin canı cehenneme," diye karşılık verdi. "Yatakta kalmalıydım. Okul zaten canıma okuyor ve dinlenmeye ihtiyacım var."

Tişörtünü yere bıraktı ve bana doğru eliyle işaret etti.

"Devam et," diye ısrar etti. "Uzan."

Tartışmak istemediğimi bilerek önüne doğru yürüdüm. Artık canına tak etmişti ve antrenmanı bitirmek istiyordu.

Kıçımın üzerine düştüm ve dizlerimi bükerek uzandım, o ise beni yerimde tutmak için spor ayakkabılarımın içinde güvende olan ayak parmaklarımın üzerine bastı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup omuzlarımı tutarak karın kaslarımı sıktım ve yukarı çekip kürek kemiklerim çimenlere değene kadar aşağı indim. Ağabeyim üstümde durup mesajlaşırken tekrar yukarı çekildim, mekik hareketlerini defalarca tekrarladım.

Her zaman çalışıyordu - mesajlaşıyor, e-posta gönderiyor, organize ediyordu - ve her zaman okulla ya da geleceğiyle ilgili bir şeyle ilgiliydi.

Azimli, kararlı ve kontrollüydü ve birbirimize tıpatıp benziyorduk.

Araştırmalara göre, ilk doğan çocuklar güvenilir, vicdanlı,
ve temkinli, ve kardeşim kesinlikle bunların hepsiydi. Ortanca bir çocuk olarak, çok sayıda arkadaşı olan bir barışçı ve insanları memnun eden biri olmam gerekiyordu.

Ben bunların hiçbiri değildim.

Diğer ortanca çocuklarla paylaştığım tek özellik asilik duygusuydu. Ancak, bunun doğum yerimle bir ilgisi olduğunu pek düşünmüyordum ve bunun yerine her şeyin gençliğimle ilgili olduğunu düşünüyordum.

Birçok ortanca çocuk bir kimlikleri ya da onları diğerlerinden ayıran özel bir şeyleri yokmuş gibi hissederken, ben hak ettiğimden daha fazla ilgi görmüş ve spot ışığı altında olmaktan yorulmuştum. Özel, yetenekli ve değerli olmaktan yorulmuştum.

Daha fazlasını ya da daha azını istedim. Nasıl bakarsan bak.

Karın kaslarımdaki kasları asla serbest bırakmadan yukarı çektim ve geriye düştüm. "Seninle gurur duyuyorum, biliyor musun?" Ona bakarak nefes verdim. "Bu senin yılın."

"Evet." Sırıttı, gözleri hâlâ telefonundaydı ve "Sen ne bilirsin ki?" diye şaka yaptı.

Jack, Tulane Hukuk Fakültesi'ndeki son yılına yeni başlamıştı. Sadece derslerle, münazara mahkemeleriyle ve diploması için gerekli olan ücretsiz avukatlıkla meşgul olmakla kalmıyor, aynı zamanda sahada bir başlangıç yapmak için bir stajyer arıyordu. Çok çalışmış ve kazandığı her santimi hak etmişti, asla kendisine bir şey verilmesini beklemiyordu.

"Dersten önce çalışmak için her sabah dörtte kalktığını biliyorum." Karın kaslarım yanmaya başlayınca irkildim. "Derslerine engel olacağı için biriyle çıkmayı reddediyorsun ve o yavan hukuk dergilerini her yere yanında götürüyorsun: tramvaya, kafeye, hatta tuvalete bile -"

"Hey -"

"En çalışkan sensin." Utanç dolu itirazını görmezden gelerek devam ettim. "Ve yüzde doksan sekizlik dilimdesin. Oraya şans eseri gelmedin." Ukalalaşarak tatlı tatlı gülümsedim. "Senin başarının ışıltısının tadını çıkarırken güneş yanığı olabilirim."

Gözlerini devirdi ve ayak parmaklarımın ucuna basarak kendisi de yere düştü. İkimiz de ellerimizin ve ayak parmaklarımızın üzerinde durmak için döndük, hemen şınav çekmek için alçalıp yükseldik.

Genellikle bundan daha fazla olsa da haftada en az bir kez birlikte çalışıyorduk. Benim geçen Mayıs ayında mezun olmam ve Jack'in yoğun programı nedeniyle belirli gün ve saatlerimiz yoktu ama birbirimizi motive etmeye özen gösteriyorduk.

Kardeşim hiçbir zaman sporcu olmamıştı ama antrenman yapmama yardım ederek büyümüştü, bu yüzden egzersiz benim olduğu kadar onun da hayatının bir parçasıydı.

"Seni seviyorum, biliyor musun?" Aşağı inip tekrar yukarı çıkarken altındaki zemine baktı. "Bunu daha çok söylemeliyim."

Durdum ve döndüm, ona bakarken kıçımın üzerine oturdum.

O da aynısını yaptı, kollarını dizlerine dayadı ve ciddi bir ifadeyle baktı.

"Seninle büyümek zordu Easton," dedi bana, gözlerini uzaklara dikerek. önünde, kasvetli görünüyordu. "Tüm o ilgi, ailelerimizin hayatlarımızı senin etrafında şekillendirmesi..." Sözünü kısa kesti ve ben ne söylemediğini anladım.

Ebeveynlerimiz üç çocuklarını da sevmişlerdi - o, ben ve küçük kız kardeşimiz Avery - ama o biliyordu ve ben de biliyordum, o zamanlar hiç konuşulmamış olsa da, ben önce geldim. Yükselen tenis kariyerim her şeyden önce geliyordu.

Jack ve Avery, antrenman programımla çakıştığı takdirde ders dışı hiçbir aktiviteye katılamazlardı ve ailelerimizin gözleri hep benim üzerimde olduğu için sayısız maçı görünmez bir şekilde izlemek zorunda kalmışlardı. Sadece benim.

Kardeşim benim en iyi arkadaşım olmamalıydı. O kızgın olmalıydı
Ben.

Yerden fırladı ve uzanıp bana elini uzattı. I
Onu aldım ve vücudum yorgunluktan titrerken beni yukarı çekmesine izin verdim.

"Yine de bunun kafana girmesine asla izin vermedin," diye izin verdi. "Her zaman Avery ve benim kadar önemliymişiz gibi davrandın."

Şortumun tozunu alırken hiç tereddüt etmeden "Tabii ki öyleydin," dedim.

"Evet, ailelerimiz her zaman böyle düşünmüyordu." İçini çekti. "Buna sahip olmama izin verdiğin için teşekkürler," dedi, Tulane'e gidebilmesi için beş yıl önce New Orleans'a taşınma kararımıza atıfta bulunarak, "ve değişiklik olsun diye kendimi ağabey gibi hissetmeme izin verdiğin için teşekkürler."

Güldüm, yumruklarımı kaldırdım ve onu dürttüm. "Evet, bazen bunu yapabiliyorsun," diye hafif bir sesle alay ettim.

"Bazen mi?" Avuçlarını kaldırdı, böylece onlara vurabilirdim. "Senden üç yaş büyüğüm, Domuz Pirzolası."

"Sadece fiziksel olarak." Omuz silktim. "Araştırmalara göre erkekler olgunlukta kadınları on bir yıl geriden takip ediyor."

Karşılık verdi ve ben de kalın kolunu yana iterek onu engelledim ve tökezlediğini gördüm.

"Sen ve senin istatistiklerin," diye yakındı. "Bunu nereden okudun?"

"İnternetten."

"Ah, güvenilir bilginin sonsuz uçurumu." Birkaç yavaş yumruk daha attı ve bir daire içinde dans ederken sallanıp eğildim.

"Neden dairenden çıkıp bu teorileri kendi başına test etmeyi denemiyorsun?" diye meydan okudu.

Sinirlenerek gözlerimi kapattım. "Dairemden çıkıyorum."

"Elbette." Başını salladı. "İş için. Ya da benimle. Ya da sinsi sinsi dolaşırken."

Öfkeli bir nefes aldım, ona daha sert vurdum ve sonunda göğsünden yakaladım.

Homurdandı. "Ouch."

Ve sonra işler
ciddileşti.

Doğruldu, vücudunu çelikleştirdi ve içeri girdi, daha hızlı yumruk atarak beni eğilmeye, savrulmaya ve terlemeye zorladı.

Sinsi sinsi mi? Bana laf atmaması gerektiğini biliyordu.

Geri kalan her şey Jack'in işi olabilirdi. Birbirimizin katkısı olmadan karar almazdık ve beş yıl önce dünyamız yıkıldığında, işe yaradığını hissetmesi için zaman zaman elimi tutmasına izin vermiştim ama seks hayatım gizli tuttuğum tek şeydi.

Çoğu zaman o kadar meşguldüm ki erkekleri özlemiyordum. Ve kesinlikle uzun vadeli bir şey için hayatıma birini davet etmek gibi bir niyetim yoktu.

Denemediğimden değil, ama dağınık ve öngörülemez olmaktan hoşlanmıyordum ve ilişkiler beni kafeste hissettiriyordu.

Ama arada bir dokunulmayı özlemeye başladım. Birine yakın olmayı ve istenmeyi özledim. Sadece bir gece için bile olsa.

Ben de dışarı çıkıp bunu içimden atıyor ve eve döndüğümde tüylerim yeniden diken diken oluyordu. Bazen bir ilişkiye benden daha fazla ilgi duymayan bir "arkadaş" oluyordu, ama bazen de ekstra heyecan için sınırları zorlamak istediğimde yeni biri oluyordu.

Bilinmeyen biri.

"Yani, en azından," diye yakındı kardeşim, "YouTube'dan öğrendiğin hareketleri üzerimde denemek yerine gerçek bir kendini savunma dersi almayı dene."

Elini tuttum ve kolunu bileğinden bükerek acıdan kamburlaşmasını sağladım. Yüzü buruştu ve ben de ona doğru yaklaştım.

"Benim kuklam olmaktan hoşlanmıyor musun?" Bileğine baskı uygulayarak alay ettim.

Sinirle dudaklarını büktü ve ben ne olduğunu anlayamadan bacağımı altımdan tutup beni yere itti. Kıçımın üstüne düştüm, acı kalçalarıma ve uyluklarıma yayıldı.

Eğildi, üzerime doğru geldi ve eliyle boynumu yere sabitledi.

Kıpırdandım ve ellerinden kurtulmaya çalıştım ama işe yaramıyordu. Yüzümün gerildiğini ve kanla dolduğunu hissedebiliyordum. Muhtemelen domatese benziyordum.

Tutuşunu hafifletti ve endişeli gözlerini bana dikerek üzüntüyle konuştu. "Yalnızsın, Easton."

Gözlerimi kırptım, nefes alış verişimin sesi kulaklarıma doluyor ve kafamın içinde yankılanıyordu. Altımdaki toprağın açılıp beni yutmasını istiyormuşum gibi hissettim.

Beni bir bütün olarak.

Kardeşim bunu neden söylesin ki?

Yalnızdım, yalnız değildim ve konuşacak yeri de yoktu.

Ve hayatım güzeldi. Dairem muhteşemdi, Loyola'dan birincilikle mezun olmuştum ve şehirdeki seçkin bir özel okulda tarih öğretmeni olarak harika bir iş bulmuştum.

Geleceğin bir parçası olacak, anlamlı bir iş yapacaktım. Ve sadece 23 yaşındaydım.

Odaklanmıştım ve hâlâ çok gençtim. Acelem yok gibiydi. Sonsuza kadar yalnız kalacak değildim.

Beni bıraktı ve kumral saçlarını alnına doğru iterek arkasına yaslandı. "Sadece senin için endişeleniyorum," diye açıkladı. "Hâlâ biriyle konuşman gerektiğini düşünüyorum."

Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve ona sert bir bakış attım, göğsüme doğru ilerleyen öfkeye rağmen sakinliğimi koruyordum. "Ben iyiyim," diye devam ettim.

"Gerçekten mi?" diye meydan okudu. "Peki bu sabah ön kapınızı kilitleyip kilitlemediğinizi kontrol etmek için kaç kez geri döndünüz?"

Gözlerimi devirip başka tarafa baktım. Ona asla söylememeliydim. Küçük takıntılarım kardeşimi sinirlendiriyordu.

Tamam, bazen her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak isterdim. Bazen ön kapımı bir kez yerine dört kez kilitlemek beni daha güvende hissettiriyordu.

Bazen de bir şeyleri saymayı severdim.

Ama gerçek şu ki, çevremden ve etrafımdaki insanlardan haberdar olmayı seviyordum.

Ve alışkanlığımı insanların fark etmeyeceği kadar iyi idare ettim. Kardeşime söylemeseydim muhtemelen hiç fark etmeyecekti.

"Artık ilgi odağı ben değilim," diye hatırlattım ona. "Beni orada tutmaya çalışmayı bırak, tamam mı? Ben iyiyim." Kendimi yukarı ittim ve ayağa kalktım, o da ayağa kalkarken kıçımın tozunu aldım.

"Banyo kapımın kolu kırıldı," dedim ve başka bir şey söylemesine fırsat vermeden kulaklıklarımı kulağıma taktım. "Bu yüzden hırdavatçıya gitmem gerekiyor."

"Peki, bakmamı ister misin?" Ben etrafından dolanıp St. Charles Caddesi'ne doğru dönerken gri tişörtünün içine girdi.

Başımı salladım, uzaklaşırken şaka yapıyordum, "Ne yaptığını benden daha iyi bilemezsin."

Yürürken arkamdan "Bir tamirci tutmaya karşı mısın?" diye bağırdı.

Döndüm ve tavrını ona aynen iade ettim. "YouTube'daki eğitimlere karşı bir şeyin mi var?" diye çıkıştım ve onun da çok iyi bildiği hayat düsturumu söylemeye devam ettim. "Her zaman yatağa daha zeki git -"

"- uyandığında olduğundan daha fazla," diye bitirdi alaycı bir sesle.

Gülümsedim ve parktan koşarak çıkmadan önce Bangles'ın "Hazy Shade of Winter" şarkısını açtım.

Eve döndükten sonraki bir saatimi banyo kapımın yanına çömelip yeni kapı kolumu nasıl takacağıma dair talimatları inceleyerek geçirdim.

Neyse ki iki ay önce, mezun olduktan sonra evime taşındığımda genel bir alet seti almıştım ama mağazadaki tezgâhtar beni akülü elektrikli matkap almaya ikna etmişti ve ben de bundan fazlasıyla keyif alıyordum.

Bilgi bizi daha güçlü kılıyordu ve ben kendi başıma bir şeyler yapabilmeyi seviyordum. Her yeni meydan okuma, daha sonra öğrenmeme gerek kalmayacak bir şeyin zihnimde onaylanmasıydı.

Ancak kardeşim benim özerklik ihtiyacımı paylaşmıyordu.

Taşındığımda, yeni eve taşınma hediyesi olarak bana bir kahve fincanı almıştı. Ben de bir yangın söndürücü ve otuz sekiz parçalık bir tamirci seti almıştım.

Bana pinot noir ile dolu bir şarap rafı hediye etti ve ben de ön kapıya iki sürgü daha ekledim.

Kendimize yeterlilik duygularımız farklıydı, ama öyle olmak zorundaydı. Büyürken yaşadığımız deneyimler çok farklıydı.

Kendi kendime gülümsedim, vidaları delerken utancım yanaklarımı ısıtıyordu. Jack'in burada olmamasına ve bunun muhtemelen bütün hafta boyunca yaşadığım en eğlenceli şey olduğunu görmemesine sevinmiştim.

Vidaları sıkarken fazla hevesli davranmış ve kapıdaki ahşabı da kırmış olabilirim.

Ve hatta yeni oyuncağımı bir günlüğüne kaldırmaya karar vermeden önce bulabildiğim her vidayı sıkmak için tüm dairemde sürünmüş bile olabilirim.

Beni hapse attırırdı. Ya da en azından beni zorunlu bir spa gününe gönderirdi.

Öğle yemeği için bir sandviç yedikten sonra duş aldım ve bu gece için kıyafet aramak üzere dolabımı taradım.

Yeni akademik yıl yarın başlıyordu ve öğrencilerimin velileri bu akşam Braddock Autenberry'de bir açık hava toplantısına davet edilmişlerdi.

Yeni okul.

Ya da *tek* okulum, çünkü bu benim ilk öğretmenlik görevimdi.

Birkaç hafta önce okulun anahtarlarını aldıktan sonra odayı hazırlamıştım ve yarın için her şey hazırdı. Bu gece rahatlamaya çalışabilir ve sabah okul başlamadan önce farklı odaları dolaşan ebeveynlerle ilgilenebilirdim.

Dolabıma uzanarak, önden dizin hemen üstüne kadar inen ama arkadan dizlerin hemen altına kadar inecek şekilde kesilmiş, kloş olması için hafif bir fırfırla dikilmiş kırmızı kalem eteğimi seçtim.

Onu yatağın üzerine koyarak, dolabın içine girip siyah bluzumu buldum. Uzun, manşetli kolları vardı ve boynuna kadar düğmeliydi.

Kıyafetimi tamamlamak için topuklu ayakkabılarım sivri burunlu, düz siyahtı. Onları görünce dudaklarımı büktüm ve yatağımın yanında yere bıraktım.

Topuklu ayakkabılardan nefret ederdim ama bu gece "iyi bir ilk izlenim bırakmak" için bir fırsattı. Yine de okul yılı boyunca spor ayakkabı ve düz ayakkabılarla gezecektim.

Kıyafetim muhafazakâr ama şıktı ve hafif makyajımı yaptıktan ve saçlarımı gevşek bukleler halinde, yanlardan geriye doğru çekip başımın arkasına bir toka sabitledikten sonra, hiçbir şeyin kırışmamasına dikkat ederek özenle giyindim.

Bu yepyeni bir başlangıçtı ve her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak istedim.

Saatimi koluma taktıktan ve ailemden kalan elmas küpeleri taktıktan sonra, elimi gömleğimin ve eteğimin üzerinde gezdirerek aslında orada olmayan tüyleri fırçaladım.

Mükemmel.

Ayrılmadan önce pencereleri, ocağı ve her iki kapıyı da kontrol ettim, her şeyin güvenli olduğundan emin oldum - iki kez -.

Uptown'ın kalbindeki okula vardığımda, açık hava toplantısının başlamasına daha birkaç saat vardı. Öğretmenler odasındaki posta kutumu kontrol ettim, veli mektubumun fazladan birkaç kopyasını çıkardım ve PowerPoint sunumumun çalışmaya hazır olduğundan emin olmak için dizüstü bilgisayarımı ve projektörümü iki kez kontrol ettim.

Veliler geldiğinde mini bir konuşma hazırlamamız gerekiyordu, ancak velilerin sınıfları belirli bir sırayla ziyaret etmeden girip çıkacaklarını - umarım doğru bir şekilde - tahmin etmiştim, bu yüzden sadece

Arka planda oynatılacak resimler ve başlıklar içeren sunum. İzleyebilirler ya da izlemeyebilirler.

Öğrenci ders kitapları incelemeleri için masanın üzerindeydi ve ders programımın ve iletişim bilgilerimin yer aldığı takvimin kopyaları kapının yanındaki masanın üzerinde duruyordu.

Geçtiğimiz hafta personel gelişim günlerimizde diğer öğretmenler, odalarını ziyaret eden velilere ikram etmek üzere kurabiye ve çikolata kaplı çilek getirmekten bahsetmişlerdi ama okul hemşiresi Çarşamba günü EpiPen eğitimiyle ödümüzü kopardıktan sonra alerjiler konusunda riske girmemeye karar vermiştim. Şişelenmiş su.

Bob Marley'in "No Woman, No Cry" şarkısının iPod yuvamdan arka planda hafifçe çalmasına izin verdim, odanın sadece bu gece için değil yarın için de hazır olduğundan emin olmak için her şeyi iki ve üç kez kontrol ettim.

"Sen Easton Bradbury misin?" diye cıvıldadı arkamdan bir ses.

Arkamı döndüğümde lacivert A kesim elbise giymiş kızıl saçlı bir kızın sınıfımın kapısında durduğunu gördüm.

"Ben Kristen Meyer," diye devam etti elini göğsüne koyarak. "Teknoloji ve Yer Bilimleri öğretmeniyim. Koridorun tam karşısındayım."

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve benden sadece birkaç yaş büyük göründüğünü fark ederek ona doğru yürüdüm.

"Merhaba." Elini sıktım. "Ben Easton. Bu hafta tanışamadığımız için üzgünüm."

Personel toplantılarımız çoğunlukla bölümlere ayrılmıştı ve ben ABD ve Dünya Tarihi'nde olduğum için, gruplara ayrılmadan önce personel toplantılarımız sırasında muhtemelen sadece birkaç saat aynı odada bulunmuştuk.

Kırmızı dudakları güzel bir gülümsemeyle aralandı. "Bu senin ilk yılın mı?"

İç çekerek başımı salladım. "Evet," diye itiraf ettim. "Gözlemler ve bir uygulama yaptım, ama bunun dışında" - gergin bir nefes verdim - "yeniyim."

"O hızlandırılmış kursu yarın alacaksın." Elini sallayarak yanımdan geçip odaya girdi ve etrafına bakındı. "Yine de endişelenme. İlk yıl en kolayı."

Kaşlarımı birbirine yapıştırdım, buna bir an bile inanmadım. "Aslında ben tam tersini duymuştum."

Etrafında dönüyordu, kendisiyle tamamen barışık görünüyordu. "Oh, sana dört gözle bekleyeceğin bir şey olsun diye böyle söylüyorlar," diye şaka yaptı. "İlk yılınızda sadece başınızı suyun üstünde tutmaya

çalışıyorsunuz.

biliyor musun? İşin püf noktalarını öğrenmek, evrak işlerini zamanında halletmek, bir şeyi hazırlamak için sayısız saat harcamak ama sonra dersin berbat olduğunu öğrenmek..." Güldü.

"Size söylemedikleri şey," diye devam etti bir öğrenci masasına yaslanarak, "üniversitenin sizi hiçbir şey için hazırlamadığıdır. İlk yılınızda öğretmenlik yapmayı öğreniyorsunuz. Ondan sonraki her yıl bu konuda başarılı olmaya çalışıyorsunuz. İşin zor kısmı da bu."

"Harika," dedim alaycı bir tavırla, gülerek ve ellerimi kalçalarıma koyarak. "Öğretmenliği üniversitede öğrendiğimi *sanıyordum.*"

"Yapmadın," diye kestirip attı. "Yarın ateşle vaftiz olacaksın. Hazır olun."

Sırtımı dikleştirerek başka tarafa baktım. Kaşlarımı çatmayayım diye beynim kırbacı şaklatıyordu.

İçten içe muhtemelen haklı olduğunu biliyordum ama yine de aylarca hazırlandığım bir anda attan düşürülmek hoşuma gitmiyordu.

İhtiyacım olan tüm dersleri ve hatta ekstra dersleri alarak çalışmıştım. En son araştırma ve stratejileri okudum ve diğer tarih öğretmenleriyle birlikte ders planı yapmamayı, kendi başıma planlama yapmayı tercih ettim - ki müfredatı ve standartları kapsadığım sürece bunu yapmama izin verildi.

Tüm okul yılı için ders planlarım yapılmıştı ama şimdi boşuna mı bu kadar çok çalıştım diye endişeleniyordum.

Ya kendimi neye bulaştırdığım hakkında hiçbir fikrim yoksa?

"Merak etmeyin," diye konuştu Kristen. "Sorun öğrenciler değil." Sesini alçalttı ve eğildi. "Aileler okul harçlarının nereye gittiğine çok önem veriyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Doğruldu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve sessizce konuştu. "Devlet okulu ebeveynleri yeterince ilgili olmama eğilimindedir. Özel okul velileri belki çok fazla. İstilacı olabilirler," diye uyardı. "Ve bazen veli toplantılarına avukat getiriyorlar, bu yüzden hazırlıklı olun."

Sonra sanki teselliye ihtiyacım varmış gibi sırtımı sıvazladı ve çıkıp gitti.

İstilacı olabilirler mi?

Bir kaşımı kaldırdım ve pervazdaki bitkileri yeniden düzenlemek için duvarı kaplayan büyük yan yana pencerelere doğru adım attım. Pencerelerden dışarı baktığımda güneşin battığını, velilerin ve öğrencilerin pahalı arabalardan inerek okula girmeye çalıştıklarını fark ettim.

Manikürlü hanımlar çocuklarının saçlarıyla uğraşırken, babalar telefonlarıyla işlerini yürüttüler.

Arkamı döndüm ve sınıfımın kapısını açmak için ona doğru yöneldim. İstilacılarla nasıl başa çıkacağımı biliyordum.

Sonraki birkaç saat boyunca veliler ve öğrenciler, her öğretmenle tanışmak ve sınıf rotalarını öğrenmek için sınıf programlarını takip ederek odaya girip çıktılar. Öğrencilerim çoğunlukla birinci sınıf öğrencisi olacağından, büyük bir katılım vardı. Çoğu veli, oğullarının ve kızlarının lisenin ilk gününden önce ne yapacaklarını bilmelerini istiyordu ve velilerden doldurmalarını istediğim kayıt formuna bakılırsa, çocuklarımın ve ailelerinin neredeyse üçte ikisiyle tanışmıştım. Tanışmadıklarımı ise bu hafta arayıp ya da e-posta gönderip kendimi tanıtmaya ve "iletişim kanallarını açmaya" çalışacaktım.

Odada dolaştım, kendimi tanıttım ve ailelerle sohbet ettim ama çoğunlukla sadece izledim. Duvarları bazı haritalar ve posterlerle süslemiştim, tarihçiler ve arkeologlar tarafından kullanılan birkaç eser ve alet de masaların ve rafların üzerinde duruyordu. Bu yıl ne çalışacağımıza dair bıraktığım ipuçlarını değerlendirerek bir alandan diğerine geçtiler.

Öğrencilerle yaklaşık yüz seksen gün geçirmiş olsam da, bu en önemli geceydi. Gelecekteki öğrencinizin ebeveynleriyle nasıl etkileşime girdiğini görmek, okul yılı boyunca neler bekleyebileceğinize dair iyi bir gösterge sundu.

Hangi ebeveynden daha çok korkuyor gibi görünüyorlardı? (Bir sorun olduğunda onu arardınız.) Ebeveynleriyle nasıl konuşurlardı? (O zaman sizinle nasıl konuşacaklarını bilirsiniz.)

Birkaç ebeveyn ve çocuk hâlâ odanın içinde dolaşıyordu ama neredeyse bitiş vakti geldiği için herkes ayrılmaya başlamıştı.

"Merhaba." Bir süredir masalardan birine çökmüş, tek başına oturan genç bir adama doğru yürüdüm. "Adın ne senin?"

Çocuk kulaklık takmış ve telefonuyla oynuyordu ama gözlerini bana dikmiş, sinirli görünüyordu.

Oturup bir sohbet başlatmak istedim ama endişemi şimdiden hissedebiliyordum. Bu seferki meydan okuyordu.

Bu gece geldiğinde Okul Aile Birliği'nin göğsünün sol tarafına yapıştırdığı yaka kartını görünce elimi uzattım.

"Christian?" Gülümsedim. "Memnun oldum. Ben E-" Ama durdum ve kendimi düzelttim. "Bayan Bradbury," diye düzelttim. "Hangi ders için bize katılacaksınız?"

Ama sonra telefonu öttü ve içini çekerek kulaklıklarını çıkardı. "Şarj aletin var mı?" diye sordu sabırsız bir ifadeyle.

Elimi bıraktım ve çenemi aşağı eğerek ona baktım. Neyse ki ilk izlenimlere inanmıyordum; yoksa onun görgüsüzlüğüne sinirlenebilirdim.

Cevap vermemi bekledi, şık bir şekilde karıştırılmış siyah saçlarının altındaki mavi-gri gözleriyle bana bakıyordu ve ben de kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak bekledim.

Gözlerini devirdi ve sonunda masanın üzerinde duran kâğıt parçasına bakarak pes etti. "ABD Tarihi dersinde size katılacağım," diye cevap verdi, küstah ses tonu beni sinirlendirmişti.

Başımı salladım ve yarım düzine katla buruşturulmuş kâğıdı aldım. "Peki ailen nerede?" diye sordum.

"Annem Mısır'da."

İlk dersimde olduğunu fark ettim ve kâğıdı ona geri uzattım. "Peki ya baban?" Dürttüm.

Oturduğu yerden kalktı ve gazeteyi pantolonunun arka cebine soktu. "Bir şehir planlamacısının toplantısında. Benimle burada buluşacak."

Ayağa kalkıp siyah gömleğini, haki ve siyah kravatını bir eliyle düzeltmesini izledim. Neredeyse benim kadar uzundu.

Doğruldum ve boğazımı temizledim. "Bir şehir planlamacısının toplantısı mı?" diye sordum. "Pazar gecesi mi?"

Beyaz dişleri küçümseyici bir gülümsemeyle parlıyordu. "İyi yakaladın," diye övdü. "Ben de ona aynı soruyu sordum. Beni duymazdan geldi."

Kaşlarımı kaldırdım ve babasıyla anlaşamadıklarını hemen anladım. Aynı odada birlikte nasıl olacaklardı?

Kulaklıkları tekrar kulaklarına taktı, beni duymamazlıktan gelmeye hazırlanıyordu. "Eğer sana sıkıntı verirsem, babamla uğraşmaktansa Afrika'daki annemi araman en iyisi," dedi bana. "Sadece bir ipucu."

Kaşlarımı kaldırdım ve küçük bir sırıtış patlattım. Biraz hap gibiydi. Ama sonra ben de öyleydim. Bunun nereden geldiğini anlayabiliyordum.

Sonunda anlaşabiliriz.

Arkamı dönerek masama doğru yürüdüm ve telefonumu çekmeceden çıkardım. Bataryayı yerinden çıkarıp ona doğru yürüdüm ve telefonu ona uzattım.

"Bu gece tekrar şarj edin ve yarın sabah değiştirelim, tamam mı?"

Kaşlarını birbirine çattı ve yavaşça elini uzatarak bataryayı aldı. Neyse ki ikimizde de aynı telefonun son nesli vardı.

"Öğrenci el kitabına göre," diye başladı, neredeyse bitmek üzere olan pilini benimkiyle değiştirerek, "sınıfta cep telefonuna izin verilmiyor."

"Benim sınıfımda öylesin," diye karşılık verdim, yerimde durarak. "Yarın bu konuda daha fazla şey öğreneceksin."

Bana bitmiş aküyü uzattı ve başını salladı. Biraz yumuşamış gibi göründüğü için rahatladım.

"Christian."

İkimiz de başımızı kaldırıp kapıya doğru bakarken, keskin bir sesle irkildik.

Kapının girişinde duran, koyu siyah üç parçalı takım elbisesi, beyaz gömleği ve altın kravatıyla alanı dolduran Christian'dı. Büyümüştü.

Taş mavisi gözler, kavisli olmayan ama çekik kaşların altında bize doğru daraldı.

Oh, kahretsin.

Orada öylece kalakaldım, sersemlemiştim ve yumruklarım anında sıkılırken nefes alamıyordum.

Oğluyla yeni tanışmış olabilirdim ama babasını zaten tanıyordum. Gözlerimi uzun uzun kırpıştırarak başka tarafa baktım. *Hayır, hayır, hayır...*

Nabzım hızlandı, alnım ve boynum soğuk terler içinde kaldı.

Beni tanıyıp tanımadığını bilmiyordum ama kendimi ona doğru hareket etmeye ikna edemiyordum. Ne yapmam gerekiyordu ki?

Tyler Marek'ti.

Benimle dans eden, benimle flört eden ve bana karşı dikkatli olmayacağı tek bir yer olduğunu söyleyen aynı adam öğrencimin velisi miydi?

Arkamı dönerek odanın önüne döndüm ve onu görmezden gelmeyi tercih ettim.

Masamın etrafında döndüm ve telefonumun pilini değiştirebilmek için açık çekmeceye doğru eğildim. Eğilmeme gerek yoktu, ama gözlerinin beni takip ettiğini hissedebiliyordum ve baş başa panik yapmak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Gözlerimi kapattım, derin nefes aldım.

Onunla daha önce tanıştığımda çocuk sahibi olacak bir tipe benzemiyordu.

Yanılmış mıydım? Evli miydi?

Geçen Şubat'taki Mardi Gras balosunda parmağında yüzük görmemiştim ama bugünlerde bu bir şey ifade etmiyordu. Erkekler taktıkları gibi kolayca çıkarıyorlardı.

Beni tanırsa ne olur? Tanrıya şükür onunla yatmamıştım.

Telefonumun kılıfını yerine takıp çantamı kapatırken uzun bir nefes aldım.

Kuru dudaklarımı yalayarak boğazımdaki yumruyu yuttum ve kendimi ayağa kalkıp bununla başa çıkmaya zorladım.

Sırtımı dikleştirerek bir elimle bluzumu ve gömleğimi düzelttim.

Ebeveynlerin doldurduğu anketlerden bazılarını topladım ve masamın köşesindeki tepsiye koyarak düzelttim.

Diğer veliler ve öğrenciler çoktan odadan çıkmıştı ve ben onun uzun bacaklarının masamın önüne geldiğini görünce gerildim.

Tyler Marek.

Onu düşünmüştüm. İtiraf etmek istediğimden daha fazla.

Ancak, anlamsız merakımı tatmin etmek istemediğimden, daha fazla bilgi edinmek için Google'da arama dürtüsüne direnmiştim.

Onu bir daha görmeyi hiç beklemiyordum, hele burada.

"Seninle daha önce tanışmıştım, değil mi?" diye sordu, neredeyse emin bir ses tonuyla.

Başımı kaldırdım, keskin bakışları karşısında tüylerim diken diken oldu. Gözlerimi tuttu, cevabını beklerken sakin ve dikkatliydi.

Yutkundum ve titrek gülümsememi çelikleştirdim. "Tanıştığımızı sanmıyorum efendim." Yaşadığı hafıza kaybının kalıcı olmasını umarak elimi uzattım.

Elbette o gece bir maske takıyordum - acınası bir maske ama yine de bir maske - bu yüzden kırmızı elbiseli kızın görüntüsü gizlenmiş olabilirdi. Umarım bu şekilde kalırdı.

Dans etmek ve flört etmek skandal sayılmazdı ama kesinlikle garip olurdu.

Elimi sıktı ve aynı ellerin belimi, ensemi nasıl tuttuğunu hatırladım...

Gözlerini kısmış, beni inceliyordu ve ben onun incelemesinden uzakta bir deliğe gömülmek istiyordum, çünkü her an hatırlayabilirdi.

"Tanıdık geliyorsun," diye itti, ikna olmamıştı.

"Ben Bayan Bradbury." Masanın etrafında dolaşarak konuyu değiştirdim. "Oğlunuz ve ben zaten tanıştık. Ona önce ABD Tarihi öğreteceğim.

bu yılki dönem."

Ve umarım sadece bir veli-öğretmen görüşmesinden sonra seninle bir daha karşılaşmak zorunda kalmayız.

Utanmış ya da korkmuş değildim. Biraz rahatsızlığı kaldırabilirdim.

Ama bu adam beni tahrik etmişti.

Son birkaç aydır sık sık aramızdaki etkileşime dönüp bakıyordum. Birinin ellerinin üzerimde olmasını istediğim ve bana eşlik eden tek kişinin kendim olduğu sessiz gecelerde, o dansı, ağzının benimkine yakın olduğunu ve gözlerinin bana baktığını hatırladım.

O zamandan beri başka insanlarla da yattım ama garip bir şekilde, fantezi kurmak istediğimde aklım hep ona gidiyordu.

Ve şimdi o yakındayken.

Bir kaşını kaldırarak beni incelemeye devam etti ve ben aniden gerildim. Korkunç görünüyordu. O gece göründüğü kadar şakacı değildi.

"Christian," diye seslendi oğluna. "Buraya gel."

Oğlu yanımızdan geçerken telefonundan ya da oynadığı video oyunundan başını kaldırıp bakmadı bile.

"Buradaydım," dedi, sesini öfke kaplamıştı. "İçecek bir şeye ihtiyacım var."

"Kapının yanında şişe su var," diye talimat verdim ama yürümeye devam etti ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Babasının çenesi sertleşmişti ve kızgın olduğu belliydi.

"Oğlumun kusuruna bakmayın," diye özür diledi. "Annesi bir yıllığına uzakta ve o da biraz keyifsiz."

Annesi. Karım değil o zaman.

Klima tepemden aşağıya akarak yüzümü okşadı ve hafifçe bluzuma değerek hafif ter tabakasını serinlettiğini hissettim.

Tyler ve ben odada yalnızdık ve burnumdan nefes aldım, neredeyse dilimde tadabildiğim sarhoş edici kokusunu kokladım.

Etrafından dolaşıp kapının yanındaki kâğıtlara doğru yürüdüm. "Ziyaret etmeniz gereken başka sınıflar olduğunu ve fazla zamanınız olmadığını biliyorum," dedim, "işte size geçmişimi ve bu yılki planlarımı açıklayan bir mektup." Masadan tek taraflı bir mektup ve iki sayfalık ayrıntılı bir takvim aldım, yanına gidip her ikisini de ona uzattım.

"Ayrıca sınavların ne zaman yapılacağını, ödev ve projelerin ne zaman teslim edileceğini gösteren bir ders programı da var." Gözleri benimkilerden ayrılıp belgeleri incelerken devam ettim.

Onları incelerken kaşları burnuna indi.

"Tüm bu bilgiler web sitemde de yer alıyor," dedim. "Tercih ederseniz diye bu sadece basılı bir kopya."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve sesimi hafif tutmaya çalıştım. "Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Muhtemelen onu buradan aceleyle çıkarmaya çalışıyormuşum gibi geldi ama ne kadar uzun kalırsa beni hatırlama ihtimali o kadar artacaktı.

"Evet," dedi sessizce, hâlâ kâğıtları karıştırıyordu. "Bir sorum var."

Nefes almayı hatırlamaya çalışarak kaskatı kesildim.

"Ne zamandır öğretmensiniz?" diye sordu.

"Bu benim ilk yılım olacak," dedim kendimden emin bir şekilde.

Kaşlarını kaldırdı, ağzının kenarları kıvrıldı. "Umarım iyisindir."

Başımı eğip ona baktım. "Affedersiniz?" İma karşısında gücenmiş gibi görünmemeye çalışarak sordum.

"Oğlum ele avuca sığmaz biri olabilir," diye açıkladı. "Yaramazlık yapmaz ama inatçıdır. Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

Hafifçe başımı salladım ve masama geri döndüm.

Yaramazlık yapmıyor mu?

Daha önce gördüğüm kadarıyla ele avuca sığmaz biriydi. Umarım babasını aramam ya da herhangi bir şey için onunla uğraşmam gerekmezdi.

Masamın arkasına döndüğümde kafamı kaldırdım ve onun hâlâ kapının yanında olduğunu, bir şeyler anlamaya çalışır gibi bana baktığını gördüm.

"Başka bir şey var mıydı?" Kibar görünmeye çalıştım.

Hâlâ düşünüyormuş gibi başını salladı. "Ben sadece... seni tanıdığıma neredeyse eminim."

"Easton?" Kristen kafasını kapımdan içeri sokarak araya girdi. "Bazılarımız gidiyor - ah, özür dilerim." Ebeveynin hâlâ odada olduğunu görünce durdu.

Gözlerim dalgalanarak kapandı ve midem altüst oldu.

Kahretsin.

"Böldüğüm için özür dilerim," diye cıvıldadı. "İşin bittiğinde odama uğra, tamam mı?"

Sonra kapının kapanmasına izin verdi ve bizi yalnız bıraktı.

Bakışlarımı Bay Marek'e çevirdim ve o da gözlerini kapıdan çevirip keskin bakışlarını bana dikti.

Ve sonra, bir buz küpünün üzerindeki kızgın güneş gibi, sert bakışları eridi, farkına vardıkça bir bilince dönüştü, gözleri yumuşadı ve ağzı eğlenceyle kıvrıldı.

Sikeyim.

"Adın Easton mı?" Bana doğru yavaşça adım attı, her adımı damarlarımda dolaşıyor ve kanımı hızlandırıyordu.

"Bu bir kadın için alışılmadık bir isim," diye devam etti, yaklaşarak. "Aslında, bu isimde sadece bir kişiyle tanıştım."

Ciğerlerimdeki havanın boşalmasına izin verdim ve gözlerimi kaldırıp onunkilerle buluştum.

Ama gözleri yüzümden uzaklaştı ve sanki altı ay öncesinden hatırladıklarıyla şimdiki halim arasında bağlantı kurmaya çalışıyormuş gibi vücudumda gezindi.

Sonunda tekrar bakışlarımla buluştu ve beklenti içinde eğildi. "Henüz adımı sormadın," diye takıldı.

Boynumdaki tüyler diken diken oldu.

"Bilmek ister misin?" diye sordu benimle oynayarak.

Bir öğrenci velisi olarak tanıştırılmam gerekiyordu.

Ama şu anda benimle eğleniyordu ve öğrencilerimin aileleriyle iyi bir ilişki kurmak istesem de, kolu kurtarmak için eli kesmem gerekiyordu.

Beni Christian'ın öğretmeninden başka bir şey olarak görürse ne olacağını bilmiyordum ve beni görmesi gereken tek yol buydu.

"Bay Marek." Sakin ama kararlı bir şekilde konuştum. "Başka sorunuz yoksa, eminim oğlunuz sizi bekliyordur. Tekrar," diye ekledim. "Belki de onun iyi olduğundan emin olmalısınız."

Gözlerindeki gülümsemenin izi hemen kayboldu ve onun doğrulup yüz ifadesinin sertleşmesini izledim.

Hakarete uğradı. Güzel.

Kapıya baktım ve tekrar ona döndüm. "İyi akşamlar."

OceanofPDF.com

ÜÇ

TYLER

Range Rover'ın arkasında karşımda oturan kardeşim Jay, "Gülümsüyorsun," diye gözlemledi.

Şoförüm Patrick bizi eve bırakırken, çoğu koşucu ve bazıları sırt çantalı öğrencilerden oluşan yayaların yarışını izlerken onu görmezden geldim.

Gülümsemiyordum.

Onun güzel ve kızarmış yüzünü kafamda canlandırarak hem aşağılandım, hem eğlendim, hem de meraklandım.

Boynuna kadar iliklenmiş bluzu, dar kırmızı eteği, düzgün baldırlarını vurgulayan topuklu ayakkabıları ve düzgün tavırları geçen Mardi Gras'tan hatırladığımdan çok farklıydı.

Ama kesinlikle bir hayal kırıklığı da değildi.

Geçen kış sert ve seksiydi, neredeyse dokunulmazdı ve beni kendine hayran bırakmıştı. Beni eğlendiren ve sertleştiren bir ağzı vardı ve sonra kalkıp gittiğinde beni şaşkına çevirmişti, işimi kolaylaştırmakla en ufak bir ilgisi yoktu.

Ama ne yazık ki, Mardi Gras balosundan sonra onu bulamadım.

Davetli listesinde adı yoktu, bu da biriyle geldiği anlamına geliyordu ve ben de etrafı kurcalayıp insanları konuşturmak istememiştim, o yüzden boş vermiştim.

Ama şimdi buradaydı, çocuğumun öğretmeni, tehlikeli ve yasak, bu da onun cazibesini artırıyordu ve bu gece de aylar önce o balkonda olduğu kadar ateşliydi - tek fark şimdi ona dokunamıyordum.

Kravatımı gevşettim, klima sonuna kadar açık olmasına rağmen boynum terliyordu ve yanımdaki koltukta oturan ve kafasını telefonuna gömmüş olan oğluma baktım.

Çok uzun bir yıl olacaktı.

"Taşaklarına bir tekme yemeye hazır ol." Ağabeyim koltuğunda arkasına yaslanmış, telefonunun kalemine dokunuyordu. "Mason Blackwell az önce Earhart Fellowship'ten iki milyon dolarlık bir bağış aldı. Yüksek ahlaki değerlerini temsil ettiği için onu resmen destekliyorlar."

Mason Blackwell. Senato için tek gerçek rakibim.

"Yüksek ahlaklı," diye tekrarladım nefesimin altında. "Ben bebekleri yerken ve kanla yıkanırken, değil mi?"

Jay kıkırdadı, sonunda başını kaldırdı. "Öyle demiyorlar," diye güvence verdi. "En azından tam olarak değil. Gerçekten hiçbir şey söylemiyorlar. Sen bir gizemsin," diye cıvıldadı, gözleri küçümseyen bir ifadeyle.

Bu konuşmayı yapmıştık ama mesele onun için hiçbir zaman çözüme kavuşmamıştı. Beni yıpratmayı umarak araştırmaya devam etti ama basının özel hayatıma girmesine asla izin veremezdim. Medyayı yönlendirmek ve önemli olana odaklanılmasını sağlamak onun sorumluluğundaydı.

"Bu senin işin," diye hatırlattım ona, ciddi olduğumu anlaması için gözlerimi sertleştirerek.

Ama bana başını salladı ve öne doğru eğildi. "Tyler." Oğlumun hatırı için sesini fısıltıya indirmişti. "Gazetelere istediğin her şeyi verebilirim ama kameraların önünde bazı cevaplar vermeye başlasan iyi edersin. Yirmi birinci yüzyıldayız ve insanlar - seçmenler," diye açıkladı, "her şeyi bilmek istiyorlar."

"Onları ilgilendirmeyen Çeyler," diye alçak bir sesle karÇılık verdim, Christian'ın oyun seslerinin bozulmadan devam ettiğini duyuyordum.

Saklayacak şiddet içeren ya da yasadışı bir şeyim yoktu, ama çocuğumu kurcalamaya başladılar - hayatında nerede olduğumu merak ediyorlardı ve geçmiş ilişkilerim hakkında meraklı davranıyorlardı. Bu kimseyi ilgilendirmezdi.

Ama Jay açık bir kitap olmamı istedi.

Geri çekildi ve koltuğuna geri çöktü. "Kim Kardashian kıçını Instagram'a koyuyor," diye homurdandı. "Yaşadığımız dünya bu, Tanrı yardımcımız olsun ve size söz veriyorum, kahvaltıda ne yediğinize dair küçük bir fotoğraf, konuşmalarınızdan veya reklamlarınızdan daha fazla viral olur. Sosyalleşin. Twitter, Facebook -"

"Bu Çeyle ilgilenen adamların var-" Durdum, önce oğluma sonra Jay'e baktım. Christian'ın önünde küfretmek istemediğimden, "Şeyler," diye düzelttim.

Kırılması zor bir alışkanlıktı ve Christian her zaman - her zaman - annesiyle birlikte yaşadığı için, benim dilim hiçbir zaman

özel hayatımda endişelenirdim. Artık oğlumun yanında olmanın kamuya açık bir etkinlikte ya da kameraların önünde olmak gibi bir şey olduğunu hatırlamam gerekiyordu.

Gerçek benliğiniz her zaman insanların görmesi gereken kişi değildir.

Web sitem ve sosyal medyamla ilgilenecek bir çalışan ekibim vardı, böylece ben uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Geçen kış Senato adaylığı için hazırlıklara başlamaya karar verdiğimde uygulamaya koyduğum ilk şeylerden biri buydu. Henüz adaylığımı resmen açıklamamıştım ve kampanyanın başlamasına daha altı ay vardı ama biz şimdiden zemin hazırlamaya ve hazırlık yapmaya başlamıştık.

Kardeşim başıyla onayladı. "Evet, sosyal medyanızla ilgilenen birileri var ama arada bir kişiliğinizi de eklerseniz iyi olur. Babalık hikâyeleri, komik anekdotlar, selfie'ler... ne olursa paylaş." Beni başından savdı. "İnsanlar bu tür şeylere bağımlı. Yiyip bitirirler."

Gözlerimi kapattım ve başımı parmaklarıma yaslayarak sol şakağımda daireler çizdim. Seçimlere daha bir yıldan fazla vardı ve eğer kazanırsam, mahremiyetime daha da fazla tecavüz edilecekti.

"Yani, şuna baksana," diye tersledi kardeşim ve gözlerimi açtığımda çocuğumu işaret ettiğini gördüm.

Başımı çevirdim ve oğlumu izledim, telefonu yan çevirmiş, iki elinin arasında tutuyordu, başparmakları mermi gibi fırlayıp ekrana dokunuyordu.

Neredeyse yirmi dört/yedi yaptığı tek şey buydu ve gözlerini en son ne zaman gördüğümü hatırlayamıyordum. Ne zaman bir sohbet başlatmaya ve ne yaptığını sormaya çalışsam, sanki beni hiç duymamış gibi davranıyordu.

Jay haklıydı. Tükenmişti. Hepsi öyleydi.

"Sürekli o şeyin üzerinde olmak zorunda mısın?" Sesimdeki kızgınlığı gizleyemeyerek dürttüm.

Beni duyduğunu biliyordum çünkü zar zor saklamaya çalıştığı göz devirmesini gördüm.

"Christian," diye tersledim ve dikkatini çekmek için uzanıp telefonu elinden aldım.

Ya da belki sadece bir tepki.

Çenesi sıkıştı ve bana zar zor tahammül ederek bir iç çekti.

Annesi ve üvey babası bir hafta önce araştırma gezisi için ülkeyi terk ettiklerinden ve o da benim yanıma taşındığından beri beni görmezden geliyordu.

"Tamam," diye meydan okudu, ellerini kucağına bıraktı ve bana küçümseyerek baktı. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdım, biraz şaşırmıştım. Tartışmasını ya da her zamanki gibi beni görmezden gelmesini bekliyordum ama konuşmak istemiş miydim?

Yıllardır onunla konuşmaya, bağlantı kurmaya çalışıyordum ama şimdi ne söyleyeceğimi bilmediğimi fark ettim.

O da bunu biliyordu. Ne yaptığımı bilmediğimi biliyordu.

Bir kahkaha attı ve bana küçümseyici bir bakış attı. "Beni rahat bırak," diye homurdandı. "Bırak baba-oğulu, ayrı yaşayan kardeşlere bile zor benziyoruz. İkimizin de bitiremeyeceğini bildiğimiz bir şeye başlama."

Sonra telefonuna uzandı ama yüz ifademi sertleştirdim ve elimi çektim.

"Telefonumu geri almam lazım," diye atıldı, yüzünü gerginlik kaplamıştı. "Bayan Bradbury, ya da adı her neyse, bana bataryasını ödünç verdi ve yarın geri getirmem gerekiyor."

"Çok kötü," diye bağırdım, telefonunu cebime tıkıştırdım ve yanan gözlerimi kardeşime çevirdim. "Biliyor musun, buradaki sorun gerçekten de bu. Çocukların dünyadan kopmaya devam etmesini sağlayan öğretmenler gibi rol modelleri."

Christian yanıma yaklaşarak, "Sen bilirsin," dedi. "Her zaman bağlantıyı kesiyorsun ve bunu yapmak için teknolojiye ihtiyacın yok."

Çenemi aşağı doğru eğdim, çenemi sıktım. Aman *Tanrım.*

O kadar kızgın olmasaydım gülebilirdim.

Küçükken babamın yüzüne defalarca vurduğumu hatırlıyordum. Christian tıpatıp bana benziyordu ama benzemese bile benim çocuğum olduğuna hiç şüphe yoktu. O yaşlarda ben de aynı şekilde meydan okurdum.

Jay dikkatimi tekrar toplamaya çalışarak, "Enerjin başka bir yere ait," dedi, "zamanın da kısıtlı," diye hatırlattı.

Enerjim başka yerlere ait. Zamanım az.

Yani kardeşim çocuğumla kaybedeceğim bir savaşa girmenin zamanımı iyi değerlendirmek anlamına gelmediğini düşünüyordu.

Christian'a baktım, pencereden dıĢarı hiçbir Ģeye bakmamasını izliyor ve göğsümün gerildiğini fark ediyordum.

Çocuğumla olan boktan ilişkim benim hatamdı. Annesiyle birlikte Afrika'ya gitmek yerine bir yıl boyunca burada kalmak için annesiyle ve benimle kavga etmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Zamana ihtiyacı vardı. Tabii ki sahip olmadığım bir zamandı, ama denediğimde bile beni dışladı.

Babalık ödülü kazanamayacağımı biliyordum ama hayatı boyunca onu desteklemiş ve ona her zaman iyi davranmıştım. İsteklerini ve ihtiyaçlarını karşıladım ve belki de yeterince zorlamadım ve belki de onu hiçbir zaman birinci önceliğim olarak görmedim ama daha sonra onunla bağ kurmanın bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim. Ben de babamla her zaman iyi geçinemiyordum ama ona saygı duyuyordum.

Christian bana zaten duyduğundan daha az saygı duyamazdı.

Ve kafamın içinde artık çok geç olduğunu söyleyen sesi duymazdan gelmek gittikçe zorlaşıyordu.

Araba Prytania Caddesi'ne saptı ve New Orleans'ın bozuk, çukurlu yollarından birine daldı.

Ben de gözlerimi camdan dışarı çevirdim, arabadaki konuşma sessizleşmişti.

Bir dizi butik, mağaza ve samimi restoranıyla şehrin akşam telaşını yaşadım. Şehirdeki tüm mahalleler arasında - Quarter, Marigny, Central Business District, Warehouse District, Midtown, Uptown - beni en çok büyüleyen Garden District oldu.

Charles Caddesi ile Magazine Caddesi arasında yer alan Prytania, canlı renkler, çiçekler ve yeşilliklerle bezenmiş bir mahalledeki en iyi mimarilerden bazılarına ve muhtemelen hiçbir sağlık kodu denetiminden geçemeyecek binalarda bulunan en iyi restoranlara sahipti. Zengin ve bozulmamış olan, yontulmuş ve eskimiş olanla zahmetsizce harmanlanırdı ve buna karakter denirdi. Bunu satın alamazdınız ve tarif edemezdiniz.

Ama bir evi yuva yapan da aynı şeydi.

On dokuzuncu yüzyıldan kalma konaklar, ferforje kapılarının ve caddeyi kaplayan devasa canlı meşelerin ardında korunarak her iki tarafta da beliriyordu. Ön kapıların dışında asılı fenerlerde gaz alevleri titriyor ve bisikletliler ya sırtlarına bağladıkları sırt çantalarıyla -muhtemelen öğrenciler- ya da vücutlarına sabitledikleri enstrümanlarla -sokak sanatçıları- geçip gidiyorlardı.

Dışarıda çakan şimşekler sokaklardaki yaşamı canlandırdı ve ardından gök gürültüsü bana kasırga mevsiminde olduğumuzu hatırlattı. Önümüzdeki haftalarda çok yağmur yağacaktı.

Uzun caddede ilerledik, daha sessiz ve daha da güzel olan bölüme girdik ve sonra yavaşlayarak araba yoluma döndük, bizi arkasında evimin bulunduğu ağaç perdesinin derinliklerine götürdü.

Geniş bir araziyle çevrili eski Viktorya dönemi evi üç katlıydı ve arazisinde bir havuz ile bir misafirhane bulunuyordu. Hatta

On yıl önce satın aldığımda umutsuzca tadilata ihtiyacı olmasına rağmen, satın aldığımdan bir an bile şüphe etmemiştim. Evin güzelliği, şehrin göbeğinde olmama rağmen sessiz ve izole bir konumda olmasından kaynaklanıyordu.

Barlar, restoranlar ve mağazalar sadece kısa bir mesafede yer alıyordu, ancak evin içinde bunu bilemezdiniz.

Ev, şimdiye kadar gördüğüm en gür çimen ve yeşilliklere sahip bir dönümlük arazinin yanı sıra, kenarlarda bir gölgelik oluşturarak evi gizleyen ve bana keyif aldığım mahremiyeti sağlayan birkaç yaşlı meşe ile çevriliydi.

Oğlumla çok az konuşuyor olsak da onun da burayı sevdiğini biliyordum.

Annesi ve kocası daha sakin olan Uptown bölgesinde yaşıyorlardı, mesafe olarak buradan çok uzakta değillerdi - sadece birkaç blok ötede - ama canlılık ve kültür açısından dünyalar kadar farklıydılar.

Arabayı garaja çektikten sonra şoförüm kapılarımızı açmak için indi ama Christian önce kendi kapısını açtı ve dışarı fırladı, belli ki telefonunu kaybettiği için hâlâ öfkeliydi.

Onu saklamayı planlamamıştım, ama saygısızlık etmeyi seçtiğine göre, her şeye rağmen saklayabilirdim.

Annesi onun sevgisini kazanmam gerektiğini söylemişti ve bu doğru olabilirdi -beni sevmesi için hiçbir neden yoktu ve bunu biliyordum- ama ben de onun üzerine titremeyecektim. Büyüklerine saygı gösterecekti, çünkü bu iyi bir davranıştı. Önce sevgisini kazanmaya çalışsaydım, beni asla ciddiye almayabilirdi.

Ya da olmayabilirdi, her iki şekilde de. Gerçekten ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Christian'ın yan kapıdan eve girmesini izledim ve kapımı açmaya çalıŞan Patrick'e el salladım. Christian'ın bütün öğretmenlerini ziyaret ettiğimde topladığım kâğıtları alıp kardeşime uzattım.

"Ders programları," diye açıkladım. "Onları internetten bulup telefonuma indireceğim, sonra da takvimime önemli tarihleri ve tüm öğretmenlerin iletişim bilgilerini gireceğim" dedim.

Bir kez başını salladı. "Olmuş bilin," dedi ve kâğıtları karıştırmaya başladı.

Kardeşim, geçen bahar tam zamanlı olarak siyasi çıkarlarımla ilgilenmek için şirketimdeki görevinden ayrıldıktan sonra kampanya yöneticim oldu. Ayrıca hayatımı kolaylaştıracak her şeyi yapmaya çalıştı.

"Bu o mu?" diye sordu, bir dizi kâğıdın üzerinde durarak. "Easton Bradbury mi?"

O mu? Sonra Christian'ın telefonun bataryasıyla ilgili olarak onun adını söylediğini hatırladım.

Jay kâğıtları çantasına yerleştirdi ve telefonunda hızlıca yazmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Onu

Google'da araştırıyorum," dedi kesin bir

ifadeyle.

Onun duymadığından emin olduğum sessiz bir kahkaha attım. Kardeşim ve onun teknoloji bilgeliği için şükürler olsun. Her şeyi ve herkesi araştırırdı ve ben de bunun için daha iyiydim. Ama oğlum söz konusu olduğunda onun müdahalesine ihtiyacım yoktu.

Dışarı çıkmak için hareket ettim ama o konuşunca durdum.

"Yirmi üç yaşında, Loyola Üniversitesi'nden mezun oldu -"

"Umurumda değil." Arabadan inerek sözünü kestim.

Ama gerçek şu ki, biraz umursuyordum. Onunla ilgili anılarım hoşuma gitmişti ve birlikte geçirdiğimiz geceden beri hiçbir kadından bu kadar zevk almamıştım ve sadece konuşmuştuk. Onun gizemi çekiciliği daha eğlenceli hale getiriyordu ve ben bunun mahvolmasını istemiyordum.

Easton yatağımda olmasını istediğim bir kadındı ama Bayan Bradbury sınırların dışındaydı.

Sınırlar oradaydı, gün gibi açıktı ve ihlal edilmemeliydi. Oğlumun ve kariyerimin iyiliği için.

"Haftam nasıl geçiyor?" Yan kapıdan büyük mutfağa girdiğimde konuyu değiştirdim.

"Pazartesi'den Çarşamba'ya kadar ofis ve toplantılar arasında dolusun." Kapıyı arkasından çarptı ve beni mutfaktan geçip koridorda, oturma odası ve medya odasının önünden takip etti.

"Ama Perşembe ve Cuma sakin," diye devam etti, "ve bu hafta sonu Bayan McAuliffe ile akşam yemeğinizi onayladım. Eğer hâlâ istiyorsan," diye ekledi.

"Elbette öyleyim." Kravatımı çıkardım, çalışma odama girdim ve ceketimi çıkardım.

Tessa McAuliffe karmaşık olmayan ve az bakım isteyen biriydi. Güzel, sağduyulu ve yatakta iyiydi ve kardeşim kampanyama yardımcı olması için onunla - ya da herhangi biriyle - düzenli bir ilişki kurmam için beni teşvik etmiş olsa da, bir oy için hayatımı değiştirmeye zorlanamazdım.

Senato'ya girmek benim için önemliydi ama Tessa'nın arkadaşlığından hoşlansam da onu sevmiyordum ve bunu deneyecek zamanım da yoktu.

Ve şaşırtıcı bir şekilde, bu durumdan hoşnut olmadığı izlenimini hiç vermedi.

Yerel bir sabah programında yapımcı ve sunucuydu ve ilk günden itibaren ikimizden de ne beklendiği konusunda hiçbir yanlış anlama olmadı. Bazen akşam yemeği için buluşur ve geceyi bir otel odasında sonlandırırdık. Hepsi bu kadardı.

Daha sonra, ihtiyaç duyduğumda onu tekrar aradım. Ya da o beni arardı. Asla bunun ötesine geçmedi.

Kampanyaya ilk başladığımda kısa bir süre ciddi bir ilişki aramayı düşündüm. Çoğu seçmen kendi evlerinde -eşleri ve çocuklarıyla- iyi aile değerlerini temsil eden adaylar görmek istiyordu ama ben işime odaklanmıştım ve özel hayatımı zorlamayı reddediyordum.

Oğlum, evli olmama durumum, bir gün daha fazla çocuk sahibi olmanın nasıl bir şey olacağına dair düşüncelerim - elbette sahip olduğum çocuğa ebeveynlik yapabileceğimi kanıtladıktan sonra - özel meselelerdi ve başka kimseyi ilgilendirmezdi. Hizmet etme kabiliyetim söz konusu olduğunda bunun ne önemi vardı ki?

"Çocuk yemek yedi, değil mi?" Masama dönüp bilgisayarımı açarak ona sordum.

Ceketinin düğmelerini çözdü ve evrak çantasını masamın diğer tarafındaki iki sandalyeden birine attı.

"Evet." Başını salladı. "Patrick'e onu açılıştan önce Lebanon Café'ye götürmesini söyledim."

Patrick falafel hayranıydı ve Christian da humuslu her Çeyi seviyor gibiydi. Son bir hafta içinde ikinci kez birlikte yemek yiyorlardı. Yine de yarın akÇam yemeğinde evde olmam gerektiğini kendime hatırlattım. Daha önce babamla yaptığım hazırlıksız toplantı yüzünden Patrick'e Christian'ı açık eve bıraktırmıÇ, ona babam tarafından sorguya çekilmek yerine Çehir planlamacısıyla toplantım olduğunu söylemiÇtim.

Otuz beş yaşımda hâlâ ona hesap veriyordum ve bir oğul olarak bundan nefret etsem de bir baba olarak bunu takdir edebiliyordum. Babam iyi bir ebeveyndi. Tek dileğim elmanın ağaçtan bu kadar uzağa düşmemiş olmasıydı.

"Pekâlâ, işe koyulalım."

Duvara dayalı küçük barda kendime bir içki koydum ve Jay'le birlikte sonraki iki saatimizi şehirdeki siyasi nüfuz sahibi kişilerle yapılacak toplantıların listesini hazırlamakla geçirdik. Ne yazık ki, kampanyalar

Bağışlar dışında kendi paramı kullanmakta ısrarlıydım çünkü kimseden bir şey istemekten nefret ederdim.

Etkinlikler ve toplantılar takvime eklendikten sonra Jay'in eve gitmesine izin verdim ve Çarşamba günü Columbus Şövalyeleri için yapacağım konuşmayı hazırlamak üzere sabahladım.

Çenemdeki ince kirli sakalı ovaladım ve Christian'ın bu etkinliklerden birine benimle gelmek isteyip istemeyeceğini merak ettim. Bunu ilginç bulacağını sanmıyordum ama ne yaptığımı görmesi ve birlikte vakit geçirmemiz için bir yol olabilirdi.

Başımı salladım, ayağa kalktım ve lambamı kapattım.

Çok fazla şey istiyordum.

Sorun da buydu. Çok fazla gol ve yeterli zaman yok.

Christian doğduğunda yirmi yaşında kibirli ve sorumsuz bir çocuktum. İstediğimi istemiş ve o doğduktan sonra bile sonuçlarından kaçmıştım. Artık eylemlerimin bedelini biliyordum ve bu bir seçim yapma meselesiydi. İstediğim her şeye sahip olamayacağımı biliyordum ama yine de seçim yapmayı sevmiyordum.

Odadan çıkıp üst kattaki yatak odama yöneldim ama koridorun sonunda Christian'ın aralık kapısından çıkan lambanın parıltısını görünce durdum.

Odasına doğru yürürken kapıyı itip açtım ve onu tamamen giyinik bir şekilde yorganın üstünde, yüzüstü yatarken gördüm.

Yanına gittim ve ona baktım, göğsümde arabada hissettiğim sıkılaşmanın aynısını hissettim.

Çok huzurlu görünüyordu, göğsü sakin, eşit nefeslerle inip kalkıyordu ve başı bir tarafa dönüktü. Gözlerinin arasında her zaman var olan iki kırışık gitmişti ve siyah saçları kırışmış, alnını kaplamış ve gözlerine yakın duruyordu. Onu bir keresinde bebekken gördüğümü hatırlıyorum, neredeyse tamamen aynı görünüyordu.

Ama o zamanlar hep gülümserdi. Şimdi ise hep kızgındı.

Yatağının kenarına oturdum ve üzerine yedek bir battaniye çektim.

Dirseklerimi dizlerime dayadığımda omuzlarımın gevşediğini hissettim. "Bunun garip olduğunu biliyorum," dedim ona fısıldayarak. "İkimiz için de farklı ama seni burada istiyorum."

Kımıldadı, başını duvara doğru çevirdi, hâlâ uyuyordu. Ona dokunmak için uzandım ama kısa kesip ayağa kalktım ve odadan çıktım.

Kıyafetlerimi yırtıp yatak odama doğru ilerlerken başımı salladım.

Orada olduğumu bilmediği zamanlarda onunla birlikte olmak neden bu kadar kolaydı?

Milyon dolarlık bir şirketin başındaydım. Her yarımküreyi gezmiş ve on sekiz yaşındayken bir volkana tırmanmıştım. En korkutucu insanlardan bazılarını avucumun içine almıştım, peki neden kendi çocuğumdan korkuyordum? Yatak odama girdim, gömleğimi ve kravatımı bir sandalyeye fırlattım ve diğer kıyafetlerimi çıkardım.

Yerden mobilyalara kadar odadaki tüm ahşap yüzeyler komodin lambasının yumuşak ışığıyla parlıyordu ve ben süslü halının üzerinde yürüyor, elimi saçlarımda gezdiriyor ve onunla ne yapacağımı bulmaya çalışıyordum.

Annesi bana olan düşmanlığına rağmen iyi bir ebeveyndi ve Christian onunla iyi anlaşıyordu. Katı ve rutin biriydi ve Christian için yapmam gereken de buydu.

Ve bu sadece onu değil beni de kapsıyordu. Yemek için evde olmalıydım. Ya da en azından daha fazla öğün. Ve tutarlı olmalıydım. Ödevlerini kontrol etmeli, spor maçlarına katılmalı, nerede olduğunu ve ne yaptığını takip etmeliydim.

Ne de olsa bunu ben istemiştim. Bu yıl ülkede kalması için onunla ve annesiyle savaşmıştım.

Duşa girdim, boynumu çift duş başlığının sıcak spreyinin altında döndürdüm ve omuzlarımdaki ve sırtımdaki gergin kasları gevşetmesine izin verdim.

Easton.

Onu Google'da aramalıyım. Tam bir gizemdi ve çocuğuma ders veriyordu.

Sabunu elime alıp göğsümde ve kollarımda gezdirdim, altı ay önceki davranışlarıyla bu geceki davranışlarını karşılaştırdım. Farklı ama çok aynıydı. Kontrollü, seksi ama ne olduğunu anlayamadığım bir mesafeyle. Sanki bir aynadaki yansıması gibiydi. Oradaydı ama gerçek değildi.

Sanki hâlâ o maskeyi takıyormuş gibi.

O gece onu öpmeliydim. O mavi gözlerine bakmalı ve onu susturup istediğim gibi erittiğimde kontrolünü kaybetmesini izlemeliydim.

Bu gece gördüğüm o ilkel kıyafetleri çıkarıp onu yatağa bağlamak için neler vermezdim...

Nefesimi içime çektim ve kendimi desteklemek için elimi mermer duvara vurdum.

Kahretsin.

Yutkundum, ıslak elimi başımın üstünde gezdirirken nefes nefese kaldım.

Aşağıya baktığımda, sikimin gergin derisinin zonklayıp zonklayıp serbest bırakılması için yalvardığını gördüm.

Düğmeyi sola doğru iterek, aniden bastıran soğuk suyun altında sertçe nefes aldım ve hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıktım.

Easton Bradbury yasak bölgedeydi.

Ve bunu unutma.

OceanofPDF.com

DÖRT

EASTON

"Tamam, yani..." Sıraların arasında yavaşça ilerleyerek ve elimdeki bir Facebook gönderisinin çıktısına gülümseyerek başladım. "Soru Dün Facebook grubunda en çok yanıt alan soru 'Erkekler neden tayt giymeyi bıraktı? Ben olsam buna bayılırdım," cevabını sınıfa okudum.

Birinci sınıftaki oğlanlar homurdanmaya başlarken, kızlar da bazılarının dün gece sürdürdüğü uzun sohbeti hatırlayarak kıkırdadı.

Marcus Matthews ayağa fırladı ve sandalyesine zıpladı, ellerini havaya kaldırdı ve gülümseyerek övgüleri içine çekti ve dün geceki sorusuyla övgü aldı.

Eğlenerek başımı salladım. "Otur," diye emrettim, işaret parmağımı ondan sandalyeye doğru uzattım. "Şimdi."

Güldü, ama hızla aşağı atladı ve yerine oturdu, sınıfın geri kalanı hala onun arkasındaki eğlencelerini dile getiriyordu.

Okulun başlamasından bu yana geçen üç hafta boyunca müfredatta hızla ilerlemiş ve Amerika'nın bağımsızlığını, kurucu babaları ve Devrim Savaşı'nı, dolayısıyla taytlı adamlar sorusunu incelemiştik.

Onların ilgisini çekmek için planladığım tüm faaliyetler arasında sosyal medya gereklilikleri en başarılı olanıydı. Velilerin hepsi ilk günden sonra sınıfta sosyal medya kullanımının mantığını ve nedenini açıklayan uzun bir mektup almıştı. Öğrencilerin - okul kuralları gereği - zaten dizüstü bilgisayarları olması gerekiyordu, bu da bir bilgisayar laboratuvarına ihtiyaç duymadan istediğimiz zaman çevrimiçi olmayı daha da kolaylaştırdı. Bu da benim öğrencileri dijital dünyada yaşamaları için eğitme hedefime mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Sosyal medya gerekli bir kötülüktü.

Kesinlikle tehlikeler vardı ve başlangıçta velilerden çok fazla endişe vardı, ancak herhangi bir direnci yumuşatmak için aradıktan ve e-posta gönderdikten sonra her şey yolunda gitti. Sonunda pozisyonumu anladılar ve çoğu ebeveyn, öğrencilerin sınıftaki etkileşimlerini göremedikleri için sınıfın çevrimiçi etkileşimlerini görmekten büyük keyif aldı.

Veliler ve öğrenciler, ödevleri, tartışma sorularını ve sınıfta olup bitenlerin resimlerini veya sunumların videolarını yayınladığım özel Facebook grubumuza katılmaya davet edildi. Günler ve haftalar geçtikçe, ebeveynler çocuklarının eğitiminde daha büyük bir rol üstlenebildiklerinden ve sadece çocuklarının değil başkalarının da çalışmalarını görebildiklerinden katılım katlanarak arttı.

Öğrencilerin karşılaştırılması gerektiğinden değil, ama velilerin çıtayı daha yükseğe taşıyan öğrencilerin çalışmalarını görmelerini büyük bir motivasyon kaynağı olarak gördüm.

Ayrıca sınıfta Twitter hesaplarımız ve bir Twitter panomuzun yanı sıra öğrencilerin ve velilerin beyin fırtınası yapabilecekleri ve birlikte araştırma toplayabilecekleri özel Pinterest panolarımız da vardı.

Sadece birkaç veli hâlâ işbirliği yapmıyordu - Christian Marek'e baktım, masasında kambur durduğunu gördüm - bu yüzden uyum sağlamak için elimden geleni yaptım.

Ama o öğrencilerin hâlâ kendilerini dışlanmış hissettiklerini biliyordum. Kimsenin zarar görmesini istemediğim için tüm yöntemi terk etme olasılığını düşünmüştüm, ancak katılımı ve faydayı görünce reddettim. Sadece ebeveynlere ulaşmam gerekiyordu.

Marcus'un kendisiyle gurur duymasına bakarak küçük bir gülümsemeye izin verdim. Ama Christian'ın oturduğu arka taraftaki sessizlik neredeyse öğrencilerin heyecanından daha sağır ediciydi.

Dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyor, yarı kızgın yarı sıkılmış görünüyordu. Onu anlayamıyordum. Arkadaşları olduğunu biliyordum. Onu öğle yemeğinde diğer çocuklarla yemek yerken, sahada oynarken, gülerken ve şakalaşırken görmüştüm.

Ama sınıfta - ya da en azından benim sınıfımda - sanki burada değilmiş gibiydi. Ev ödevlerinde iyi performans gösterdi, ancak tartışmalara hiç katılmadı ve sınavlarda ve testlerde zayıf yaptı. Sınıfta gerçekleşen her şey başarısızdı.

Onunla konuşmayı denedim ama bir yere varamadım ve ona yardım etmek için elimde kalan seçeneklerle yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Babasını aramak gibi, ki bunu çoktan yapmalıydım ama cesaret edemedim.

Dikkatimi yeniden toplayarak sınıfa döndüm. "Tebrikler, Bay Matthews." Marcus'a takılarak başımı salladım. "Sorunuzun komik olması amaçlanmış olsa da - hiç şüphesiz - kıyafetlerin tarihi hakkında bazı ilginç yorumlara yol açtı."

Sınıfın ön tarafına döndüm ve sırama yaslandım. "Moda çok popüler bir konu olduğu için, kadın modasının tarihini de inceledik ve bu feminizm üzerine bir tartışmaya yol açtı," diye hatırlattım. "Tabii ki moda bu yıl size öğretmem gereken bir konu değildi." Gülümsedim. "Ama eleştirel düşünüyordunuz ve bu gibi konuların birbiriyle nasıl ilişkili olduğunu gördünüz. Tartışıyor, karşılaştırıyor ve kıyaslıyordunuz..." İçimi çektim, devam etmeden önce onlara eğlenerek baktım. "Ve yanıtlarınızı okumak kesinlikle sıkıcı değildi, bu yüzden iyi iş çıkardınız."

Sınıf alkışladı ve Marcus, "Haftanın Şarkısı'nı alıyor muyuz?" diye bağırdı. Beklentiyle kaşlarını kaldırdı.

"Takımınız elli puan kazandığında," diye kuralı tekrarladım. Onları bireysel olarak ödüllendirdim, ama aynı zamanda bir takım teşviğim de vardı; tüm çalışmalar teslim edilirse ve çevrimiçi ve sınıfta iyi vatandaşlık sergilerlerse, elli puana ulaştıklarında gruplarının sınıfta çalmak için bir şarkı seçmesine izin verdim.

Akıllı Tahta'ya (kara tahtanın günümüzdeki versiyonu) doğru yürüdüm ve elime bir kalem alıp tahtaya dokunarak etkinleştirdim. Projektör bilgisayarımdan görüntüyü aktardı ve tüm öğrencilerin numaraları tahtada yanıtlarını almaya hazır bir şekilde belirdi.

"Unutmayın" - kalemi yerine koyarken başımı kaldırıp baktım - "beşinci grup bu akşam saat yediden önce güncel olaylarla ilgili tweetler atacak. İncelendikten sonra sizin için retweet edeceğim," dedim ve göz ucuyla Christian'ın yanındaki kızla konuştuğunu gördüm.

"Birini seçecek, okuyacak, düşünecek ve bir sayfalık ödevinizi daktilo ile yazıp teslim edeceksiniz - on iki punto, Times New Roman, Courier New değil," diye belirttim, daha büyük yazı tipi kullanma hilelerini bildiğim için, "ve Cuma gününe kadar bana ulaştıracaksınız. Sorusu olan var mı?"

Odadan olumsuz mırıltılar yükseldi ve ben de başımı salladım. "Tamam, cevaplayıcılarınızı alın. Pop quiz."

"Bir sorum var." Birinin konuştuğunu duydum. "Ders kitaplarını ne zaman kullanacağız?"

Diğer öğrenciler çoktan seçmeli cevaplarını kâğıt kalem yerine kaydetmek için kullandığım uzaktan kumandalı cihazlarını açarken başımı kaldırıp Christian'ın gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm.

Dik durdum ve "Ders kitaplarını kullanmayı mı tercih edersiniz?" diye sordum.

Ama Marcus onun yerine ağzından bir yanıt kaçırdı. BaĢını Christian'a çevirerek, "Hayır," diye cevap verdi. "Dostum, kapa çeneni."

Christian sınıf arkadaĢını görmezden gelirken soğukkanlılığını koruyarak kaĢlarını çattı. "Ders kitapları okul tarafından sağlanıyor. Öğrenmemiz gereken müfredat onlarda var, değil mi?" diye neredeyse bir suçlama gibi sordu.

"Evet," diye onayladım.

"Peki neden onları kullanmıyoruz?" diye sordu.

İfademi düzgün tutmaya dikkat ederek uzun, yavaş bir nefes aldım.

Çocuklar bize meydan okuyacak, sınırları test edecek ve bizi ters köşeye yatıracak, bana öyle söylendi. Soğukkanlılığınızı koruyun, her çocuğa kendi çocuğunuzmuş gibi davranın ve asla bocaladığınızı görmelerine izin vermeyin. Christian kesinlikle tüm bu seviyelerde bana meydan okudu.

Sadece sınıfta potansiyeline uygun performans göstermiyordu, aynı zamanda zaman zaman bana da meydan okuyordu. Geç kalma, saygısız davranışlar veya diğer öğrencilerin dikkatini dağıtma olsun, itaatsizlik konusunda bir eğilimi var gibi görünüyordu.

Ve her ne kadar işimi yapmamı engellemeye çalışsa da, sınıf dışında olduğum kişi ona biraz hayranlık duymaktan kendini alamadı.

Tecrübelerime dayanarak, kötü davranışların diğer ortamlarda sahip olmadığınız kontrol ihtiyacından kaynaklandığını biliyordum. Her ne kadar ona sempati duysam da - ve evde ya da başka bir yerde elde edemediği her neyse - açıkça burada bundan kurtulabileceğini düşünüyordu.

"Bu iyi bir soru," dedim ona, masamın etrafında dolaşarak. "Ders kitaplarını neden kullanmadığımızı düşünüyorsun?"

Kendi kendine güldü ve sonra bana bir bakış attı. "Düşündüğüm şey, sadece cevap istediğimde bana daha fazla soru vermen."

Sınıftaki öğrenciler ya kahkahalarını elleriyle kapatmaya çalıĢırken ya da gözlerini Christian'la benim aramda gezdirip bundan sonra olacakları beklerken gülümsemem azaldı ve kaskatı kesildim.

Christian'ın yüzünde kendinden memnun bir ifade vardı ve bu meydan okumayla kanım ısındı.

Yutkundum ve sakince konuştum. "Herkes elli altıncı sayfayı açsın."

"Ugh." Marcus inledi. Christian'a bakmadan omzunun üzerinden, "Aferin," dedi.

Herkes kitaplarını sıralarının altındaki bölmelerden çıkardı ve sayfaların çevrilme ve öğrencilerin homurdanma sesleri sınıfı doldurdu.

Öğretmenimin el kitabını aldım ve boğazımı temizledim.

"Tamam, bu bölüm Patrick Henry, Benjamin Franklin ve Betsy Ross'un katkılarını kapsıyor," diye devam ettim. "Okumanızı istiyorum -"

"Ama biz onları çoktan öğrendik!" Christian'ın yanında oturan Jordan Burrows seslendi.

Kaşlarımı birbirine yapıştırdım, başımı eğdim ve bilmiyormuş gibi davrandım. "Öyle mi yaptık?"

Başka bir öğrenci söze girdi. "İki hafta önce gruplar halinde kitap çalışması ve sanal müzeler yaptık," diye hatırlattı.

"Oh." Rolümü oynadım. "Tamam, pardon," dedim ve devam ettim. "Altmış sekizinci sayfayı açın. Bu bölüm George Washington'dan Thomas Jefferson'a kadar olan başkanlık dönemlerini kapsıyor -"

"Bunu da çoktan öğrendik." Kat Robichaux sağımdan güldü. "Kampanya afişlerimizi Pinterest'e yüklemişsin."

Christian'a baktım, umarım anlamıştır.

Ders kitabındaki her şeyi oradan öğrenmemiş olsak da öğreniyorduk. Öğrenciler bilgiyi kendileri aradıklarında ve sadece tek bir metinden okumak yerine bir ürün yaratarak uygulamaya koyduklarında daha fazla özümsediler.

"Ah," diye cevap verdim. "Şimdi hatırladım."

Christian oturduğu yerde kıpırdandı, ne demek istediğimi çok iyi biliyordu. "Evet," diye devam ettim, "yetmiş dokuzuncu sayfada yarınki ünite sınavına hazırlanmamıza yardımcı olacak yirmi soru var. Sınıfın geri kalanını bu soruları kâğıt üzerinde sessizce yanıtlayarak geçirebiliriz ya da on dakika yanıtlayanlar ve daha sonra internet üzerinden köle gemilerini araştırmaya başlayanlar." Öğrenciler hiç tereddüt etmeden "Yanıtlayıcılar" diye araya girdiler.

"Bir oylama yapabiliriz," diye cıvıldadım, gerçekten adil olmaya çalışmıyordum ama özellikle birileri için noktayı koymaya çalışıyordum.

Öğrenciler bu kez daha yüksek sesle "Yanıt verenler!" diye tekrarladılar.

Sınıf remotelike cihazlarını aldı. Sonraki on dakika boyunca tahtada çoktan seçmeli sorular gösterdim, cihazlarında yanıtlamaları için yaklaşık bir dakika süre verdim ve yanıtları programa kaydedildikten sonra kaç öğrencinin belirli bir şekilde yanıt verdiğini gösteren çubuk grafiği gösterdim.

Daha sonra dizüstü bilgisayarlarımıza geçtik ve ben Akıllı Tahta'da projeksiyon yapmaya devam ederken ders bitmeden önce bazı sorular ve çevrimiçi araştırmalarla bir sonraki üniteye daldık.

Öğrenciler bir sonraki derslerine gitmek üzere dıÇarı çıkarken, Christian'ın ağır ağır ilerleyiÇini ve kapıdan çıkarken pencereden dıÇarı bakıÇını izledim.

"Christian," diye seslendim masamın önünden geçerken.

Durdu ve her zaman yaptığı gibi bana baktı. Sıkıntıyla.

"Sorularınız önemli," diye onu temin ettim. "Ve bu sınıfa hoş geldiniz. Ama sizden terbiyeli olmanızı bekliyorum."

Sessizliğini korudu, gözleri başka tarafa bakıyordu. Kötü bir çocuk olmadığını ve kesinlikle zeki olduğunu biliyordum, ama gözlerinin üzerindeki perde çok nadiren kalkıyordu. Kalktığında da içindeki çocuğu görüyordum. Perde çekildiğinde, yaklaşılamaz biriydi.

"Telefonun nerede?" diye sordum. "Ders için ona ihtiyacın var ve sende değil."

Ayrıca pilimi de geri vermemişti.

Aynı marka telefon kullandığımız ve ben de onunkiyle idare ettiğim için çok önemli bir şey değildi, ancak öğrencilerin hesap makinelerine, etkinliklerimiz için rastgele sayı üreteçlerine ve katılım için yararlı bulduğum diğer uygulamalara erişmek için sınıfta telefonlarını kullanmalarına izin verildi - sıralarının köşesinde sessizde ve yüzleri dönük olarak tutuldu -.

Onlara teknolojilerini ne kadar çok verirseniz, o kadar az gizlice almaya çalıştıklarını fark ettim. Ve tüm öğrenciler telefon taşıdığından, kimsenin kendini dışlanmış hissetmesinden endişe etmedim.

"Eğer bir sorun varsa babanla konuÇabilirim," diye teklif ettim, Christian'ın muhtemelen telefonsuz kalmayı tercih etmeyeceğini biliyordum.

Ama Christian sırıtarak gözlerimin içine baktı. "Onunla konuÇacaksın." Çenesini pencereye doğru salladı. "Düşündüğünden daha çabuk."

Ve döndü, dışarı çıktı ve ağır ahşap kapının arkasından çarparak kapanmasına izin verdi.

Bu ne anlama geliyordu?

Başımı pencereye doğru çevirdim ve neyi kastettiğini görmek için ayağa kalkıp pencereye yöneldim.

Ama dahili telefonun bip sesini duyunca durdum.

"Bayan Bradbury?" Müdür Shaw'ın sesi duyuldu. "Evet?" Cevap verdim.

"Lütfen ofisime gelir misiniz?" diye sordu, sesindeki sahte kibarlık beni benden aldı. "Ders planlarınızı da getirin."

Kaşlarımı kaldırdım, bacaklarım biraz

güçsüzleşti. "Uh," diye nefes aldım. "Tabii ki."

On dört ya da yirmi üç yaşında olmanız, öğrenci, öğretmen ya da veli olmanız fark etmezdi - müdür sizi çağırdığında yine de mideniz bulanırdı.

Ve benim ders planlarımı mı istedi? Neden? İnternetteydiler. İstediği zaman görebilirdi.

İnledim, ceketimi çıkarıp sandalyemin üzerine attım - bu da beni dar siyah pantolonum ve uzun kollu gri bluzumla bıraktı. Ani bir gözlem durumunda masamızda bulundurmamız gereken basılı planları aldım.

Neyse ki ikinci dersim boştu, yani bir saate yakın daha öğrencim olmayacaktı.

Koridorda yürüdüm ve ön ofisten geçerek ya hemşireyi bekleyen ya da disiplin cezası almayı bekleyen öğrencilerin yanından geçtim. Topuklarım koridordaki halıya çarpar çarpmaz sessizliğe gömüldü.

Dosyayı kolumun altına sıkıştırdım ve Bay Shaw'ın kapısını iki kez çaldım.

"İçeri gel," diye seslendi.

Derin bir nefes aldım, kapı kolunu çevirdim ve Bay'a başımı sallayarak içeri girdim.

Shaw küçük bir gülümsemeyle masasından kalktı.

Kapıyı kapatmak için döndüğümde, ofisin arka tarafında duran Tyler Marek'i görünce hemen durdum.

Başka tarafa baktım, kapıyı kapattım ve hızla atan kalbime karşı gerilerek amirime döndüm.

Ne istiyordu ki?

"Bayan Bradbury." Bay Shaw elini uzatarak Christian'ın babasını işaret etti. "Bu Tyler Marek, Christian'ın -"

"Evet, tanışmıştık." Sert bir sesle sözünü kestim ve Shaw'ın masasının önündeki iki sandalyeden birinin arkasında durmak için öne çıktım.

Marek geride kaldı, köşede karanlık bir gölge gibi duruyordu ve ben ne yapmam gerektiğini biliyordum. El sıkışmak, onu selamlamak, gülümsemek... Hayır, hayır ve hayır.

Shaw rahatsız görünüyordu ve bu benim hatamdı ama olacaklardan hoşlanmayacağıma dair bir his vardı içimde.

Kendini toparladı ve eliyle işaret ederek boğazını temizledi. İkimize de bakarak, "Lütfen oturun," diye önerdi.

Sandalyeyi yuvarlayıp yerime oturdum ama Christian'ın babası yanıma oturmak yerine ayakta durmaya devam etti.

"Shaw bana, "Bay Marek'in Christian'la ve sınıfınızdaki performansıyla ilgili bazı endişeleri var," dedi. Ne gibi sorunlar yaşadığınız konusunda beni aydınlatabilir misiniz?"

Marek'in öne çıkıp sırtıma yaklaştığını hissederek gözlerimi kırptım.

Birden sanki tüm rollerimiz değişmiş gibi hissettim. Shaw endişeli ve tarafsız bir ebeveyn, Marek hoşnutsuz bir öğretmen ve ben de mikroskop altında tutulan bir öğrenciydim. Bana işimi bilmiyormuşum gibi davranmaya nasıl cüret ederdi?

"Efendim, ben..." Pişman olacağım bir şey söylemeden önce öfkemi dizginlemeye çalıştım. "Efendim, Bay Marek'in endişeleri olduğunu ilk kez duyuyorum. Bunların ne olduğunu ben de bilmek isterim."

Sesimdeki rahatsızlığı gizleyemedim. Dostane olmaktan çok uzaktım ama en azından sesim sert çıkmamıştı.

Christian'ın sorunları vardı ama henüz yılın başlarındaydık ve ben hâlâ onunla bir ilişki kurmaya çalışıyordum. Eve sosyal medya gruplarıyla ilgili hatırlatmalar göndermiştim - hatta bir keresinde postalamıştım - ve ders programının önemli tarihleri içeren kopyalarının altını çizmiştim. Aramamış olabilirim ama hiçbir şey yapmamış da değildim.

Shaw başını kaldırdı ve Marek'e rahatsız edici bir gülümseme sundu. "Bay Marek, bu okula verdiğiniz destek her şeyin ötesine geçti ve oğlunuzun burada olmasından dolayı çok minnettarız. Lütfen bana endişelerinizi ve nasıl yardımcı olabileceğimizi anlatın."

Beklerken gözlerimi indirdim, onun varlığı farkındalıkla sırtımı karıncalandırıyordu.

Yanıma geldi ve yanımdaki koltuğa oturdu, takım elbise ceketinin düğmelerini çözdü ve kendinden emin bir şekilde koltuğa oturdu.

"Okulun ilk günü," diye söze başladı, sadece Shaw'a bakarak, "oğlum eve geldi ve Bayan Bradbury'nin sınıfında telefonunun olması gerektiğini söyledi. Bu okuldaki pek çok veli gibi ben de pahalı bir dizüstü bilgisayar satın aldım çünkü bu kalibrede bir okul için hangi araçların gerekli olduğunu biliyorduk. Bu beklentiler çok makul," diye belirtti ve ben de bunun nereye varacağını bildiğim için kendimi hazırladım.

"Ancak," diye devam etti, "oğlum on dört yaşında ve onun sosyal medyada olmasından rahatsızım. Öğrencilerin sıkça kullandığı Facebook grubuna girdim ve bu tartışmalardan bazılarının nereye varacağını pek sevmiyorum. Christian'dan üç farklı sosyal medya hesabı tutması bekleniyor ve tanımadığım insanlarla konuşuyor" dedi. "Artık sadece onun ve onu etkileyenlerin güvenliği değil, aynı zamanda dikkatinin dağılması da daha büyük bir endişe kaynağı. Matematik ödevini yaparken telefonu Bayan Bradbury'nin grupları için gelen bildirimler nedeniyle çalıyor."

Hem mecazi hem de gerçek anlamda dilimi ısırdım, endişeleri geçerli olmadığı için değil, haftalar önce ilgilenmiş olsaydı tüm bunlar ele alınmış olduğu için.

Boğazımı temizledim ve ona bakmak için döndüm. "Bay Marek -"

"Bana Tyler de," diye talimat verdi ve bakışlarının ardındaki sinsi eğlenceyi görerek gözlerimi kaldırdım.

Başımı salladım, konuşmalarımıza sürekli bu konuyu dahil etmesine sinirlenmiştim.

"Bay Marek," diye devam ettim, "okulun ilk günü eve tüm bunları açıklayan bir belge gönderdim, çünkü bu endişeleri öngörmüştüm."

Kaşları havaya kalktı. Ona devamsız bir ebeveyn olduğunu söylüyordum ve o da bunu biliyordu.

Sırtımı dikleştirerek ve Shaw'ın beni izlediğini hissederek devam ettim. "Ebeveynlerin imzalayıp iade etmesini istedim -"

"Bay Shaw," diye seslendi biri kapıdan arkamdan, durdum ve dişlerimi sıkarak sinirlendim.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi, "ama ön büroda acilen ilgilenmeniz gereken bir sorun var."

Arayan sekreter Bayan Vincent'tı. Kapıyı çalmamış olmalı.

Bay Shaw bize özür dileyen bir gülümsemeyle baktı ve masasından kalktı. "Lütfen bana biraz müsaade edin."

Hayal kırıklığıyla sessiz bir nefes verdim ama neyse ki kimse fark etmedi. Shaw masasının etrafından dolaşarak odanın diğer ucuna geçti ve beni Marek'le yalnız bıraktı.

Harika.

Kapı arkamdan tıkırdayarak kapandı ve Marek'in iri gövdesinin yanımda olduğunu hissetmeden edemedim - sertliği ve sessizliği bana onun da en az benim kadar rahatsız olduğunu söylüyordu. Konuşmayacağını umuyordum ama havanın sesi-

Odanın içinde dolaşan klima, sağır edici sessizliği daha da arttırdı.

Ve eğer beni kızdıracak bir şey söylerse, nasıl tepki vereceğimi kestiremiyordum. Bırakın o yokken, amirim odadayken bile ağzımı çok az kontrol edebiliyordum.

Ellerimi kucağımda tuttum. Marek hareketsiz kaldı.

Pencereden dışarı baktım. Burnundan uzun bir nefes çekti.

Tırnaklarımın temizliğini kontrol ettim, sıkılmış gibi yaptım, bu arada yüzümden boynuma doğru bir sıcaklık yayıldı ve kendimi buna ikna etmeye çalıştım

gözleri vücudumda gezinmiyordu.

"Seni koruyacak bir sendikan olmadığının farkındasın, değil mi?" diyerek beni düşüncelerimden sıyırdı.

Kucağımdaki dosyayı sıktım ve önüme baktım, ince örtülü tehdidi ve gergin sesi beni etkilemedi.

Evet, farkındaydım. Çoğu özel okul öğretmeni istediği zaman işe alınır ve işten çıkarılırdı ve yöneticiler de bu özgürlüğe sahip olmayı severdi. Dolayısıyla, devlet okulu öğretmenleri gibi bizi koruyacak sendikaların hiçbir faydası yoktu.

"Ama yine de çene çalmaktan kendini alıkoyamıyorsun," diye yorum yaptı.

Gevezelik mi?

"Mesele bu mu?" Sesimi eşit tutmak için mücadele ederek döndüm. "Benimle oyun mu oynuyorsun?"

Gözlerini kıstı, siyah kaşları birbirine kenetlendi. "Bu benim

oğlumla ilgili," diye açıkladı.

"Ve bu benim işim," diye karşılık verdim. "Ne yaptığımı biliyorum ve oğlunuzu çok önemsiyorum." Sonra da hemen ekledim: "Elbette tüm öğrencilerimi."

Hem onun sorunu neydi ki? Sınıf müfredatım mantıksız beklentiler taşımıyordu. Bu öğrencilerin hepsinin telefonu vardı. Hatta beş yaşındaki kardeşlerini bile park yerinde telefonla görmüştüm.

Niyetimi yöneticiler ve velilerle iyice gözden geçirmiştim ve karşı çıkanlar hemen ikna olmuştu. Marek sadece cahil değildi, aynı zamanda oyuna geç kalmıştı.

İyi bilgilendirilmişti, ama açılış evinden bu yana onu ilk kez görüyordum.

"İnanılmazsın," diye mırıldandım.

Göz ucuyla yüzünün bana doğru döndüğünü gördüm. "Yerinde olsam adımlarıma dikkat ederdim," diye tehdit etti.

Başımı başka yöne çevirdim, gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım.

Onun kafasında eşit değildik. Geçen Mardi Gras'ta iyi vakit geçirmekten başka bir şey yapmadığımı düşündüğünde iyi bir görüntü sergilemişti ama şimdi onun için işe yaramazdım. Onun aşağısıydım.

Kibirli ve cahildi ve eğitimim ve sıkı çalışmam sayesinde kazandığım saygıyla bana davranmakla en ufak bir ilgisi bile yoktu.

Kontrolü severdim ve sorumlu olmayı severdim, ama on yedi yaşındayken altı hafta boyunca ayak bileğimi kullanmamamı istediğinde doktoruma işini nasıl yapacağını söylemiş miydim? Hayır. Ne hakkında konuştuğunu bilenlere danıştım ve eğer bir sorum olursa sordum.

Kibarca.

Dudaklarımı kemiriyor, koca ağzımı kapalı tutmaya çalışıyordum. Bu benim için her zaman bir sorun olmuştu. Tenis kariyerimde başıma bela olmuştu, çünkü haksızlığa uğradığımı düşündüğümde perspektifimi koruyamıyor ve eleştirilere mesafe koyamıyordum.

Onları iyilikle öldür, diye teşvik etmişti babam. "Düşmanlarımı dost edinirken onları yok etmiyor muyum?" Abraham Lincoln söylemişti.

Ancak bu sözlerin bilgeliğini anlamış olsam da, hiçbir zaman dizginleyememiştim. Eğer söyleyecek bir şeyim varsa, tüm kontrolümü kaybediyor ve atıp tutmaya başlıyordum.

Göğsüm hızla inip kalktı ve dişlerimi sıktım.

"Oh, Tanrı aşkına." Güldü. "Tükür o zaman. Hadi çıkar. İstediğini biliyorum."

Sandalyemden fırladım ve ona ters ters baktım. "Aklımı başımdan aldın," diye homurdandım, hiç duraksamadan. "Christian'ın öğretmeni olarak benimle iletiĢim kurmakla ilgilenmiyorsun. Öyle olsaydı şimdiye kadar senden haber alırdım. Beni amirimin önünde küçük düşürmek istedin."

Başını eğdi, çenesi bükülürken beni izliyordu.

"Eğer bir endişen varsa," diye devam ettim, "o zaman bana gelmeliydin, o da olmazsa Shaw'a gitmeliydin. Eve gönderdiğim belgelerin hiçbirini imzalamadınız ve sosyal medya gruplarına yapılan hiçbir daveti kabul etmediniz, bu da Christian'ın eğitimiyle ilgilenmediğinizi kanıtlıyor. Bu bir saçmalık ve zamanımı boşa harcamaktan başka bir şey değil."

"Peki benimle iletişime geçtin mi?" diye karşılık verdi, oturduğu yerden kalkıp bir santim yakınımda durdu ve aşağı baktı. "İmzalamadığım zaman

ya da gruplara katıldığında ya da son ünite sınavında başarısız olduğunda" - dişlerini gösterdi - "oğlumun eğitimini tartışmak için bana e-posta gönderdiniz mi ya da aradınız mı?"

"Seni takip etmek benim sorumluluğum değil!" Mücadele ettim.

"Evet, öyle sayılır," diye karşılık verdi. "Ebeveynlerle iletişim kurmak senin işinin bir parçası, o yüzden neden Christian'ın arkadaşlarının ebeveynleriyle düzenli olarak iletişim kuruyorsun da benimle kurmuyorsun, bunu konuşalım."

"Ciddi misin sen?" Neredeyse gülecektim, dosyayı sandalyeye bıraktım. "Çocukça bir 'önce kim arayacak' oyunu oynamıyoruz. Burası lise değil!"

"O zaman bir velet gibi davranmayı bırak," diye emretti, naneli nefesi yüzüme düşerken. "Oğluma olan ilgim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Oğlunuzla ilgileniyor musunuz?" Bu kez dudaklarım gülümseyerek aralandı ve ona baktım. "Güldürme beni. Adını bile biliyor mu?"

Gözleri parladı ve sonra karardı.

Boğazım sıkıştı ve yutkunamadım. *Kahretsin.* Çok ileri gitmiştim.

Burnundan gelen ağır nefesleri duyabilecek kadar yakındım ve geri çekilmeye çalışırsam ne yapacağından emin değildim. Kendimi tehdit altında hissetmiyordum - fiziksel olarak en azından - ama aniden boşluğa ihtiyacım olduğunu hissettim.

Vücudu benimkiyle aynı hizadaydı ve kokusu göz kapaklarımın titremesine neden oldu. Gözleri bana dikildi ve sonra ağzıma düştü.

Oh, Tanrım.

"Tamam, bunun için üzgünüm." Shaw ofise daldı ve müdür kapıyı kapatmak için dönerken Marek ve ben birbirimizden uzaklaştık.

Kahretsin.

Elimle bluzumu düzelttim ve eğilip ders planlarının olduğu dosyayı aldım.

Hiçbir şey yapmamıştık ama yapmışız gibi hissediyorduk.

Shaw etrafımızda dolanırken Marek'e baktığımda kollarını göğsünde kavuşturmuş, ters ters baktığını gördüm.

"Bayan Vincent bu okulu fiilen yönetiyor olsa da," diye devam etti Shaw, sesinde bir eğlence vardı, "bazı şeyler benim imzamı gerektiriyor. Nerede kalmıştık?"

"Edward," diye araya girdi Marek, Armani ceketinin düğmelerini ilikliyor ve sıkı bir gülümseme sunuyordu. "Ne yazık ki gitmem gereken bir toplantı var," dedi ona. "Bayan Bradbury'yle konuştuk ve ders planlarını Christian için uygun hale getirmeyi kabul etti."

Pardon?

Ona bakmak için başımı çevirmeye başladım ama kendimi düzelterek durdum. Bunun yerine dişlerimi birbirine kenetledim ve çenemi kaldırarak ona bakmayı reddettim.

Ders planlarımı değiştirmeyeceğim.

"Oh, harika." Shaw rahatlamış görünerek gülümsedi. "Teşekkür ederim, Ms. Bradbury, uzlaştığın için. İşlerin bu kadar kolay çözülmesine bayılıyorum."

En iyisinin meseleyi oluruna bırakmak olduğuna karar verdim. Shaw'un bilmediği şey ona zarar vermeyecekti ve Marek büyük olasılıkla onunla tekrar uğraşmak zorunda kalmadan önce birkaç hafta daha ebeveynlik sorumluluklarından uzaklaşacaktı.

"Bayan Bradbury." Marek döndü ve sıkmam için elini uzattı.

Gözleriyle karşılaştım, birinin diğeri kadar geniş olmadığını fark ettim, bu da yüzüne beni delip geçen uğursuz bir ifade veriyordu.

Marek hakkında iki şey varsayılabilir: İstediği her şeyi elde etmeyi bekliyordu ve elde ettiğini düşünüyordu.

Salak.

Yerel halkın en sevdiği bira olan Abita Amber'den bir yudum aldığımda elimdeki soğuk bira bardağı beni rahatlattı. Eylül ayının ortasıydı ve akşamlar hala keyifli olacak kadar soğumamıştı. Nem olmasaydı, şehir hareket edecek yeri olmayan havasız, tıka basa dolu bir asansör gibi değil de daha rahat hissedilebilirdi.

Port of Call'da oturup kardeşimin akşam yemeği için bana katılmasını beklerken masamın üzerindeki kabı karıştırıp şeker paketlerini saydım.

Yedi Equals, altı Sweet'N Lows, beş normal şeker ve yedi Splendas. *Ne karmaşa ama.*

Döndüm, arkamdaki masadan başka bir kap aldım ve ihtiyacım olanı seçtim. Çıkardığım küçük paketler çatırdadı ve masamın üzerindeki düzensiz kaba bir Equal, iki Sweet'N Lows, üç normal şeker ve bir Splenda daha sığdırdım.

Kalanını ödünç aldığım kaba bırakarak arkamdaki masaya yerleştirdim ve sonra tüm paketleri tekrar saydım. Sekiz, sekiz, sekiz ve sekiz.

Mükemmel.

Derin bir nefes aldım ve kabı baharatlar ve peçetelerle birlikte masanın kenarına geri koydum ve...

Ve durdum, kafamı kaldırdığımda ağabeyimin masada elinde içkisiyle durmuş beni izlediğini gördüm.

Kahretsin.

Gözlerimi devirdim ve oturmasını bekledim.

Dört gündür birbirimizi görmemiştik. Bu hafta okuldan sonra öğrenci konseyine yardım etmeyi teklif etmiştim, o ise araştırma ve ödevlere gömülmüştü. Beyaz oxford'unun yakası kırışmış ve açılmıştı ama yine de masaya yaklaşırken kadınların gözlerini üzerine çekiyordu. Sandalyesinde arkasına yaslandı, bana düşündüğünü ve düşünmediği şeyler olduğunu söyleyen bir bakış attı.

söylemesi gerektiğinden ya da nasıl söyleyeceğinden emin değildi.

Başımı iki yana sallayıp masaya bakarak, "Boş ver," dedim. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Gözlerimi kaldırıp sandalyeme kıvrıldım. "O zaman bana Howard Hughes'muşum gibi bakmayı kes," diye emrettim. "Bu çok yaygın olan, yıkıcı olmayan bir bozukluk. Beni rahatlatıyor."

"Yıkıcı değil," diye tekrarladı, bir içki alarak. "Bugün ocağın kapalı olduğundan emin olmak için beş ya da altı kez mi dairene geri döndün?"

Servis görevlisi gelip masamıza suları koyarken omuzlarımı dikleştirerek kıpırdandım.

"Peki, eroini pişirdikten sonra kapattığımı nasıl hatırlayacağım?" Ben şaka yaptım ve kardeşim kahkahayı bastı.

Obsesif-kompulsif saçmalıklarımın aşmak için yardıma ihtiyacım olan bir yük olduğunu düşündüğünü biliyordum ama gerçek şu ki, bu ihtiyacım olduğunu hissettiğim bir şeydi.

En azından 16 yaşımdan beri.

Güvendiğiniz biri güvenlik hissinizi çaldığında ve hayatınızı iki yıl boyunca avucunun içinde tuttuğunda, zihniniz kontrol kaybını telafi etmenin yollarını bulur.

Her şey düzene girdiğinde kendimi daha güvende hissederdim. En önemsiz konular üzerinde bile hakimiyetim olduğunda.

Tüm ailem -annem, babam, şimdi hayatta olmayan kız kardeşim ve erkek kardeşim- yıllar önce hayatımıza güvenebileceğimizi düşündüğümüz birinin girmesine izin vermenin bedelini ağır bir şekilde ödemişti.

Buna kıyasla, benim küçük kompulsif bozukluğum beni hiç ilgilendirmiyordu.

Şeker paketlerini saymadıysam veya bu sabah dört kez ocağın kapalı olduğundan emin olmadıysam veya dişlerimi yüz yirmi kez fırçalamadıysam

Saniyeler içinde kötü bir şey olacaktı. Ne olduğunu bilmiyordum ve bunun saçma olduğunu biliyordum ama yine de günüme devam ederken kendimi daha güvende hissediyordum.

Normalde, iş sırasında, meşgul olduğumda, bu beni çok fazla ilgilendirmiyordu, ama boş olduğumda - şimdi olduğu gibi - keman çalmaya, düzenlemeye ve saymaya eğilimliydim.

Sahte bir güvenlik hissiydi ama yine de bir şeydi.

Her şey olmasa bile herhangi bir şey üzerinde kontrol sahibi olmak beni sakinleştiriyordu. "Okul nasıl gidiyor?" diye sordu.

Dirseklerimi masaya dayadım ve biramdan bir yudum aldım. "Oldukça iyi.

Çocukları seviyorum."

Çocuklar aslında işin kolay kısmıydı. Onların dikkatini çekmek zor ve enerji tüketen bir şeydi, ancak tüm yan görevlere ayak uydurmak daha sinir bozucu ve büyük bir zaman kaybıydı.

"Yorgun görünüyorsun," diye yorum yaptı.

"Sen de öyle," diye karşılık verdim gülümseyerek. "Merak etme. Ben iyiyim Jack. Bütün gün ayaktayım ve işim bittiğinde duvara toslamış oluyorum ama bu iyi bir yorgunluk."

"Tenis gibi mi?"

Durdum, bunu düşündüm.

"Sayılır," diye cevap verdim. "Sadece daha iyi sanırım. Eskiden sahaya çıkıp her şeyimi verdiğimi hissederdim. Mücadele etmek için tüm kaslarımı ve azmimin her zerresini kullanırdım."

"Peki ya şimdi?" diye sordu.

"Şimdi ben de aynı şeyi yapıyorum ama nedenini biliyorum," diye cevap verdim. "Hepsinin bir nedeni var."

Beni izledi, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Ona söylediklerime inanmış görünüyordu, neden inanmasındı ki? Doğruydu.

Tenis benim hayatım olmuştu. Bazen eğlenceli, bazen de neredeyse dayanılmazdı ve çalışmanın ve yarışmanın amacının ne olduğunu bilmesem de, bedenimin sınırlarını zorlamış ve sıkı mücadele etmiş olmanın memnuniyetiyle yatağa giriyordum.

Ama bunu yapmak zorunda da hissetmedim.

Jack kısık bir sesle, "Avery gurur duyardı," dedi ve bana küçük bir gülümseme verdi.

Gözlerimi kaçırdım, üzüntü midemi bulandırıyordu.

Yapar mıydı? Kız kardeşim onun hayalini yaşadığım için gurur duyar mıydı?

OceanofPDF.com

FIVE

TYLER

"Peki hallettin mi?" Jay, Christian'ın öğretmeni hakkında soru sorarken arkamdan geliyordu ve yüzü bir sonraki basın paketine gömülmüştü. Pazartesi günkü televizyon röportajı.

Ofisimin kapısını ittim ve asistanım Corinne'in bu sabahki toplantımıza hazırlanmak için sol taraftaki konferans masasının etrafında bardaklara su doldurduğunu gördüm.

"Elbette," diye mırıldandım, masamın etrafında dönüp ceketimin düğmelerini açarken. "O toplantı için bir TV spotunu iptal ettin. Bunu yapamazsın

tekrar," diye uyardı.

Kaşlarımı kaldırdım ve onu görmezden gelerek omzunun üzerinden Corinne'e baktım ve "*Kahve" dedim*.

Başını salladı ve odadan çıktı.

Bir nefes verdim ve bilgisayar ekranına odaklanarak mesajlarımı kontrol ettim. "TV spotunu en başta ben istemedim," diye hatırlattım ona. "Henüz senatör adayı bile değilim. En azından resmi olarak," diye ekledim. "Sence de acele etmiyor muyuz?"

"Tyler, seninle konuşmak istediğim konu da bu." Ses tonu sinirlenmiş gibiydi. "Gevezeliği artırana kadar hiçbir şey kazanamazsın. Kampanyaların fonlarının olmasının nedeni bağışlarla ayakta durmalarıdır."

Başımı salladım ve o günkü programıma göz attım. "Bağışları sevmiyorum." Bunu onun için her gün tekrarlamak zorundaymışım gibi hissediyordum.

"Evet, bunu anlıyorum. İnanın bana," dedi, sesi daha da sinirli çıkıyordu, "bu konudaki hislerinizin farkındayım."

Kampanyamı finanse etmek için yardıma ihtiyacım yoktu. Televizyon, internet ve iletişim alanlarında faaliyet gösteren, Güney'in en büyük beşinci medya şirketini kurmuştum. Sonra onu sattım ve her şeye sıfırdan başlayarak dünyanın en büyük on inşaat şirketinden birini kurdum.

Medya dünyasını sevmediğimden değildi. Nefret ederdim.

Medyanın ağ kurmak ve siyasi hedeflerim için görünür olmak için harika bir yer olacağını düşünmüştüm ama dokunamayacağınız bir şey yapmak bana boş geliyordu.

Olumlu bir değişim yaratmak için göreve gelmeyi beklememe gerek olmadığını fark ettim. Şimdi başlayabilirdim.

Şirketi tek başıma götürebildiğim yere kadar götürdüğümden emin olduktan sonra devrettim ve artık dokunabileceğim şeylerden oluşan filolar inşa ediyordum. Kuleler, evler, gökdelenler, gemiler ve hatta bunları inşa eden ekipmanlar. Bir şey üretiyordum ve daha da iyisi, bu insanların ihtiyaç duyduğu bir şeydi. İnsanlara iş veren bir şey.

Ofisimi barındıran altmış katlı binanın sahibiydim, ne yapacağımı bildiğimden daha fazla gayrimenkulüm vardı ve kesinlikle ceplerinde bir politikacı olmasını isteyen insanlardan sadakaya ihtiyacım yoktu.

Başarılarımı tek başıma elde etmiştim ve Senato'yu da tek başıma elde edecektim.

Ama kardeşimin farklı fikirleri vardı.

"Tyler, bir şeyi açıklamama izin ver." Elindeki dosyayı sandalyeye bıraktı ve ellerini masamın üzerine koyarak eğildi. "Bağış için yarışmadığınız zaman, destek için de yarışmıyorsunuz demektir. Blackwell iki milyon dolarlık bir bağış aldığında, onların desteğini de almış oldu..." Sanki bir çocukmuşum gibi anlattı.

"O organizasyondaki herkesin oyunu aldı," diye devam etti. "Ve onların arkadaşlarının. Ve *onların arkadaşlarının,*" diye ekledi. "Bağışlar sadece parayla ilgili değildir. Diğer insanların size güven duymasıyla ilgilidir. Sizi alenen destekleyeceklerdir, çünkü paralarını aldığınızda başarınızda payları olacaktır."

"Aynen öyle." Başımı salladım, omzumdaki çip hâlâ ağırlığını koruyordu. "Buraya bu insanlarla satranç oynamaya ve onların piyonu olmaya gelmedim."

Döndüm ve pencerenin yanındaki masadan kestiğim bir makaleyi aldım. "Şuna bak," diye bağırdım ve kupürü havaya kaldırdım. "Senatör McCoy, eyaletten Denver'daki şehir parklarına para aktarmak için okul sonrası programlara ayrılan fonu kesti," diye açıkladım. "Ancak şehir parkları bu parayı üç aylık bütçelerinde göstermiyor. Peki para nereye gitti?"

Soru retorikti, bu yüzden cevap beklemedim. Kupürü bıraktım ve dün gece internetten aldığım yeni çıktıyı elime aldım.

"Ve sonra bu adam," diye başladım, kardeşimle alay ederek. "Temsilci Kelley kadın kliniklerine ayrılan fonları kesmek istiyor, çünkü 'kadınların neden erkeklerden ayrı bir doktora ihtiyacı olsun ki? " Makaleden alıntı yaptım ve sonra kaşlarını çatarak kardeşime baktım. "Bu dahi her iki cinsiyetin de aynı üreme sistemine sahip olduğunu düşünüyor ama yine de kadınlar için tıbbi tedaviyi belirleyen yasalar üzerinde oy kullanabiliyor."

Kardeşimin gözlerini kapatıp başını salladığını görünce gülmeye başladım. "İşte bu yüzden aday oluyorum Jay," dedim. "Bir yarışmacı olabilmek için değil.

"Kimin daha çok arkadaşı var yarışması."

"Oh, siktir git, Tyler." İnledi, elini saçlarında gezdirdi ve ayağa kalktı. "Bir şeyler içmeye gidiyorum ve yarın seni baştan aşağı yeniden inşa edeceğim."

Sonra döndü ve ofisimden dışarı çıktı.

Bir içki?

Saatime baktım. "Saat sabahın on biri!" Tartıştım.

"Burası New Orleans," diye kestirip attı, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Ve başka bir şey..." Döndü ve kapıya doğru geri geri yürümeye başladı.

"Toplum içinde bir kadınla görünmeye başla."

Bu noktada dudaklarımı büzdüm, tüm emirlerinden bıkmıştım. "Bekâr olmamın 'bekâr kadın oylarına' hitap ettiğini söylediğini sanıyordum," diye homurdandım.

"Evet, bekâr. Bekâr değil," diye karşılık verdi. "Gey gibi görünüyorsun." Sonra tekrar arkasını döndü ve kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Elimi yüzüme sürdüm ve ensemden ter boşandığını hissettim.

Yüce İsa. Bu neden bu kadar karmaşıktı?

Neden *her şey bu* kadar karmaşıktı?

Senato'nun bana gümüş tepside sunulmasını istemedim - çalışmayı planlamıştım ve platformumla gurur duyuyordum - ama bu lanet olası oyunlar... kiminle çıktığım, ne giydiğim, sırf yakın bir ailemiz varmış gibi görünelim diye benden nefret eden çocuğumla sahte fotoğraf çekimleri düzenlemek... Hepsi saçmalıktı.

Vergilerine fahişeleri yazan CEO'lar, çocukları uyuşturucu kullanan politikacılar ve gangsterler tarafından finanse edilen sivil projeler tanıyordum. Tüm bu insanlar temiz, iyi düzenlenmiş bir görünüm sunmak için maskeler takıyorlardı ama bu tamamen yalandan başka bir şey değildi.

İşi istiyordum ama olmadığım bir şeymişim gibi davranmayı sevmiyordum ve özgürlüğümü kaybetmek istemiyordum.

Bende yanlış olan bir şey yoktu. Değişmek zorunda değildim.

Corinne'in masama koyduğu kahveyi aldım ve pencerelerin olduğu duvara doğru yürüyüp şehre baktım.

Benim şehrim.

Güçlü Mississippi, çok uzak olmayan bir mesafede hayatın nefesi gibi duruyor, kongre merkezinin, Aziz Louis Katedrali'nin ve Fransız Pazarı'nın yanından sakin bir şekilde akarken kargo gemileri ve römorkör filolarıyla meşguldü.

Sevdiğim gibi sert ve acı olan sade kahvemi yudumladım ve uzakta, nehrin güneyinden gelen fırtına bulutlarını fark ettim.

Benim şehrim.

Her santimetresinde hayat vardı. Beton kaldırım taşlarından fışkıran çiçekler ve yosunlar, Magazine Caddesi'ndeki dükkânları süsleyen yontulmuş boyalar ve Quarter'da gitarlarını tıngırdatan müzisyenler arasında asla değiştirmek istemediğim çok şey vardı.

Ve çok şey yaptım.

İşte bu yüzden bu şehre geri vermek ve değişim yaratmak için bir konumda olmak istedim.

Ama Jay'in kurallarına göre oynamak istemiyordum. Kesinlikle göz önünde olmak istemediğim ama saklamak da istemediğim yönlerim vardı.

Tıpkı dün onunla savaşmaya devam etmek isteyen yanım gibi.

Gözlerimi kısarak pencereden dışarı baktım.

Böyle bir pislik gibi görünmek istememiştim ama beni sinirlendirmişti. Pek cana yakın biri sayılmazdı -en azından artık değildi- ve odaya girip beni gördüğü andan itibaren küçümseyen bir hali vardı.

Benden nefret ediyormuş gibi davranıyordu ve neden umursadığımdan emin değildim.

Christian'ın lanet telefon konusunda beni sürekli rahatsız etmesinden sonra, sonunda canıma tak etmişti ve bir hevesle içeri girip onunla ilgilenmeye karar verdim. Randevu almak niyetindeydim, ama sonra Shaw -açık evde büyük bir yalaka olduğunu anladım- beni yatıştırmak için şimdi halletmekte ısrar etti.

Bekledim ve odaya girdiğinde, uzun kahverengi saçları etrafına döküldüğünde, zar zor başa çıkabildim.

O gece onu balkona kadar takip ettiğimde tek hatırlayabildiğim, sırtının pürüzsüz teninden aşağı dökülen aynı gür saçlardı.

Tanrım, çok güzeldi.

Bu sabah kavga ediyor olmamız ya da bana öfkeli görünmesi umurumda değildi. Tutkuluydu ve onun yerine benim ofisimde olsaydık, bu toplantı farklı bir şekilde sona ererdi.

Siyah deri koltuğuma baktım ve onun üzerinde nasıl görüneceğini hayal ettim.

Kolay olmayacaktı.

Aslında içimde garip bir his vardı, tıpkı lisedeki gibi olacaktı ve elimi gömleğinin içine sokarsam gol atmış gibi hissedecektim.

Ama bu hüsnükuruntudan başka bir şey değildi. Ona dokunamazdım.

Yine de bana direnmeye çalışmayacağından değil - ilişkimizin dinamikleri değişmişti - ama oğlumu incitme ya da hırslarımı engelleme riskini almamın bir yolu yoktu.

Tyler Marek oğlunun lise öğretmenini baştan çıkarıyor.

Evet, manşetler beni batırırdı ve Jay sinir krizi geçirirdi. Brynne, Christian'ın annesi, beni oğlumdan koparacaktı ve
Christian beni asla affetmeyecekti. İlişkimiz zaten uçurumun kenarındaydı ve onun sadece bir bahaneye ihtiyacı vardı.

Peki neden bunları bilmek onu daha az çekici yapmıyordu?

Fırını açtım, tencere tutacağını kaptım ve tabağı ısıtıcıdan çıkardım. Hizmetçi Bayan Giroux, Christian burada yaÇamaya baÇladığından beri yemek piÇirmeyi görevlerinden biri haline getirmiÇti. Her gün bizi bekleyen yemekler hazırlıyordu ama her ne kadar yapmamaya çalıÇsam da arada bir akÇam yemeğini özlediğim oluyordu.

Christian ve ben son üç hafta içinde muhtemelen beÇ kez birlikte yemek yemiÇtik. Bazen bu benim hatamdı. Bir iÇim çıkmıÇ ya da geç kalmıÇtım, ama Christian çoğu zaman benden kaçıyordu.

Arkadaşlarıyla vakit geçiriyor, onların evinde yemek yemeyi tercih ediyor ya da ben eve gelmeden yemeğini mideye indiriyordu. Öğretmeni kadar mesafeliydi.

Tabağımı, peçetemi ve bir şişe biramı taşıyarak mermer koridorda ilerledim, sütunları geçerek ofisime ulaştım ama medya odasından gelen kahkahaları duyunca durdum.

"Hayır, ahbap!" diye bağırdı biri, başka bir çocuk gülerken. "Şu resimlere bak! Bunları basmalıyız."

Gözlerimi kısarak sağa döndüm ve odaya doğru ilerledim.

"Kahretsin. Vince az önce tweet attı," dediğini duydum Christian'ın. "Bu iğrenç! Acaba bu ev hâlâ buralarda mı? Google Earth'e gir."

Heyecanını duyunca ağzım bir gülümsemeye dönüştü. Google Earth mü? En azından porno değildi.

Yiyecekleri odaya açılan çift ahşap kapının yanındaki küçük masaya bıraktım ve bir kapıyı iterek açıp içeriye baktım.

"Hey," dedim, oğlumu ve iki arkadaşını odadaki koltukları kullanmak yerine halı kaplı zemine yayılmış halde görünce. Hepsinin önünde dizüstü bilgisayarları vardı ve her ne yapıyorlarsa tamamen onunla meşgul görünüyorlardı.

Christian'ın gözleri bana kaydı ama sonra tekrar dizüstü bilgisayarına odaklandı ve beni baGından savdı. "Hey," diye mırıldandı, gülümsemesini kaybetmişti.

Diğer ikisi bir şeyler atıştırıyor ve çalışıyordu, ben de odaya girdim, kravatımı gevşettim ve ceketimi çıkardım.

"Yemek yedin mi?" Odanın ortasına doğru ilerleyerek sordum.

Christian bana bakmadı, sadece bilgisayardaki çalıGmasına devam etmeden önce yerdeki pizza kutularını iGaret etti.

İçimi çektim, hayal kırıklığı içinde çenemi ovuşturdum.

Christian tek çocuktu, annesi kocasıyla daha fazla çocuk yapmamayı tercih etmişti. Geçtiğimiz on yıl boyunca çalışıp mirasımı inşa ederken, her zaman eninde sonunda daha fazla çocuğum olacağını varsaymıştım.

Doğru kadını bulduğumda.

Sonuçta bu doğal bir ilerlemeydi ve hayatımıza böyle damga vurduk. Üniversiteye gitmek, bir kariyere başlamak, evlenmek ve çocuk sahibi olmak. Yirmi yaşında baba olmak istememiştim ama şimdi olmak istiyordum.

Ama zaten sahip olduğum çocuk benden nefret etmeyi hiç bırakmasaydı ne kadar başarılı olurdum?

"Siz ne yapıyorsunuz?" Christian'ın arkasından dolaşıp ekranına bakarak onu ittim.

"Sadece okul ödevleri," diye yanıtladı, resimler arasında gezinirken.

"Korsan Sokağı mı?" Binaların renklerini ve fotoğraftaki Eski Absinthe Evi tabelasını tanıyarak yavaşça içeri girdim.

"Hiç oraya gittin mi, Christian?" Başının üst kısmına bakarak sordum. Bacaklarından biri vücuduna doğru eğilmiş, diğeri ise dizüstü bilgisayarın yan tarafında dümdüz uzanıyordu.

"Evet." Arkadaşının telefonuna uzanıp tweet atmaya başladığında sesi kırpılmış gibiydi.

Ekranı inceledim ve internette olduğunu gördüm. Pinterest hakkında pek bir şey bilmiyordum ama popüler bir site gibi görünüyordu. Yine de okul ödevi yapıyor gibi görünüyordu.

"Peki görevin ne?" Ses tonum sertleşerek talep ettim. "Bayan Bradbury bugün ekstra kredi için bir çöpçü avı yayınladı," dedi.

dışarı. "On sekiz yüz boyunca ilgi çekici noktaların haritasını çıkarıyoruz. Kim önce gelirse o kazanacak, tamam mı?"

Çenesindeki kasların öfkeyle gerildiğini görebiliyordum, bu da bana oğlumun kendi kavgasını veren bir adam haline geldiğini hatırlatıyordu.

"Bunu bugün mü atadı?" Cevabı bildiğim halde sakin kalmaya çalışarak sordum.

Ona özellikle oğlumun ödev için sosyal medyaya g i r m e s i n e izin verilmeyeceğini söyledikten sonra.

Telefonunu okuldan sonra ve hafta sonları kullanıyordu ama yine de internete girebildiği ve arkadaşlarının telefonlarını ödünç alabildiği açıktı.

Christian baGını salladı ve arkadaGının telefonunu ona geri fırlattı.

"Hayır, tam ş u r a d a." ArkadaGı eğildi ve telefonun ekranındaki bir resmi iGaret etti.

telefonundaki haritayı referans alarak ekrana baktı. "Bu Ursuline'in köşesinde."

Ve ben unutuldum.

Ama yine de fark etmemiştim, Bayan'dan bahsedilince çenem sertleşti. Bradbury ve onun aptalca kararlılığı beni kızdırmaya devam ediyor.

Odadan çıkarken kravatımı çekiştirdim ve masaya bıraktığım yemeği görmezden geldim.

OceanofPDF.com

ALTI

EASTON

Sağa doğru sıçradım, raketi iki elimle tutarken sol ayağımın üzerine düştüm ve tenis topunu kortun diğer tarafına fırlattım. Geri döndüm
Dik bir şekilde tekrar merkeze doğru koştum, ayaklarımın üzerinde zıplarken ciğerlerime oksijen girip çıkıyordu.

Bir sonraki atış top makinesinden alçak ve yüksek bir şekilde çıktı ve kolumu geriye atarak raketi başımın üzerine aldım ve sertçe savurarak topu doğrudan yere ve filenin diğer tarafındaki sınırların dışına gönderdim.

Kahretsin.

Zımpara dilimi dudaklarımda gezdirdim, makineye programladığım hıza, yörüngeye ve dönüşe ayak uydurmaya çalışarak öne, arkaya ve soldan sağa koşarken tüm bu efordan dolayı suya ihtiyaç duydum.

İçinde bulunduğum durumu gözümde fazla büyütmüştüm.

Elbette egzersiz yapıyordum. Koştum ve evimde kendi küçük ekipmanımla kuvvet antrenmanı yaptım ama tenis artık nadiren kullandığım kasları gerektiriyordu.

Her altı ayda bir, oyunu, her servisin sunduğu yeni mücadeleyi özlemeye başlardım ve üyeliğimi spor salonundaki bozulmamış özel kortlara erişmek için kullanırdım.

Yine de hiç kimseyle oynamadım. Beş yıl önce, kardeşimle New Orleans'a taşınmadan kısa bir süre önce, Wimbledon'un ilk turunda, ikinci Temmuz'da oynadığım maçtan beri bir partnerle oynamamıştım. O gün bir kural ihlali yapmıştım, maç puanında temerrüde düşmüştüm ve bu yüzden kazanma umudum kalmadığı için oyun resmi olarak bitmeden korttan çıkmış ve bir daha rekabetçi tenise dönmemiştim.

Kardeşim beni teselli etmeye çalışmış, o yaz yaşadıklarımızdan sonra kafamı oyuna vermeyi bekleyemeyeceğimi söylemişti. Zor bir dönemdi.

Ondan önceki iki yıl çok zor geçmişti ama yine de geri dönüp değiştirebilmeyi dilediğim bir andı. Profesyonel bir kortta oynadığım son maç en kötü maçımdı ve hayatımda utandığım tek şeydi.

Bir velet gibi davranmıştım ve o ana kadar başardığım her şeye rağmen insanlar eski Easton Bradbury'yi böyle hatırlıyordu.

Ama bu Easton Bradbury'nin aynı hatayı asla yapmayacağından emin olurdum.

Bir zamanlar ikinci doğa gibi hissettiren bir şeyin şimdi bu kadar yabancı hissettirmesi garipti. Eskiden bunu her gün yapardım. Sabah saat beşte uyanır, hafif bir kahvaltı yapar ya da protein karışımı içer, ekipmanlarımı giyer ve beş saat boyunca sahaya çıkardım.

Arada ev çalışmamı yapıyor, yemek yiyor ve sonra ya daha fazla antrenman ya da başka bir egzersiz için dışarı çıkıyordum.

Geceleri ağrıyan eklemlerime ve kaslarıma buz koyar ve yatmadan önce kitap okurdum.

Okula gitmedim, partilere gitmedim ve arkadaşlarım olmadı. Muhtemelen bu yüzden Jack benim en iyi arkadaşımdı.

Homurdandım, raketi sıkıp bir sonraki tenis topuna ters vuruş yaparak onu lanet olası dip çizginin üzerine gönderirken tutuşumdaki ağrıyı hissettim.

"Kahretsin," diye mırıldandım, ellerimi kalçalarıma koyup başımı öne eğerek durdum. "Kahretsin."

Kumandayı tenis eteğimin kemerinden çıkarıp top makinesine doğrulttum ve tam bir top bana doğru uçarken çalıştırdım.

Eğildim ve başımı diğer yöne çevirdim, arkamda bir arabanın korna çaldığını duydum.

Jack, Jeep Wrangler'ında oturmuş, arabasından Thousand Foot Krutch'ın "Untraveled Road" şarkısı yükselirken bana gülüyordu.

Gözlerimi devirip kapıya doğru yürüdüm, kumandayı görevliye uzattım ve spor çantamı aldım. Çitin etrafından dolanıp kaldırımdan aşağı inmeden önce havlumu bir çöp kutusuna attım.

"Sadece sonunu yakalayabildin," diye itiraz ederek yolcu koltuğuna tırmandım. "Toplara deli gibi vuruyordum."

Kendi kendine gülümsedi, vites değiştirdi ve kaldırımdan uzaklaştı. "Benimle oynayabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Homurdandım. "Alınma ama bana meydan okunmasını istiyorum Jack." Göğsü kahkahalarla sarsıldı. "Velet."

Gülümsedim ve çantamı bacaklarımın arasından yere koymadan önce telefonumu çantamdan çıkardım.

Jack aslında ben gençken harika bir antrenman partneriydi. Hatta erken yaşta bunun onun için bir tutku olmadığı ortaya çıkmadan önce yarışmıştı.

Ailem benim daha ilgili ve çok daha esnek olduğumu fark ettiğinde, onu rahat bıraktılar ve beni beslediler. Birimizin bir spor dalında yüksek seviyede yarışmasının neden bu kadar önemli olduğunu hiçbir zaman anlamadım, ancak temelde bunu, her ikisi de zamanında amatör sporcular olarak ilgi odağı olma ve dolaylı olarak yaşama arzusu olarak yazdım.

"Buraya sadece ara sıra geliyorsun ve hep yalnız kalmak istiyorsun," diye yorumladı Jack, St. Charles'a dönüp Tulane'ı geçerek Garden District'e doğru ilerlerken. "Sanki yapmak istemediğin bir şeyi yapmak için kendini zorluyorsun. Sanki hâlâ oynamak zorunda hissediyorsun kendini."

Tepemdeki ağaçların arasından sızan güneş ışığından kucağıma altın dökülüyordu ve Jack'in sürekli rahatsız ediciliğini görmezden gelmeye çalışarak e-postalarımı kontrol ediyordum.

Beş yıl önceki o yazdan beri böyleydi ama ben üniversiteden mezun olduktan sonra kendine daha fazla odaklanacağını düşünmüştüm.

"Easton?" diye sordu kardeşim.

Göz kapaklarım sıkıntıyla çırpındı ve Tyler Marek'ten gelen mesajı görür görmez kardeşimi unutarak mesajlar arasında gezindim.

Boğazımdaki düğümleri yuttum, gözlerim onun adının üzerinde gezindi ve onunla bir etkileşime girme düşüncesinin cazibesiyle midemi dolduran garip açlığı görmezden gelmeye çalıştım.

"Easton?" Jack tekrar itti, sesi sinirli çıkıyordu.

"Jack, içine bir mantar koy," diye bağırdım ve e-postaya tıklayıp Marek'in mesajını okudum.

Sevgili Bayan Bradbury,

Bunu hallettiğimizi sanıyordum.

Eğitimli bir profesyonel olduğunuzu anlıyorum ancak izin vereceğim ve vermeyeceğim bazı şeyler var. Oğlumun eğitimiyle ilgili beklentilerim eyalet standartlarını takip ediyor ve size işinizi yapmanın bir yolunu bulmanızı öneriyorum - bu okuldaki diğer tüm öğretmenler gibi - aileler üzerindeki yükü zaten ödediğimiz harçtan daha fazla artırmayacak. Gelecekte, aşağıdakileri bekliyorum:

1. Oğlumun ev ödevi için sosyal medyaya girmesine izin VERİLMİYOR. Dikkat dağıtıcı unsurlardan arınmış bir ortamı teşvik ediyorum, bu yüzden bunun gerekli olmadığı bir çalışma talep ediyorum. Tartışma yok.

2. Bir ödev için A'dan daha düşük bir not final notlarına girilmeden ÖNCE bana bildirilecektir.

3. Sunum notları için dereceli puanlama anahtarı mantıklı değil. Sunumlar okulda gerçekleşiyor ve benim görebileceğim, değerlendirebileceğim ya da ona yardımcı olabileceğim bir şey değil. Performans ödevlerine not verilmemelidir.

4. Alanınızda daha deneyimli profesyonelleri gözlemlemek, öğrencilerin öğrenimini daha iyi anlamanızı sağlayabilir. Eğer isterseniz, Müdür Shaw'a daha usta öğretmenleri gözlemlemenizi önermekten mutluluk duyarım.

Başka bir sorun yaşamayacağımıza ve buna göre hazırlanacağınıza inanıyorum. Oğlum gelecekte telefonunu sınıfa getirmeyecek. Herhangi bir endişeniz varsa, lütfen randevu için istediğiniz zaman ofisimle iletişime geçin.

Saygılarımla,
Tyler Marek

Çenemden gümüşi bir acı geçti ve dişlerimi sıktığımı ve nefes almadığımı fark ettim.

Gözlerimi kapattım ve uzun, sıcak bir nefes aldım.

Orospu çocuğu.

Başımı geriye attım. "Ugh!" Yumruklarımı kalçalarıma indirerek homurdandım.

"Oha," dediğini duydum Jack'in solumda. "Neyin var?"

Başımı öfkeyle salladım. "Aileler için bir yük," diye ısırdım, dişlerimi zar zor açarak. "Bu pislik bir milyoner ve sosyal ağlar bedava! Neden bahsediyor bu herif?" Kardeşime bağırdım. "O... çocuğu!"

"Ne oldu, Easton?" diye tekrar sordu, bu kez direksiyonu kırıp sağa kırarken daha yüksek sesle. Solumuzdan bir tramvay geçti, zili çalıyordu.

Onu görmezden geldim ve telefonumda gezinerek aşağıya baktım. İlk hafta ailemin ev ve iş numaralarını programlamıştım, bu yüzden Marek'inkine tıkladım ve cep telefonu numarasını buldum.

Cumartesi günüydü, o yüzden işte olmadığını tahmin ediyordum. E-postayla cevap vermeyi reddettim. Bu işin hemen halledilmesini istedim.

"Easton, ne yapıyorsun?" Kardeşimin gergin bir şekilde direksiyonu çevirdiğini ve bana baktığını görebiliyordum.

Kendi kendime gülerek başımı salladım. "Gölge daha usta öğretmenler," diye dalga geçtim, kulağımda çalan telefonla kardeşime bakarken sahte bir erkeksi sesle e-postasını tekrarladım.

"Küçük prensi her B aldığında onu şahsen bilgilendirmek için yoğun günümden zaman ayırmak zorunda mıyım?" Şikayet ederek devam ettim. "Peki neden? Notu girmemem için beni tehdit edebilsin diye mi?"

Parçaları yavaşça bir araya getirerek, "Bir ebeveyn size e-posta mı gönderdi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet. Benden değişiklik yapmamı bekliyor ve talep ediyor, çünkü yöntemlerime takmış durumda. Kibirli, kendini beğenmiş -" Öfkem beni ele geçirmeden önce kendimi durdurdum.

Cevap gelmeyince telefonu kulağımdan çekip aramayı sonlandırdım ve ardından iş numarasına tıkladım. Onun gibi adamlar için ofis hiçbir zaman gerçekten kapanmazdı. Belki de randevu verebilecek bir resepsiyonisti vardı.

Telefon iki kez çaldı ve sonra biri cevap verdiğinde bir tık sesi duydum.

"Günaydın. Tyler Marek'in ofisi," hoş bir kadın sesi cıvıldadı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kalbim kulaklarımda çarpıyordu ve boynumdaki nabzın attığını hissedebiliyordum. Kendimi tuttum, neredeyse ofisinde olmamasını dileyecektim.

Sakinleşmek için zamana ihtiyacım vardı.

Ama yutkundum ve yine de ilerledim. "Evet, merhaba," diye bağırdım.

"Easton, sakin ol," diye uyardığını duydum ağabeyimin yanımdan.

Öfkemi sesimden uzak tutmak için dudağımı ısırdım. "Ben Easton Bradbury, Bay Marek'i arıyorum," dedim. "Eminim bugün burada değildir, ama -"

"Bir dakika lütfen," diye araya girdi ve ortadan kayboldu.

Her şeye rağmen içeride olduğunu fark ederek bir nefes çektim.

"Marek?" diye sordu kardeşim. "Tyler Marek mi?"

Bir kaşımı kızgınlıkla kaldırarak ona baktım. "Easton,
telefonu kapat," diye emretti Jack.
Kolunu uzatıp telefonu almaya çalıştı ama elini tokatlayarak
uzaklaştırdım. "Yola dikkat et!" Önümdeki caddeyi göstererek havladım.
"Easton, ben ciddiyim," diye hırladı. "Tyler Marek'in on binden fazla çalışanı var. Senatör olabilir, Tanrı aşkına. Onunla tartışmak sana düşmez."
Ona bir bakış attım. *Benim yerim mi?*
Kardeşim kariyeri için endişeleniyordu ama Marek'in kim olduğu umurumda değildi. O hâlâ bir erkekti.
Bir adamdan başka
bir şey yok.
"Bayan Bradbury."
Başımı kardeşimden yana çevirdim ve birden kulağımda Marek'in sesini duydum.
Yoğun beklenti göğsümü doldurdu ve gerçekten heyecanlandığım için hayal kırıklığına uğrayarak gözlerimi indirdim.
"Bay Marek," diye cevap verdim, neden aradığımı hatırlayarak. "E-postanızı aldım ve çok isterim ki..." Saçlarımdaki teri silerek sözümü kestim. "Oturup Christian için bir plan yapmak üzere bir toplantı ayarlamayı çok isterim."
"Zaten tanışmıştık," diye belirtti, sesi kısıktı. "Ve bu benim zamanımın verimli bir kullanımı değildi, Bayan Bradbury."
Akıl yürütmeye çalıştım. "Bay Marek, ikimiz de oğlunuz için en iyisini istiyoruz. Eğer birlikte çalışırsak -"
"Bayan Bradbury." Sözümü kesti ve arka planda insanların konuştuğunu duyabiliyordum. "Görünüşe göre e-postamda yeterince açık değilmişim, bu yüzden ikimize de biraz zaman kazandırmama izin verin. Oğlumun başka hiçbir öğretmenle sorunu yok, o yüzden sorunun *sizde olduğunu* söylemeye gerek yok." Sert sesi beni kesti ve küçüleceğimi hissettim. "Aşırı bir hak duygusundan muzdaripsiniz ve işinizin yıllık bir sözleşmeye bağlı olduğunu unutuyorsunuz."
Bu yılki işimin gelecek yıl başkasına ait olabileceği tehdidini algılayarak gözlerim büyüdü. Kalçamdaki eteğin kenarını yumrukladım.
"Ben meşgul bir adamım," diye devam etti küçümser bir sesle, "ve haddini bilmeyen aptal genç kadınlara ayıracak vaktim yok."
Tırnağımın battığı yer derimi acıttı. Oğlunun benimle bir sorunu yoktu. Belki diğer öğretmenlerden daha zor not veriyordum ve alışılmışın dışında yöntemlerim olabilirdi ama öğrencilerin çoğu dersimden keyif alıyordu,

Christian da dahil. Katıldığı zaman. Eğer bana meydan okuduysa, bunun nedeni babasının ona diğer öğrenciler gibi katılım araçlarına sahip olma özgürlüğü vermemesiydi.

"Şimdi, günüme devam edip bu meseleyi halletmiş sayabilir miyim?" diye çıkıştı.

Isı tenime yayıldı ve dişlerimi gösterdim. "Cehenneme kadar yolun var," diye karşılık verdim öfkeyle. "Sana katlanamamasına şaşmamalı."

"Easton!" Jack yanımda patladı.

Ama artık çok geçti.

Gözlerim büyüdü ve ellerim karıncalandı, neredeyse telefona olan hakimiyetimi kaybediyordum.

Az önce ne dedim ben?

Ağzımı açtım, ne diyeceğimi bilemiyordum. *Bunu sadece bir ebeveyne söylemedim.*

Bunu bir ebeveyne söylemedim.

Hattın diğer ucunda sadece sessizlik vardı ve kelimeler bulmaya çalışarak gözlerimi sıkıca kapattım.

"Bay Marek," dedim daha yumuşak bir sesle. "Özür dilerim. I

-" Ama sonra bir *klik sesi* duydum ve hat kesildi.

"Kahretsin!" Ağladım, telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ve ekranda C A L L E N D E D'i gördüm.

"Telefonu kapattı." Kardeşime baktım. "Boku yedim."

Jack başını bana doğru salladı, dudakları gergindi, bana kızgın olduğu belliydi. Direksiyonu sola kırdı ve vites küçülterek Poydras'a doğru keskin bir dönüş yaptı.

"Nereye gidiyorsun?" Marek'in şu anda Shaw'ı aradığı düşüncesi aklımdan geçerken sordum.

Bir ebeveyne hakaret etmek iyi değildi.

"Ofisine," diye cevap verdi, sesi alışılmadık derecede meydan okurcaydı. "Onun şikâyette bulunmasına fırsat vermeden gidip özür dileyeceksin."

Ofisine mi?

"Ben... ben," diye kekeledim. "Hayır!" Bağırdım. "Hayır. Kesinlikle olmaz! Şu anda onunla konuşamam."

Ama kardeşim hiçbir şey söylemedi. Sadece sürmeye devam etti.

Elimi alnıma götürdüm, paniklemiştim. "Az önce bunu söylediğime inanamıyorum. Ne düşünüyordum ki?"

"Düşünmüyordun," diye karşılık verdi. "Ve gidip af dileyeceksin."

Başımı salladım. "Jack, bu tamamen uygunsuz," diye yalvardım ona. "Lütfen. Doğru giyinmedim."

Ama beni yine görmezden geldi ve hızla Merkezi İş Alanı'na girerek Marek'in ofisine yaklaştı.

Lacivert-beyaz ince çizgili, arkası pilili fırfırlı tenis eteğime baktım. Kalçamın ancak yarısına kadar iniyordu.

Şeftali rengi gömleğim uzun kolluydu ama daracıktı, terimi emme amacına hizmet ediyordu ama kesinlikle aşağılanmama hizmet etmiyordu.

İnleyerek gözlerimi kapattım. Onunla buluşmak için daha az silahlı olamazdım.

Jack beni binanın önüne bıraktı, o da garaja park etmeye gitti. Ön kaldırımda durdum ve başımı sonuna kadar arkaya eğip kaşlarımı çatarak binaya baktım.

Ön yüzünde büyük gümüş harflerle MAREK yazıyordu, ismin arkasındaki elma şekeri kırmızısı parıltı bana onunla ilk tanıştığımda giydiğim elbiseyi hatırlatıyordu.

Bütün bina onun muydu?

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alarak yüzümdeki kasları gevşemeye zorladım.

İçeri doğru ilerleyerek check-in istasyonlarından birine yaklaştım. Sağ tarafa baktım ve güvenliğin insanları metal dedektörlerinden geçirdiğini gördüm.

Avuçlarımı serin siyah granit tezgâhın üzerine koyarak küçük bir gülümsemeye zorladım. "Merhaba, ben..." Tereddüt ettim, sinirlerim gerilmişti. "Tyler Marek ile konuşmam gerekiyordu. Eğer içerideyse," diye ekledim.

"Adınız nedir hanımefendi?" diye sordu genç adam, telefonunu eline alarak. "Easton," diye nefes aldım, kalbimin yavaşlamasını dileyerek. "Easton Bradbury."

Bekledi ve sonunda telefona konuştu. "Alo. Easton Bradbury Easton Bradbury, Bay Marek'i görmek istiyor."

"Randevum yok," diye belirttim ona fısıldayarak.

Yatıştırıcı bir gülümseme sundu ve diğer kişinin ne söyleyeceğini bekledi.

Başını salladı. "Teşekkür ederim," dedi onlara.

Telefonu kapattıktan sonra bilgisayara hızlıca bir şeyler yazdı ve ben daha ne olduğunu anlamadan bana barkodlu bir yaka kartı uzatarak

asansörlere doğru yönlendirdi.

"Sizi görecek," dedi başını sallayarak. "Altmışıncı katta."

"Hangi ofis?" diye sordum.

Ama o sadece güldü ve ona bakmadan kağıtları karıştırmaya devam etti.

Be

n. İçimi çektim ve güvenliğe doğru ilerledim, üzerimi taramalarına izin verdim.

ve beni it.

Asansöre bindim, yolda başkalarının da binmesi için birkaç kez durdum.

Kapalı.

Üç tek sayılı ve üç çift sayılı katta durduk.

Katlar ve dudaklarımı büzdüm, bunun bir şey ifade etmediğini biliyordum ama yine de beni rahatsız etti.

Bunun yerine *iki* tek sayılı katta durmuş olsaydık, olasılıklar çift sayıya ulaşacak ve her şey yolunda gidecekti.

Başımı sallayarak gözlerimi devirdim. *Tanrım, hastayım.*

Asansörde kalan tek kişi olarak mavi dijital rakamların altmışa ulaşmasını izledim.

Kapılar açılırken kendimi çelikleştirerek doğruldum.

Ve tezgâhtarın bana neden güldüğünü anladım.

Hangi ofis. Görünüşe *göre* 60. kat Marek'in ofisiymiş.

İleride iki uzun ahşap kapı ve kapıların her iki yanında biri erkek diğeri kadın iki asistana ait masalar duruyordu.

Kadın bilgisayarından başını kaldırdı ve kapıya doğru başını salladı. "İçeri girin, Bayan Bradbury."

Elimi kıyafetlerimin üzerinde gezdirdim, yukarı uzanıp at kuyruğumu sıkmadan önce onları düzelttim.

Ama gururumu kurtarma umudumu çoktan kaybetmiştim. Neden en azından Jack'i kıyafetlerimi değiştirmesi için beni eve götürmeye ikna etmemiştim?

Kapı kolu olarak kullanılan dikey bir çubuğu tutarak büyük kapılardan birini açtım ve içeri girdim, hemen önümde, masasının arkasında duran Marek'i gördüm.

"Bayan Bradbury." Başını kaldırdı, bir eli cebindeyken diğer eliyle bilgisayarının tuşlarına basıyordu. "İçeri buyurun."

Gözleri benimkilerden ayrılıp vücudumda aşağılara indi, sanırım görünüşümü inceliyordu. Odayı serinleten klimaya rağmen kalçalarımın ısındığını ve midemde sıcaklık biriktiğini hissettim.

Omuzlarımı dikleştirdim ve ani güçsüzlük hissini görmezden gelmeye çalışarak masasına yaklaştım.

Alışkanlığımdan dolayı adımlarımı kafamda saydım. *Bir, iki, üç, fo-*

Ama sonra durdum ve göz ucuyla bir şey yakaladım.

Sağıma baktım ve kaşlarım havaya kalktı, cam bir bölmenin diğer tarafında insanlarla dolu oval bir konferans masası gördüm. Bir sürü insanla.

Kahretsin.

Yutkundum ve tekrar kapıya yöneldim. "Bekleyeceğim."

Odada başka insanlar varken onunla konuşmamın imkânı yoktu. "Beni görmek istemişsin," diye tersledi. "Konuş."

Döndüm. "Ama meşgulsün."

"Ben her zaman meşgulüm," diye karşılık verdi. "İşine bak."

İçimden inledim, beni görmeye neden bu kadar açık olduğunu şimdi anlıyordum.

Mideme bir ağırlık çöktü, ama tekrar masasına doğru adım atarken bunu elimden geldiğince sakladım.

Sesimi alçalttım ve ona sahte bir kapalı dudak gülümsemesi verdim. "Saygınlığımı yerde çamurlu bir su birikintisi olarak görmek hoşuna gidiyor, değil mi?"

Ağzının kenarı kalktı ve gözlerini tekrar bana kilitledi. "Davranışlarından sonra bunun anlaşılabilir olduğunu düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

Gözlerimi kaçırdım, dudaklarımı yaladım.

Böbürlenmesinden nefret ediyordum ama haksız olduğunu da söyleyemezdim. Bu tevazu dozunu hak etmiştim. E-postası ne kadar iğrenç olursa olsun, kendimi asla onun seviyesine indirmemeliydim. Düşmanlık sadece Christian'a zarar verirdi.

"Bay Marek." Derin bir nefes aldım ve kendimi toparladım. "Söylediğim şeyi söylemeye hakkım yoktu," dedim ona. "Ve çok hatalıydım. Siz ya da oğlunuz hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve kendimi kaybettim."

"Bir velet gibi," diye ekledi bana küçümseyerek bakarak.

Evet, bir velet gibi.

Çocukken hiç sinirlenmediğimi hatırlayarak gözlerimi kaçırdım. Kadın olmaya başladığımda ise öfkeden deliye dönmüş, hata yaptığımda raketimi fırlatmış ya da sinirlendiğimde bağırmıştım.

O zamanlar stres altındaydım, kafese kapatılmıştım ve kontrolü kaybetmekten nefret ediyordum. Şimdi kontrol bendeydi ve bunu tehdit eden her şeye içerliyordum.

Marek alanıma girmeye devam etti - geçen günkü toplantı ve ardından bugünkü e-posta - ama ben işimi biliyordum.

Ne yaptığımı biliyordum. Neden bunu görmedi?

Gözlerimi kaldırdım ve tekrar ona baktım. "Gerçekten özür dilerim."

"Gerçekten üzgün müsün?" Masanın etrafından dolanırken gri bir dosya klasörü ve bir kalem aldı. "Yoksa işini kaybetmekten mi korkuyorsun?"

Gözlerimi kısmıştım. "Korktuğum için özür dilediğimi mi ima ediyorsun?"

Başını eğdi ve eğlenen gözleriyle bana tam olarak ne düşündüğünü söyledi.

"Bay Marek," dedim sert bir sesle, dik durarak. "Ben yapmak istemediğim şeyleri yapmam. Hiçbir şey için yalvarmam ya da kimseye boyun eğmem gerekmez. Eğer özür diliyorsam, yanlış bir şey yaptığımı bildiğim içindir," diye onayladım. "Söylediğim şey çok acımasızcaydı ve sen bunu hak etmedin."

Yüzünde bir gülümseme belirdi ama bunu hemen gizledi. İçini çekti, gözleri yumuşadı ve arkasını dönerek konferans masasının başına doğru ilerledi.

"Bayan Bradbury Christian'ın tarih öğretmeni," diye masadakilere işaret etti ve dosyayı masaya fırlatırken bana dönüp sırıttı. "Benim hakkımda pek bir şey düşünmüyor."

Homurdandım ama kimsenin duyduğunu sanmıyorum.

Solunda oturan adam güldü. "Yalnız değilsin tatlım." Çenesini bana doğru eğdi.

Marek bir kâğıt parçası aldı, toparladı ve adama fırlattı, bu da adamın daha fazla gülmesine neden oldu.

İkisi yakın görünüyordu ve Marek'i şakacı görünce bocaladım.

"Ben Jay, onun kardeşiyim." Adam sandalyesinden kalktı ve elini uzattı.

Odanın diğer yarısına geçip masaya doğru yürümeden önce sadece bir an tereddüt ettim.

Ofis çok büyüktü ama odayı ikiye ayıran -ama kapatmayan- on ayak uzunluğunda bir cam bölme vardı: Marek'in ofisi ve muhtemelen onun rahatlığı için özel bir konferans alanı.

Sonuçta, hepsini yanınıza getirebilecekken neden başka bir kata inip personelinizle görüşesiniz ki?

Jay'in elini sıktım, rahat gülümsemesi ve esprileri hemen hoşuma gitti. Marek'in beni izlediğini görünce göz ucuyla ona bakmaktan kendimi alamadım.

Lacivert takım elbisesi çelik grisi duvarlara çok yakışıyordu ve siyah saçlarının bir kısmının şakağına dökülmüş olması hoşuma gitmişti.

Masadaki herkes -erkek ve kadın- iş kıyafetleri giymişti ve bir süredir buradaymış gibi görünüyorlardı. Kâğıtlar, dizüstü bilgisayarlar ve telefonlar masanın üzerine belli bir düzen olmadan yayılmıştı ve derimin altındaki iğne batmalarını itmek zorunda kaldım, beni eşyalarını düzenlemeye çağırıyorlardı.

Kruvasan ve simit dolu tabaklar etrafa saçılmış, yarısı dolu su bardakları ise buzları çoktan erimiş olduğu için buğulanarak terlemişti.

Ne kadar zamandır burada olduklarını merak ettim. Hem de cumartesi günü.

"Endişelenmene gerek yok Easton. Biz iyiyiz," dediğini duydum Marek'in ve gözlerimi tekrar ona çevirdim. "Özrün kabul edildi ama e-postam hâlâ geçerli."

Başparmaklarımı parmaklarımın arasında ovuşturarak neyi kastettiğini hatırlamaya çalıştım.

Bana Easton derdi.

"On dört yaşında bir çocuğun sosyal medyaya girmesine karşıyım ve bundan rahatsız olan tek ebeveynin ben olduğumu sanmıyorum." Ses tonu telefonda olduğundan daha sert ama daha yumuşaktı. "Ayarlamalar yapılması gerekecek."

Ah, buna geri dönelim.

Yüzümü eşit tuttum, tekrar oturup bu konuyu konuşmamızı önerecektim, çünkü pes etmiyordum, ama önce başka biri konuştu.

"Sosyal medya mı?" diye sordu sağ tarafımdaki bir adam. "Tanrım, Facebook çocuklarımın hayatını ele geçirdi. Tek yaptıkları şey bu," diye ağzından kaçırdı, konuşmaya katıldı ve meslektaşlarına baktı. "Biliyor musun, on altı yaşındaki çocuğum aslında duşta telefonu için su geçirmez kılıflı bir montaj aparatı istiyor. Eline yapıştırmadığına şaşırdım."

Gözlerimi kapattım, masanın üzerinde bir noktaya odaklandım ve herkes Marek'i desteklemeye başladığında etrafımda kahkaha sesleri duydum.

Bir kadın, "Bu bir salgın," diye onayladı. "Ve tehlikeli. Kaç tane cinsel saldırganın kurbanlarını internetten bulduğunu biliyor musunuz?"

Cinsel saldırganların kaç kurbanının su içtiğini biliyor musunuz? Suyu yasaklayın!

Onay homurtuları birbirine karıştı ve özrümü kabul ettiğinde hissettiğim rahatlama anını kaybettiğimi hissedebiliyordum.

Yumruklarım sıkıldı ve gitmem gerektiğini biliyordum. Şimdi.

"Kesinlikle," diye yanıtladı bir başkası. "Kendimizi ne kadar çok ortaya koyarsak, gerçek hayattan o kadar koparız. İnsanların yüzlerinin telefonlarına gömüldüğünü görmekten bıktım."

"Tam bir zaman kaybı." Jay başını sallayarak konuştu. "Ve bu yüzden çocukların artık dikkat süreleri yok."

Jay'i artık sevmiyordum.

Karşımdaki duvar gittikçe yükselirken yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle beni izleyen Marek'e baktım.

"Çocukların zorbalığa maruz kaldığı ya da bu yüzden tehlikeye atıldığı o kadar çok hikâye var ki," diye söze girdi bir başka beyefendi. Yani, öğle yemeğinde ne yediğinizi Instagram'da paylaşabilmek hayatlarımızı gerçekten daha iyi hale getirdi mi?"

Herkes gülmeye başladı ve vücudumdaki her kas çelik gibi gerildi.

"Çocukların sosyal medyaya ihtiyacı yok," diyordu biri. "Yeterince büyüyene kadar değil..."

Yada, yada, yada... Dinlemeyi bıraktım. Herkes kendi fikrini paylaşmaya devam etti ama ben orada öylece durup ona baktım.

Gözlerimi tuttu, bardağı dudaklarına götürüp küçük bir yudum su içerken ağzı hafifçe açıldı. Sandalyesinde arkasına yaslandı, rahat ve kendinden emindi, çünkü istediğini elde ettiğini biliyordu.

Beni hâlâ yetenekli bir kadın olarak görmüyordu. Hâlâ bana saygı duymuyordu.

Gözleri vücudumdan aşağıya, belime ve çıplak kalçalarıma doğru kaymaya başladığında, başka bir şey istediğini anladım.

Benim iyi olduğumu düşündüğü tek şey.

Keskin bir nefes aldım ve ellerimi havaya kaldırarak herkesin laf kalabalığını yarıda kestim. "Kesinlikle haklısınız," dedim onlara, sesim sertti. "Hepiniz kesinlikle haklısınız."

Sıkı bir gülümsemeyle masanın etrafına bakındım, herkes sessizleşmişti.

"Sosyal medya iki ucu keskin bir kılıç, hem avantajlar hem de" - Marek'e baktım - "bazı endişeler getiriyor. Sana katılıyorum," diye yatıştırdım.

Herkes tüm dikkatini b a n a verirken Marek başını eğdi ve ilgiyle bana baktı.

"Ancak," dedim kesin bir ifadeyle, "burada kalmaya devam edecek. Hoşunuza gitse de gitmese de" diye ekledim.

Çenemi kaldırdım ve gözlerimin masanın etrafında dolaşmasına izin vererek daire çizmeye başladım. "Veri odaklı bir dünyada yaşıyoruz ve bu değişecek bir şey değil."

Masanın etrafında yavaşça yürüdüm, herkesle konuştum ve Marek'in gözlerini üzerimde hissettim.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup yavaşça konuşarak onlara "Bunu sizin için açıklayayım" dedim. "Ne zaman bir mesaj, tweet ya da Facebook bildirimi alsak," diye açıkladım, "bir adrenalin atışı yaşıyoruz. Sürekli bilgi akışı bir bağımlılık haline geldi - uyuşturucu gibi - ve telefonlarımız biplediğinde ya da ışıkları yandığında küçük bir heyecan yaşıyoruz."

Gözleriyle tanıştım.

"Ve tüm uyuşturucular gibi, bir sonraki ilaca ihtiyacımız olması uzun sürmez." Konuşurken masanın üzerindeki telefonlarını işaret ettim. "İşte tam da bu yüzden hepiniz telefonlarınızı ofislerinizde bırakmak yerine şu anda bu toplantıya getirdiniz" diye tahmin yürüttüm. "Er ya da geç o çaresizliği hissedeceğinizi biliyorsunuz, bu da sizi yeni bir e-posta ya da mesajı kontrol etmeye itecek. Tıpkı çocuklarınız gibi siz de bilgiye bağımlısınız."

"Ama okulda?" diye patladı bir kadın. "Neden okulda telefonları olsun ya da ev ödevi için sosyal medyada oynamalarına izin verilsin?"

"Çünkü evde yemelerine izin veriyorsun," diye karşılık verdim, ses tonumu nazik tutmaya çalışarak. "Okul bahçesine adım attıklarında bu arzunun sona ermesini mi bekliyorsunuz?"

Dudaklarını büktü ve sandalyesine geri oturdu.

"Bir öğretmen sosyal medyanın öğrencilerinin dikkati üzerinde kurduğu hakimiyetle nasıl rekabet edebilir?" Onlara sordum. "Çünkü telefonları olmadan kalmaya zorlansalar bile, telefonlarını düşünüyorlar. Onları saklıyorlar. Masalarının altında mesajlaşıyorlar. Telefonlarını kullanmak için gizlice tuvalete gidiyorlar..." Savaşın gerçek olduğunu kanıtlamak umuduyla sözümü kestim.

"İki seçeneğim var," diye devam ettim. "Ya onunla savaşır ve ona bir baş belası gibi davranırım ya da..." Sakinleştim ve Marek'e baktım. "Bunu bir araç olarak kabul edebilirim. Teknoloji sadece dersime yüzde yüz katılımı sağlamakla kalmıyor," dedim, "aynı zamanda onlara toplumu ve dijital vatandaşlığı da öğretiyor."

Çenemi indirdim ve sert bir bakışla onu kıstırdım. "Onlar sadece bir derse katılmıyorlar, Bay Marek," diye açıkladım, gözlerinin bana dikildiğini görünce. "Birden fazla forumda birbirleriyle etkileşime giriyorlar, sosyal engelleri aşıyorlar ve denetlediğim hoşgörülü toplulukta kendilerini ifade ediyorlar. Öğreniyorlar, katılım gösteriyorlar ve birbirlerine iyi davranıyorlar."

Diğer tarafına geçtim, açılış evinden bu yana hiç olmadığım kadar kendimden emin bir şekilde duruyordum.

"Şimdi, zeki bir adam olduğunuzu anlıyorum," diye devam ettim, "ve kararlı ve zeki olmadan bulunduğunuz yere gelemezdiniz. Ama aynı zamanda hesap verme korkusu olmadan her istediğini yaptığını ve her istediğini söylediğini düşünüyorum. Yaptığım her şey için her zaman çok iyi bir nedenim vardır. Sizin var mı?

"Bana işimi nasıl yapacağımı söyleme," diye öğüt verdim, "ben de sana işini nasıl yapacağını söyleyecek kadar kibirli olmayacağım."

Kimsenin konuşmasına fırsat vermeden topuklarımın üzerinde döndüm ve dışarı çıktım.

OceanofPDF.com

YEDİ

EASTON

"Ders kitaplarını ne yapacaksınız?" Sınıfımda sakladığım eski tarih kitaplarını boşaltırken kütüphaneciye sordum.

Yığını kaptı ve bir arabaya yüklemek için teker teker tezgahından çekmeye başladı.

"Sanırım bağışlanacaklar," diye cevap verdi. "Gerçi iyi para ödediğimiz yeni süslü olanları bile kullanmadığınızı duydum."

Gülümsedim ve ona vermek üzere dört kitap daha almak için tekerlekli sandalyeme doğru eğildim.

"Onları takdir etmediğimden değil," diye takıldım, o da bana göz kırptı.

Ders kitabından öğretmememle ilgili bir sorunu olan biri varsa, bu kesinlikle o değildi. Otuz yıldan fazla bir süredir Orleans Parish'te öğretmenlik yapıyordu ve avantajlı okullardan yoksul okullara kadar her tür okulda görev yapmıştı. Elinizdekilerle nasıl idare edeceğinizi biliyordu ve ilk hafta bana en iyi öğretmenlerin kolaylaştırıcılar olduğunu söylemişti. Çocuklar kendileri için ne kadar çok şey yaparlarsa, o kadar çok şey öğrenirlerdi.

"Hey," diye cıvıldadı biri.

Başımı çevirdiğimde Kristen Meyer'in de tekerlekli sandalyesini kasaya doğru ittiğini gördüm.

"Ne oldu?" Nefes nefese kalmış gibi bir sesle iç çekti.

"Eski tarih metinlerinden kurtuluyorum," dedim. "Sen mi?"

"Ugh." Jeoloji üzerine tipik kütüphane kitaplarına benzeyen bir yığını indirdi. "Daha kış tatili gelmedi mi?" diye sızlandı.

Bir kahkaha attım. Daha Ekim bile olmamıştı.

"Pekâlâ, bugünlük eve gitmeden önce yapmam gereken birkaç şey daha var. Teşekkürler," dedim kütüphaneciye ve sandalyemi geri itmek için eğildiğimde Kristen'a baktım. "İyi geceler," diye şarkı söyledim.

"Bekle," diye atıldı. "Ben de seninle geleceğim."

Acele etti, kalan kitapları tezgâha bıraktı ve sandalyesini iterek beni takip etti.

Çift kapıdan çıktım, yoldan çekildim ve birini onun için açık tuttum.

Okul sessizdi - tüm öğrenciler ve öğretmenlerin çoğu bugün için çoktan ayrılmıştı - ve gelmekte olduğunu bildiğim yağmurun kokusunu içime çektim. Gökyüzü bu sabah karanlıktı, yoğun bulutlarla kaplıydı ve ağaçlardaki rüzgâr hiç şüphesiz öfkeli olacak bir fırtınanın uyarısını taşırken mevcut hava beni endişeyle doldurdu.

Karayipler'de bir kasırga Körfez'e doğru ilerliyordu ama şu an itibariyle New Orleans'ı vuracak gibi görünmüyordu. Umarım sadece tropik bir fırtınayla karşı karşıyayızdır, ama her iki durumda da okul sel beklentisiyle önümüzdeki iki gün boyunca kapalıydı.

Sandalyelerimizi tekerlekleri üzerinde koridorda iterken Kristen, "Ee," dedi. "Doğru olması mümkün olmayan bir şey duydum."

Sandalyemi itmeye devam ettim, topuklarımız koridorda hep birlikte yankılanıyordu.

"Duydum ki" - yavaşça konuştu - "bu hafta sonu Tyler Marek'in ofisine gitmişsin ve onu azarlamışsın." Dümdüz önüme bakarken gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Ve mini etek giyiyormuşsun," diye ekledi.

"Mini etek giymiyordum," diye homurdandım. "Bunu nasıl duydun?"

Ciyakladı, ağzı bir solukta açıldı. "Yani bu doğru mu?"

Arkamı döndüm ve sandalyeyi parmaklarımla sıkarak koridorda ilerlemeye devam ettim.

Ne de olsa Shaw'la konuşmuştu.

Kahretsin.

"Sorun yok," diye yatıştırdı. "Myron Cates Marek'in başkan yardımcılarından biri," dedi bana. "Geçen yıl oğluna ders verdiğimde karısıyla iyi arkadaş olmuştuk ve kocasının Cumartesi günü işten eve döndüğünde genç ve cesur bir kadının Tyler Marek'e kıçını tabakta sunduğuna şahit olduğunu söyledi."

Başını salladı ve sanki bu bir başarıymış gibi gülümsedi.

İç çekerek tavana baktım. *Harika.* Üzerinde bomba etkisi bıraktığım bir ebeveyn daha.

"Sen..." diye söze girdi, "onunla görüşüyor musun?" Ona bir bakış attım. "Pardon?"

"Marek?" diye önerdi. "Kesinlikle yakışıklı. Ve başarılı. Ve..." Bana baktı, düşünceli görünüyordu, "ve onunla okul saatleri dışında görüşüyorsun."

Başımı salladım. "Bu konuşma bitmiştir."

Onu okul saatleri dışında *görmüyordum*. En basit şeyler bile böyle çarpıtılabiliyordu ve er ya da geç hikâye gerçeğe benzemiyordu. Myron Cates'in karısı ve Kristen Meyer bir baktım Marek'e Mardi Gras şamandırasında kucak dansı yaptırıyor.

"Tamam, güzel," diye cıvıldadı. "Eğer kimseyle görüşmüyorsan, bu gece benimle dışarı çık."

Pazartesi günüydü, ancak öğrenciler fırtına nedeniyle sürpriz bir şekilde iki günlük tatile girmişlerdi, bu nedenle Perşembe gününe kadar okul yoktu.

"Planlarım var," diye yalan söyledim.

Ben bile dışarı çıkıp bir şans vermem gerektiğini biliyordum. Kristen biraz sinir bozucuydu ama iyiydi.

Pek sosyal bir insan değildim ve zaten uzun bir gün olmuştu.

Belki başka zaman.

Ama bir de baktım ki sandalyesine oturdu ve ayaklarıyla iterek koridorda geriye doğru yuvarlanmaya başladı ve bana gülümsedi.

"Haydi," diye ısrar etti. "Biraz yaşa."

Onu kaygısız bir çocuk gibi yerde kayarken görünce gülmekten kendimi alamadım.

"Hayat oldukça hızlı ilerliyor," dedi. "Arada bir durup etrafınıza bakmazsanız, her şeyi kaçırabilirsiniz."

Gözlerimi devirdim. "Tamam *Ferris,*" diye şaka yaptım, *Ferris Bueller's Day Off* göndermesini fark etmiştim. "Nasıl eğleneceğimi biliyorum."

Kıs kıs güldü, nefesini üfledi. "Nasıl gülümseneceğini bildiğini bile sanmıyorum," diye alay etti.

Sahte bir öfkeyle nefesim kesildi.

Kıçımı sandalyeme yasladım, topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve onun gibi döndüm, ayağımla birbiri ardına ittim ve peşinden koştum.

"Nasıl eğleneceğimi biliyorum," diye övünerek topuklarımı göğsüme bastırdım.

Lacivert elbisemin etekleri dizlerime dayanmıştı ve ona yetişirken gülerek pedal çevirdim.

Hızını artırdı ve ben de ayağa kalktım, sandalyenin kenarlarından tutup yarışırken topuklarımı sandalyenin koltuğuna attım.

"Bunu yapamazsın!" diye bağırdı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Onun yanından uçarak geçtim ve sınıflarımızın bulunduğu köşeyi döndüm. "Kural falan yok!"

Omzumun üzerinden bağırdım.

Ve sonra ittim, bir kez daha sandalyeme çöktüm ve kendimi bitiş çizgisine doğru geriye doğru yelken açmaya bıraktım. Ellerimi havaya kaldırdım, böbürleniyordum.

"Ve bu sana bir ders olsun." Onun şakacı kaşlarını çatmasına gülümsedim. Ama sonra kaşları havaya kalktı ve ağzı açık kaldı.

Omzumun üzerinden baktım ve hemen ayaklarımı yere koyarak kendimi durdurdum.

"Bay Marek," dedim, sınıfımın kapısının yanındaki duvara yaslanmış ona bakarak.

Onun burada ne işi var?

Göğsüm efordan inip kalktı ve çenesini aşağı eğerek bana bir kaşını kaldırdı.

Ayağa fırladım, elbisemi düzelttim ve Kristen'a baktım. Koridorun sonundaki sınıfına doğru sandalyesini iterek gözden kaybolmadan önce sadece sırıtışını yakalayabildim.

Marek'e geri döndüm. "Affedersiniz," dedim, yanaklarımın ısındığını hissederek. "Biz sadece..."

Orada bırakarak devam ettim. Ne yaptığımızı biliyordu.

Üç parçalı siyah ince çizgili takım elbisesi açık tenine karşı canlı ve koyu görünüyordu; beyaz gömleği ve arduvaz grisi kravatı ise tepesindeki ışığın parıltısında parıldıyordu.

Birkaç adım öne çıktım. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Gözleri ayaklarıma kaydı ve ben de bakışlarını takip ederek topuklu ayakkabılarımı giymeyi unuttuğumu hatırladım.

"Ayakkabılarını hep kaybediyorsun," diye yorum yaptı, ağzını bir gülümseme kapladı.

Dudaklarımı büzdüm ve arkamı döndüm, topuklu ayakkabılarımı koltuktan alıp tekrar ayağıma geçirdim. Sandalyenin arkasından tutarak arkama çektim ve onun da beni takip edeceğini bilerek sınıfa girdim.

"Haber vermeden işyerime gelmişsiniz," dedi arkamdan. "İyiliğinin karşılığını vereceğimi düşündüm."

Sandalyemi masamın arkasına yerleştirdim ve kafamı kaldırıp baktığımda kapıyı arkasından kapattığını gördüm.

"Ve?" Ben sordum.

"Ve özür dilemeye geldim," diye itiraf etti, masamın birkaç adım önünde durarak. "Haksızlık ettim ve özür dilerim. Christian telefonunu geri aldı, bakalım nasıl olacak."

Kalbim göğsümde dört nala atarken sustum ve neredeyse gülümseyecektim.

Gerçekten mi?

Ağzımı açtım ama konuşamadan önce yumruyu yutmak zorunda kaldım. "Bu harika," dedim şaşkınlıkla. "Teşekkür ederim."

Sanırım ofisinde ona ulaştım.

Bir elini cebine soktu ve gözlerini bana dikti, biraz şaşırmış görünüyordu.

"Çok bilgili ve kararlı görünüyorsun." Sesi samimi geliyordu. "Etkileyici bir kadınsınız Bayan Bradbury ve yöntemlerinizi anlamak için zaman ayırmalıydım."

Omuzlarımı dik tuttum ama gözlerim düştü, utanç yanaklarımı ısıttı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve arkamı dönüp bir kuru silgi kalemi alarak çocukların Perşembe günü dönecekleri zamanın programını tahtaya yazmaya başladım.

"Christian senin dersin hakkında konuşuyor," dedi arkamdan. "Asla kabul etmese de derslerinizin ilgisini çektiğini söyleyebilirim."

Kalemin kapağını açtım ve elimi tahtaya koydum ama hiçbir şey yazmadım.

"Bana gerçekten katlanamıyor, değil mi?"

Elimi yanıma bıraktım ve sorusuna şaşırarak yavaşça arkamı döndüm.

Ve tekrar berbat hissediyorum. Bunu asla söylememeliydim.

Onun hakkında ne kadar çok şey bildiğimi düşünürsem düşüneyim, bunlar varsayımdan başka bir şey değildi. Ben kim oluyordum da oğlunun onu önemsemediğini ya da tam tersini ima ediyordum? Ve en başta bana herhangi bir şey söyleme hakkını veren neydi?

Derin bir nefes aldı ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez kendinden emin görünmüyordu.

"O doğduğunda yirmi yaşındaydım," dedi bana. "Bu bir mazeret değil ama elimdeki tek mazeret bu."

Yirmi.

Yirmi üç yaşındaydım ve şu anda bir çocuk sahibi olmayı hayal bile edemiyordum.

Onu izledim ve bekledim, bir şey söylemek ya da sözünü kesmek istemedim çünkü konuşmasından hoşlandığımı fark ettim.

"Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum." Gözlerimin içine baktı ve sonra bakışlarını kaçırarak fısıltıya yakın bir sesle konuştu. "Ve onun benim hakkımda ne düşündüğünü."

Sonra da başını sallayarak acı bir kahkaha attı. "Ne düşündüğünü neden umursadığımı bile bilmiyorum. Beni hiç umursamıyorsun ama sanırım ilgi çekici olan da bu." İlerledi, yumuşak gözleri çeliğe dönüştü. "Çok soğuk ve mesafelisin," diye suçladı. "Seni bir zamanlar bu kadar farklı görmemiş olsaydım sanırım hiçbir şey düşünmezdim."

Titrek bir nefes alıp sağ eline baktım. Dans ederken belimi tutan elin aynısıydı bu.

Dudaklarımı yaladım, onun ilerlediğini fark etmedim bile.

"Flörtöz ve eğlenceliydin." Sesi boğuklaştı ve başımı kaldırıp masamın etrafında yavaşça döndüğünü gördüm. "Ve beni kızdırıp duruyorsun ama bu iyi hissettiriyor," diye fısıldadı, benimle oynayarak beni içine çekti.

Gözlerindeki o bakışı biliyordum. Onun hakkında çok şey bilmiyor olabilirdim ama o bakışı biliyordum.

Ve benim sınıfımdaydık.

Oğlunun sınıfında.

Benim biraz utancım olabilirdi ama onun hiç

yoktu. "Bay -"

Sözümü kesti. "Neden adımı hiç söylemiyorsun?"

Kafam karışmış bir halde başımı salladım. "Ne düşündüğümü neden umursuyorsun?"

"Umursamıyorum," diye devam etti. "Beni hiç düşünmemeni önemsiyorum."

Dişlerimi sıkarak gözlerimi ona diktim. "Bu..." O üzerimde gezinirken sırtımı beyaz tahtaya yaslayarak konuşmayı kestim.

"Bu ne değil?" diye üsteledi, sesi gergin çıkıyordu.

O kadar yakınımda duruyordu ki elimi kaldırsam ona dokunabilirdim.

"Bu doğru değil," diye bitirdim.

Eğildi. "Bana önemsizmişim gibi bakıyorsun." Gözleri benimkileri aradı. "Ve ben bundan hoşlanmıyorum."

"I..." Bakışlarını kaçırarak gözlerimi kaydırdım.

"I..." Ona öyle mi baktım?

"Maskeli balo, Shaw'ın ofisi, benim o f i s i m . . ." diye devam etti. "Birlikte bulunduğumuz her odada dikkatimi tamamen üzerinizde tuttunuz."

itiraf etti. "Oysa sen bana zaman ayırmaya değmezmişim gibi hissettiriyorsun. Bunu nasıl yapıyorsun?"

Vücudum onun sıcaklığıyla titriyordu ve sanki o baloda onunla yeniden birlikte olmak gibiydi. Göz kapaklarım titriyordu ve ona bakamıyordum.

"I..." *Kahretsin, neden konuşamıyorum?*

Boğazımı temizledim ve gözlerimi onunkilere dikmeye zorladım. "Soğuk davranmak istememiştim." Yumuşakça konuştum. "Zamanımı harcamaya değersin." Ve sonra ekledim, "Tüm öğrencilerimin ebeveynleri gibi."

Gözlerini indirdi, o da yumuşak bir sesle konuştu. "İnsanların benimle seninle konuştuğum gibi konuşmasına pek sık izin vermiyorum," diye itiraf etti. "Bundan bu kadar zevk almam da gerekmiyor."

Kalbim göğsüme çarpıyordu ve ona tüm bunların benim için de geçerli olduğunu söylemek istiyordum. Etrafımdayken tüm dikkatimi üzerine çekiyordu ve beni görmediğini ya da hakkımda hiçbir şey düşünmediğini hissediyordum.

Her ne kadar beni kızdırıp öfkelendirse de, bundan keyif aldım.

Aslında, ona doğru koşmak istedim.

"Neden sen?" diye sordu. "O Mardi Gras balosundan beri neden hep seni düşünüyorum?"

Vücudunu benimkine bastırdı ve ben yavaşça başımı salladım.

"Bay Marek," diye yalvardım ama nafile. Gözlerim onun ağzına kaydı ve sonra kapalı kapıma baktım, öğrenciler bugünlük gitmiş olsa da etrafta hala personel olabileceğini biliyordum. "Lütfen."

"O gece bizi birbirimize çeken bir şey vardı," diye devam etti. "Beni derinden etkileyen bir şey, hala orada olan bir şey."

Ağzı benimkinden bir santim uzaktaydı ve sertçe nefes aldım, onu itmek istiyordum ama aynı zamanda bu istediğim son şeydi.

"Easton," diye fısıldadı ve kalçamın arkasına uzanıp onu kaldırarak bana daha da yaklaştı.

İnledim, sikinin çıkıntısının bacaklarımın arasına girdiğini hissettim. "Bunu yapamayız," dedim ona.

Kıyafetlerim tenimde zımpara kağıdı gibi duruyordu ve onları çıkarmak istiyordum. Gömleğinin açılmasını ve parmak uçlarımın altında nasıl hissettiğini bilmek istiyordum.

"Biliyorum," diye cevap verdi.

Ama sol eli dizimi tutarken, sağ eli bacaklarımın arasına kaydı ve külotumun üzerinden klitorisimi okşadı.

Keskin bir nefes aldım ve omuzlarını kavradım, başım benden uzaklaşırken gözlerimin kapanmasına izin verdim.

"Bay Marek," diye yalvardım.

Ama nefesi ağzıma değdi ve fısıldadı: "Sana sonunda tekrar karşılaştığımızda beni durduramayacağını söylemiştim."

Gözlerimi açamadan alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve beni öptü, hangi tarafın yukarı olduğunu bilemeyene kadar beni sersemletti.

Karşı koyamadım. Beni beyaz tahtaya bastırıp sertçe öperken dili ağzımın içine daldı. Kollarımı boynuna doladım, başımı bir ton belaya soktuğumu biliyordum ama o an umurumda değildi.

Vücudumun ona ihtiyacı vardı. Hepsi buydu.

Duygusal olarak karışmazdım - hiç karışmadım.

Beni her iki kalçamın altından yakaladı ve kıçımı masanın üzerine koyarak beni döndürdü.

İnledim, ağzı benimkinin üzerinde güçlü ve hızlı bir şekilde çalışıyor, zevk göğsümde toplanırken nefesimi çalıyordu. Karnımda bir kasırga gibi aşağıya doğru iniyordu.

Parmakları elbisemin altından kayarak kalçalarımı tırmıklarken bacaklarımı beline doladım.

Boynunun arkasını kavradım, başımı eğdim ve öpücüğünün her santimine karşılık verdim. Tadı vanilyalı kahve gibiydi ve parmak uçlarımın altında yüzünde bir tutam kirli sakal hissettim.

Ellerimi vücudundan aşağı indirerek siyah yeleğinin düğmelerini açmaya başladım.

Çok kalındı ve onu hissedemiyordum.

Ağzımı geri çektim, sonra dilimi onun diline değdirmek için tekrar içeri daldım.

"Tanrım," diye inledi, hızlı öpücükler ve ısırıklarla beni yiyip bitirdi. "Neden sen olmak zorundasın, ha?"

Son düğmeyle uğraştım ve sonunda yeleği yırtarak açtım, ellerimi sadece ince beyaz gömleğinin örttüğü karnında ve göğsünde gezdirdim.

Ama tişörtün içinden bile karın ve göğüs kaslarının, kaslı belinin ve sırtının kıvrımlarını hissediyordum.

Sağımda bir çığlık koptu ve dışarıdaki ağacın sallanan dallarının pencere camına sürtündüğünü görmek için başımı çevirdim. Yapraklar savruluyordu ve fırtınanın yakında geleceğini biliyordum.

Ama ona geri döndüm, ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk ve Tyler Marek'in gözlerindeki fırtınayı daha da çok sevdim.

Ellerini külotumun içine kaydırdı ve alnını benimkine yasladı. İnledim ve iki elimle boynunun arkasını kavradım, bacağıma bastıran sikinin kalın çıkıntısıyla amım zonkluyordu.

Aşağı eğildi, gözlerim kapanırken dişleri çenemi ısırdı.

"Tyler." Başımın geriye düşmesine izin verdim, boynumu dudaklarına doğru uzattım. "Bay Tyler.

Marek, lütfen dur," diye yalvardım.

Sıcak nefesi kulağıma değdi ve titredim.

"Bütün hafta sonu seni düşündüm," diye fısıldadı. "Bunu bana nasıl yaptırıyorsun?"

Dudaklarını tekrar kaptım. Bana söylediği şey çok hoşuma gitmişti.

Başımın arkasındaki saçları tutup çekti, boynumu tekrar ortaya çıkarırken aşağı daldı ve tenime doğru fısıldadı, "İçeri girdiğinde, o kısa eteği giydiğinde, lanet olası ellerim bu kalçaları istedi" - parmaklarını tekrar bacaklarımda gezdirdi - "neredeyse ağzım kadar" diye itiraf etti.

Gözlerimi sıkarak kapattım, ihtiyaç ıstıraba dönüştü. "Bay Marek," diye titredim. "Oh, Tanrım."

Onu durdurmak istemedim, ama...

Alt dudağımı ısırdım, parmaklarının amımda yukarı ve aşağı kaydığını, ıslaklığı daldırıp çıkardığını ve klitorisimin üzerine yaydığını hissettim.

Ve sonra iki uzun parmağın içime girdiğini hissederek inledim.

"Kahretsin," diye inledim, parmaklarına karşı kıvranıyordum. "Lütfen dur," diye yalvardım. "Tyler, lütfen."

Ama o sadece bir parmak daha ekledi, aşağı baktı ve yaptığı şeyin yüzüme yaydığı zevki izledi.

"Tekrar söyle," diye emretti.

Başparmağıyla klitorisimde daireler çizmesi beni çılgına çevirse de gözlerimi kırpıştırarak açtım.

"Tyler," dedim nazikçe. "Lütfen dur."

Ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve alt dudağımı ısırarak bir öpücük çaldı. "Yapmamı istemiyorsun, değil mi?" diye nefes verdi.

Hızını artırdı, klitorisime daha hızlı ve daha sert vurdu ve parmaklarını içimde kıvırdı, daha hızlı ve daha hızlı hava emmemi sağladı ve beni o kadar muhtaç hale getirdi ki neredeyse teslim oldum ve horozuna binmek için yalvardım.

"Tyler, aman Tanrım," diye bağırdım, gözlerimi tekrar sıkarak kapattım ve içimin dönüp sıkılaştığını hissettim.

"Bir daha düşündüm de, bana Bay Marek de," diye ısrar edince gözlerimi açtım ve sırıtışındaki şeytanı gördüm.

Dudaklarımı dişlerimin arasında ısırdım, ellerimin üzerine yaslanıp kıçımı ileri geri kaydırarak parmaklarını becerirken inledim.

"Evet, Bay Marek," diye nefes verdim ve tüm dünya dönmeye başladığında başımı geriye attım.

Topuklarımdan biri yere düştü ama umurumda değildi.

Bana bakmaya devam etti, yüzümden tamamen büyülenmiş gibi görünüyordu.

"B u n d a n sonra iyi davranacak mısın?" diye sert bir sesle meydan okuyarak daha sert ovuşturdu.

"Evet, Bay Marek," diye atıldım.

"Öfkeni kontrol altında tutacak mısın?" Uzun parmakları beni tekrar tekrar d o l d u r d u .

Çılgınca başımı salladım, orgazmın yaklaştığını hissediyordum. "Evet, Bay Marek." "Ve seninle işim henüz bitmedi," diye uyardı. "Bil diye söylüyorum."

Hızla nefes alıp verdim, bedenim gerildi ve titredi. "Evet," diye haykırdım.

Ve sonra orgazm patladı, kalçalarımdan aşağıya ve karnıma doğru yayıldı. Başımı tamamen geriye attım, gözlerimi kapatıp klitorisimi ovmasına ve orgazmı sona erdirmesine izin verirken çığlığımı bastırmak için elimi ağzıma yapıştırdım.

Bir anda jöle gibi titreyen bacaklarım, onun beline tutunduğu yerden kurtuldu ve masanın kenarından sarktı.

Beni öptü, birkaç dakika boyunca dudaklarımı tuttu ve sadece birkaç dakika boyunca kendimi Pazar sabahları yaptığım gibi hissettim. Uyandığımda ve yatakta kalabileceğimi fark ettiğimde.

İçerik.

Ağzıma küçük bir gülümseme yayıldı ve ondan yüksekte olduğumu hissettim.

Parmaklarını geri çekti ve onları ağzıma getirip dudaklarıma dayayana kadar neredeyse kaybettiğim için üzülüyordum. Açtım ve her bir parmağı emdim, dudaklarım onu sardı ve benden aldığı şeyin kanıtını temizledi.

Başparmağı dudağımı hafifçe çekiştirerek ağzımdan çıktı ve onun beni izlemesini izledim.

Gözlerimi uzun uzun kırpıştırdım ve bir iç geçirdim.

Ne halt ediyoruz biz?

Bir ebeveynle ilişkiye giremezdim ve girsem bile bu o olamazdı.

Ondan çok hoşlandım.

Ayaklarımı yere basarak doğruldum, iki topuk da düşmüştü. O yavaşça yeleğinin düğmelerini ilikleyip kravatını düzeltirken ben de iç çamaşırımı düzelttim ve eteğimi düzelttim.

"Umarım bundan sonrası bizim için sorunsuz geçer," diye yorumladı ceketinin düğmelerini iliklerken.

Ellerimi saçlarımda gezdirerek dalgınca başımı salladım. "Evet," dedim, daha çok dağınık görüntüme odaklanmıştım.

Ama parmağı çenemin altına takıldı ve kalktı. Gözlerimi kaldırıp onunla buluştum.

"*Evet*, ne?" diye sordu sert bir ifadeyle.

Klitorisim titreşti ve tekrar zonklamaya başladı ve göğsümü ısıtan heyecanı ısırdım.

"Evet, Bay Marek."

Yavaşça eğildi, dudaklarımı bir kez daha öptü ve sonra geri çekilip bana baktı.

"Kravatım düzgün mü?" diye sordu konuyu değiştirerek.

Kaçan küçük kahkahayı tutamadım. İki saniye içinde nasıl olup da ateşli halden çocuksu hale geçebildiği beni şaşırtmıştı.

Uzanıp siyah ve gri kravatını düzelttim ve sonra sırtımı düzelttim, elbisemi ve saçımı tekrar kontrol ettim.

Ama çenemi tekrar yukarı kaldırdı ve benimle göz göze geldi. "Sen mükemmelsin," diye bana güvence verdi. "Seninle ilgili her şey mükemmel."

Ama sonra beni döndürüp eğilmeye zorladığında nefesim kesildi. Elbisemi çekip kıçıma bir tokat atmadan önce arkamda ne yaptığını görmek için sadece başımı çevirecek zamanım vardı.

"Wha-!"

Beni tekrar yukarı çekti, elbisemi düzeltirken kıçımı kasıklarına bastırdı ve arkamı avuçlayarak boynuma doğru nefes aldı.

"Cumartesi günü ofisimde yaşadığım o küçük olay hariç," diye kulağıma doğru alçak sesle homurdandı. "Bir daha asla toplum içinde bana laf atma."

Sonra beni bıraktı ve kapıya doğru yürüdü, elini kapı koluna koyar koymaz durdu.

"Yakında görüşürüz, Bayan Bradbury." Sırıttı ve kapımın önündeki koridorda yuvarlanan hademe arabasının sesiyle dışarı çıktı.

Giderken arkasından baktım, emirleri ve kendine güveni midemi bulandırdı ve ayağımı fırlatarak sandalyemin bacağını tekmeledim.

Beni tokatlamıştı.

Beni tokatlamıştı!

Pencerelere baktım, kızgın gökyüzü yağmur vaadiyle kararmış ve ağaçların yaprakları çılgınca dans ediyordu.

Kıçımın pürüzsüz yelkenleri.

OceanofPDF.com

SEKİZ

TYLER

"Selam," diye selamladım Christian'ı karanlık mutfağa girerken. "Antrenman nasıl geçti?"

Granit adada oturmuş, sandalyesinde arkasına yaslanmış, başparmakları telefonunda öfkeli bir şekilde dışarı çıkmıştı.

"İyi," diye cevap verdi, bana bakmadan.

Kaşları birbirine kenetlenmişti, her ne yapıyorsa ona yoğunlaşmıştı ya da belki de sadece meşgulmüş gibi görünmeye çalışıyordu.

Önündeki kâseden bir parça patlamış mısır aldı ve havaya fırlatarak ağzına attı.

Yere baktım, başımı salladım ve her seferinde mükemmel bir atış yapmadığının kanıtına gülümsedim.

Adanın etrafında yürüdüm ve buzdolabını açarak bir bira aldım. "Yağmur başlıyor," dedim ona. "Bana bir iyilik yap ve
Yatak odanızdaki panjurlar çekili ve tüm pencereleriniz kilitli." "Bayan Giroux zaten tüm odaları dolaştı," dedi bana,
telefonunda yazmaya devam ediyor.

"Güzel." Uzun boynumun kapağını çevirerek başımı salladım. "Kasırganın bizi vuracağını sanmıyorum ama okulda ya da benimle olmadığın sürece içeride kalmanı istiyorum."

Fırtına Körfez'e girmişti ama yörüngesi Florida'ya doğru ilerlediğini gösteriyordu, yani en fazla tropikal bir fırtınayla karşı karşıyaydık.

"Okul yok."

Birayı yuttum ve ona sorgulayan bir bakış attım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Sanki bilmem gerekiyormuş gibi bana baktı. "Perşembe gününe kadar okulu iptal ettiler," diye açıkladı. "Bazı sel baskınları bekliyorlarmış, bu yüzden önümüzdeki iki gün izinliyim."

Birayı *tıkırtıyla yere bıraktım* ve ellerimi adanın üzerine koyarak ona baktım.

"Ailelere bu saçmalığı bildiren notlar gönderiyorlar mı-" Kendimi durdurdum. "Şeyler?" Düzelttim.

"Evet," diye cevap verdi, elini adadaki kâğıdın üzerine koyup onu iterken alaycı bir ses tonuyla. "Kontrol etmek istersen ailelere de e-posta göndermişler."

Açık mavi kâğıdı elime aldım ve yazıyı okudum.

Okul çukur bir arazide yer alıyordu ve beklenen şiddetli yağışlar nedeniyle öğrencilerin ya da öğretmenlerin okula gidip gelirken sokaklarda dolaşmalarının güvenli olmadığını düşünüyorlardı.

"Oh," diye mırıldandım, sakinleşerek. "Bu güzel bir sürpriz sanırım. Çocukken sürpriz izin günlerini severdim."

"Ben çocuk değilim," diye karşılık verdi ve tezgâhtan Dr. Pepper'ını alıp bir yudum içti. "O kısmı kaçırdın, unuttun mu?"

Kağıdı yere bıraktım, kravatımı gevşettim ve ceketimi çıkardım.

Bu davranışıyla neyi başarmaya çalışıyordu?

Derin bir nefes aldım ve üzerimden yuvarlanmasına izin verdim.

Buzdolabındaki tabaktan bir sandviç alırken omzumun üzerinden ona bakarak, "Bu akşam Saints oynuyor," dedim. "Bir şeyler atıştırmak ve maçı izlemek için Manning'e gidebiliriz diye düşünüyordum."

Sandalyesinden zıpladı ve gazozunu aldı. "Marcus'un babası onu Mississippi'deki kulübelerine götürüyor, yağmurdan kaçmak için birkaç gün balık tutacak. Beni de davet ettiler." Mutfaktan çıkmaya başladı. "Yarım saat içinde beni almak için burada olacaklar."

Ne?

Buzdolabının kapısını çarparak kapattım ve peşinden gittim.

"Dur!" Koridorda onu takip ederek havladım. "Sana hiçbir yere gitmen için izin vermedim. Balık tutmayı bile bilmiyor musun?"

Merdivenleri döndü ve durup bana baktı, yüzünde küçümseme ifadesi vardı.

Üvey babasından bahsederken, "Babam beni balığa götürdü," dedi. "Birçok kez. Ben de Marcus'un kulübesine gittim. İlkokuldan beri birçok kez. Bunu neden bilmediğini merak ediyorum," diye çıkıştı ve merdivenleri koşarak çıkmaya devam etti.

"Christian, dur!" Tekrar emrettim, yumruğum tırabzana dolanırken ona ters ters baktım.

O pislik onun babası değildi. Bendim.

"Lanet olsun, Christian," diye homurdandım, sırtına doğru konuşarak. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bunu biliyorum." Nefes alışımı yavaşlatmaya çalıştım. Nabzım çok hızlı atıyordu. "Her Çeyi berbat ettim," diye ekledim. "Ve hiçbir zaman yanında olmadım. Seni asla ilk sıraya koymadım ve özür dilerim."

Gözlerimi indirdim, benden nefret etmek için her türlü nedeni olduğunu biliyordum. Ben onun için kimdim ki?

"Beni içeri almaya başlamanı istiyorum." Sessizce konuştum. "Seni tanımama izin ver."

Ayak sesleri duydum ve başımı kaldırıp benden uzakta merdivenleri çıkmaya devam ettiğini gördüm.

"Sen denemeye başladığında, belki ben de denerim," diye seslendi köşede kaybolmadan önce.

Peşinden gittim ama arkamdan Jay'in sesi geldi. Az önce ofisimden çıkmıştı.

"Bırak gitsin," diye ısrar etti.

Durdum ve merdivenlerin tepesine baktım. "Gitmesine izin veriyordum." "Peki ne yapacaksın?" diye meydan okudu. "Gitmesini engelleyeceğim,

Böylece onu balığa götürebilirsin." Sesindeki alaycı tınıyı duydum. "Ya da yürüyüşe?" diye önerdi, ikisini de yapacak zamanım olmadığını çok iyi biliyordu. "Yapacak işlerimiz var, Tyler."

Gözlerimi kapattım, kendimi yenilmiş

hissediyordum. Jay haklıydı.

Her şeyi bir kenara bırakıp hafta sonunu çocuğumla birlikte telefonum kapalı ve dizüstü bilgisayarlar evde bırakılmış halde balık tutarak geçirebilirim ve harika vakit geçiririz.

Ama sonra e-postalar geri gelirdi, üretim durdu çünkü elimden tutup karar vermek için orada değildim ve Mason Blackwell evde kalıp çalışmaya devam ettiği için daha fazla destek alırdı.

Çocuğuma kampanyadan sonra her şeyin sakinleşeceğini söyleyebilirdim. Sonra da ona seçimden sonra orada olacağıma söz verirdim.

Sonra şu ya da bu yolculuk olacaktı ve o da benim gibi yapmayı reddettiğim seçimlerin hala sonuçları olduğunu fark edecekti. Zaten vardı.

Merdivenlerden aşağı doğru yürüdüm, yanından geçerken kardeşime bakmayı reddettim.

"Evine git," dedim ona.

Christian saat altı civarında ayrıldı ve ben de gecenin geri kalanını ofisimde üç aylık bütçeleri gözden geçirerek ve yeni sözleşmeler yapmak için telefon görüşmeleri yaparak geçirdim.

Asistanım Corinne'e Kasım sonunda Asya'ya yapacağım bir seyahat için yarın ilk iş olarak uçuş ayarlamalarını yapması ve birkaç hafta içinde evimde düzenlemek istediğim bir öğle yemeği için hazırlıklara başlaması için e-posta gönderdim.

Bunu bir aile meselesi haline getirmeyi deneyebiliriz. Christian arkadaşlarını davet etmekten hoşlanabilir.

Muhtemelen katılmasını sağlayabilmemin tek yolu bu olurdu.

Daha sonra internetten bazı bilgileri araştırdım ve Jay'e notlarımı fakslayarak hafta içinde yapılacak bir belediye meclisi toplantısı için benim için hazırladığı konuşmaya ekledim.

"Bay Marek."

Masamdan başımı kaldırdığımda hizmetçi Bayan Giroux'nun kapıda durduğunu gördüm.

"Merhaba." Ayağa kalktım, bir içki hazırlamak için bara doğru yürüdüm. "Hala burada ne yapıyorsun?"

Kolunun altında bir şey taşıyarak içeri girdi. "Ne olur ne olmaz diye erzak almaya çıktım." Gülümsedi, sarı saçları -yüzünün etrafında ağarmıştı- geriye doğru düşük bir at kuyruğu şeklinde bağlanmıştı.

"Diğer şeylerin yanı sıra pil ya da su stokumuz yoktu," diye ekledi. "Fırtına şiddetlenirse artık gitmeye hazır olmalısınız."

"Tamam, güzel," diye yorumladım. "Teşekkür ederim."

Önceden düşünmüş olmasına sevindim. New Orleans'ta yaşayanların çoğu - özellikle de benim gibi hayatı boyunca burada yaşamış olanlar - şişe suyu, konserve, el feneri, pil ve ilk yardım malzemeleri gibi şeyleri hazır bulundurmayı bilirdi. Fırtınalara ve sağanak yağmurlara alışkındık, bu yüzden şehirde kalıp bunları atlatabileceğimiz zaman, atlattık.

Güvende olamadığımız zaman, ayrıldık.

Yağmur henüz korkunç değildi ama yarın muson yağmuruna dönüşecekti.

Perşembe gününe kadar yapraklarla dolu sokaklar, temizlenmesi gereken çöpler ve kaçınılması gereken çamur birikintileri olacaktı.

Chivas'ın kapağını yerine taktım ve bardağımla birlikte masama doğru yürüdüm.

Yaklaştı. "Ben de tam çıkıyordum ama televizyon odasında Christian'ın dizüstü bilgisayarını buldum." Onu uzattı. "Şarj aletinin nerede olduğundan emin değilim ve onu yerde bırakmak istemedim."

Onu aldım ve kapalı olanın üzerine koydum.

"Teşekkür ederim." Gülümsedim. "Şimdi kocan üzerime gelmeden eve git," diye takıldım.

Gözlerini devirdi ve bana el salladı. "Pekâlâ. Yarından sonraki gün havanın nasıl olduğuna bakacağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin."

"Yapacağım."

Gitmesini izledim ve sonra dizüstü bilgisayarı aldım, bir kenara koymaya hazırdım, ama sonra durdum, bir an tereddüt ettim.

Sosyal medya grupları.

Merakımın beni yenmesine izin vererek dizüstü bilgisayarı yerine koydum ve açtım.

Bilgisayarı açtım ve internete girdim. Facebook ana sayfaydı ve mahremiyetini ihlal ettiğim için kendimi suçlu hissederek geri çekildim.

Ama gereksiz yere meraklı değildim. Araştırma yapıyordum. Oğlumun nasıl biri olduğunu bilmek istiyordum.

Çoğunluğu genç kızlardan oluşan bir sürü özçekim vardı ve hemen daha hızlı kaydırdım, birdenbire ergen dünyalarına burnumu soktuğum için kendimi sapık gibi hissettim.

Sol taraftaki gruplarını gördüm ve MS. BRADBURY BİRİNCİ DÖNEM ve üzerine tıkladım.

Gönderileri aşağı doğru kaydırdığımda, öğrenci çalışmalarının fotoğraflarını, o gün ne konuştuklarına dair tartışma başlıklarını ve hatta tarihi bir olayla ilgili görüşlerini bildiren ebeveynleri gördüm.

Katılım yaygındı ve herkes heyecanlı görünüyordu. Kendimi bok gibi hissetmekten alıkoyamadım.

Christian bu grubun içindeydi, yaşıtları, ebeveynleri ve öğretmeniyle etkileşim halindeydi ve ben hiçbir yerde değildim.

Yaklaşık iki saat önce Bayan Bradbury'nin çocuklara keyifli ve güvenli birkaç gün geçirmelerini ve Cuma günü teslim edilmesi gereken ödevleri üzerinde çalışmayı unutmamalarını dileyen bir mesaj yayınladığını gördüm.

Bazı öğrenciler resimlerle veya esprilerle iyi bir mizah içinde yorum yaptılar. Ondan hoşlanmış görünüyorlardı.

Ve hala onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

Dizüstü bilgisayarı kapatıp bir kenara koydum ve kendi bilgisayarımı tekrar açtım.

Sadece bir an tereddüt ettim ve sonra web tarayıcımı açıp "Easton Bradbury" yazdım.

OceanofPDF.com

NINE

EASTON

Mikrodalga patlamış mısır poşetini açtım, içindekileri büyük bir tabağa silkelediğimde tereyağı ve tuz kokusuyla dolu bir buhar bulutu ortaya çıktı.

cam kase.

iPod'da Saliva'nın "Always" şarkısı çalıyordu ve başımı müziğe göre salladım. Çantayı fırlatıp attıktan sonra buzdolabından iki Corona aldım.

"Pekâlâ. Pencereleriniz güvende," diye seslendi kardeşim merdivenlerden inerken. "Yine de panjurunuz olmamasına şaşırdım. Bunu düşüneceğinizi sanmıştım, Bayan Kendine Yeterli."

Başımı salladım ve ona bir bira uzattım. "Bunu bir sonraki projem olarak düşün."

Çekmeceden şişe açacağını aldı ve kapağını açtı. "Pencereleri kendin takmak için dışarı sarkmana imkân yok Easton. Bu iş için birini tutacaksın."

Patlamış mısırın üzerine biraz daha tuz attım.

"Yapacaktım." "Hayır, yapmayacaktın," diye kestirip

attı.

Kendi kendime güldüm. *Hayır, gülmüyordum.*

Panjur takmak kulağa eğlenceli geliyordu. Elbette ne yaptığım hakkında çok az bilgim olacaktı ve işim bittiğinde ev muhtemelen Dr. Seuss kitaplarından fırlamış gibi görünecekti ama öğrenilecek yeni bir şey olacaktı.

Ve bu Jack'i sırtımdan indirecekti.

Sanırım yardımına daha fazla ihtiyaç duymamam onu gerçekten rahatsız ediyordu, bu yüzden bu gibi durumlardan zevk alıyordu. Evin fırtınaya hazır olduğuna dair ona güvence verdiğimde bile bu ona etrafta dolaşma fırsatı veriyordu. Pencereler ve kapılar güvendeydi, piller ve el fenerleri mutfak çekmecesinde stoklanmıştı ve gerekirse yiyecek ve su kilerde rafa kaldırılmıştı. Yapabileceğimiz tek şey buydu.

Bu sabahki uğursuz bulutlar öğleden sonra hafif bir yağmura dönüşmüştü ve önümüzdeki kırk sekiz saat için hava tahminlerini değerlendirdikten sonra cemaatteki çoğu okul kapanmaya karar vermişti. Velilere e-postalar ve mektuplar gönderildi ve ben de Facebook gruplarında paylaşımlarda bulunarak öğrencilere bölüm sınavının Cuma günü yapılacağını ve hazırlanmak için okumaya devam etmelerini hatırlattım.

Eve gelmiş, pijama şortumu ve Loyola Wolf Pack tişörtümü giymiş, sonra da birkaç korku filmi indirmiştim. Jack güvende olduğumdan emin olmak için koşarak gelmişti.

"Belki de burada kalmalıyım," diye teklif etti, arkamdaki tezgâha yaslanarak.

Çekmeceden iki bez peçete aldım ve ardından Corona'mın kapağını açtım. "Jack, ben ne zaman doğdum?" Ona bakmadan sordum.

"Kasım'ın yedisi." "Hangi

yıl?" Bastırdım. "Bin

dokuz yüz doksan bir."

"Bu beni kaç yaşında yapar?" Elimi peçetenin üzerinde gezdirdim, beklerken katlanmış dikdörtgeni düzelttim.

"Yirmi üç." İç çekti.

Dönüp ona baktım, yüzündeki pişmanlık ifadesi söylemediğim her şeyi anladığını gösteriyordu. Bir yağmur fırtınası sırasında elimi tutmasına ya da kara bir kediyle yolumun kesişmesinden endişe etmesine gerek yoktu.

"Yirmi üç yaşındayım," diye tekrarladım. "Kendi başının çaresine bakabileceğinden endişelenmiyorum."

"Ben senin yaşadıklarını yaşamadım," dedi, sesi savunmacı ama üzgün geliyordu. "O başladığında sen on altı yaşındaydın..."

Solunum yolumu tıkayan yumruyu yutarak başka tarafa baktım.

"Sizi takip etmeye, mesaj atmaya, sizi korkutmaya başladığında..." Jack devam etti, acı çekmiş görünüyordu.

Başımı salladım. "Jack," diye uyardım, durmasını istiyordum.

"Neyin geleceğini asla bilemezsin." Elindeki şişenin boynunu sıktı. "Onun ortaya çıkıp çıkmayacağını asla bilemezdiniz -"

"Jack, dur," diye bağırarak onun sözünü kestim.

"Avery ve ailelerimiz hakkında suçluluk duyduğunu biliyorum... o gece hakkında

-"

Gözlerimi onunkilere diktim. "Yeter!" Emrettim.

Gözlerimi tuttu, ikimiz de mutfakta donup kalmıştık, kalın yağmur damlalarının sesi çatıyı ve pencereleri dövüyordu.

Yüz ifadesi sertleşti, üzüntüden meydan okumaya dönüştü ve birasını bırakıp oturma odasına doğru ilerledi, doğruca kitaplığa yöneldi.

Kollarım korkuyla ısındı ve zonklayan kalbim, onun raflardan birine uzanıp orada yuvalanmış küçük ahşap sandığı ortaya çıkarmasını izlerken daha sert çarptı.

Arkasını döndü ve kilitli kutuyu işaret etti.

"Burada ne saklıyorsun?" diye sordu.

Ama çenemi kapattım. Mahremiyetimi ihlal ediyordu ve ben teslim olmayı reddettim.

Anahtarın bende olduğunu bildiğinden, "Aç şunu," diye emretti.

Çenemi yukarı kaldırdım ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. "Hayır," diye sakince cevap verdim.

"Easton." Çenesi büküldü. "Aç şunu."

Başka tarafa baktım. Orada bir şey olduğunu nereden biliyordu?

Gözlerim yandı ve uzun uzun kırpıştırdım. *Kutuyu açamam.* Açamazdım. Beş yıldır açılmamıştı ve bu kardeşimi hiç ilgilendirmezdi.

"Hayır."

Bana baktı, başını salladı, muhtemelen ne yapacağını bilmiyordu.

Sessizce konuşarak ona doğru yürüdü. "Geçmişi çok yakın tutuyorsun. Hayatına devam etmiyorsun." Gözleri neredeyse yalvarırcasına yüzümü aradı. "İçinde ne olduğunu bilmiyorum ama yanında taşıyamayacağın kadar ağır bir yük olduğunu biliyorum. Yirmi üç yaşındasın. Kadın olduğunu söylüyorsun ama hâlâ bir çocukmuşsun gibi çizgilerin içinde yaşıyorsun." Gözlerini indirdi ve titrek bir sesle fısıldadı: "Kutunun dışına çıkmıyorsun Easton."

Bir nefes verdim ve dönüp patlamış mısırıma doğru yürüdüm. "Bu doğru değil."

"Hiç arkadaşın var mı?" diye meydan okuyarak beni takip etti. "Seni en son güldüren kişi kimdi? En son ne zaman biriyle birden fazla kez yattın?"

Dişlerimi birbirine geçirdim, atıştırmalıkları topladım ve oturma odasına geri döndüm.

Ama Jack ısrar etmeye devam etti, "Bu daireye benden başka kimse girdi mi?" diye sordu.

Yemeğimi sehpanın üzerine bıraktım ve kumandayı elime aldım. "Seni yalnız görmekten bıktım," diye patladı. "Bunu yakmaya hazırım. lanet olası yer ve içindeki her şey, bu yüzden küçük kabuğunuzun güvenliğini terk etmek zorunda kalıyorsunuz!"

"Ugh!" Bir avuç patlamış mısır aldım ve ona doğru fırlattım, patlayan taneler yüzüne çarptı.

Geri çekildi, yaptığım şey karşısında aptallaşmıştı.

Bakışlarını indirerek bir kaşını kaldırdı ve yerdeki beyaz puflara baktı.

Gülmemi engellemeye çalışarak homurdandım ve o da bana bakarken gülümsemekten kendini alamadı.

"Bana kaç yaşında olduğunu tekrar sor," diye homurdandı. "Sanırım cevabımı değiştirmek istiyorum."

Ben gülmeye devam ederken o gömleğindeki kırıntıları temizledi.

Ama sonra ikimiz de sarsıldık, ön kapının çalınması dikkatimizi çekti.

Jack bana baktı, gözlerinde bir soru vardı ama ben omuz silktim. Kapımı kimin çalacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne de olsa haklıydı. Hiç arkadaşım yoktu.

Koridora doğru yürüdüm, çıplak ayaklarım parke zeminde sessizdi.

"Kim o?" Gözetleme deliğinden içeriyi görebilmek için parmak uçlarımın üzerine eğilerek seslendim.

Ve midem anında düştü. Kapıdan uzaklaştım ve ayaklarımın topuklarının üzerine düştüm.

Ne oluyor be?

"Easton?" diye seslendi kapıdan. "Ben Tyler Marek."

Kaşlarımı birbirine kenetledim ve ayağa fırlayarak delikten tekrar baktım.

Nerede yaşadığımı nereden biliyor?

Bugünkü takım elbisesini giymişti ama kravatı gevşemişti ve muhtemelen yağmurdan dolayı saçları ıslaktı. Beklerken başı öne eğikti ve ben de nefesimin kesildiğini fark ederek tekrar ayaklarımın üzerine düştüm.

Okuldan bir veliyi evime alamazdım. Ne yaptığını sanıyordu?

Sürgüleri ve zinciri açtım ama kapıyı sadece vücudumu çerçeveyle arasına sığdıracak kadar açabildim.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordum. "Burası benim evim."

Bir elini kapının çerçevesine dayadı ve kaşlarını kaldırdı, yüzünde ukala bir gülümseme dans ediyordu.

"Bu sabah seni masanın üzerine çıkarttım," diye belirtti. "Evine uğrayamaz mıyım?"

Arkamdan sessiz bir kahkahaya dönüşen bir homurtu yükseldi ve omzumun üzerinden baktığımda ağabeyimin oturma odası ile antre arasındaki çerçeveye yaslanmış, gülümsediğini gördüm.

"Burada biri mi var?" Tyler dik durdu ve gözlerini bana dikti.

Derin bir nefes aldım. "Ne istiyorsun?" Sadede gelerek sordum.

Islak saçlarını alnının üstünden geriye doğru itti ve diğer elini cebine soktu, aniden gergin görünüyordu.

Boğazını temizledi ve tereddütlü bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. "Özür dilemek istiyorum."

Acı bir kahkaha attım. "Merak etmeyin Bay Marek. Bu sabah bizim küçük sırrımız. Sadece gidin."

Kapıyı kapatmak için hamle yaptım ama o elini uzatarak kapıyı açık tuttu.

"Easton," diye seslendi, sesi alışılmadık derecede nazikti. "Bugün sana asla sert davranmamalıydım ve özür dilerim."

Bana sert mi davranıyorsun?

Şüphelenerek gözlerimi kıstım. "Neden?" diye

sordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden özür diliyorsun?" Kardeşimin yanımda durduğunu unutarak talep ettim.

Tyler Marek asla nazik biri değildi ve ben de ona bu konuda bir sorunum olduğu izlenimini hiç vermemiştim. Neden birdenbire kötü hissetti?

Ağzını açtı, ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi görünüyordu. "I..." Tekrar boğazını temizledi. "Sadece s a n a gerektiği kadar iyi davranmadığımı hissediyorum," diye itiraf etti.

Orada durdum, olduğum yerde donup kaldım ve ona şüpheyle baktım. Ne haltlar dönüyordu?

Ona ne zaman onun yaptıklarına katlanamayacağım izlenimini vermiştim ki? Ve şimdi benim için endişeleniyor muydu?

"Pekâlâ." Kardeşim kapıyı tuttu ve tamamen açarak beni şaşkınlığımdan kurtardı. "Ben çıkıyorum." Yanağımı öpmek için eğildi.

"Dikkatli olun ve..." İkimizin de yanından geçip kapıdan çıkarken Tyler'a baktı. "Başka zaman görüşürüz."

Merdivenlerden koşarak indi, koyu yeşil tişörtü yağmurda yavaşça siyaha dönerken cipine doğru koştu.

Tyler ona baktı ve sonra bana dönerek başını eğdi. "Ben kıskanç bir adam değilim ama senin için bir istisna yapabilirim."

Ha?

Sonra kardeşimle hiç tanışmadığını fark ettim. Jack'in bir aşık olduğunu sanıyordu.

"Kıskanmana gerek yok," diye onu rahatlattım. "Sen bir öğrencinin velisisin, başka bir şey değil."

Cüretkârlığım karşısında başını sallayarak başka tarafa baktı.

Ama sonra ifadesi düzeldi ve bana dikkatle baktı. "Profesyonel olarak tenis oynadığını bana neden söylemedin?" diye sordu.

Yüzüm düştü. "Beni soruşturmaya mı aldınız?" Suçladım.

"Hayır, Google'da nasıl arama yapılacağını biliyorum, teşekkür ederim," diye karşılık verdi. "Sen de en az oğlum kadar gizemlisin, o yüzden seni araştırdım."

Elim kapı kolundan düştü ve onu daha fazla meraklandırmadan caydırmanın bir yolunu aradım.

Kapıdan içeri adımını attı ve ben de geri çekilerek içeri girmesine izin verdim.

"Loyola öğrencisi ya da öğretmeni Easton Bradbury hakkında pek bir şey yoktu," dedi bana, kapıyı arkasından kapatırken. "Ama bir sporcu olarak seninle ilgili binlerce haber ve resim vardı." Vazgeçmeyerek bana doğru yaklaştı. "Tenis oyuncusu, yakın bir aile, gelecek vaat eden ama..." Sözünü kesti ve ben de gözlerindeki belirsizliği görerek başımı kaldırdım.

Elimi tişörtümden ve şortumdan aşağıya indirdim, omurgamı çelikleştirdim. Artık her şeyi biliyordu. Neredeyse her şeyi.

Makaleler, video görüntüleri, röportajlar vardı... Yükselişim de düşüşüm de kamuoyunda çokça yer almıştı.

O yağmurlu gecede annem, babam ve kız kardeşim korkunç bir kazada öldüğünde her şeyimi kaybetmiştim. Rutinimi, bildiğim dünyayı ve oyun oynama arzumu.

Onların hayatındaki yıldız ben değilsem kimdim ve neden artık tenis oynamak istiyordum ki?

O gece araba kullanmaları benim hatamdı ve sahaya dönme zamanı geldiğinde oynama isteğim kaybolmuştu. Şimdi bile, nadiren

Denedim ama oyunum boka sardı.

Muhteşem çıkışım ve öfke gösterim sonsuza dek dijital ortama aktarıldı. Maçtan çekildim ve son kez ayrılırken kameraları ve mikrofonları yüzümden uzaklaştırarak korttan çıktım.

"Easton, özür dilerim." Marek uzandı ve yanağıma dokundu.

Ama ellerini ittim ve geri çekildim. "Özür dilemeyi bırak." Nasıl olur da tekrar bir araya getirilmem gerekiyormuş gibi davranmaya cüret ederdi?

"Benimle uğraşma Tyler," diye homurdandım. "Herkesin üzerime gelmesinden ve burnunu sokmasından bıktım. Senin bir önemin yok," diye çıkıştım acı bir şekilde, "o yüzden kendini zorla kabul ettirmeye çalışmayı bırak."

Oturma odasına doğru ilerledim ama kolumdan tutup beni kendine doğru çekti. Göğsüne çarptım, giysilerindeki yağmur kollarıma ve bacaklarıma buz gibi çarptı ve nefesim kesildi.

"Evet." Başını salladı. "Önemli değilim. O kadar önemli değilim ki bugün bana hayır demenin hiçbir yolu yoktu," diye suçladı. "Ve bahse girerim ki hayır diyemeyeceğin ilk erkek benim, çünkü benim için de aynı şey geçerli."

Başını benimkine doğru eğdi, burunlarımız birbirine değdi. "Güçlü ve gururlusun, dirençli ve yeteneklisin. Bunu görebiliyorum." Sesi kalındı, sanki söylediğinden daha fazlasını hissediyordu. "Bir insanda bu niteliklere değer veririm, Easton. Kimseye bir santim bile vermiyorsun ve bu aynaya bakmak gibi bir şey, çünkü benim değer verdiğim bağımsızlık da bu." Bana bir cesaret gibi baktı ve bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekti ve fısıldadı, "Ve sana dokunduğumda ne hissettiğimi açıklayamıyorum ama senin de beni hissettiğini biliyorum."

Gözlerimi kapadım, kolonya ve deri kokusunu içime çektim - muhtemelen arabasından geliyordu - ve kıyafetlerindeki soğuk yağmur bile artık beni serinletemezdi.

Gözlerimi kapatarak konuşurken başımı onun göğsüne yasladım. "Herkes beni her zaman izledi." Titredim. "Kameralar, kalabalık, ailem... Yaptığım her şey mikroskop altındaydı."

Kollarımı ceketinin içine soktum ve beline doladım. "Dudaklarım gerginse, kızgınım demektir," dedim ona, o anları anımsayarak yorumcuların beni sahada izlerken yaptıkları varsayımlar. "Tereddüt edersem korkuyordum. Eğer kameraya gülümsemezsem, oyunbozan olurdum..."

Burnumu gömleğine daldırdım ve ona bakmadan önce uzun bir nefes çektim. "Her şey değerlendirildi." Omuz silktim. "Ve ailem ve

küçük kız kardeşim bir araba kazasında öldü, daha da kötüleşti. Herkes gözümün önündeydi."

Geri çekildim, arkamı döndüm ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Ben de her şeye yeniden başladım," dedim ona. "Jack ve ben New Orleans'a taşındık, üniversiteye gittik ve geçmişi geride bıraktık."

Döndüm ve onunla göz göze geldim. Oda o varken çok küçük görünüyordu ve onun, kardeşim dışında evime giren ilk kişi olduğunu fark ettim. Yağmur damlacıkları şakağından ve boynundan aşağı dökülürken dudaklarımı yaladım ve midemde ısınmaya başlayan libidomu zincire vurmaya çalıştım.

Boğazımı temizledim. "Ama beş yıl sonra kardeşim hâlâ elimi tutmaya çalışıyor. Hâlâ benim için endişeleniyor. Mutlu muyum? Yeterince gülümsüyor muyum?" Kollarımı iki yana açarak Tyler'a yaklaştım. "Yetişkin bir kadın olduğumu unutuyor."

Elimi onunkinin üzerine koyup hafifçe dinlendirdim. "Ama sen bilmiyorsun," diye fısıldadım, yumruğunun kıvrıldığını ve benimkini içinde tuttuğunu gördüm.

"Bilmiyordum," dedi usulca, nefesi alnımda geziniyordu. "Seni tedavi etmeliydim -"

Başımı kaldırıp ona bakarak sözünü kestim. "Bana karşı nasıl olduğunu seviyorum. Bana karşı dikkatli değilsin. Beni herkesten daha fazla görüyorsun."

Bedenimi onunkine bastırdım, ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve dudaklarına doğru eğildim. Nefesi kesildi ve ellerimi tekrar ceketinin içine sokup belini kavradım.

"Bana karşı dikkatli olma Tyler," diye fısıldadım, alt dudağını yakaladım, hızla emdim ve sonra bıraktım. "Lütfen," diye yalvardım.

Ve inledi, gözlerini kapadı ve daldı.

Beni vücuduna yapıştırdı ve ağzımı yakaladı, dudaklarımın üzerinde yavaş ama sert bir şekilde hareket etti. Tadı su gibi serin ve tazeydi ama sonra geri çekildi ve boynuma atladı.

Nefesim kesildi, beni nazikçe öpüp ısırırken tenimdeki sıcak nefesi vücuduma ürperti yayılmasına neden oldu.

"Dikkatli ol," diye inleyerek hatırlattım ona, uzanıp kollarımla boynunu çevreleyerek onu kendime çektim.

Beni kucağına aldı ve bacaklarımı beline dolayarak onu tüm gücümle dudaklarından öptüm.

"Kıyafetlerin sırılsıklam olmuş," dedim öpücükler arasında, nefes nefese. "Çıkar onları."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu ağzımı dişleyerek.

"Neyi yapmak?" Oynadım, çenesini yaladım ve ısırdım, emdiğini duydum.

nefes al. "Üst kattaki yatağımda hayvanlar gibi sevişmek mi?"

Parmakları kıçımın derisine saplandı ve ben de dilimle şehre gittim. Boynuna, çenesine ve dudaklarına saldırdım, kalçalarımı onun etrafında sıktım.

"Siktir." Beni sıkıca tutarak sakinleşti. "Sadece bekle. Dayan," diye soludu, beni tekrar ayaklarımın üzerine bıraktı ve gitmeme izin verdi.

"Neyin var?" Sesim titriyordu. Çok tahrik olmuştum ve o durmuştu.

Omuzları hafifçe çöktü ve nefes alıp verirken yüzü iki büklüm oldu. "Kahretsin, bu çok acı verici," diye küfretti, pantolonundaki şişkinlik sert ve hazırdı.

Neyi bekliyordu?

"Sorun ne? Christian mı?" Kendimi suçlu hissederek nazikçe sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır," diye boğuk bir sesle konuştu. "Birkaç günlüğüne gitti." Çenesini merdivenlere doğru salladı. "Git giyin."

"Neden?"

Ayak parmaklarımı yere doğru kıvırdım, klitorisim koşu sırasındaki kalp atışlarım gibi çarpıyordu. Gitmek istemiyordum. Bu da ne böyle?

"Şimdi," diye emretti, sesi sert ve öfkeliydi. "Seni yemeğe götürüyorum. Git giyin."

OceanofPDF.com

TEN

TYLER

Onun gibileri bilirim.

Bir aynaya bakmak gibiydi ve her şeyin

Bana söyledikleri doğruydu. Yalan söyleyemeyecek kadar cesurdu.

Ama dikkatimi dağıtmaya çalıştığını da biliyordum. Çok fazla açılmak ya da maskesini çıkarmak istemiyordu.

Easton Bradbury hayatta kalmayı başarmış biriydi ve soru sormayı bırakmamı sağlamak için beni krallığa kadar götürebilirdi.

Her dakikasını severdim ama beni uzakta tutması hoşuma gitmiyordu.

Sınırları hep ben koyardım, tersi olmazdı.

Şaşırtıcı bir şekilde tartışmadan yukarı çıkmış ve pilili siyah bir mini etek giymiş olarak geri dönmüştü.

Seksi ama zevkliydi. Üstü kirli beyazdı ve omzu açıktı; elimi sırtına koyup onu kapısının hemen yanında bulduğum bir şemsiyenin altında arabaya doğru yönlendirdiğimde su gibi geldi.

Vieux Carre'deki tüm barlar açıktı ve şiddetli yağmura rağmen sokaklar insanlarla doluydu.

Fransız Mahallesi New Orleans'ın en yüksek noktasıydı, bu yüzden nadiren su basardı, su basması sakinleri durdurmazdı. Havadaki elektrik yükü, zaten damarlarında dolaşan yaşama arzusunu daha da körüklüyordu.

Onlara bir bahane ver ve parti olsun.

Patrick bizi Bourbon'dan bir blok ötede, Royal Caddesi'ndeki Père Antoine'a bıraktı ve ben de onu aceleyle içeri soktum, o hostesi bir masaya kadar takip ederken ben de arkasından takip ederken yağmur damlalarıyla süslenmiş güzel bacaklarına bakmamak için çok kötü bir iş yaptım.

Jameson'ımı yudumladım ve parmaklarını önündeki masa örtüsünün kenarında gezdirmesini, dudaklarını hafifçe oynatmasını izledim. Örtü beyazdı ve üzerine küçük çiçekler dikilmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Yukarı baktı, gözleri kocaman olmuştu.

"I..." Ağzını kapattı ve sonra tekrar açtı. "Sayıyordum," diye itiraf etti. "Bu durdurmaya çalıştığım bir tür alışkanlık, ama bazen kendimi hala bunu yaparken buluyorum."

"Ne sayıyorsun?"

Başını çevirdi, konuşurken sanki bana bakmaktan korkuyormuş gibi gözleriyle odayı taradı. "Bazen yürürken adımlarımı sayıyorum." Yere baktı, devam ederken kıyafetlerini düzeltti. "Dişlerimi fırçalarken attığım adımları. Musluk kullanırken kaç tur attığımı. Her şey çift sayı olmak zorunda."

İçkimi yere bıraktım. "Ya musluk ile istediğiniz sıcaklığı elde etmek için sadece üç tur gerekiyorsa?"

Yukarı baktı. "O zaman dörde ulaşmak için daha kısa dönüşler yaparım," diye karşılık verdi, yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

Gözlerimi kısarak onu inceledim.

Dirseklerini masaya dayayıp cin toniğinden bir yudum alırken kızardı, utanmış görünüyordu.

Neden onun hakkında bir okuma alamadım?

Yüzü ovaldi, elmacık kemikleri yüksekti ve her zaman bir tür filtreyle kapatılmış gibi görünen büyük mavi gözleri vardı. Ona bakıp ne düşündüğünü anlayamazdım.

Üst dudağı aşağıya doğru kıvrılmış, alt dudağını sarkık gösteriyordu, her ikisi de beslenmek istediğim kirli bir pembe rengindeydi.

Omuzları dikti ve çenesi güçlüydü ama gözlerime bakmıyordu ve nefes alış verişi titriyordu.

Güçlü bir kadına çok benziyordu ama kırılganlığı ve öfkesi, dünyayla asla gerçekten yüzleşmemek için çok çalışmış birine aitti.

Beni istiyordu ama yerimi kolayca doldurabilecekmişim gibi davranıyordu.

Ayrı olduğumuz zamanlarda onu düşünüyordum ve onun da beni düşündüğünü bilmek istiyordum.

"Peki bunu neden yapıyorsun?" Bastırdım.

Hafifçe omuz silkerek başını salladı. "Sakinleştirici sanırım," diye yatıştırdı.

"Bu konuda kimseyle konuştun mu?"

Masaya yaslanırken elindeki bardağı tutarak gözlerime baktı. "Yaptım. Ara sıra," diye ekledi. "Benim gibi çoğu insan sadece

İyiyim ve meşgul olduğumda bunu unutuyorum. Ama bazı zamanlarda" - durdu, beni izledi - "geriliyorum."

Belli zamanlarda mı? Onu sinirlendirdim mi?

"Sadece kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor," diye açıkladı. "Ve bazen, bu sadece bir alışkanlık."

Anlayarak başımı salladım. "Demek bir şeyleri sayıyorsun. En sevdiğin sayı nedir?"

"Sekiz."

Biraz güldüm. "Bunu düşünmene gerek yoktu, değil mi?"

Kızardı ve bana ürkek bir gülümseme verdi.

Dudaklarını yalayarak tatlandırıcı kabına uzandı ve birazını çıkarıp masanın üzerine yan yana koydu.

"İki tane olamaz," dedi, açıklarken bana eğlenerek baktı, "çünkü ayrılırlarsa yalnız kalırlar." Paketleri birbirinden ayırarak ne demek istediğini kanıtladı.

Sonra iki tane daha alıp diğerlerinin yanına dizdi. "Dört kişi olamaz, çünkü her grupta iki kişi olsa bile, yine de her grupta sadece *bir çift olur.*"

Sesi şakacı bir hal aldı ve gizli takıntısını açıklamaya kendini kaptırdığı için rahatlamış görünüyordu.

Daha fazla paket çıkararak üçerli iki grup yaptı. "Ve altı tane olamaz, çünkü onları bu şekilde üçerli iki gruba ayırırsanız, her grupta üç tane olur ve bu da tek sayıdır."

Gözleri büyüdü, sanki bu olabilecek en kötü şeymiş gibi bakıyordu ve ben de güldüm.

İki paket daha çıkararak dörderli iki grup yaptı. Toplam sekiz paket.

"Sekiz mükemmel." Sırıttı ve düzgün olduklarından emin olmak için paketleri parmakladı. "İki grup. Her grupta dört kişi, her grupta iki çift olsun."

Başını kaldırdı ve sanki dünyada her şey mükemmelmiş gibi bir kez başını salladı.

Elimde değildi. Dudaklarım gülümsemek için kıvrıldı çünkü o ilgi çekiciliğin timsaliydi. Çok seksiydi, ama gözünüzü fazla kırparsanız dönüşüyor ve onun hakkında bildiğinizi sandığınız her şeyin yüzeyde kaldığını fark ediyordunuz.

Gözlerini kapadı ve kendi kendine gülümseyerek uzaklara baktı. "Ben deliyim," diye itiraf etti. "Sen de öyle düşünüyorsun."

Gözlerimin çıplak boynundan aşağı, gömleğinin omzundan düştüğü yere kadar inmesine izin verdim. Göğüs uçlarının sertleşmiş ucu ince kumaşın arasından görünüyordu ve sütyen giymediğini biliyordum.

Gömlek tek engeldi ve bu beni onun çıplak olduğu fikrinden daha çok tahrik ediyordu.

Gözlerimi ona doğru kaldırdım. "Güzel olduğunu düşünüyorum," dedim alçak bir sesle. "Ve eğer her şeyi sekizde istersen, uzun bir gece olabilir."

Gözlerimi tuttu, hareket etmiyordu ama yüzünde patlak vermeye çalışan heyecanı görebiliyordum. Kesik kesik nefes alışını, hareketsizliğini... Onu bir kez olsun susturmuş olmama bayılmıştım. Eğlenceliydi ve ben de onun katmanlarını soymaktan zevk alıyordum.

Garson geldi, Easton için kerevit étouffée'yi ve benim karartılmış yayın balığımı bıraktı ve bize bir tur daha içki getirmek için gitti.

Kaşığını alıp pilav ve soyulmuş kerevit kuyruklarından oluşan güvecin içine daldırdı. Çatalımı ve bıçağımı kaptım, hiç aç olmadığım bir yemeği kesmeye hazırdım ama onun küçük bir parça ekmek alıp yahniye batırdığını görünce durdum. Kreol sosu damlayan ekmeği yukarı kaldırdı ve çiğnemeye başlamadan önce başparmağının ucunu emerek ağzıyla yakaladı.

Kafasını kaldırdığında beni bakarken yakaladı. "Ne?" diye daha çok bir suçlama gibi sordu.

Yemeğimi kestim. "Dışarıda yemek yediğimizde sadece parmak yiyeceklere izin var," dedim.

Homurdandığını duydum. "*Eğer* tekrar dışarı çıkarsak," diye düzeltti.

Kaşığını aldı ve ikimiz de yemeye başladık. Soslu balığı ve pilavın tamamını yedim, sandığımdan daha aç olduğumu hemen fark ettim. Christian'la birlikte olmadığım sürece nadiren oturup yemek yerdim ve çoğu zaman yemek masasındayken ikimiz de telefonla ya da mesajla rahatsız edilirdik.

İş yemeklerinde bol bol konuşulur ve içki içilirdi, bu nedenle Bayan Giroux'nun ev yapımı yemekleri çok takdir edilirdi. Çalışırken onları masamda yemeyi seçmem benim hatamdı.

Gözlerimi kaldırdım, yemek yiyişini izledim ve orada oturuşunu sevdim: koyu renk saçları omzundan dökülüyor, teni ışıkta parlıyordu

Tepesinde asılı duran gösterişli avizeyi, içkisini içtikten sonra dudaklarını yalarken kısık gözlerini.

İşi ya da evi düşünmüyordum. Şu anda sadece onun ne düşündüğünü merak ediyordum.

"Neden siyasete girmek istiyorsun?"

Durdum, yukarı baktım. Beni sessizce izledi, bekledi.

Hafifçe omuz silktim, çatal bıçak takımımı bıraktım ve koltuğumda rahatladım.

"Param var," diye belirttim içkimi kaldırırken. "Artık sıkıldım ve güç istiyorum."

Kaşığını yere bıraktı, arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Başını eğdi, eğlenmemişti.

Bir yudum alıp içkimi bırakmadan önce göğsüm bir kahkahayla titredi. Saçmalıkları kabul etmedi, değil mi?

"Hayatım boyunca dünyanın zirvesindeydim," dedim ona, bardağı parmaklayarak. "Özel okullarda büyüdüm ve babam isteyebileceğim her şeye sahip olmamı sağladı. Üniversite bir patlama oldu. Tek başıma olmak, kazanmadığım ya da nereden geldiğini sorgulamadığım paranın cebimde durması..." Sözlerimi yarıda kesip masaya baktım ve gözlerimi kıstım.

"Beni aşağı çeken hiçbir şeyle ilgilenmedim," diye itiraf ettim. "Kibirliydim."

Durdum ve ona sırıttım. "Şu an olduğumdan daha kibirliydim," diye ekledim. "Kendime hizmet eden ve bencil biriydim."

Garson durdu ve içkileri bıraktı, ikimiz de ona bakmadığımızda aynı şekilde sessizce ayrıldı.

Gözlerimi kaldırdım ve onunkilerle buluştum. "On dokuz yaşımdayken bir kızı hamile bıraktım." Yutkundum, birçok kez geri dönüp yeniden yapmayı dilediğim o günü hatırladım. "Aslında kız arkadaşım bile değildi," diye ekledim. "Yeni ve sıradan bir ilişkiydi ve sonra birdenbire onunla olan bağlantım kalıcı oldu."

Easton dinlerken yüzünde duygusuz bir ifade vardı.

"Ve ne var biliyor musun?" Devam ettim. "Yine de değişmedim. Gitmesi için ona para attım ve bir yıl kadar sonra başka biriyle evlendi."

Utandığımı hissederek gözlerimi kaçırdım. "Başka bir adamdan çocuğu olmasına rağmen onu isteyen harika bir adam, oğlumun yanında olan bir adam."

Boğazım düğümlendi ve nefesimi yavaÇlatmaya zorladım. Yıllar boyunca Christian'ın gecenin bir yarısı uyandığını ya da ona baÇka biri tarafından hikâyeler okunduğunu düÇünmemek için çok çalıÇmıÇtım. Onun küçük ve çaresiz olduğu, bana ihtiyaç duyduğu ve benim hiçbir yerde olmadığım zamanları.

Ben hiç orada olmadım.

"Bir erkek olduğumu sanıyordum." Sessizce konuştum. "Yakın bile değildim."

Gözlerini indirdi, üzgün görünüyordu ve bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildim. Artık benim hakkımda daha az mı düşünüyordu?

Tabii ki yaptı.

"Yirmi iki yaşımdayken," diye devam ettim, "üniversitedeki son dönemimdeydim ve bitmeye hazırdım. Bir zorunluluğu yerine getirmek için sosyal bilimler dersi almam gerekiyordu. Adını unuttum," dedim, "ama bir gün profesörle tartıştığımı çok iyi hatırlıyorum. Bize bazı hapishane istatistikleri veriyordu. Mahkumların ırklarının yüzdeleri, tekrar suç işleyenlerin yüzdeleri..."

İçkimi yudumladım, bitirdim, bardağı yere bıraktım ve boğazımı temizledim.

"Herkes hapishane kültüründeki eşitsizliklerin şok edici olduğunu düşünüyordu ama ben umursamıyordum. Büyük bir mesele gibi görünmüyordu."

O günü hatırladığımda yüzümde bir gülümseme belirdi. "Profesör yüzüme vurdu ve daha dikkatli bakmamı söyledi." Derin ve sert sesini taklit ederek ona baktım. " 'Bay Marek, eğer kızgın değilseniz, dikkatinizi vermiyorsunuz demektir' dedi. Ben de ona şöyle karşılık verdim: 'Her zaman kızgın olmak istemiyorum. Cehalet mutluluktur ve kendi hataları yüzünden hapse giren pislikler umurumda değil' gibi saçma sapan şeyler söyledim. Çok zeki olduğumu sanıyordum."

Yirmi iki yaşındaki halimden alıntı yaparken kendimi tamamen gülünç hissediyordum. O zamanlar her şeyi bildiğimi sanırdım.

Açıklamaya devam ettim. "Nasıl ve neden olduğunu sorgulamamızı istiyordu ve benim umurumda bile değildi. Ben para kazanmak istiyordum" - omuzlarımı silktim - "partilere gitmek ve eğlenmek."

Kılını bile kıpırdatmadan dinlemeye devam etti.

"Ve sonra," diye devam ettim. "Dün gibi hatırlıyorum. Gözlerimin içine baktı ve dedi ki, 'Tyler, eğer dünyaya yük olacaksan, o zaman şimdi öl. Sana ihtiyacımız yok' dedi. "

Gözlerini kırpıştırdı, biraz şaşırmış görünüyordu. "Vay canına," diye

fısıldadı.

"Evet." Başımı salladım. "Beni susturdu. Ve gözlerimi açmamı sağladı," diye ekledim, hayata bakış açımın değiştiği anı hatırlayarak.

"Ben bir hiçtim," diye açıkladım. "Harcanabilir ve işe yaramaz... Alan ama asla vermeyen bir zavallıydım."

Garsonun yaklaştığını görünce başımı kaldırdım ve tabakları götürmesini bekledim.

"Kahve ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım ve el sallayarak

onu gönderdim.

"Ve böylece" - o gittikten sonra tekrar ona baktım - "üniversitedeki son yılımda nihayet çalışmaya başladım. Hapishaneler, yoksulluk, din, savaş, çeteler, ekonomi, hatta tarım hakkında kitaplar okudum," diye açıkladım, "ve ertesi sonbahar yüksek lisans derecem için okula geri döndüm, çünkü paradan daha fazlasını kazanmak istiyordum. Bir fark yaratmak ve hatırlanmak istiyordum."

Gözleri düştü ve sanki neden bahsettiğimi anlamış gibi küçük, düşünceli bir gülümseme belirdi.

"Eğer değişimi etkilemek ve başkalarının güvenebileceği bir kişi olmak istiyorsam, işe kendi çocuğumdan başlamam gerektiğini fark ettim. O sırada iki yaşındaydı ve beni görmüştü..." Başımı iki yana salladım. "Çok nadiren," diye itiraf ettim. "Annesi Brynne benimle hiçbir şey yapmak istemedi."

Zor bir nefes aldım, pişmanlığın ağırlığı konuşmamı zorlaştırıyordu. "Babamın Christian'ın iyiliği için her ay gönderdiği parayı aldı ama ben onunla köprülerimi yakmıştım. Bana oğlumuzun zaten onu seven bir babası olduğunu ve benim sadece onun kafasını karıştıracağımı söyledi."

Easton, "Ve sen de onunla aynı fikirdeydin," dedi.

Başımı salladım. "Korkmuştum," diye itiraf ettim. "Dünyanın geri kalanına katkıda bulunmak için çok çalışıyordum ama iş çocuğuma gelince..." Gözlerimi kaçırdım ve o zamanlar kendimi onun hayatından ne kadar kolay vazgeçirdiğimi düşünerek başımı salladım. "Başarısız olmaktan çok korkuyordum." Gözlerimi kaldırdım ve onunkilerle buluştum. "Bu yüzden denemedim bile. Kocasını benim çocuğumla gördüm ve bununla nasıl rekabet edeceğimi bilemedim. Onun hayatında olmak istedim ama yine de sadece hafta sonu babası olacaktım."

O zamanlar mantıklı gelmişti.

Beni tanımasını istiyordum ama ya beklentilerini karşılayamazsam? Zaten tam zamanlı bir babası ve tanıdık bir hayatı vardı.

Ya hala benden nefret ediyorsa?

Hayır, zaman vardı. Daha sonra. Anlayacak kadar büyüdüğünde. O zaman onun babası olabilirim.

"Büyüdükçe onunla iletiĢim halinde olmaya çalıĢtım," diye yüksek sesle kendimi teselli ettim. "Hiçbir zaman velayet için baskı yapmadım, çünkü seyahatlerim düzensiz ve öngörülemezdi ve Brynne, Christian'ın istediği sürece zaman zaman benimle gitmesine izin verdi," diye açıkladım. "Ama arkadaşları, sporu, ders dışı aktiviteleri olmaya başladı ve ben de onun kendi hayatını yaşamasına izin verdim. Birbirimizden daha da uzaklaştık."

"Ama şimdi seninle birlikte," diye umutlu bir ses tonuyla işaret etti.

Ama onun iyimserliğini toplayamadım. Aynı çatı altında, oğlumla aramda, onun olmadığı zamanlardan daha fazla mesafe olduğunu hissediyordum.

"Geçen Haziran ayında bir gece onu akşam yemeğine götürmem gerekiyordu," diye açıkladım, "ve beni ekti. Diğer babasıyla beyzbol maçına gitmişti." "Diğer" kelimesini vurguladım.

"Sinirlenip onu almaya gittim ve Brynne telefonda onları yalnız bırakmam için bana bağırmaya başladı," diye devam ettim. "Herkesi mutsuz ettiğimi söyledi ama o benim oğlumdu ve o gece yanımda olmasını istiyordum."

Onun bana ait olmadığını söylemesinden ne kadar bıktığımı hatırlayarak gözlerimdeki yanmayı kırpıştırdım.

Easton'a "Ve çok kızmıştım, çünkü kızmaya hakkım yoktu," dedim. "Brynne haklıydı. Ben bir yabancıydım. Ondan vazgeçmiştim. Ve herkesi mutsuz ediyordum."

Garson hesabı getirdi ve ben de göğüs cebimden cüzdanımı çıkarıp ona birkaç banknot uzattım.

"Üstü kalsın," dedim ve gidişini izlemedim.

Easton çenesini elinin üzerine dayadı, gözleri beni hiç bırakmadı. Peçetemi kucağımdan aldım ve masanın üzerine bıraktım.

"Bir yıllığına Mısır'a gideceklerini ve Christian'ı da götüreceğini söylediğinde, hayır dedim. Ona oğlumun ülkeyi terk etmesine izin vermeyeceğimi söyledim ve kavga ettik. Hem de çok.

"Ama bir korkak olmaktan bıkmıştım. Oğlumu yanımda istedim." Nedenini bilmiyordum ama Easton'ın bunu anlamasını istiyordum. "İki yaşındayken çok geç olduğunu düşündüm. On yaşındayken de çok geç olduğunu düşündüm. Şimdi on dört yaşına geldi ve sonunda hiçbir şey için geç olmadığını anladım," dedim ona.

Oğlum konusunda hâlâ başarısız olduğumu bilerek ve Easton'ın benim hakkımda ne düşündüğünü merak ederek henüz içmediğim kahverengi sıvıyı çevirdim. Belki de çok şey öğrenmişti ve ben her şeyi berbat etmiştim.

Bu gece onun evine gitmiştim çünkü internette gördüklerimden sonra ona mutsuzluk getirmek istemiyordum. Hayatını daha iyi hale getirebileceğimi düşünecek kadar kibirli olamazdım - oldukça iyi görünüyordu - ama başkalarının görmemize izin verdiği şeylerin çok az olduğunu hatırlattım. Onun hakkında bilmediğim çok şey vardı ama bir şeyler sakladığını biliyordum.

Gülümsemeyi hak ediyordu ve nedense ona bunu vermek istedim.

Ama ona kendi bokumu anlatmak onu uzaklaştırabilirdi.

Kadınlar erkeklerin zayıflıklarından ve hatalarından pek hoşlanmazlardı ama o bu kadar ilgili görününce içimden bir ses her şeyi anlatmamı istedi.

Sanırım tüm bunları daha önce kimseye anlatmamıştım.

Orada oturmuş beni izliyordu, ben de içkimi ona doğru uzattım, gülümseyerek her şeyi geçiştirdim ve birdenbire ona söylemekle büyük bir hata yaptığımı hissettim.

"Her neyse," diye şaka yaptım. "İşte bu yüzden siyasete girmek istiyorum."

OceanofPDF.com

ELEVEN

EASTON

Bana ne yapıyor?

Orada oturmuş, neredeyse tüm zaman boyunca sessiz kalmış ve bana söylenenleri dinlemiştim.

onu şu an olduğu yere getirmişti. Gençliğinde yaptığı hatalar, onu iten öğretmeni, onu hiç düşünmeyen oğlu ve nasıl düzelteceğini bilmediği her şey.

Ve dünyada tek istediğim onun konuşmaya devam etmesiydi.

Deneyimlerinin onu nasıl şekillendirdiğini ve başarılı olmaya nasıl kararlı olduğunu sevdim. O pes etmedi. Benden gözlerini kaçırdığı anları gördüğümde ya da hikayesini anlatırken sesindeki tereddüdü duyduğumda, derinlerde bir yerde hala o yirmi iki yaşındaki çocuk gibi hissettiğini anladım.

Konferans salonlarına ve kalabalıklara hükmeden otuzlu yaşlarının ortasındaki inşaat kralı hâlâ bir erkek olduğunu düşünmüyordu.

Christian'ın annesinin kızgın olmak ve ona güvenmemek için her türlü nedeni olduğundan hiç Güphem yoktu. O da gençti, emindim ve adam onu zor durumda bırakmıştı.

Ama Tyler'ın oğluyla birlikte kaybettiği onca yıldan dolayı yüzünde saklamaya çalıştığı pişmanlığı ve acıyı görebiliyordum.

Ve yine pes etmedi.

Daha iyi olmak için çabalayan bir adam, büyük olduğunu iddia eden adamlardan zaten üstündü.

Elimi tuttu, beni restorandan dışarı çıkardı ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim, kollarıma yayılan ürperti karşısında gülümsememi tuttum.

Restorandan çıkıp kaldırıma adım attık, bardaktan boşanırcasına yağan ama sokaktaki partiyi caydırmak için hiçbir şey yapmayan yağmuru görmek için durduk.

Ağır damlalar yaprak yaprak yere düşüyordu ve kutlamanın ortasında dans eden insanların yüzlerini seçebilmek için gözlerimi kısmak zorunda kalıyordum.

Sol tarafımda trompet müziği çalıyordu ve başımı çevirdiğimde saçları ağarmış yaşlı bir adamın "When the Saints Go Marching In "i çalarken gölgelik altında bir o yana bir bu yana sallandığını gördüm.

Sokaklardaki ve kaldırımlardaki kalabalığa, sırılsıklam olmuş tenlerine yapışmış siyah ve altın rengi futbol formalarına bakarken, bunun Pazartesi gecesi futbolu olduğunu fark ettim. Saints kazanmış olmalıydı.

Futbol umurumda bile değildi ama bu kadar önemsiz bir şeyin insanları nasıl bu kadar mutlu edebildiğine imreniyordum.

Boyunlarını boncuklarla süslemiş kadınlar El Bombası içkilerinin uzun yeşil boyunlarını yumruklarıyla kavrayıp dönerek Royal'in üzerinde biriken suyu tekmeliyor, erkekler ise neredeyse kendi adımlarına takılıp düşerek gülümsüyordu. Hepsi gülüyor ve muhtemelen hayatlarının en güzel anlarından birinin tadını çıkarıyordu, çünkü şu anda kendilerini gerçekten özgür hissediyorlardı. Kaos, kaosun içinde kayboldu. Daha büyük bir çılgınlığın küçük bir parçası olmanın verdiği özgürlük.

Görülmediğinizde yargılanmazdınız. Bunda arzu edilen bir özgürlük vardı.

"Benim hakkımda daha az şey düşünüyorsun." Yanımda konuştu, hâlâ yağmuru izliyordu. "Sen öyle düşünmüyor musun?"

Gözlerimi ona diktim ve başımı salladım. "Hayır."

"O zamanlar olduğum adam değilim, Easton." Bana baktı. "Artık benim olanla ilgileniyorum."

Sert taştan gözleri benimkileri tutuyordu ve kanıtlamasını istemediğim hiçbir şey yoktu. Sert olacak ama asla incitmeyecek miydi? Daha fazlasını istememi sağlayacak mıydı?

Hiç ayrılmak istememem mi?

Ondan uzaklaştım ve kaldırımdan adımımı attım, caddeye doğru yürürken bir anda şiddetli yağmur damlaları üzerime yağmaya başladı.

Dairelerime su doldu, eteğim ve gömleğim anında tenime yapıştı. Gözlerimi kapattım, arkamda beni izlediğini hissediyordum.

Serin yağmur saçlarımı ıslattı ve başımı geriye atarak yüzümü serinletmesine izin verdim.

Neden o? Neden içeri girmek isteyen o olmuştu ve ben buna neden izin vermiştim?

Sırtıma bir sıcaklık duvarı çarptı ve elinin kalçamı tuttuğunu hissettim. Başımı çevirdim ve yüzümü elinin arasına alıp ağzımı kendi eliyle kapattı.

Tyler.

Dilimi çıkarıp onunkine sürttüm ve nefesimin boğazımda düğümlendiğini hissettim. Tenim uğuldadı, bacaklarımın arasında arzu birikti ve elimi yukarı kaldırıp yüzünün yan tarafını tutarak açgözlülükle onu öptüm.

Dilimle üst dudağına fiske vurdum ve alt dudağını dişlerimin arasında sürükledim, aynısını bana yapmasına izin vermek için zaman ayırdım.

Elleri karnıma indi, beni geri çekti ve dudakları dudaklarımı okşarken beni nefessiz bırakarak vücuduna yapıştırdı.

Yağmur üzerimize döküldü, giysilerimizi bedenlerimize yapıştırdı ve dili dışarı fırladı, çenemdeki ve çenemdeki suyu yalayıp emdi.

"Tyler," diye nefes nefese kaldım, gözlerimi sıkarak kapattım, çünkü o kadar iyi hissettiriyordu ki neredeyse acıtıyordu. "Tyler, bu yanlış."

Ondan uzaklaştım ve zor nefes alarak arkamı döndüm.

İstediğin bir şeye hayır demek kolay değildi, ama bana bazı hataların üstesinden gelinebileceği, bazılarının ise asla yapılmaması gerektiği öğretildi. Kalplerimizde neyin doğru neyin yanlış olduğunu her zaman biliriz. Mücadele bu değil.

Mücadele, sizin için yanlış olanı istemek ve sonuçlarının buna değip değmeyeceğini ölçmektir.

"Çocuğunu seviyorum," dedim ona. "Ben de işimi seviyorum. Halkın gözünün önündesin. Bunu yapamayız."

Artık kollarım yanlarımda asılı, binlerce kilo ağırlığındaydı. Yorgun değildim ama nedense kendimi bitkin hissediyordum.

Çenesini bana doğru eğdi ve öne doğru eğildi.

"Easton, benimle eve geliyorsun," dedi sanki her şey bitmiş gibi.

Yorgun kalbim daha çok pompalıyor, kabul etmem için yalvarıyordu. *Eğer kabul etmezsen, onu hep isteyeceksin.*

Onunla eve git. Yatağına gir. Kendini imha et, çünkü bazı sürüşler durdurulamaz.

Ama yapamadım.

Ya işler kötüye giderse? Onu görmemezlikten gelemezdim.

New Orleans büyük bir şehir olabilirdi ama sokaktaki yabancıyla aranızda neredeyse hiçbir ayrım derecesi yoktu. Birinin -herhangi birinin- bizi birlikte görmesi kaçınılmazdı ve fark edilmemiz an meselesiydi.

Hayır.

Ona baktım ve yumuşak bir sesle konuştum. "Beni eve götür lütfen," dedim ona. "*Benim* evime."

Gözleri kısıldı ve çenesi sertleşti ama bir tartışma çıkmasını beklemedim. Arkamı dönerek Royal'i hızla geçtim ve daha sakin olan yan sokaktan otoparka doğru yürümeye devam ettim.

Yağmur kıyafetlerimi sırılsıklam etmişti ve tenime sızan soğuğu hafifletmek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Arkamdan ayak seslerini duyabiliyordum ve daha fazla tartışmaya mahal vermemek için hızla yürüyerek bir otelin girişinden geçtim ve kaldırımdan aşağıya doğru devam ettim.

Beni daha fazla zorlarsa, teslim olmak isteyeceğimi biliyordum.

Ama dirseğime çengel atarak beni durdurdu, ben de ona doğru döndüm.

"Senden hoşlanıyorum, tamam mı?" dedi, bakışlarının düşmesine izin vererek ve bunu kabul etmek onun için zormuş gibi görünerek.

Bir adım daha yaklaştı. "Senden çok hoşlanıyorum ve nedenini bilmiyorum, çünkü bana karşı çoğu zaman acınası bir haldesin," diye düşündü. "Nadiren gülümsüyorsun. Hiç gülmüyorsun ama tartışmayı seviyorsun ve nedense seni yanımda istiyorum. Benim hakkımda bir şeyler bilmeni istiyorum ve sana bir şeyler anlatmak hoşuma gidiyor. Neden burada hatalıymışım gibi hissediyorum?"

Sözlerinin neden olduğu gülümsemeyi görmemesini umarak başımı öne eğdim. Kesinlikle haklıydı. Çoğu zaman sefil bir insandım ve beni bu kadar çok sevmesi garipti.

Ve farklı bir durumda, belki ona bir şans verirdim. Belki.

"Marek?" Fırtınanın içinden bir ses duydum. "Sen misin o?"

Tyler ve ben birbirimizden uzaklaştık ve onun etrafına baktım, az önce geçtiğimiz otel girişinin gölgeliğinin altında duran bir grup adamı gördüm.

Tyler başını çevirdi, puro içen takım elbiseli dört adamı görünce yüzü hemen sertleşti.

Elimi tuttu ve bizi adamların durduğu yere geri götürdü ve beni yanında değil de biraz arkasında tuttuğunu fark ettim.

"Blackwell." Tyler'ın derinden gelen sesi sabırsızdı.

Televizyondan ve belediye meclisindeki görevinden tanıdığım Mason Blackwell, Tyler'da daha önce hiç görmediğim bir şekilde son derece rahat ve neşeli görünüyordu.

Siyah kravatı gevşemişti ve eli pantolonunun cebindeydi. Yüzünde rahat bir gülümseme vardı ve Tyler'a sırıtırken işaret parmağının altına sıkıştırdığı purosunun kokusunu alabiliyordum.

Ama Tyler'ın sert duruşundan Blackwell'in yanında o kadar rahat olmadığı anlaşılıyordu.

"Batı Yakası'nda sokağa çıkma yasağı ilan ettiler," dedi Tyler'a. "Ama parti burada hâlâ güçlü bir şekilde devam ediyor."

Puroyu ağzına götürüp üflerken beyaz dişleri kayboldu.

Kısa kokteyl elbiseleri giymiş birkaç genç kadın kıkırdayarak ve tökezleyerek otelin kapısından dışarı fırladı ve her biri farklı bir beyefendiye sokulan bir grup erkeğin önünde durdu.

Saçları benimkinden bir ton daha açık olan genç bir esmer, elini Blackwell'in göğsüne koyarak onun yanına sarıldı ve samimi görünüyordu.

Tyler boğazını temizledi. "Karın nasıl, Mason?" diye sordu, yorumundan hem eğlence hem de küçümseme ipuçları sızıyordu.

Blackwell'in eli cebindeydi, bu yüzden alyans fark etmedim ama genç kadının sol eli onun omzuna atılmıştı ve alyans takmıyordu.

Blackwell, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle Tyler'a baktı ve iki adam arasındaki havadaki gerilim yoğunlaştı.

Bakışları Tyler'dan kayarak beni onun yanında, biraz arkasında buldu.

"Merhaba?" diye selamladı, başını eğdi ve bakışlarını aşağıya doğru kaydırdı.

Benim figürüm.

Dişlerinin arasından bir nefes çekti ve Tyler'a yarı sırıttı. "Sana imreniyorum," dedi puroyu ağzına götürerek. "Bir kez olsun."

Midem bulandı ve acı bir şeyler tadarak yutkundum. Belki puro iticiydi, belki de bariz küstahlığı, ama onu susturmak için ani bir dürtü hissettim.

Mason elini bana uzattı, gözlerinde şehvet dolu bir bakış vardı. "Mason Blackwell," diye kendini tanıttı.

Ama Tyler önüme geçerek Mason'ın görüşünü engelledi.

"Kız üşümüş," diye bağırdı. "Onu eve götürüyorum."

Ve veda etmeden elimi tuttu ve beni o kadar hızlı bir şekilde sokağa geri çekti ki, yetişmek için koşmak zorunda kaldım.

"O senin en sevdiğin kişi değil," diye düşündüm, gözlerimdeki yağmuru kırpıştırarak. "Nedenini anlayabiliyorum. Onu televizyonda daha çok seviyorum."

Tyler caddeyi geçti, başka bir sokağa saparken beni de peşinden sürükledi.

Alçak bir sesle, "Ondan hiç hoşlanmıyorsun," dedi.

Kaldırım eğildi ve tökezledim. Hızımı artırarak birkaç adım koştum ve karanlık, boş sokakta onu takip etmeye devam ettim.

"Tyler, kendimi tanıtmayacaktım," diye onu temin ettim, neden birdenbire bu kadar kaba davrandığını merak ediyordum.

Mason'ın elimi sıkmasını bu yüzden mi engellemişti? Ona kim olduğumu söylemeyi planlamamıştım. Onun ve Tyler'ın aynı senato koltuğu için yarışan rakipler olduğunu biliyordum. Beni Tyler'a karşı kullanabilirdi ve ben aptal değildim.

Elini sıkıca tuttum, çünkü çok hızlı gidiyordu. "İşte ben de tam olarak bundan bahsediyordum," diye direndim. "Tanıdığın insanlarla karşılaşmak zorundayız. Ne yapacaksın peki? Gece Christian yattıktan sonra gizlice daireme mi gireceksin?" diye çıkıştım. "Beni Marigny'de gömülü duvar dibi restoranlarına mı götüreceksin? Senin sırrın olmak istemiyorum, Tyler. Bu çok tehlikeli."

Ama sonra beni sokaktan çekip karanlık bir araba yoluna açılan geniş açık bir kapıdan geçirip hemen kapının yanındaki duvara yasladığında nefesim boğazımda düğümlendi.

Meraklı gözlerden sadece bir saç teli uzakta.

Büyük ahşap kapının kapıları arabaların girip çıkması için açılıyordu ve araba yolunun yaşam alanına girerek geniş bir avluya çıktığını biliyordum.

Şimdiye kadar kimseden bir iz yoktu. "Ne

yapıyorsun?" Nefes nefese kaldım.

Alnı alnıma değdi ve elleri aceleyle hareket ederek yüzümü tuttu. "Karanlık alanlar, sessiz yerler," diye fısıldadı ağzımdan. "İhtiyacımız olan tek şey bu, Easton."

Dudaklarıma daldı, hızlı hareket etti ve açlıktan ölüyormuş gibi alt dudağımı emip ısırdığında çok tatlı bir şekilde acıttı.

İçime girerken sikinin kalın çıkıntısını hissederek inledim.

Ellerini indirdi, beni kalçalarımın arkasından tutup kaldırdı ve devam ederken beni duvara sabitledi. Bacaklarımı beline doladım ve onu kendime yakın tuttum.

Ellerini yukarı kaldırdı, açgözlü iki eliyle kıçımı sıkıyordu ve ağzıma tekrar tekrar öyle hızlı giriyordu ki düşünemiyordum

Düz.

"Tyler, lütfen," diye bağırdım, nefes nefese kalmıştım.

"Yapamayız." Bunu imkânsız hale getiriyordu ve kaybolduğumu biliyordum.

Siktir!

Beni daha yükseğe kaldırdı, çıplak göğsümü ortaya çıkaracak kadar omzu açık bluzumu aşağı çekerken sıkıca tuttu.

Göğüs ucumun sertleşmiş derisi onun ağzı için yalvarıyordu ama ellerimi boynuna dolayarak onu kendime çektim.

Meme ucumu hızlı ve sert bir şekilde ağzına aldı ve dişlerini sürükleyip emerken titredim, yanmasına neden oldu. Gözlerimi kapattım, ona daha fazlasını vermek için sırtımı eğdim.

Yukarı çıktı, dudaklarımın üzerinde gezinirken parmakları a r a m ı z d a n iç çamaşırıma kaydı ve amımı ıslak buldu.

"Kendini kiminle tanıştırdığın umurumda değil," diye homurdandı, parmağını içime sokup çıkarırken, "o bok parçası olmadığı sürece."

"Tyler..." Parmağını pompalarken gözlerimi sıkıca kapattım.

"Her zaman çok kendini beğenmiş," diye homurdandı, çenemi ısırarak, "her zaman üstünlüğü ele geçiriyor. Onun istediği bir şeye sahip olmaktan hoşlanacağımı sanıyordum ama hoşlanmıyorum." İkinci bir parmağını sokarak beni gerdi. "Sana bakmasını istemiyorum, Easton."

Külotumun paçasından tuttu ve külotumu vücudumdan sıyırıp çıkarırken çığlığımı bastırmak için alt dudağımı ısırdım.

"Kıskanmıştım. Ben asla kıskanmam," diyerek beni duvara yasladı ve kalçalarını çıplak amıma sürttü. "Beni güvensizleştiriyorsun. Bunu neden yapıyorsun, ha?"

İnledim, kalçalarım ağrıyordu, bacaklarımın arasındaki sıcaklık dayanılmazdı.

"Çünkü sahip olamayacağın bir şeye göz dikiyorsun," diye alay ettim. "Ve onu başkasının alacağından korkuyorsun."

Kalçalarımı yuvarladım, kendimi ona sürtüyordum. Onun istediğim tek parçasına karşı.

Ama onun yerine yavaşladı ve bana muzipçe baktı.

Kulağıma doğru eğildi ve "Seni zavallı şey" diye fısıldadı. Sesi uğursuz geliyordu. "Gerçekten sahip olamayacağım şeyler olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gülümsedim, kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımı çenesinden geçirerek dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Bu riske değsin," diye meydan okudum. "Bana istediğini nasıl aldığını göster."

Yanağıma doğru sessiz bir kahkaha attı ve memelerimi avuçlayarak sahiplenici bir şekilde sıktı.

"Yanıyorum," diye nefes nefese kaldım.

Bana kendini beğenmiş bir sırıtış fırlattı ve ben inlerken amım sıkıştı, elinin vücutlarımızın arasında çalıştığını ve kemerini çözdüğünü hissettim. "Daha iyi yapacağım," diye söz verdi.

Sikinin sıcak eti girişimi taçlandırdı ve ıslaklığımı yaymak için yarığımdan yukarı ve aşağı kaydırdı.

"Bekle," diye nefes nefese ceketini çıkarmaya çalıştım. Vücudunu görmek istiyordum.

Ama kalçalarını benimkilere çarptı ve ben haykırdım, o içime doğru kayarken ilk itişin tatlı acısı karnıma yayıldı.

"Oh, Tanrım," diye inledim. "Senden nefret ediyorum." Neden bekleyemiyordu? Tenini hissetmek istiyordum. "Beni siktiğin sürece umurumda değil."

Bacaklarımın arasından uzandı ve bir kolunu sol uyluğumun altına sokarak beni yerimde tuttu ve ben de gözlerimi kapatıp başımın geriye düşmesine izin verdim, çünkü sikini tekrar tekrar içime soktu, tek yapabildiğim ceketini yumruklarımla kavrayıp sürüş için tutunana kadar daha hızlı ve daha hızlı gitti.

Bir eliyle kıçımı kavrarken diğer eliyle kalçamı sardı ve her santimini hissetmemi isteyerek beni kendine doğru çekti.

Toprak kokusuyla dolu serin, ıslak hava etrafımızı sarmıştı ve uzaklardan gelen kahkahaları duydum.

İnsanlar kaldırımdan aşağı iniyordu ve ben burada, eteğim belimde, hoşlandığımdan bile emin olmadığım bir adam tarafından beceriliyordum.

Ama - inledim, kalçalarımı döndürdüm ve onu geri becerdim - bana yaptığı şeyden çok hoşlandım.

"Tyler," diye haykırdım, içime girerken duvarın sürtünmesinden sırtım acıyordu.

Ona baktım, gözlerini gözlerimde gördüm ve ikimiz de birbirimizi izledik, alnını benimkine indirirken dudaklarımız neredeyse bir santim açıktı.

Amım onun sikinin etrafında kenetlendi, içime soktuğu her santimi seviyor ve G noktamı her ovduğunda o yüksek hissi duyuyordum.

Alt dudağımı ısırdı. "Bu kadar mı?" İçime girip çıktı, ham ve sertti. "İstediğimi nasıl aldığımı seviyor musun?"

Eğlenen ses tonu o kadar kendini beğenmişti ki ona bir ders vermek istedim. "Hayır," diye cevap verdim. "Bana karşı dikkatli oluyorsun."

"Öyle miyim?" diye tekrarladı, endişeliymiş gibi davranarak.

Ne olduğunu anlamadan beni ayaklarımın üzerine bıraktı ve etrafımda döndürdü. Eteğimi tekrar kaldırdı ve ben biraz eğildim, kalçalarımın kıvrımını kavrayıp beni sikiyle kazığa oturturken ellerimi duvara dayadım.

"Ah." Nefesim titredi ve bacaklarım karıncalandı. "Tyler, Tanrım."

Beni nazikçe duvara doğru itip hala içime girmeye devam ederken geri uzandım ve bir kolumu boynuna doladım. Sert, soğuk tuğlalar göğsümü ısırıyordu ve o da bunu fark etmiş gibiydi çünkü yüzümü yaslamam için bir elini duvara dayadı.

Gözlerim başımın arkasına yuvarlandı, orgazmım içimin derinliklerinde zirve yaptı. "Çok iyi hissediyorsun," dedim zar zor bir fısıltıyla.

Yüzümü tuttu ve beni kendisine doğru çevirdi, dilini ağzıma daldırdı ve beni uzun ve yavaş bir şekilde öptü.

İçimin kasıldığını ve sıkıştığını hissettim ve vücudu yavaşlamasa da beni en çok büyüleyen dudakları oldu.

Yumuşak, tatlı ve bana karşı nazik.

"Easton," diye nefes aldı ağzıma karşı.

Gözlerimi açtığımda onun bana baktığını gördüm.

Bakışları düşünceli bir hal aldı. "Ne zaman doğru ne zaman yanlış olduğunu bilecek kadar çok kadınla birlikte oldum" - alt dudağımı ısırdı ve bıraktı - "ve sen ellerimdeyken, her şeyden daha doğru hissediyorum."

İnledim, duvara doğru iterken gözlerini tuttum ve itişlerine geri döndüm.

"Hâlâ tenini tenimde hissetmedim," dedi, ellerini indirip kalçalarımı kabaca yoğurup sıkarken sesi sertleşiyordu. "Ve hâlâ seni tatmadım."

Başımı eğdim, nefesimi tutmaya çalışıyordum. "Lütfen," diye yalvardım ama ne için yalvardığımdan emin değildim. "Tyler, lütfen."

Yaptığı şeyi bırakmasını istemiyordum ve söylediği şeyi de bırakmasını istemiyordum ama bırakması gerektiğini biliyordum.

"Seni soyacağım ve yatağa yatıracağım," diye kulağıma nefes verdi, "böylece bu güzel vücudun beni üstten becermesini izleyebileceğim."

Tırnaklarımı tuğlaya geçirip sert yüzeyi çizdim. "Evet," diye inledim. "Çok iyi."

Aramızda hiç boşluk kalmayana kadar eğildi. "Umarım hap kullanıyorsundur." İticileri daha da sertleşti ve hızlandı, ben de ona doğru geri çekildim, inlemelerim, homurtuları ve tenlerimizin tekrar tekrar buluşması sadece

küçük alanımızdaki sesler. "Seni eve götürüyorum ve bunu tekrar yapıyoruz."

Gülümseyerek kulağına konuştum. "Ama okul ödevlerim var," diye takıldım. "Seninle yakında bir veli toplantısı yapacağız ve ilgilenmem gereken tek veli sen değilsin."

Gözleri kapanmadan önce parladı. Yaklaşmıştı.

"Okul ödevlerin ve diğer ebeveynler bekleyebilir," diye emretti, saçlarımı tuttu, nefesi yüzümün yan tarafına düştü. "Hâlâ benimle ilgileniyorsun."

Amım onun sikinin etrafında sıkılaştı ve ağzımı açtım, nefes nefese kaldım ve inledim.

"Tyler," diye bağırdım.

Sertçe nefes aldı, inlerken memelerimi sıkıyordu. "Oh, lanet olsun."

İçim patlarken ve aleti tatlı noktama çarpıp beni eve getirirken eğildim, ağladım.

"Oh, Tanrım," diye inledim.

Sıcaklık karnıma yayıldı ve kaslarımdan aşağı yayılan karıncalanma yüzünden bacaklarım titredi.

Tüm vücudum sarsılmaya devam etti ve beni arkamdan dövmeye devam ederken başım ileri geri sallandı.

"Ah," diye homurdandı ve kalçalarımı ne kadar sert kavradığını görünce irkildim.

Beni tekrar geriye çekti, sikini içime sokup boşalırken boynum iki kez sarsıldı. Boşalmasının sıcaklığı içimi doldurdu ve başını eğip nefesini tutmaya çalışırken hırıltılı nefesi kürek kemiğimin üzerine düştü.

O içimde kaldı ve ben bizi ayırmak için hiçbir harekette bulunmadım.

Vay anasını.

Nerede olduğumuzu ve herhangi birinin bizi görebileceğini yavaş yavaş fark ettim. Daha birkaç dakika önce sıcak olan vücudum ıslak giysilerimden dolayı soğumaya başladı ve bacaklarımın arasındaki acı her geçen saniye daha da ağırlaşmaya başladı. Sırtımda muhtemelen çizikler vardı, kıçımda ve kalçalarımda muhtemelen ellerinden kaynaklanan morluklar vardı ve külotum kirli zeminde yırtık bir hurdaydı.

Ama umurumda değildi.

Başımı eğdim, tatlı dudaklarını buldum ve yumuşak öpücüğünde kayboldum. Hayır, umurumda değildi.

Kahretsin.

OceanofPDF.com

ON İKİ

TYLER

Sürekli yağan yağmur pencereleri dövüyordu ve gözümü kırpıştırarak uyandım, odadaki tek ışık alarmın üzerindeki rakamların mavi parıltısından geliyordu

Saat.

Yavaşça doğrulup parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve alnımdaki teri sildim.

Kahretsin, burası çok sıcak. Yağmurdan gelen nem her şeyi berbat ediyor.

Yan tarafıma baktığımda çarşafın altındaki küçük şekli fark ettim ve yavaşça bir dirseğimin üzerine eğildim, Easton Bradbury'nin yan tarafına kıvrılmış, avuç içi yukarı bakacak şekilde yüzünün yanında duran elini görünce kalbim zevkle çarptı.

Kalın, kahverengi kirpikleriyle göz kapakları sakin bir şekilde duruyordu ve her zamanki küçük kaşları güzel yüzünü germiyordu. Huzurlu görünüyordu.

Ağır bir nefes aldım, aniden havanın çok yoğun olduğunu hissettim.

Bana ne yapıyordu böyle?

Uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

Oğlumu istediğimi ve onu kaybettiğimi fark ettiğim ilk andan beri.

Christian onu ilk gördüğümde daha yeni yürümeye başlamıştı. Ve hayatımda ilk kez, nihayet sahip olamayacağım şeyler olduğunu fark etmeye başlamıştım.

Ve korkmuştum. Aynen şimdi olduğum gibi.

Christian küçük bacaklarıyla plaj topuna tekme atarken gözleri kapanacak kadar kocaman gülümsüyor. Topun ne kadar uzağa gittiğini görünce ağzı bir O harfi yapıyor ve topun peşinden koşarak havalanıyor.

Brynne ile onun arasına bakıyorum, parkta oynuyorlar ve benim orada olduğumdan habersizler. Kalbim acıyor.

Benim oğlum.

Zar zor nefes alabiliyorum.

Arabasını gördüğümde St. Charles'a doğru gidiyordum. Onu görmeden önce sadece birkaç saniye etrafıma bakındım.

Ve onu.

Neden yaptığımı bilmiyorum ama kenara çekmiştim. Son zamanlarda konuşmamıştık ve oğlumu doğduğundan beri görmemiştim. Onu düşündüm ama hâlâ gerçekmiş gibi hissetmiyordum.

Şu ana kadar değil.

Yutkunuyorum, onu kucağına alıp başının üzerinde tuttuğunu görüyorum. Sadece bir buçuk yaşında ve ne kadar mutlu ve oyuncu olduğunu fark ederek gülümsüyorum.

Tıpkı bana benziyor.

Kaybetmekten korktuğunuz şeylere sahip olduğunuzda hayat daha korkutucu ve daha zordu.

Uzanarak başparmağımı altın rengi yanağında gezdirdim, teni su gibi pürüzsüzdü.

Gül dudaklarını büzdü, yumuşak nefesi müzikten daha tatlıydı ve ben de sahiplenici elimi yanlarından aşağıya ve kıçının üzerinde gezdirerek nefesimi bıraktım.

Ne halt ediyordum ben? Neden bu kadar bağımlılık yapıyordu?

Bana kendimi o kadar çok hatırlattı ki - gurur, bağımsızlık, inatçılık...

Ama bir kadını evime getirmek şöyle dursun, geceyi onunla geçirdiğim bile nadirdir.

Başkalarının ve kendimin benden çok fazla beklentisi vardı ve ben de bir kadını bu karışıma dahil etmek için çok uğraştım.

Bu bir hataydı.

Talepkar olmaya başlardı, onu hayal kırıklığına uğratmaya başlardım ve sonunda asla önce gelmeyeceğini fark ederdi.

En azından her zaman böyle olmuştur.

Savaşan düşüncelerimi bir kenara iterek çarşafı yavaşça aşağı çektim ve ağzım için yalvaran sert meme uçlarıyla dolu mükemmel göğüslerini ortaya çıkardım.

Aletim ısınmaya ve sertleşmeye başladı ve göğsüm onun için başka hiçbir kadın için olmadığım bir şey olma ihtiyacıyla şişti. Ona her şeyimi vermek istiyordum. Onu asla hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Eğilip dilimle meme ucunu okşadıktan sonra dişlerimin arasına aldım ve hissi dışarı çıkardım.

İnledi ve aletimin üzerindeki çarşaf gerildi. Onun bu küçük sesini seviyordum.

"Bunu tekrar yap," diye yalvardım, ağzımı açtım ve memesini emebildiğim kadar emdim.

Eli saçlarıma gitti ve vücudunu öperken **i n i l t i s i n i n** titreşimlerini ağzımda hissedebiliyordum.

Sikeyim.

Kasıklarımın daha da gerildiğini hissederek bir nefes verdim. "Beni yine sertleştirdin."

Elini tuttum ve çelik sikimin üzerine koydum.

Memnun bir kedi yavrusu gibi miyavladı ve başımı kaldırıp baktığımda gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu ama küçük bir gülümsemenin belirdiğini gördüm.

Ben beklemedim. Onunla hiç beklemedim.

Ayağa kalktım ve üzerine tırmandım, bana nezaketle açtığı sıcak bacaklarının arasına sokuldum.

Onun kaygan sıcaklığını yukarı ve aşağı öğüttüm, ıslaklığını zaten horozumda hissediyordum.

"Tanrım, ıslanmışsın," diye fısıldadım ağzına karşı, göğsümü onunkiyle aynı hizaya getirip kollarımı başının iki yanına dayadım. "Sana yaptığım şey bu mu? Ha?" Alay ettim.

Ama her zamanki ukala cevapları yerine, gözlerini kırpıştırarak uyandı ve bana baktı, çok masum ve hülyalı görünüyordu.

"Evet." Başını salladı.

Yumruklarımı başının üzerinde birleştirdim ve kalçalarımı itip sıkı vücuduna doğru kayarken ağzını kendi ağzımla kapattım.

Ne yapıyordum ben?

Sıcak sprey başımdan aşağıya, boynuma ve omuzlarıma doğru süzülüyor, vücudum nihayet rahatlarken tenimi ürpertiyordu. Gece yine ereksiyon halinde uyandım ve bunun nedeninin çarşafın altında ağzının sikime sarılmış olması olduğunu fark ettim.

Bir elimi siyah fayanslı duş duvarına dayadım ve başımı eğerek nefesimi verdim.

Biyolojik olarak ikimiz de cinsel açıdan zirvede değildik ama bunu bilemezdiniz. Neredeyse lisede gibiydim.

Doyamadığım genç bir kadındı ve tek yapması gereken bana bakmak ya da nefes almaktı ve ben çelik bir direk gibi sertleşiyordum.

Yıllardır gecede ikiden fazla tuvalete gitme isteği duymamıştım ve işte buradaydım, son sekiz saat içinde dört kez, var olduğunu unuttuğum kaslarım ağrıyordu.

Daha fazla tatmin olamazdım. Ya da daha az.

Ayrıca, yapmam gereken bir sürü iş vardı - uyuyakalmamalıydım - ama onu eve götürürsem, sadece birkaç saat içinde ona geri döneceğimi biliyordum.

Suyu kapattım ve askıda asılı duran havluyu aldım. Yüzümü ve saçlarımı kuruladıktan sonra belime sardım ve duştan çıktım.

Ama yatak odama geri döner dönmez durdum ve bakışlarımı sertleştirdim.

"Ne yapıyorsun?"

Easton dün geceden kalma buruşuk eteğini ve bluzunu tamamen giymişti ve yatağın kenarına oturmuş, ayaklarını tekrar düz ayakkabılarının içine sokarken eğilmişti.

Tekrar arkasını dönmeden önce kısa bir süre bana baktı.

"Eve gitmem gerekiyor."

Ona bağırmamak için dişlerimi sıktım, bunun yerine dolabımdan koyu renk yıkanmış bir kot pantolon çıkarmak için yürüdüm.

"Köpeğin var mı?" Havluyu yırtıp atarak sordum. "Hayır."

Bacaklarımı pantolonun içine sokarken ona baktım. "Bir kedi mi? Çocuk mu?

Ocağı açık mı bıraktın?" Devam ettim.

Dudaklarını büzdü, onunla alay ettiğimi biliyordu. Arkasını dönerek parmaklarını saçlarında gezdirdi ve saçlarını ehlileştirmeye çalıştı.

"Kıyafetlerini çıkar, Easton. Kirliler," diye emrettim, kot pantolonumun düğmelerini ilikleyerek. "Giyebileceğin bir tişörtüm var."

Duruşu düzeldi ve derin bir nefes aldığını görebiliyordum. Ona doğru yürürken parmaklarımı ıslak saçlarımın arasından geçirdim.

"Ben sadece ihtiyacım olduğunda bir centilmen olurum," diye uyardım. "Dışarıda muson yağıyor. Buradan yürüyerek çıkamazsın."

Etrafında döndü, endişeli gözleri kalbimi çekiyordu.

"Buraya geri dönmemeliydim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Christian beklenmedik bir anda eve gelebilir ya da..."

"Christian evde olmayacak," diye araya girdim. "Güven bana. Burası olmak isteyeceği son yer."

Gözlerime bakmayı reddederek ayaklarının üzerinde kaydı.

Çenesini yukarı kaldırarak bana bakmasını sağladım. "Benimle zaman geçirmeni istiyorum," dedim ona. "Bir ilişki istediğimi söylemiyorum. Tanrı biliyor ya, o konuda berbatım. Ama bir günlüğüne rahatlamamızı istiyorum, tamam mı?"

Gözlerini kaçırarak iç geçirdi. "Ne bekleyeceğimi bilmemekten nefret ediyorum." Hüzünlü bir kahkaha attı. "Üzerime neyin geldiğini görememekten nefret ediyorum ve işler yolunda gitmediğinde sinirleniyorum. I -"

"Doğum kontrol hapı kullanıyorsun, değil mi?" Seslendim ama sesimi hafif tutmayı başardım.

Gözlerini kırpıştırdı, ani konu değişikliğim karşısında sırtını dikleştirdi. "Affedersiniz?" diye ağzından kaçırdı, kafası karışmış görünüyordu.

Neredeyse gülecektim. "Çekip gitmedim ve dün gece bana hiç cevap vermedin."

"Aslında gerçekten sormadın," diye hatırlattı bana. "Ve sen de bu konuda çok endişeli görünmüyordun."

"Şu an için hayır," diye kabul ettim, çekmecelerime doğru yürüdüm ve ona beyaz bir V yaka aldım. "Ve seni bir tane olmadan hissettikten sonra, şimdi başlamak isteyeceğimden şüpheliyim." Ona doğru geri yürüdüm ve gömleği uzattım.

"Doğum kontrol hapı mı kullanıyorsun?" Tekrar sordum. "Doğru mu?"

Kaşları çatıldı ve muzip sırıtışı onu memnun etti.

Ben.

"Easton." Ona genellikle oğlum için ayırdığım uyarı tonunu verdim ve çalışanlarım.

Gülümsemesi genişledi, dişleri ortaya çıktı. "Elbette," diye yatıştırdı. "Öyle olmasaydım seni durdururdum."

Başımı salladım, gömleğini alıp başının üzerinden yukarı kaldırdım. Oğlumun öğretmeniyle ilişkiye girmek büyük bir hata olsa da olmasa da, onu hamile bırakmak kesinlikle bir felaket olurdu.

"Gördün mü?" Ona söyledim. "Sorunlar her zaman daha büyük olabilir."

Fermuarını açtım ve eteğinin yere düşmesine izin verdim. Altında tamamen çıplaktı ve dantelli iç çamaşırlarının muhtemelen hâlâ Fransız Mahallesi'nde bir yerlerde yattığını hatırladığımda kalbimin hızlandığını hissettim.

Tişörtü başının üzerinden geçirdim ve sonra uzanıp kıçını tutarak onu

yaklaştırdım.

"Dikkatimi bilerek dağıttın," diye suçladı, gözlerinde bir parça eğlence vardı.

Evet, evet, söylemiştim. Tıpkı dün geceki gibi kafası yeniden çalışmaya başlamıştı ve bugün olmayacak yarım milyon şey için endişelenmesini istemiyordum.

Ya da bir şeyleri saymaya başlamak için, Tanrı aşkına.

"Evet." Dudaklarımı yanağında gezdirdim ve boynuna doğru indim. "Çünkü eve gidemezsin," diye fısıldadım, kolları boynumu çevreleyip beni kendine yakın tutarken.

"Neden?"

Kıçını sıkarak onu sertleşen sikime bastırdım. "Çünkü amın altın gibi ve birkaç saat içinde daha fazlasını isteyeceğim."

"Ugh," diye homurdandı, beni itti ama gülümsedi. "Otuzlu yaşlarındaki erkeklerin yirmili yaşlarındaki erkeklerden daha uysal olmadığını görüyorum."

Çenesini başparmağımla işaret parmağımın arasına sıkıştırdım. "Şanslısın," diye cevap verdim.

Başını bana doğru salladı, muhtemelen kaçış planını şimdilik bir kenara bırakmaya karar vermişti. Sıkışmıştı.

"Gidip birkaç telefon görüşmesi yapacağım," dedim ona ve geri çekildim. "Duşu kullanmaktan çekinme, acıkırsan mutfakta yemek var."

OceanofPDF.com

ON ÜÇ

EASTON

Tyler Marek ile tartışmak zaman kaybıydı, özellikle de gerçekten aynı fikirde değilken.

Eve gitmeliydim.

Yapmam gereken işler, temizlemem gereken bir fırın, öğrenciler ve veliler için web sitemde yapmam gereken bir sürü güncelleme vardı. Buzlukta kalan ve ay sonundan önce yenmesi gereken ev yapımı ekmeklerden bahsetmiyorum bile. Christian'a karşı bir sorumluluğum vardı ve eğer onun annesi olsaydım...

Büyük banyosundaki makyaj masasına doğru yürürken derin bir nefes aldım, duştan sonra tişörtünü tekrar giydikten sonra gri havluyla başımın arkasını ovuşturdum ve başımı salladım.

Eve gitmeliyim.

Ama beni istemeye devam etti.

Sanki kırması gereken bir yumurtaymışım gibi kabuğuma vurmaya devam etti. Kendimi sürekli olarak sert dış zırhım tarafından korunmazsam her yere dökülecek bir yapışkan gibi hissederken, o bana buna ihtiyacım yokmuş gibi hissettirdi.

Sanki her şeyi o halledecekmiş gibi.

Burada, onun mağara gibi evinde, panjurları çekili, büyük, boş odaları, yumuşak lambaların dingin ışıltısı ve çatıda pıtır pıtır yağan yağmurla nihayet rahatlamıştım.

Kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu ve beni koruması için bir erkeğe ihtiyacım olmasa da, endişelerimin bir kısmından kurtulmuş olmak hoşuma gidiyordu. Uzun zamandır ilk kez dün gece gözlerimi kapatıp hiç mücadele etmeden, yanımda birinin olduğu hissiyle huzur içinde uykuya dalmıştım.

Ve uyandığımda, güvende olduğumu fark etmeden önce her zaman yaşadığım o anlık paniği yaşamadım.

Bunun yerine, bu sabah uyandım ve odayı hızlıca tarayıp envanter çıkarmak yerine, gözlerim hemen Tyler'ın

Banyoya doğru yürüdü ve duşta kaybolmadan önce omzunun üzerinden bana göz kırptı.

Geniş lavabo tezgahının üzerinde saç fırçasını ve saç kurutma makinesini buldum. Saçımı taradıktan sonra üfledim, kullanılmış havluyu sepete attım ve yatağını hazırladım. Kıyafetlerimi de düzgünce katlayıp köşedeki sandalyeye yerleştirdim ve her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için odayı taradım.

Ya da anlayabildiğim kadarıyla onun yerine.

Odadan çıkıp koridora adım attığımda - tabii buna koridor denebilirse - yavaşça başımı çevirdim ve Tyler beni neredeyse yukarı çekerken dün gece fark edemediğim çevreyi inceledim.

Sahanlık daireseldi ve üzerinde bir korkuluk vardı, böylece eğilip aşağıya bakabiliyordunuz. Yatak odası kapıları -ya da ben öyle olduğunu varsayıyordum- kenarlarda sıralanmıştı ve üçüncü kata çıkan bir merdiven daha vardı. Koyu tik zeminler, yukarıda asılı avizenin hafif ışığında parlıyordu ve tüm ahşap mobilya yüzeyleri parlıyordu. Ahşap cilası, deri ve kolonyanın limon kokusu ciğerlerime doldu ve yüzüme bir gülümseme getirdi.

Burada erkekler yaşıyordu ve bu kokular Jack ve babamla olan çocukluk anılarımı geri getirdi.

Merdivenlerden aĢağı inerken tereddütle adım atıyor, dikkatli gözlerle baĢımı dıĢarı çıkarıyordum. Hâlâ Christian'ın ya da baĢka birinin ortaya çıkmasından ve kendimi nasıl açıklayacağıma dair en ufak bir fikrim olmamasından korkuyordum.

Sağa baktığımda antreyi gördüm, sola döndüm ve mutfağı bulabileceğimi düşünerek evin arka tarafına doğru ilerledim. Tyler'ın sesini duyunca başka bir koridorun girişinde durdum ve başka bir kapıdan gelen ışığa gözüm takıldı.

Ne dediğini anlayamadım ama geçen Cumartesi ofisinde bana karşı kullanmaya çalıştığı o derin, soğuk ses tonuna sahipti, bu yüzden muhtemelen bir iş görüşmesi yaptığı sonucuna vardım.

Mutfağı aramaya devam ettim, üzerimde o kot pantolondan başka bir şey yokken korkunç kemerli kaşlarıyla iş yaptığı ve emirler yağdırdığı görüntüsü midemde kelebekler uçuşmasına neden oldu.

Onu bulduğumda, canım karbonhidrat ve protein çekerek buzdolabını karıştırdım.

Büyük, kötü çağrısını bitirdiğinde onu tekrar isteyecektim, bu yüzden enerjiye ihtiyacım vardı.

Radyoyu açtığımda Rihanna'nın "Only Girl" şarkısı odayı doldurdu ve çıplak ayaklarımla mutfakta dolaşırken başımı sallamaya başladım. Buzdolabında bulduğum artık patatesleri doğradım ve biraz domuz pastırması kızarttım. Biraz yumurta, frenk soğanı, tuz ve karabiberi karıştırdıktan sonra karışımı bir tavaya döktüm, pastırma parçalarını ve patatesleri üzerine kepçeyle koydum ve ardından bir Fransız omleti pişirmek için tabağı fırına yerleştirdim.

Ne olduğunu anlamadan, granit adada kahve ve portakal suyu ile yer ayarlarını yaparken, salata için taze ananas, çilek ve yaban mersini doğrarken ve fırından sıcak bisküvileri çıkarırken mutlu bir şekilde kayboldum. Buzdolabında plastik bir kapta bulduğum için ev yapımı olduklarını düşündüm, bu yüzden tek yapmam gereken onları ısıtmaktı.

Mutfağı kimin bu kadar dolu tuttuğundan ya da yeniden ısıttığım bisküvileri kimin pişirdiğinden emin değildim ama Tyler olmadığını tahmin ediyordum. Bunu hayal edemezdim.

Tencere tutacaklarını aldım ve fırını kapattım, tavayı almak için eğildim.

"Lanet olsun," diye duydum arkamdan. "Bir daha asla iç çamaşırı giymene izin yok."

Omzumun üzerinden baktım, hala ocağa doğru eğiliyordum ve Tyler'ın tezgahın diğer tarafında durduğunu gördüm, gözleri benimkilerin yakınında bile değildi. Kollarını adaya dayamıştı ve bakışları popomdan bacaklarıma doğru süzülürken başı yana eğikti. Dün gece iç çamaşırımı yırtıp attığı için altıma hiçbir şey giymemiştim.

Tavayı aldım ve fırının üstüne yerleştirirken gülümseyerek doğruldum.

"İşler nasıl?" Büyük omleti ikiye bölmek için bıçak kullanırken sordum.

"Hâlâ biraz işim var," diye cevap verdi ve kahve doldurduğunu duydum,

"ama bitene kadar sana dokunmama izin yok, o yüzden hemen halledeceğim."

Gözlerimi ona dikmek için başımı çevirdim.

Gözlerimdeki soruyu görmüş olmalı ki kendi kendine güldü. "İş yerine yapmayı tercih ettiğim nadir bir şey olduğunda, kendimle pazarlık yapmak zorunda kalıyorum," diye açıkladı ve bakışlarını benimkilere kilitledi. "Ve işimi bitirene kadar sana dokunamam. Bugünkü pazarlık bu."

Sırıttım. "Göreceğiz," diye alay ettim.

Lanet kaşlarını bana doğru kaldırdı ve kahve fincanını yere bıraktı. Yarım omleti bir spatulanın üzerine kaydırdım. "Omlet seviyorsundur umarım?"

"Evet," diye atıldı, tabureye kayarken sesi rahatlamış gibiydi. "Açlıktan ölüyorum. Bunu yapmak zorunda değildin ama teşekkür ederim. Harika görünüyor."

Hemen omlete yumulmaya başladı ve tabağındaki her şeyi yiyip bir bardak portakal suyunu hızla mideye indirirken onu izlememek için kendimi zor tuttum. Önündeki meyve ve bisküviler de aynı hızla kayboldu, ama ben kendimi ısırık almaya zorlamak zorunda kaldım, çünkü onun kahvaltısını kurt gibi yemesini izlemekten daha çok keyif alıyordum.

Çuvallar gibi yedi. O anda ihtiyacı olan tek şey buydu ve bu gerçekleşirken düşündüğü tek şey de buydu.

Saçları herhangi bir üründen yoksundu ve gelişigüzel yana düşerken, kot pantolonu kıçının kıvrımının hemen üzerinde gevşekçe sarkıyordu. Çatalımı yere bıraktım, açtım ama artık yemek için değil, kalp atışlarım hızlandı ve onu gözlerimle yuttum.

"Easton," diye hırladı, ismim bir uyarı gibi çıkmıştı. "Ciddiyim. Çalışmam gerek."

Gözlerimi kaldırdığımda onu kahvesini yudumlarken ve yüzünde sert bir ifadeyle önüne bakarken gördüm. Ne düşündüğümü biliyordu.

"Yirmi üç yaşındaki birinin iştahına yetişemiyor musun?" Alay ettim.

Yüzü kızarmış görünüyordu. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

Umarım öyledir.

Onun dikkatini dağıtmak için daha fazla çaba sarf etmek istiyordum. Onu kızdırmak hoşuma gidiyordu.

Ama onun arkadaşlığından ne kadar hoşlandığımı ona ifşa edeceğimi fark ederek buna karşı çıkmaya karar verdim.

Gözlerimi kalın kollarında, geniş göğsünde ve dolgun karnında gezdirdim, neredeyse Tyler'ın yeniden yirmi iki yaşında olmasını dileyecektim. Belki de gençliğindeki o ukala herifle yatmış olsaydım, ondan bu kadar hoşlanmaya başlamazdım.

Hâlâ götün tekiydi ama bu çoğu zaman sevimli geliyordu ve beni tamamen tahrik ediyordu. Aynı zamanda sabırlıydı, yatakta beni memnun etmek için kendini memnun ettiği kadar istekliydi ve ne istediği konusunda kendine güveniyordu.

Ve bugün o bendim.

Boğazımı temizledim ve yemeğe devam etmeye çalıştım. "Bugün eve kimseyi beklemediğinden emin misin?" diye sordum.

"Kontrol etmek için Christian'ı aradım," diye beni temin etti. "Yüz yirmi mil uzakta ve bugün balık tutmaya gitmiş bile."

Yüzümü buruşturdum ve meyveme
döndüm. "Ne?"

Tepkimi görmesini istemediğim için başımı kaldırıp ona baktım.

"Ah, şey..." Kelimeleri aradım. "Sanırım sıkıcı görünüyor. En azından benim için," diye ekledim.

"Katılıyorum." Beni şaşırtarak başını salladı. "Ben pek taşralı sayılmam."

Kendi kendime sırıttım, onu kırmadığımı duyduğuma sevindim. Ya da belki de ortak bir noktamız olduğunu duyduğum için mutluydum.

Avcılık ya da balıkçılıkla hiç ilgilenmemiştim, ancak eğer deneme şansım olursa kamp ve yürüyüş yapmaktan kaçınacağımı düşünmüyordum.

Uzanıp iPad'i aldım ve adada tabaklarımızın arasına koydum.

"Cesur olduğun vahşi doğanın çok daha tehlikeli olduğunu söyleyebilirim," diye yorum yaptım ve internette onun hakkında bulduğum *Times-Picayune* makalesini işaret ettim.

Manşete gözlerini devirdi: *Marek ve Blackwell Senato için yarışıyor mu?*

"Beni araştırdın mı?" diye suçladı, dün geceki sözlerimi ona tekrarlarken beni şakacı bir şekilde süzdü.

Gülümsememi gizlemeye çalışarak dudaklarımı yaladım. "Google'da nasıl arama yapılacağını biliyorum," diye karşılık verdim.

Taburemden zıplayıp bulaşıkları toplamaya başlarken iPad'de tuttuğum notları getirip ona doğru ittim.

"Bu ne?" diye sordu yazdığım şey hakkında.

"Platformunuzla ilgili bazı notlar aldım," dedim ona, tabakları toplayıp bulaşık makinesine yerleştirirken.

Yemek fırında iken, onunla ilgili bazı makaleleri taradım ve web sitesine göz attım, şirketiyle ilgili haberler veya senatörlük adaylığı ile ilgili yaptığı rastgele basın toplantılarına göz attım.

"Konuşmalarınızı kim yazıyor?" Ben
sordum. "Ben yazıyorum."

Kaşlarım havaya kalktı ama zamanında arkamı dönemedim. Yüzümü görmüştü.

"Ne?" diye sordu, sesi savunmacı geliyordu.

Ellerimi kuruladım ve Tyler Marek gibi ısrarcı ve inatçı bir adama bir konuda berbat olduğunu nasıl söyleyeceğimi düşünerek ona döndüm. Beni izledi ve ben de ona özür dileyen bir gülümseme verdim. "Alınma ama," diye araya girdim, "konuşmaların yetersiz. İç açıcı değilsin bir et dolabı gibi."

Sırtını dikleştirdi ve çenesini eğdi ve bir an için başka bir şaplak yiyeceğimi düşündüm.

"Ve internetteki varlığınızın üzerinde çalışılması gerekiyor," diye ekledim. "Biraz sıkıcısın." Gözleri kısıldı. "Kucağıma gel. Sana ne kadar sıkıcı olduğumu göstereyim."

Gözlerimi devirerek tehdidini görmezden geldim ve adanın etrafında dönerek onun yanında durdum.

"İşte, bak." Ekrana dokunup sosyal medya hesaplarını açtım. "Twitter takipçilerin." Numarasını işaret ettim ve sonra başka bir profil açtım. "Mason Blackwell'in Twitter takipçileri."

Aradaki büyük farkı görmesini umarak ona baktım. Mason Blackwell'in beş kat fazla takipçisi vardı ama Tyler Marek kadar bile etkisi yoktu.

Tyler dünya çapında milyonlarca dolarlık bir şirkete sahipti. Peki neden bir münzevi gibi görünüyordu?

Devam ettim, iPad'de gezindim, bir şeyleri işaret ettim. "İki günde bir tweet atıyorsunuz - ya da işe aldığınız kişi tweet atıyor. Ve bu çok sıkıcı," dedim ona. "Makalelerin retweetleri, 'herkese iyi günler' falan filan."

Tyler başını kaldırdı, tavrımdan hoşlanmadığı belliydi.

Devam ettim. Tyler'ın gözlerine bakarak, "Saat başı tweet atıyor ve bunlar fotoğraflar, aile fıkraları, sıradan şeyler ama ilgi çekici," diye açıkladım.

İçini çekti, sesi inatçı geliyordu. "Bunu zaten kardeşimden duyuyorum. Senden duymama gerek yok," diye karşı çıktı. "Twitter beni göreve getirmeyecek. İnsanlar oy veriyor -"

"Kim popülerse, Tyler," diye araya girdim, sesimin sert çıkmasına üzülmemiştim. "Bunu söylediğim için üzgünüm ama her seçmen bilinçli kararlar vermiyor."

Sonra aklımdan bir düşünce geçti ve sırıtarak iPad'i elime aldım ve yarım çilek ve iki yaban mersini dışında neredeyse boş olan meyve kâsesinin fotoğrafını çektim.

Fotoğrafı ekledim ve bir başlık ekleyerek profilinin altına gönderdim. Şanslıydım ki cihaz zaten onun hesabında oturum açmıştı.

iPad'i uzatıp bir göz atmasına izin verdim.

"'Kilit altında kahvaltı yapıyoruz. Dışarıda güvende kalın!' "

Tırnaklarıma üfledim ve onları gömleğimin koluna sürdüm, kendimden memnundum.

Kaşları burun kıvırdı. "Bekle," diye ısırdı. "O resimde karnımı görebiliyorsun."

"Mmm-hmm," diye mırıldandım, başımı salladım.

Bana ters ters baktı. "Çıplak karnım, Easton," diye işaret etti, sanki körmüşüm gibi.

İşaret parmağımı ve başparmağımı kaldırıp bir santim ölçtüm. "Sadece bir şerit."

Küçük beyaz seramik kâse adanın kenarına yakın bir yerde duruyordu. Fotoğrafta sadece kâse değil, adamın sıkı karnının güzel bir dilimi de görünüyordu.

iPad'i bana doğru itti. "Sil onu."

Aldırmıyormuş gibi yaparak tuttum. "Üzgünüm. Yapamam." Omuz silktim ve bir bildirim uyarısı duyduğumda iPad'e baktım. "Oh, bakın! Şimdiden iki kez retweet edilmiş ve muhtemelen on kullanıcı tarafından daha ekran görüntüsü alınmış," diye açıkladım. "Şimdi silersen tuhaf görünür."

"Onu bana ver." Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Ben kendim çözerim."

"Hayır!"

Adanın etrafında koştum, iPad'i mikrodalgaya koydum ve arkamı dönmek için hareket ettim, ama o çoktan arkamdaydı ve beni durdurdu.

Bir kahkaha attım, kovalamacanın sıcaklığı ciğerlerimi heyecanla dolduruyordu.

"Onu alamazsın," diye fısıldadım, avuçlarımı mikrodalgaya dayayarak.

Vücudu sırtımı örttü ve dudakları boynumu okşayarak göz kapaklarımın ağırlaşmasına neden oldu.

Parmak uçları kalçalarımın üzerinde gezindi ve tişörtümü yukarı çektiğini fark ettim.

"Belki de artık istediğim şey bu değildir." Çakıllı sesi vaatlerle doluydu ve bacaklarımın arasındaki sıcaklıkla hemen inledim.

Ama ben kanmadım.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun," diye değerlendirdim, ama bu hiç de umurumda değildi.

Sessiz kahkahası kulağımı gıdıkladı ama elleri dolaşmaya devam etti ve başımın yana düşmesine izin verdim, burnunu hemen boynuma gömdüğünü hissettim.

"O da ne?" diye sordu başını kaldırarak.

Dikkati başka yöne kayınca göz kırptım, ellerinin verdiği karıncalanma dağılıyordu. Bip sesleri ve ıslıklar duyarak dinledim ve gülümseyerek arkamı döndüm.

"Favoriler, retweetler, yanıtlar," diye sıraladım, böbürlenerek. "Zaferin sesleri."

Tanıdık bir inatçı bakışla beni kıstırdı, ama altında yatan eğlence ipucunu yakaladım.

"Git işini bitir." Çenemi koridora doğru salladım. "Bana daha sonra teşekkür edebilirsin."

OceanofPDF.com

ON DÖRT

TYLER

Ben onun yaşındayken, yirmi üç, o on iki yaşındaydı, Tanrı aşkına.

Brynne'ın kafamı koparacağından bahsetmiyorum bile.

Christian'ın öğretmeniyle yaptığım şeyleri öğrenirse.

Benim sorunum neydi?

Özel hayatımda ne zaman doğru yolu seçme fırsatım olsa, bunu yapmadım. Kariyerim uğruna çocuğumu ikinci plana atmıştım ve şimdi kendimi genç bir kadından faydalanıyormuş gibi hissediyordum.

Elbette o da benim kadar karmaşıktı ve aldığı kadar iyi veriyordu ama adım atmadan önce önümdeki yolu değerlendirmeyi öğrenmiştim. Onunlayken, bırakın bir sonraki haftayı ya da ayı, bir sonraki saatin ne getireceği hakkında bile hiçbir fikrim yoktu.

Tahmin edilemezdi ve tamamen bağımlılık yapıcıydı. Hoşuma giden, olmaya çalıştığı kadın değil, saklamaya çalıştığı kızdı. Kucaklanmaya ihtiyacı olan kız.

Masamda oturmuş, dün işten ayrıldığımdan beri biriktirdiğim e-posta listesini gözden geçirmeye çalışırken arka planda onun müziği çalıyor ve o da birkaç metre öteden şarkı söylüyordu. "Boğulmak" ya da "boğulmak" hakkında bir şeyler. Müzik dinlemeyeli çok uzun zaman olmuştu ama onun ve Christian'ın sayesinde kendimi toparlamaya başlamıştım.

Her zamanki gibi çok yoğun olmama rağmen.

Brezilya'da yağmur nedeniyle üretim durmuştu ve Japonya'da daha önce garantiye aldığım bir sözleşme daha düşük bir teklif verenle yapılmıştı, bu yüzden yangınları söndürmeye çalışıyordum ama bugün aklım oyunda değildi.

Dışarıdaki fırtına hafiflemişti ama yine de evden çıkmanın tadını çıkarmak için çok ağırdı.

İstediğimden değil zaten.

Şöyle bir baktım, Easton ofisimdeki kitap raflarının önünde duruyordu, tişörtümün eteği kalçasından yukarı doğru yükseliyor ve kıçının kıvrımına doğru uzanıyordu.

üçüncü rafa uzandı.

Tanrım.

Gözlerimi kırpıştırdım ve bilgisayar ekranıma yeniden odaklandım, zihinsel olarak onu buraya davet ettiğim için kendime vurdum. Sıkılmasını istemedim, bu yüzden ona takılmasını, bir kitap almasını ve okur ya da gerekirse yedek dizüstü bilgisayarda çalışmasını söyledim.

Ancak kısa sürede, küçük kişisel kütüphanemi alfabetik sıraya koymaktan kendini alamayan, görev adamı bir kadına dönüştü.

Dağınık raflarımı görünce yüzünü buruşturarak, "Bu seni çıldırtmıyor mu?" diye yakındı. "Bu beni çıldırtırdı."

Evet, ben de onu tasmasından kurtardım.

Dewey Ondalık Sistemi'nin tamamını organizasyonuna dahil etmediği sürece, kitaplara uzanırken onun sevimli küçük kıçını izlemekte bir sorun görmüyordum.

Ancak, pek bir şey yapamıyordum.

Sessizdi, kendi işine konsantre olmuştu, ama muhteşem altın rengi bacakları olan bir buçuk metre boyunda esmer bir kadın yerde sürünüyor, kitap yığınlarını düzenliyor ve çok sevimli görünüyorsa, onu izlemek karşı konulmaz bir zevktir.

"Bitirmek üzere misin?" Küçük merdivenin üzerinde durdu, yukarı uzandı ve son birkaç kitabı yerine yerleştirdi.

Gözlerimi kırpıştırdım ve ekranıma yeniden odaklandım. "Henüz değil," diye cevapladım. "Yanıtlamam gereken yaklaşık on e-posta daha var."

Parmaklarımı oynattım, ne yazmam gerektiğini hatırlamaya çalıştım ve yanıtlamam gereken lanet e-postada ne yazdığını unuttuğumu fark ettim.

Göz ucuyla onun merdivenden indiğini ve neredeyse hiç ses çıkarmadığını fark ettim.

"Tyler?"

Kafamı kaldırdım, masamın diğer tarafında yüzünde tatlı bir ifadeyle durduğunu gördüm. Gözlerimi kısmıştım.

Neyin peşinde?

"Sıkılmaya başlıyorum," dedi.

"Mutfak dolaplarının düzenlenmesi gerekiyor," diye karşılık verdim.

Ama bir iç çekti. "Sanırım gidip senin kocaman küvetinde köpük banyosu yapacağım ve seni bekleyeceğim," diye cıvıldadı. "Ve seni düşüneceğim. Belki."

Gözlerimi kaldırdım, onun ıslak ve köpüklerle kaplı olduğu düşüncesini yutkundum.

"Otur," diye emrettim, kanepeyi göstererek. "Bu bir saatlik iş iki saate çıktı, çünkü dikkatimi dağıtıyorsun."

"Buraya gelmemi sen söyledin!"

"Ve banyo yapmayacaksın," diye bağırdım, sözünü kesmesine aldırmadan, "çünkü ben de seninle geleceğim, o yüzden sakın kıpırdama! Anladın mı?"

"Sıkıldım," diye tekrarladı, "ve bir şeyler yapmamaktan hoşlanmıyorum." "Zor."

Gözlerimi tekrar ekrana diktim ve sırf işi bitirmek için hiçbir fikrim yok-ne yazdım. Parmaklarım düşünmeden çalışıyordu ve muhtemelen normalde iş iletişimlerimde görünmek için gösterdiğim çabadan daha az kibar görünüyordum, ama yapılacak daha iyi şeyler vardı.

Masamın diğer tarafında durmuş beni izliyordu. "Pekâlâ," dedi. "Seninle bir anlaşma yapacağım."

Onu görmezden gelmeye çalışarak klavyeye vurdum. Ne kadar çabuk bitirebilirsem, günün geri kalanını yatakta o kadar çabuk geçirebilirdik.

"Ben bitirmeden önce e-postalarını bitirirsen kalırım," diye meydan okudu. "Eğer ben bitirmeden önce o on e-postayı bitirmezsen, giderim ve yağmur yağması ya da yağmaması umurumda değil."

Ne?

Kaşlarımı çatarak gözlerimi ona diktim. "İşin bitmeden önce mi?" Hemen çıktım. "Neyi bitirmeden?"

Gözlerinde bir parıltı belirdi ama gülümsemedi.

Bunun yerine kahve rengi deri kanepeye doğru yürüdü ve günler önce işten eve geldiğimde orada bıraktığım siyah ince çizgili takım elbise ceketimi aldı. Sırtı bana dönükken, tişörtümü başından geçirip yere bıraktı ve ceketimi önüne kadar çekerek üzerini örttü.

Her santimimde sıcak, rahatlatıcı bir banyoya girmişim gibi hissediyordum ama hızla atan kalbim rahatlamaktan başka bir şey yapmıyordu. Parmaklarımı yumrukladım, onun uzun, çıplak sırtını gördüm, pürüzsüz ve tonluydu ve bana gösterdiği o mükemmel, kalp şeklindeki kıçı da dahil olmak üzere her yerine dokunmak istedim.

Kanepeye uzanarak ceketimi çıplak vücudunun üzerine örttü, bir eliyle kumaşı kalçasının iç kısmına sürterken diğer elini ceketin altına soktu.

Nefesim kesildi, parmaklarının ceketin altında hareket ettiğini gördüm, ceketimi amının üzerine sürterken kalçalarını kumaşın içinde yuvarlıyordu.

İşim bitmeden önce. Mastürbasyon yapıyordu.

"Seni lanet olası sürtük," diye fısıldadım, kızgın gözleriyle karşılaştım.

Gözlerini kırpıştırdı ve ben onu eğlenmiş ve şakacı bir halde görmeyi beklerken çok çaresiz görünüyordu.

"Üzerinde senin kokun var." Ceketimi bacaklarının arasına sıkıştırdı, gözlerini kapattı ve boynunu geriye doğru eğdi.

Ceket, sanki ben giymişim ve üzerine uzanmışım gibi boynundan kalçalarının üst kısmına kadar onu örtüyordu. Bacakları dizlerinden bükülmüştü ve ayaklarının altları birbirine değerek bir elmas şekli oluşturuyordu. Çok kıskandığım o el, ceketin altındaki küçük hareketlere bakılırsa yavaşça ve usulca oynuyordu.

Çıplak vücudunun üzerinde giysilerimin olması fikri beni delirtiyordu.

Kot pantolonum dar geliyordu ve bacaklarımın arasındaki ağrı giderek artıyordu. "Bu iki bin dolarlık bir takım elbise," diye belirttim, sesimi yükseltmeye çalışarak
etkilenmedi.

Alt dudağını dişlerinin arasında sürükledi, bacaklarının arasında duran kumaşı kavrarken inledi. "Her kuruşuna değer," diye alay etti. "Tanrım, senin gibi hissettiriyor."

Dudaklarımın köşesi yukarı kalktı. Ona, kuru kuru siktiği bir bez parçasından çok daha iyi hissettiğimi gösterme fikri hoşuma gitmişti.

"Ceketi çek," dedim ona.

Gözlerini açtı ve bana baktı, yanaklarına gül rengi bir allık düşüyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Vücudu ceketin altında kıpırdandı ve kendini parmaklamaya devam etti. "Bu senin dikkatini dağıtır."

"Çek şu lanet ceketi Easton."

Gözlerinde bir gülümseme belirdi ve ceketi üzerinden kaydırarak yere düşmesine izin verdi.

Tanrım.

Çenemi ona doğru eğdim. "Ayağını yere indir ve bacaklarını daha geniş aç."

Bunu yaptı, sağ ayağını parke zemine dayadı ve kalçalarını iyice açtı. Görüşüm mükemmeldi.

Orta parmağıyla klitorisini sıyırdı, üzerinde sürtündü ve beni izlerken oynadı.

"Yazmaya başlasan iyi edersin," diye dalga geçerek klitorisine üç kez vurdu. "Yaz, yaz, yaz..." diye alay etti.

Kaşlarımı çatarak başımı eğdim ve öfkeyle yazmaya başladım, sonra da yaptığım tüm hatalar yüzünden on beş kez geri tuşuna bastım.

Ona bakmamaya çalıştım ama sanki odadaki tek şey oydu ve duyularıma tamamen hükmediyordu. Yazmaya devam ediyordum ama gözümü kırpıp bakışlarımı ona çevirdiğimde sert küçük memesini daireler çizerek daha hızlı ve daha hızlı ovuşturduğunu görüyordum. Teni koyu pembeydi ve ağzımın içine gömülmesini dilemekten kendimi alamıyordum.

E-postayı bitirdim, *Gönder'*e tıkladım ve başka bir e-postaya çift tıkladım. Güney Amerika'daki ofisten bir başkan yardımcısı yeni ekipman serisinin geciken üretimi hakkında sızlanıyordu.

Siktir git. Siktir git. Siktir git. Hallet şu işi.

Tam olarak öyle demedim. Sadece son kısmı, ama...

Küçük inlemeleri odanın öbür ucuna taşınıp tenimde titreşti ve ben inleyerek aletimin çelik gibi dikleştiğini hissettim. Gürültülü ya da abartılı değildi ve bu daha da ateşli yapıyordu, çünkü gerçekti.

Gönder'e tıkladım ve sonra başka bir e-posta açtım. "Gelme," diye emrettim, onu kontrol etmek için başımı kaldırdım.

Sol eli yanındaki kanepenin arkasını kavrıyordu ve başı yukarıdaydı, böylece parmaklarının usulca içeri girip çıkmasını izleyebiliyordu. Ağzı açıktı ve küçük çığlıklar atarken yüzü acı çekmiş gibi görünüyordu.

Kahretsin.

Daha hızlı yazdım.

"Keşke burada olsaydın," diye nefes alarak benimle alay etti. "Öpücüklerin beni çıldırtıyor, bu yüzden dilinin bacaklarımın arasında nasıl hissedeceğini merak ediyorum."

Homurdandım, koltuğumda kıpırdandım ve *Gönder'*e tıklayarak başka bir e-posta açtım.

"Tanrım, pantolonunun içinden sikini görebiliyorum," diye miyavladı. "Ağzımı sulandırıyor, bebeğim."

Uzun uzun göz kırptım.

Yaz, yaz, yaz... Parmaklarım çok çalışıyor, sürekli hata yapıyordu ama ben başımı eğmiş, kaşlarımı çatmış, yüzümdeki her kas demir gibi sertti.

Aç, yaz, gönder, aç, yaz, gönder... Homurdandım, koltuğumda kaydım, küçük inlemeleri gittikçe yükseliyor ve vücudumu cehennem gibi ağrıtıyordu.

"Lütfen onu alabileceğimi söyle," diye yalvardı. "Lütfen."

"Beni boşaltmaya mı çalışıyorsun?" Homurdandım. "Sen bitirmeden bitirmem gerektiğini söylemiştin, o yüzden mastürbasyon yap ve çeneni kapa. Bu konuşmayla konsantre olamıyorum."

Başka bir e-posta açtım - sadece iki tane kalmıştı - ama sonra onun küçük, alaycı, masum sesini duydum.

"Evet, Bay Marek."

Sikeyim.

Ona ters ters baktım, sandalyemden fırlamadan önce zar zor tereddüt ettim. Dizüstü bilgisayarı kapattım ve masanın etrafında döndüm, yüzünde heyecan parlarken gözlerini tuttum.

"Bunu sen istedin," diye homurdandım.

Pantolonumu aşağı itip yere düşmesine izin verdim ve sonra üzerine çıkıp kalçalarımı kalçalarının arasına yerleştirdim.

İnledim, sikimi tutup amında aşağı yukarı gezdirirken kalbim hızla çarpıyordu. "Bana yaptığın şey bu."

Alt dudağını ısırdı, inlerken kıvranıyordu.

Kalçalarının arkasından tuttum ve onu pozisyona çektim. "Beni bu kadar heyecanlandırırsan olacağı budur."

Elimi başının arkasındaki kolçağa bastırdım ve sertçe iterek sıcak küçük amına girdim.

"Ah, ah!" diye soludu, gözleri tatlı bir acıyla birbirine kenetlenmişti. "Lanet olsun," diye inledim. "Çok iyi hissediyorsun."

İlk itiş her zaman en iyisidir.

Bir elimle başının arkasındaki kanepede kendimi tuttum ve diğer elimi kıçının altına kaydırdım, onu istediğim yerde tuttum ve dışarı çekip tekrar içeri girdim, sert ve derin, kabzasına kadar.

"Oh, Tyler." Yutkundu, iki elini sırtıma götürdü ve bacaklarını daha da açtı.

Ona tekrar tekrar, her seferinde daha hızlı ve daha hızlı girdim, ta ki gözümün önünü göremeyecek kadar sert girene kadar.

Ter sırtımdan aşağı süzülmeye başlarken güzel göğüsleri ileri geri zıplıyordu.

"Ah, oh Tanrım." İnledi, sert nefes aldı ve başını geriye doğru eğdi.

Çığlıkları odayı doldurdu ve teni kanepenin derisine yapışmıştı, ama amı sıcak ve pürüzsüzdü ve aşağıya daldım, alt dudağını dişlerimin arasında yakaladım.

"Benim için kötüsün ve buna bayılıyorum," diye nefes aldım, bacaklarının arasında sürtünerek bir saniye bile durmadım.

Beni derinden öptü, başını yukarı kaldırdı ve her şeyini ortaya koydu. Dilinin tadı tıpkı onunki gibi tatlı ve seksiydi ve ikimiz de doymak bilmeyen hayvanlar gibi inliyorduk.

Kanepeye uzandı ve sırtıma tutunarak onu becermeme izin verdi.

"Vücudunu seviyorum, Tyler." Parmaklarını göğsümde ve karnımda hafifçe gezdirdi.

Bunu duymak hoşuma gittiği için ona küçük bir sırıtış attım. Bir kadının vücuduna iltifat eden genellikle ben olurdum. Nedenini bilmiyordum ama bu, kadınların bir erkeğe söylemeyi pek düşündüğü bir şey değildi ve bu yüzden onu seviyordum.

Özellikle de muhtemelen birlikte olmaya alışkın olduğu yirmili yaşlarda biri olmadığım için. Ondan daha yaşlı olmak umurumda değildi ama yaşlı görünmek de istemiyordum. "Biz bunu yaparken başka kimsenin almasını istemiyorum, tamam mı?" bana bakarak sordu.

Güldüm ve kollarımı beline doladım, ikimizi de ters çevirdim, böylece ayaklarım yerde kanepenin arkasına oturdum ve o da üstüne oturdu, aletim hala içindeyken kalçalarıma sarıldı.

"İddia mı ediyorsun?" Hemen kalçalarını döndürmeye ve üzerime binmeye başladığında kıçını kavrayarak alay ettim.

"Ciddiyim," dedi kararlılıkla. "Öfkemi gördün."

Ona gülümsedim, başımı arkaya doğru eğdim ve o sikimde aşağı yukarı kayarken gözlerimi kapattım. "Merak etme," diye yatıştırdım. "Bu alet senin."

Seks hayatımda hiç kimseyle bu kadar iyi olmamıştı ve onu karşılaştıracak çok şey vardı. Seks hakkında öğrendiğim şey, iyi olması için sevişmekten daha fazlası olması gerektiğiydi. Oynamak, alay etmek, konuşmak - doğru iki kişinin eşleşmesi - ve iki dakika içinde unutacağınız bir hareket ile tekrar tekrar isteyeceğiniz bir şey arasındaki farka sahiptiniz.

Easton Bradbury beni daha fazlasını istemeye devam ettirdi.

Cevabım hoşuna gitmiş gibiydi çünkü eğilip boynuma ve çeneme öpücükler kondurdu. "Aynısı senin için de geçerli." Kıçını sıktım

Diğer elimle daha sıkı tuttum ve parmaklarımı saçlarından geçirerek hafifçe çektim ve başını bana bakacak şekilde kaldırdım. "Anladın mı?"

Dudaklarını yaladı ve bana neredeyse üzgün, ani bir ciddiyetle baktı. "İstediğim tek kişi sensin," diye yumuşak bir sesle konuştu. "Şu anda."

Bu, başımı kaldırmama ve gözlerimi ona dikmeme neden oldu.

Kavrayışımı sıkılaştırarak onu tekrar yakaladım ve kaldırdım, bileklerini başının üzerinde sabitlemeden önce onu tekrar kanepeye fırlattım.

"Bu tam olarak güven verici değildi," diye havladım, iyice ve sertçe ittim.

Gözlerini sıkarak kapattı ve inledi, "Tanrım. Tyler." "Siktir, geliyorum!" diye haykırdı.

Amının sikimin etrafında kenetlendiğini hissettim ve ona hiç merhamet göstermedim. Ağzına daldım, dilinin tadına baktım ve çığlıklarının öpücüğümde boğulmasına izin verdim.

Kıçımı kavradı ve sıkıca tuttu, vücudu altımda gerilirken tırnaklarının ısırığı tenime batıyordu.

Kasıldı, vücudu orgazmla sarsılırken kısa, hızlı nefesleri etrafımda yankılandı.

"İşimi ihmal etmek istememe neden oluyorsun," diye suçladım, boşaldıktan sonra ne kadar ıslak olduğunu sevmiştim, "ve eve gitmene izin vermektense burada emrime amade olmanı tercih ederim. Şimdi, eğer bundan hoşlandıysan," diye ısırdım, az önce ona verdiğim orgazma atıfta bulunarak, "o zaman öngörülebilir gelecekte daha fazlası için geri geleceğini varsayabilirsin."

Gözlerini kırpıştırarak açtı, çaresiz ve şaşkın görünüyordu. "Tek bildiğim" -kelimeleri ararken zorlukla nefes aldı- "istediğim tek kişinin sen olduğun."

"Bugün için mi?" Dirseklerimi başının iki yanına koyup dudaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirerek nazikçe sordum ve fısıldadım: "Yoksa senden en azından bir hafta alabilir miyim?"

Ağzını açtı, dudaklarımı öpmek için yakalamaya çalışıyordu, ama onu kızdıracak kadar geri çektim.

Gözlerinde öfke parladı ve gülümsedim, benim tarafımdan öpülmekten hoşlanması hoşuma gitti.

"Senin sicilin nasıl Easton?" Sesimi sakin tutarak gözlerinin içine baktım. "Kaç tane erkek arkadaşın oldu? Ne kadar sürdüler? Yeni bir yatağa atlamaya hazır olmadan önce ne kadar zaman geçti?"

Kaşları havaya kalktı ve göğsümü itti. "Bırak beni," diye homurdandı.

Ama zevk kasıklarımda d o l a ş m a y a başladığında yumuşak, eşit ritmime devam ettim. "Ne kadar sürecek?" Alay ettim.

"Peki ya sen?" diye çıkıştı göğsümü iterek. "Bana bir yerlerde başka bir kadının olmadığını söyleyemezsin."

"Oh, var," diye cevap verdim, sesimi hafif tutarak. "Aslında birkaç tane. Her kıtada bir tane."

"Cehenneme kadar yolun var." Avucunu göğsüme çarptı. "Ve çekil üstümden!" Ama ellerini tuttum ve başının üstünde sabitledim.

"Fransa'da bir tane, Londra'da bir tane daha var. Buenos Aires'te de güzel kadınlar var."

Dudaklarını sıktı ve göğsüme doğru itti. "Ugh!"

Gülmemeye çalışırken kalçalarımı yuvarlayarak içine girip çıkmaya devam ettim. "Ama neden New Orleans'taki ateşli küçük öğretmeni istediğimi biliyor musun?" Gözlerinin içine bakarak alay ettim. "Çünkü o bana istediğimi herkesten daha iyi veriyor."

Gözlerinin arasındaki iki küçük kırışıklık derinleşti ve kızgın olmadığı halde kızgın görünmek için çok çaba sarf ederken çenesi sertleşti.

"Harika bir vücudun var Easton," diye dudaklarının arasından nefes verdim. "Ayrıca keskin bir dilin var ve öfken çok eğlenceli. Bu sadece seksle ilgili değil."

Ellerini bırakıp kendimi sabitlemek için kol dayanağını tutarken boynunu öperek eğildim. Tekrar daha hızlı hareket etmeye başladım, vücudu kontrolü ele geçirdikçe kulağımdaki küçük iniltileri daha çaresiz hale geliyordu.

Homurdandım, zevkin sikimden aşağı aktığını hissettim. Tanrım, boşalmam gerekiyordu.

Gözlerini sıkıca kapattı. Onun da boşalmak üzere olduğunu anlayabiliyordum.

"Benimle bir süre eğlenmek ister misin?" diye sordum.

"Evet," diye yalvardı. "Evet."

Yukarı doğru kalktım, kapalı gözlerine ve ağır nefeslerle yükselip alçalan göğsüne baktım.

"Lütfen, ne?" İçine daha sert girdim, parçalandığını gördüm.

Tanrım, çok güzeldi. Bir anlığına soyunmuş, çıplak ve muhteşemdi, hiçbir zırhı yoktu - ve bu bana ona verebileceğim tek şey olmadan ölecekmiş gibi hissettirdi. Ama aynı zamanda bu anların bu kadar nadir olmasından da nefret ediyordum, çünkü artık onlar için yaşıyordum.

"Lütfen öp beni," diye yalvardı.

Sahip olduğum her şeyle ona saldırırken ağzını kendi ağzımla kapattım. "Evet!" diye bağırdı, sonra bağırmak için geri çekildi, "Siktir! Daha sert!"

Kalçasını kavradım ve ona sahip olduğum her şeyi verdim, inlemelerinde ve çığlıklarında, kokusunda ve tadında tamamen kayboldum. Sesleri daha da yükseldi ve teni sırılsıklam oldu.

"Siktir," diye soludum, gözlerimi kapattım, anın beni ele geçirmesine izin verdim. "Ah!" diye haykırdı, sonra durdu, yolculuk için tutundu.

Tekrar içine girdim, sonunda içine boşaldığımda vücudum sarsıldı.

"Tanrım," diye inledim, yavaşça alçalmadan önce ondan kayarak çıktım. ve köprücük kemiğini öptü.

Sırtım soğumaya başladı ve vücudum yorgunluktan uğuldadı.

Nefesimi tutmaya çalışarak yutkundum. Baş döndürücüydü.

"Bana ne yapıyorsun?" Nefes nefese sordum.

Elleri yukarı kalktı, saçlarımın arasından geçerek boynuma doğru ilerledi. Yanağıma tatlı öpücükler kondurduktan sonra terden ıslanmış kollarını boynuma doladı ve beni olduğum yerde tuttu.

Ama ona bakmak için doğrulmaya çalıştığımda beni bırakmayarak sıkıca tuttu.

"Sana bakıp bunu söyleyemem," dedi sessizce, yumuşak sesi üzgün geliyordu.

Göğsümde oluşan endişeyi görmezden gelerek hareketsiz kaldım ve bakışlarımı kaçırdım.

"Geçmişim pek iyi değil," diye başladı. "Hiç erkek arkadaşım olmadı. Hiç kimseyi tekrar tekrar istemedim," diye itiraf etti. "Ama seni düşündüğümde heyecanlanıyorum."

Dudaklarıma bir gülümseme yayılmaya başlasa da dinlemeye devam ettim.

"Benden yemek yer gibi besleniyorsun," diye devam etti, "ve bu beni mutlu ediyor, çünkü beni düşünemeyeceğim kadar yoruyorsun." Boynuma hafif bir öpücük kondurdu ve ellerini sırtımdan aşağı kaydırdı. "Zor biri olmamdan hoşlanıyorsun ve Tanrım, vücudunu seviyorum Tyler. Kesinlikle daha fazlasını istiyorum."

Tekrar sert nefes almaya başladı ve ayaklarını bacaklarımın arkasından geçirip boynumu emmeye ve kulağımı öpmeye başladığında kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Gözlerim kapandı. "Yapma," diye inledim. "Sanırım sikim öldü." Altımda kahkahalarla titrediğini hissettim.

"Hadi gidip duşa girelim," diye fısıldadı. "Aletinin ağzımı da amım kadar sevip sevmediğini göreceğiz."

OceanofPDF.com

FIFTEEN

EASTON

Pencereden dışarı baktım, sabahın erken saatlerinde koşu yapanların tramvayın üzerinden atladığını gördüm. izler ve su birikintileri parıldayan ile ışık gelen yaklaşan Farlar.

Şehri en çok sevdiğim zaman günün bu saatleriydi.

Şafak öncesi, güneş mavi-gri bulutları yakmadan önce, şehir bir gece önce yaşanan eğlencenin hatırasıyla ağırlaşırken, çoğu kişi hala uyuduğu için sessiz ve huzurluydu.

En sevdiğim zaman.

"Bana bakmayı kes," diye azarladım pencereden dışarı bakarken, yanımda otururken kokusunu içime çekerek yüzümdeki gülümsemeyi engellemeye çalıştım.

"Hayır," diye karşılık verdi.

Başka birinin zihnimde ön planda olmasına alışık değildim, ama şimdi her zaman onun aşırı farkındaydım. Bu biraz berbattı. Kendimi sakinleştirmek için ellerimle buruşuk eteğimi düzelttim ve tamamen düzensiz hissederek beyaz gömleğinin kollarını yukarı ittim.

"Kıpırdanmayı kes," diye emretti.

Bir kaşımı kaldırarak ona bakmak için başımı çevirdim.

"Siz ütülü takım elbisenizin içinde şıksınız," dedim, "bense makyajsız ve erkek kıyafetleriyle utanç yürüyüşü yapıyorum."

Ofise gitmeden önce beni eve bırakacaktı. Christian bugün geç saatlerde dönecekti ve bana uyuyabileceğimi ve daha sonra Patrick'in beni eve bırakacağını söylemesine rağmen, onsuz orada olmak içime sinmedi. Dün gece eve gitmek istemiĢtim ama beni yine kalmaya ikna etmiĢti.

Bugün ise benim yetişmem gereken bir işim, onun da yağmur dindiği için geri dönmesi gereken bir şirketi vardı.

Bana gülümsedi ve uzanıp Patrick'le aramızdaki gizlilik camını kaldırmak için düğmeye bastı.

"Çok güzelsin," dedi tüm ciddiyetiyle ve beni tahrik eden o bakışını attı. "Ve utanmana gerek yok. İnsanlar sırtımdaki çizik izlerini görmediği için şanslıyım," diye şaka yaptı.

Bu sabah duşta sırtındaki izlerin görüntüsü aklımdan geçerken beni güldürdü.

Göğsümde kelebekler uçuştu ve tuttuğum nefesi bıraktım. Belki de çözüm buydu. Onu çıplak hayal edince o kadar da korkunç görünmüyordu.

"Eğer istersen," diye başladı yumuşak sesiyle, "sana özgüvenini yeniden inşa etmen için bir fırsat sunabilirim."

Başımı eğip ona baktım. "Oh?"

Başıyla onayladı. "Bu Pazar evde bir öğle yemeği veriyorum ve seni de orada istiyorum," dedi ve sonra gözlerini kırpıştırdı. "Seni orada istiyorum," diye düzeltti, sanki bir çalışanına hitap etmediğini hatırlamış gibiydi.

Bir sırıtma kaçarken bile başımı salladım. Ona asla itiraf etmeyecek olsam da bu jest beni heyecanlandırmıştı. Çenemi kaldırarak tekrar pencereden dışarı baktım.

Beni daha fazla görmek istemesi beni sinirlendirmedi. Ama beni daha fazla görmek istemesinden hoşlanmam beni sinirlendirdi.

Ama onun *evinde*? Gün boyunca, orada başka insanlar varken? Eğer sosyal olsaydım - ki değildim - yine de garip olurdu. Ve yaptığımız şeyi daha da nezaketsiz hale getirirdi.

"Tyler, yapamayız -"

"Birlikte değil," diye araya girerek bana güven verdi. "Ama seni görmek ve sana dokunamamak hoşuma gidiyor. Eğlenceye eğlence katıyor."

Ona doğru döndüğümde, muzip bir gülümseme görmeyi beklerken, bunun yerine ukalaca cevabımı tekrar düşünmeme neden olan ciddi ve düzgün bir ifade gördüm. Gözleri gözlerime sabitlenmişti ve derin bir nefes alarak ve kucağına tırmanma dürtüsüne direnerek tekrar öne doğru döndüm.

Boğazımı temizledim. "Ne tür bir öğle yemeği bu?"

"Ağ oluşturma," diye yanıtladı. "Şehrin seçkinleri, birkaç politikacı..." Sesi sıkılmış gibi geliyordu. "Christian orada olacak."

"Teşekkürler." Başımı salladım. "Ama sanırım -"

Sözümü kesti. "İstersen bir arkadaşını getirebilirsin. Ya da kardeşini?" Çenemi çelikleştirerek dik oturdum.

Daveti reddetmek istemedim ama reddetmek zorunda olduğumu biliyordum. Romantik bir ilişkimiz olmasa bile, partilere katılmak bir çıkar çatışmasıydı.

bir öğrencinin evinde.

"Gergin olmana gerek yok," diye alay etti. "Eminim bu misafirlikle başa çıkabilirsin."

Kaçan kahkahama engel olamadım.

"Gergin değilim," diye karşı çıktım, başımı çevirip tekrar ona baktım. "Ve ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

Onun kalabalığının yanında kendimi idare edemeyeceğimi düşündü. Tribünlerde film yıldızlarıyla tenis oynamıştım.

Araba yavaşlayarak durdu ve evimin önüne geldiğimizi görmek için dışarıya baktım. Mahalledeki birkaç palmiye ağacının yaprakları ve yaprakları yere dökülmüştü ama panjurlarım olmamasına rağmen evin geri kalanı iyi görünüyordu. Zemin hâlâ ıslaktı, hafif yağmur damlaları yerde biriken su birikintilerini dalgalandırıyordu.

Yanımdaki koltuktan bluzumu aldım ve dışarı çıkmak için hamle yaptım ama kollarımdan tutarak beni nazikçe durdurdu.

"Öğlen," dedi usulca, gerçekten talep etmiyordu ama gerçekten sormuyordu da. "Haftanın geri kalanında seni yalnız bırakacağım, böylece ikimiz de biraz çalışabiliriz," diye açıkladı, elini çekip arkasına yaslanarak, "ama orada olmazsan, seni almaya kendim gelirim."

En iyi niyetime rağmen sırıtarak meydan okumasına karşılık verdim. Sonra konsolun üzerine eğildim ve yanağına masum bir öpücük kondurdum.

Tenine doğru fısıldayarak, "Yırtıcılık oynamana bayılıyorum.
Çok şirin."

Ama sonra beni kollarımın altından tutup kucağına sürüklediğinde, kollarını bana doladığında ve beni sıkıca tutarken bir öpücükle nefesimi kestiğinde çığlık attım.

İnledim ama karşı koyamadım. Dili benimkiyle karıştı ve eli kalçamdan yukarı kayarak kıç yanağımı kavradı.

Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi, beni yiyip bitirdi ve beni sersemletti. Başım dönüyordu ve onu tekrar istiyordum.

Ve eğer arkamda hissettiğim şey bir gösterge ise, o da beni istiyordu.

Tyler ve ben aynıydık. İkimiz de idare edilmekten nefret ederdik.

Şimdiye kadar.

Ben onun baskınlığını sevdim, sanırım o da benimkini sevdi.

Kendini geri çekti ve ciğerlerimdeki havanın çekilip alındığını hissettim. Ellerini koltuğunun üzerine koydu ve sertçe nefes aldı.

"Şimdi defol git buradan," diye emretti, sesi kırpılmıştı. "Ve eğer Pazar günü gelmezsen, bunu bir daha asla yapmayacağım."

Kibirli, kendine güvenen...

Kucağından atladım ve Patrick'in beni dışarı çıkarması için cama vurdum. Marek'in gülümsediğini anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu.

Patrick kapıyı açtığında dışarı çıktım ve Tyler'ın sırıtışımı görmesi için bir kez bile arkamı dönmedim.

Evin içine adım attığımda arabasının uzaklaştığını duydum ve kapıyı kapatıp dairelerimi çıkardım.

Kendimi kapıya dik duran duvardaki büyük kare aynada yakalayıp görünüşüme baktım, kendimi tamamen dağınık hissediyordum ama keyifsiz değildim. Koyu kahverengi saçlarım temizdi ama doğru düzgün fön çekilmediği, kıvırcıklaştırılmadığı, düzleştirilmediği ya da herhangi bir şekilde şekillendirilmediği için biraz kabarmıştı. Her zaman makyajsız tatsız göründüğümü düşünürdüm ama cildim parlıyordu ve yanaklarımda daha önce hiç sahip olmadığım doğal bir allık vardı.

Gömleğinin üst iki düğmesi açıktı ve sütyen giymemiştim, bu yüzden pürüzsüz, yumuşak kumaşı hassas tenimde hissedebiliyordum. Her şey bana yeni bir duyguymuş gibi dokunuyordu. Sanki tenim canlanmış, çılgınca karıncalanmıştı.

Yakayı burnumun üzerine çektim ve içime çektim, baharat, ahşap ve deri kokusu göğsümü doldurdu.

Etrafımda dönerek kapıdaki tüm kilitlere vurdum ve ardından girişten oturma odasına doğru yuvarlandım.

Kardeşimin kanepeye yayılmış olduğunu görünce durdum. "Jack?" Kanepeye doğru yürüyerek seslendim.

Gözlerini yavaşça kırpıştırarak uyandığında üzerinde tişörtsüz kot pantolonuyla yatıyordu. Saate baktım ve saatin hâlâ altı buçuk olduğunu gördüm. Gece boyunca burada kalmış olmalıydı.

"Burada ne yapıyorsun?" Yanında durmak için kanepenin etrafında döndüm.

Gözlerini açtı ve bana odaklandı. "Easton, bu da ne böyle?" diye homurdandı.

Doğrulup ayaklarını yere bastı ve gözlerini ovuştururken dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak kamburlaştı.

"Yeni mi geldin?" diye sordu endişeli gözlerle bana bakarak.

Bluzumu yan taraftaki sandalyeye fırlattım. "Evet. Burada ne yapıyorsun?" Tekrar sordum.

Esnedi. "Dün mahallemde elektrikler kesildi, ben de kendimi içeri attım," diye açıkladı, gerinmek için kollarını başının üzerine kaldırdı. "Kablolu yayınınız var, yani..."

Bir kahkaha attım ve eğilip onun soda kutularını ve peçetelerini boş pizza kutusunun içine atmaya başladım. Arkasından hiç temizlik yapmazdım ama bu sabah keyfim yerindeydi.

"Neredeydin?" diye tekrar sordu. "Mesaj attım."

Çöpleriyle dolu pizza kutusunu aldım ve göğsüne doğru ittim. "Dışarıdaydım," diye cevap verdim.

Kaşlarını kaldırdı ve kutuyu bir kenara koydu. Gözleri kıyafetlerime kaydı ve elini uzatıp gömleğimin kenarını parmaklarının arasında ovuşturdu.

"Pahalı," diye yorumladı, arkasını dönerken yüzünde bir farkındalık belirdi.

Gözlerini kapadı ve bir elini saçlarında gezdirdi ama ne söyleyeceği umurumda değildi. Jack beni çok yakından izliyordu ve benim için artık bitmişti.

"Seni biriyle görmekten başka bir şey istemiyorum," diye yatıştırdı, "ama ateşle oynadığını düşünmüyor musun?"

Eğildim, kutuyu tekrar aldım ve bu sefer daha sert bir şekilde göğsüne bastırdım.

"Ateşi severim," dedim ve kanepenin üzerine çıkıp arkasına oturdum.

"Evet, sen risk alan birisin," diye alay etti, "ama sadece sonuçtan emin olduğunda, Easton. Hayallerini yıkmak istemem ama bunlar gerçek riskler değil."

Ona gözlerimi devirerek başımı salladım. "Ona aşık olmayacağım. İkimiz de bunun için fazla karmaşık durumdayız."

"Yapmasını istiyor
musun?" "Ne?" İçimi
çektim. "Sana aşık
olmasını."

Ağabeyime baktım, aslında bunu düşündüğüm gerçeğini gizlemek için yüzümde bir parça gülümseme tutmaya çalışıyordum.

Tyler Marek'in beni sevmesini istedim
mi? Hayır, hayır, tabii ki hayır.

Birinin beni sevmesini istedim. Eninde sonunda. Ama bunun olmasını istemedim.

Henüz.

Biriyle ilişki kurmak için yıllarım var sanıyordum. Hayatımı düzene sokmak için yıllar. Birine kendimi rahat hissetmek için. Ama şimdi değil, o da değil.

O da benim gibi kendi hayatına çok dalmıştı.

Ayrıca on iki yaş daha büyüktü ve hayatının farklı bir noktasındaydı. Muhtemelen seyahat etmeye ve keşfetmeye zaman ayıramayacak kadar çok yükümlülüğü vardı. Ve muhtemelen daha fazla çocuk istemek için kendi ebeveynlik yetenekleri hakkında çok fazla takıntısı vardı. Ben de çocuk sahibi olmak isteyip istemediğimden tam olarak emin değildim ama bu, göz ardı etmeye hazır olduğum bir şey değildi.

Hayır. Tyler Marek bir kaçamaktı.

Dudaklarımı yaladım ve kardeşime gülümsediğimi gösterdim. "Beni güldürüyor ve beni tahrik ediyor," diye alay ettim. "Ve diliyle şu şeyi yapmasına bayılıyorum -"

"Tamam!" diye patladı ve arkasını döndü. "O kadar da
yakın değiliz." Sessiz bir kahkahayla sarsıldım ve
kanepeye çöktüm.

"En iyi kısmını bilmek ister misin?" diye sordum ve o da bana
baktı. "Dün sabahtan beri hiçbir şey saymadım" dedim. Bana
inanmamış gibi baktı. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım, ayağa kalktım ve kollarımı göğsümün üzerinde
kavuşturdum.

"Beklentilerimi makul tutuyorum," diye onu temin ettim. "Ama şimdilik, uzun zamandır ilk kez kendimi rahatlamış hissediyorum. Devam ettiği sürece bunun tadını çıkaracağım."

İtirazlarından vazgeçmiş gibiydi, çünkü yavaş yavaş başını sallamaya ve derin nefesler almaya başladı. Kardeşim tam bir çelişkiydi ve ben onu anlamakta hâlâ güçlük çekiyordum. Hayatıma devam etmemi istiyordu ama ne zaman bir raket kaldırsam huzursuzlanıyor gibiydi. Birileriyle çıkmamı istiyordu - sadece flört etmemi değil - ama anlaşılan Tyler Marek gibi biri onun aklındaki kişi değildi.

Olsa olsa kardeşimin bu fikre sıcak bakacağını düşünürdüm. Tyler başarılı, bağlantıları olan ve politik biriydi, kardeşimin olmak istediği her şey.

Ağabeyimin benim için ne istediğini biliyordum ama nadiren de olsa - son zamanlarda olduğu gibi- onun peşinden gider gibi göründüğümde beni geri çekmeye çalışırdı ve ben nedenini anlamazdım.

"Peki." İçini çekti ve bana dürtülü bir gülümseme fırlattı. "Madem bu kadar iyi bir ruh halindesin, pastırmalı ve mantarlı kişinden yemek için can atıyorum."

"Kiş mi?" Yüzümü buruşturdum. "Bunun ne kadar süreceği hakkında bir fikrin var mı?"

Gülümsemesini genişletti, sempatik olmaktan çok komik görünüyordu, iki sıra dişi de görünüyordu.

Ama onu inkar edemezdim. İhtiyaç duyulmak beni meşgul ediyordu.

I yuvarlandı benim gözleri. "Güzel, ama Ben oynamak Müzik, o zaman. Kullan TV izlemek istiyorsan kulaklıkları tak."

Kanepenin etrafından dolanıp mutfağa doğru yürüdüm, üç dolap ve bir çekmecenin açık olduğunu görünce hemen durdum.

Ciddi misin?

"Jack!" Yanına gidip her şeyi kapatarak seslendim. "Eğer burada takılacaksan, en azından dolapları ve çekmeceleri açtıktan sonra kapat."

"Şimdi, Amerikan Devrimi ile İç Savaş arasındaki on yıllarda" - ertesi gün sınıfımda koridorda volta attım - "ülkemiz Birinci Sanayi Devrimi'ni yaşadı," dedim öğrencilere, fırtına molasındaki okumayı özetleyerek.

"Ne tür icatlar ortaya çıktı?" Parmaklarımı şıklatarak sordum. "Hadi gidelim. Hadi gidelim."

"Pamuk çırçırı!" Rayder Broussard dışarı fırladı.

"Hangisi ne yaptı?" Fayanslara bakarken ve ileri geri adım atarken dinlemeye devam ettim.

"Ah," diye kekeledi bir kız ve sonra bağırdı, "Pamuk lifleri tohumlardan ayrılarak giysilerin daha hızlı üretilmesini sağlıyor!"

Başımı kaldırıp baktım ve onun Birinci Takım'dan bir öğrenci olduğunu gördüm. Tahtaya doğru koştum ve onun takımı için bir, Rayder'ın takımı için de bir puan topladım.

"Başka ne var?" Ben seslendim.

Öğrenciler notlarını ve çizelgelerini karıştırıyor, bugün odaya adım attıkları andan itibaren makine gibi çalıştırılmalarına rağmen canla başla çalışıyorlardı. Gruplarıyla birlikte organize bir kaos içinde ve burunlarını araştırmalarına gömmüş bir şekilde odanın içinde dağınık bir şekilde oturuyor ya da ayakta duruyorlardı. Eğer niyetim asil olsaydı bu düzeyde bir katılımı çok isterdim.

Ama değillerdi. Kardeşimin dünkü ziyaretinden beri dikkatimin dağılmasına ihtiyacım vardı. Mutfağımı dağınık bıraktığını inkâr etmişti ve şimdi tek yaptığım

düşünebiliyordu. Eğer Jack çekmeceyi ve dolapları açık bırakmadıysa, o zaman kim bırakmıştı?

Bilmesi gerekirdi. Bir gece önce daireye girdiği ve mutfağı dağınık gördüğü anda bir şeylerin ters gittiğini anlaması gerekirdi. Hiçbir şeyi yerinde bırakmazdım.

Dolapta bir yığın halinde dört fincan, diş macununu kapatmak için iki tur, dolap düzenli - bluzlar, gömlekler, pantolonlar, etekler, koyudan açığa - her şey her zaman düzenliydi.

Ancak dün yaptığım incelemede duş perdemin de açık olduğunu ve son zamanlarda giymediğim iki eteğimin yatak odamdaki sandalyenin arkasında asılı olduğunu gördüm.

Kalbim tekrar çarpmaya başladı ve yutkundum.

Küçük bir kontrol duygusu elde etmenin bir yolu olarak eşyaları düzenleyip organize ederken, bu, alanıma birinin girip girmediğini anlamanın bir yolu olarak başlamıştı.

On altı yaşındayken, takıntı yapmaya başladığımda, bir şey dağınık, çarpık veya yerinde değilse, güvende olmadığımı bilirdim.

Ve şimdi hala bunu bir nebze huzur için yapıyor olsam da, beş yıldır kendimi güvende hissetmiyordum. Onu son gördüğümden beri.

Belki de iki gece önce Tyler beni yemeğe götürmek istediğinde etekleri çıkarmıştım. Belki de ondan önce, Jack'le tartışırken dolapları ve çekmeceyi açmıştım.

Son zamanlarda hiçbir şey saymamıştım, belki de bir zamanlar ihtiyaç duyduğum düzene olan bağlılığımı gevşetmeye başlamıştım. Belki de beynim sınıfımla ve Tyler'la o kadar meşguldü ki, yıllardır yapmam gereken şeyi yapmaya başlamıştım: devam etmek ve bırakmak.

Ya da belki kardeşim dolapları ve çekmeceleri açtı ve unuttu.

Olabilir.

Gözlerimi kırptım, sınıfın gürültüsü giderek artıyordu.

Kendimi rahatlamaya zorlayarak derin bir nefes aldım. "Haydi!" Ellerimi çırparak sınıfa yeniden katıldım. "Birinci Takım burada lider!"

Takımıyla birlikte oturan ama oyuna katılmayan Christian'a baktım. "Christian?" diye sordum. "Bir fikrin var mı?"

Cevap vermedi, sadece notlarını dalgınca karıştırdı, çalışmaya çalışıyormuş gibi görünmeye bile çalışm a d ı .

"Buhar makinesi!" diye bağırdı biri.

Sheldon'ın gözleriyle karĢılaĢıp zihnimde Üçüncü Takım'ı sayarken, Christian'ın meydan okumaya devam etmesine duyduğum kızgınlığı bir kenara bıraktım.

"Hangisi ne yaptı?" Tekrar beyaz tahtaya doğru yürüyerek seslendim.

Birisi ayağa fırlarken arkamda bir sandalye gıcırtısı duydum. "Çok çeşitli makinelere güç verilmesini sağladı!"

Marcus'un sesini tanıdım ve tahtaya Birinci Takım için bir puan ve Üçüncü Takım için bir puan daha koydum.

"Başka ne var?"

"Telgraf!" diye seslendi biri. "Peki amacı neydi?"

"Şey için..." Diğer herkes gruplarında fısıldaşırken ya da notlarını karıştırırken kızın sesi uzaklaştı.

"Hadi," diye ısrar ettim. "Dünya'ya doğru gidiyorsunuz ve uzay geminiz kontrolden çıktı. Kaza yapacaksınız!" Diye bağırdım, dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Mors alfabesini kullanarak uzun mesafeler arasında iletişim kurun!" Dane heyecanla gözlerini kocaman açarak seslendi.

"Onlar zaten mektup yazarak uzun mesafeler arasında iletişim kurabiliyorlardı," diye itiraz ettim.

"Ama telgraf daha hızlıydı!" diye bağırdı ve parmağını savaş ilan edercesine havaya kaldırdı.

Güldüm. "Güzel!" Övdüm, tahtaya doğru yürüdüm ve puanları işaretledim.

Arkamı dönerek koridorda geri yürüdüm, Christian'a özellikle dikkat ediyordum.

"Şimdi," diye başladım. "Eve gitmek için bir araca ihtiyacınız olduğunu ve cep telefonlarının olmadığını düşünün. Eve nasıl gidersiniz?" diye sordum.

Sidney Jane, "Bir telefon bul," diye cevap verdi.

Ama ben karşılık verdim. "Okul kapalı, o yüzden onlarınkini kullanamazsın." "Bir işyerine git ve telefonlarını kullan," diye seslendi Ryan Cruzate. Omuz silktim. "Aradığında kimse cevap vermiyor."

Shelby Roussel sorun çözmeye devam ederek, "Eve yürüyün," dedi. Başımı salladım. "Tamam, oraya vardın ama anahtarın yok."

Marcus, "Otur kıçını dışarıda," diye şaka yaptı, birkaç çocuk da kahkahalara katıldı. "Yağmur yağıyor," diye tekrar itiraz ettim.

Trey Watts ellerini başının arkasında kenetledi. "Bir arkadaşına git ve bekle," diye önerdi.

"Onlar da evde değiller." Sahte bir sempatiyle yüzümü buruşturdum. "Birini ara -"

Bunu daha önce de yaşadığımızı fark etmesiyle aynı anda başımı sallayarak onu durdurdum. Sınıf bunu hatırlayınca güldü.

Bu senaryoda cep telefonları yok. Bu kadar güvendiğimizi fark etmediğimiz bir şeye artık sahip olmadığımızı unutmak ne kadar kolaydı.

Ve bunun gerçekten bir çözümü yoktu. Uyum sağlar ve başa çıkarsınız ama bir daha eskisi gibi yapamazsınız.

Christian'ın sessizliğini solumda sağır edici bir ağırlık gibi hissederek koridorda volta attım.

"Artık cep telefonları ve mikrodalga fırınlar olmadan da hayatta kalabiliyoruz," diye açıkladım, "ancak teknolojideki ilerlemeler açıkça hayatı kolaylaştırdı. Öyle ki, bazı durumlarda bunlar olmadan ne yapacağımızı bilemiyoruz."

"Annenizin - ya da babanızın - bir cep telefonu olsaydı," diye devam ettim, "nerede olurlarsa olsunlar, evde olmasalar da onlara ulaşabilirdiniz. Şimdi, Sanayi Devrimi sırasındaki bazı büyük icatların ne olduğunu ve ne işe yaradıklarını biliyoruz, ancak bunlar ortaya çıktıktan sonra ülkemiz ve günlük yaşamlarımız üzerindeki etkisi neydi?" diye sordum. "Hayatı nasıl kolaylaştırdılar? Ya da daha mı zorlaştırdı? Yeni teknoloji" - vurgu yapmak için sesimi yükselttim - "hayatımızın akışını nasıl sonsuza dek değiştirdi?"

Düşünceli yüz ifadelerini görerek odaya baktım. Sadece boş olmadıklarını ve gerçekten düşünüyor olduklarını umuyordum.

Belki de aynı anda çok fazla soru sormuştum.

Bana bakan Christian'a baktım, sanki söyleyecek bir Çeyi varmıÇ da kendini tutuyormuÇ gibi görünüyordu.

"Bir T çizelgesi yapın," diye emrettim. "Artıları ve eksileri etiketleyin ve sonra kalemlerinizi yere bırakın."

Öğrenciler kendilerinden isteneni yaptılar. Defterlerini boş bir sayfaya açtılar, ortasından ve üstünden birer çizgi çizdiler ve iki bölümü etiketlediler.

Onlar kalemlerini masalarına yerleştirdikten sonra devam ettim.

"Devrim genellikle hızlı, dramatik değişim anlamına gelir," diye belirttim. "Peki

Sanayi Devrimi'nin uygun bir şekilde adlandırıldığını düşünüyor musunuz? Üretim ve dağıtımdaki değişiklikler hızlı mıydı, yoksa zaman içinde istikrarlı bir gelişme miydi?"

Son koridora kadar yürüdüm ve durdum. "Christian, ne düşünüyorsun?"

Başını salladı, sıkılmış görünüyordu. "Sanırım hızlı oldu."

"Neden?"

Gözlerini kaçırdı ve "Bilmiyorum" diye mırıldandı.

Yaklaştım. "Bilmek zorunda değilsin." Sesimi hafif tuttum. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Gözleri benimkilere dikildi. "Bilmiyorum," diye tekrarladı, sesi öfkeye dönüşmüştü.

Haddimi aşmak üzere olduğumu bilerek, "Onlarca yıl oldu," diye çıkıştım. Sınıf yönetimi hakkında öğrendiğiniz ilk şeylerden biri, bir öğrenciyi asla sınıfın önünde azarlamamaktır.

Ama ondan bir tepki bekliyordum. Bir şey yapmasına ihtiyacım vardı. Bir şey söylemesine.

"Bu hızlı mı yoksa sabit mi, Christian? Sen ne düşünüyorsun?"

"Her şey bakış açısıyla ilgili sanırım!" diye havladı. "İnsanlar yaklaşık iki yüz bin yaşında, yani evet, sadece birkaç on yıl içinde çok fazla ilerleme hızlı olurdu," diye savundu. "Tarihteki bazı medeniyetler nesiller içinde neredeyse hiç ilerleme kaydedemezken, diğerleri çok fazla ilerleme kaydetti. Herkesin referans çerçevesi farklıdır!"

Babasınınkiyle aynı olan kızgın mavi-gri gözlerini tuttum ve göğsümden sevinç taştı. Bir nefes verdim ve başımı sallayarak ona küçük bir gülümseme verdim.

"İyi bir noktaya değindin," dedim ona ve uzaklaşmak için arkamı döndüm. "Ama o zaman da hızlı olmayabilir," diye devam etti ve ben durdum.

Arkamı dönerek kollarını göğsünde kavuşturmasını ve kendinden daha emin bir şekilde çenesini yukarı kaldırmasını izledim.

"Son yirmi yılda üretim ve teknoloji alanında Sanayi Devrimi döneminden bile daha fazla ilerleme kaydedildiğini söyleyebilirim." "Telefonlar, iPad'ler, otomobiller, Mars gezgini..." Sözünü yarıda kesti. "Bu bakış açısıyla ilgili."

Tam olarak istediğinizi elde ettiğiniz ve sonra elinizdekiyle ne yapacağınızı bilemediğiniz anlar gibi hissettim.

Orada öylece durmuş, bir öğrenci açıldığında iyi öğretmenlerin ne yaptığını merak ediyordum ve hiçbir fikrim yoktu. Christian Marek öfkeli bir çocuktu. Zor ve meydan okuyan biriydi, tıpkı babası gibiydi ama bir o kadar da farklıydı. Tyler'ın her zaman kanıtlaması gereken bir şeyler olduğunu hissettiğini düşünürken, Christian kimseye bir şey kanıtlamaya ihtiyacı olmayan biri gibi görünüyordu.

Solumdan bir öğrenci "Hızlı mıydı, sabit miydi?" diye seslendi.

Başımı eğdim, arkamı dönüp sınıfın önüne doğru yürürken gülümsedim.

Boğazımı temizledim. "Ne düşündüğünüzden not almıyorsunuz," dedim sınıfa. "Neden öyle düşündüğünüzden not alacaksınız. Cevaplarınızı savunun."

Akıllı tahtayı kapattım ve ellerimi kalçalarıma koydum.

"Sanayi Devrimi'nin icatlarının yaşam üzerindeki etkilerinin artı ve eksileriyle T çizelgenizi tamamlayın. Ardından bugün öğrendiklerinizi tweetleyin - Bradbury2015 hashtag'i - ve sonra internete girip Deep South projesi için klasörünüze birincil kaynaklar eklemeye başlayabilirsiniz" diye talimat verdim.

Döndüm, bir kuru silgi kalemi aldım ve sınıf için puan eklemeyi bitirdim.

"Ah, evet!" Birinci Takıma eklediğim puanları görünce Marcus'un böğürdüğünü duydum. "Elli puan aldık. İyi iş, Marek!!"

Birinci Takım alkışlayarak başarılarını ve Christian'ın kendilerine kazandırdığı son puanı kutladı ve diğer tüm takımların önünde toplam elli puana ulaştı.

"Yani Haftanın Şarkısı'nı alıyoruz, değil mi?" Marcus sordu, şüphesiz şarkısını bulmak için dizüstü bilgisayarında çalışmaya başlamıştı bile.

"Evet." Başımı salladım. "Beş dakikan var."

"Bu benim seçimim, millet!" diye bağırdı, bilgisayarını tıkladı ve şarkı çalmaya başladığında ayağa kalktı.

Marcus'un bilgisayarından şarkı daha da yüksek sesle duyulmaya başladığında tüm sınıf ne yapıyorsa bıraktı ve eğlenceye katıldı. Kısa süre içinde eller havaya kalktı, sesler şarkıya eşlik etti ve insanlar sıralarında ayağa kalkarak müzikle birlikte hareket etti.

Bu manzara karşısında güldüm, sırf bu beş dakikayı mümkün olduğunca sık yaşayabilmek için başarılı olmak için harcadıkları çabaya bayıldım. Christian bile diğerlerinin müzik eşliğinde dans etmesini izlerken gülüyordu.

Ve sonra yüzüm düştü ve sonunda hangi şarkının çaldığını fark ettiğimde nefesimi içime çektim, Afroman'ın "Because I Got High" şarkısı.

"Bekle!" Ağzımdan kaçırdım. "Bu şarkıda küfür var."

Marcus muhtemelen sadece kendisinin havalı olduğunu düşündüğü hareketlerle omuzlarını silkti.

"Nereden biliyorsunuz Bayan Bradbury?" diye şarkı söyledi.

Ve tüm sınıf koroya katılırken yüzümü ellerimin arasına aldım, öyle ki muhtemelen tüm okul duydu.

OceanofPDF.com

ON ALTI

TYLER

İki gün geçti ve ben hâlâ onu düşünüyordum. Neyim vardı benim böyle?

Öğle yemeği yarından sonraki gündü ve ben bekleyemiyordum. Korkup kaçmayacağını umuyordum, çünkü bu bütün günümü mahvederdi.

Kalemi geri çektim, konferans masasının başında otururken önceden aldığım notları tekrar ettiğimi fark ettim, başkan yardımcılarımdan Stevenson'ın son çeyrekteki dağıtım rakamları hakkında herkesi bilgilendirdiğinin belli belirsiz farkındaydım.

Dinlemiyordum bile.

Ne zaman hareketsiz otursam, kafam ona geri dönüyordu. Vücudu, dudakları, açlığı... Beni çıldırtıyordu ve o anda ona yalan söylemediğimi anladım.

Gerçekten aşık olabilirim.

İhtiyacım olan son şeyin bu olduğunu bilerek kalemi masaya bıraktım.

Easton Bradbury güzel, eğitimli ve güçlüydü. Zorluklar için yaratılmıştı. Ama aynı zamanda karmaşık, zor ve huysuzdu. Kolay kolay arkadaş edinemezdi.

Oğlumun öğretmeni olmasaydı bile - bir kampanyaya girmek üzere olmasaydım bile, bir aşk ilgisiyle halka açılmanın beni daha fazla mikroskop altına sokabileceğini bilerek - Easton yine de beni mahvedebilirdi.

Zarar görmüş insanlar hayatta kalanlardı ve hayatta kaldılar çünkü her zaman kendilerini ilk sıraya koydular. Kendilerini korumak bunu gerektiriyordu.

Çekip giden ilk kişinin ben olmayabileceğimi fark etmek hoşuma gitmedi.

Ondan olduğu gibi zevk almalı ve bundan daha fazlasını ifade etmesine izin vermemeliydim. Eğlenceli bir arkadaştı, yatakta iyiydi ve zamanım olduğunda hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Ve onun için de aynı şeyi yapacağıma güvenim tamdı.

Bunun dışında, kafamdan atılması gerekiyordu.

Geri döndüm ve önümdeki masaya yeniden odaklandım. "Pekâlâ," dedim Stevenson'ın sözünü yarıda keserek. "Herkes yemeğe gitsin. Buna daha sonra devam edeceğiz."

Ayağa kalkmadan önce herhangi bir sorusu olan var mı diye beklemedim ve önümde iki katına çıkan işe devam etmek için ana ofise geri döndüm, kaç saat harcadığımın bir önemi yoktu.

Ben bilgisayarın başına geçip Corinne'den gelen mesajları gözden geçirmeye başladığımda herkes yavaşça dağıldı.

Akşam hissedarlar toplantısı vardı ama ben yerime Jay'i ve bölge başkan yardımcılarına devretmek üzere bazı yeni sözleşmeler gönderecektim.

Jay haklıydı. Her şeyi tek başıma halledemezdim. Kampanyada - ve eğer kazanırsam Senato'da - başkalarına daha fazla iş devretmeyi öğrenmem gerekecekti.

Sonra etrafıma bakındım ve kardeşimin toplantıdan ayrıldığını gördüm. Telefonumu alıp onu hızlıca aradım.

Ama Corinne içeri girdi. "Bay Marek? Bayan McAuliffe sizi görmeye geldi," dedi.

"Beş dakika," diye emrettim.

Günüme devam edebilmem için içeri girip gitmesini istediğim kişiyi dışarı çıkarmanın onun işi olduğunu bildiğinden başını salladı.

Corinne dışarı çıktı ve Jay telefonunu aldı.

"Az önce yemeğe gitmemizi söylemiştin," diye belirtti, ona burada ihtiyacım olduğunu biliyordu.

"Sen değil," diye karşılık verdim. "Saat dörde kadar buradan çıkmak istiyorum, o yüzden buraya geri dön."

"Dört mü?" diye ağzından kaçırdı ama cevap vermeden telefonu kapattım.

Ofisten asla o kadar erken çıkmazdım ve o da bunu biliyordu. Ama yavaş yavaş zamanımı daha iyi yönetmeye başlamıştım. Ara veriyor, Christian'la yemek yiyor ve o ödev yapmak için odasına ya da bir arkadaşının evine giderken ben evdeki ofisimde çalışıyordum.

Bilgisayarımdaki mesajlara tıklamaya başlamıştım ki Tessa'nın yüzünü aydınlatan rahat gülümsemesi, bej rengi takım elbise ceketi ve elinde asılı çantasıyla içeri girdiğini gördüm.

Bordo bir bluz ve bej bir kalem etek giymişti ve her zamanki gibi kalçalarında rahat bir salınım ve adımlarında kararlılık vardı, sanki oda veya şirket ne olursa olsun her zaman rahatmış gibi.

Easton'ın sert duruşu ve gözlerinin üzerinde asılı duran siyah perdeyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Biz bunu yaparken başka kimsenin almasını istemiyorum, tamam mı?

Derin bir nefes aldım ve çenemi sertleştirdim.

Tessa birkaç adım gerisindeki Corinne'e "Kapıyı kapat," diye talimat verdi, başını sadece anlaşılabilecek kadar çevirdi ama onu görecek kadar değil.

Corinne kapıyı kapattı ve Tessa eşyalarını masamın karşısındaki sandalyelerden birine fırlattı.

Gülümsedi. "İş için uzakta olduğunu sanıyordum," dedi tatlı tatlı ama azarladığını biliyordum. "Ya da belki de iletişim kurmanın hiçbir yolu olmadan alıkonuldun." Masanın etrafında dönerek bana doğru ilerledi. "Ya da belki numaramı kaybettiniz ve ne kadar sosyal medya karşıtı olduğunuzu bildiğiniz için tweet atmayı düşünmediniz."

Twitter mı? Şaka mı yapıyordu?

Tessa ve ben hiçbir zaman birbirimizi kontrol eden tipler değildik ve onun soğukkanlı davrandığını bilsem de, aramadan ofisime gelmesi onun yapacağı bir şey değildi.

Ya da masanın benim tarafıma geçip günümü bölüyordu. Tessa'nın sevdiğim -ya da sevdiğim- yanı buydu. Kariyerlerimize saygı duyardı ve bölgecilik yapmazdı.

Easton gibi değil. Onu düşününce gülümsemeye başladım ama kendimi durdurdum.

"Tessa -"

"Biriyle mi görüşüyorum?" diye araya girdi, benim yerime bitirdi. "Söyleyeceğin şey bu mu?"

Oturdum, parmağımı dudaklarımda gezdirirken onu izledim. Ne olacağını biliyordum.

Bana baktı, tamamen işle ilgili, sakin ve aklı başında. "Mesele şu Tyler." Bir bacağını diğerinin üzerine atarak masamın kenarına oturdu. "Umurumda değil. O, ben..." Omuz silkti. "Bir fiyatına iki tane alıyorsun. Bu da benim işime geliyor, çünkü zaten daha fazlasını istemiyorum."

Sonra eğildi ve açık mavi kravatımda bir parmağını gezdirdi. "Ama zaten sahip olduğum şeyi kaybetmek istemiyorum," diye açıkladı.

Gerçekten neden burada olduğunu merak ederek gözlerinin içine baktım. Birkaç ay önce öğle yemeği randevumuzu ofisimde yapmak için ısrar etmişti ama hiç yemek yememiştik. İçeri girmiş, eteğini yukarı çekmiş ve sandalyeme oturmuştu.

Her ne kadar hoşuma gitmiş olsa da, Corinne'e bize vermesini söylediğim beş dakikanın henüz dolup dolmadığını merak ediyordum.

Bir nefes verdim ve başımı öne eğdim. "Benim aramamı beklemiyordun," diye meydan okudum.

"Hayır," diye izin verdi ve gülümseyerek geri çekildi. "Ama öyle olsaydı yaptığım tüm planları iptal ederdim."

Açık sözlülüğünü takdir ederek sırıttım. İşe yarıyordu ve elimden gelse onu yanımda tutmayı tercih ederdim. Birbirimizden hoşlanmıştık ve diğerinin şehirdeki konumuna ve bağlantılarına karşılıklı saygı duyuyorduk.

Ama mesele şu ki... Onu hiç arzulamamıştım. Ve artık onu istemiyordum.

Duygusuz olduğumdan ya da kadınların tek kullanımlık olduğunu düşündüğümden değil. Sadece benimle aynı şeyi isteyen ve skoru bilen kadınlarla birlikte oldum.

Kolay eğlence.

Şimdi her şey farklı hissettiriyordu.

Easton yüzünden.

Keskin dili, kesen sözler söylüyordu ama aynı zamanda sıcak bir günde serin bir göl gibi tadı vardı.

Kulağıma fısıldadıklarını hatırladım, Çarşamba sabahı beni uyandırmadan önce bir bacağını karnımın üzerine kaydırıp üzerine tırmanmıştı.

Keskin bir nefes aldım ve mevcut duruma yeniden odaklandım.

"Görünüşe göre," diye itiraf ettim, "belki de hayatımı biraz karmaşıklaştırmak istiyorum."

Gözleri büyüdü ve kocaman gülümsedi. "Bulaşık," diye sordu. Acı bir kahkaha attım. "Hiç şansın yok."

Ellerini masum bir şekilde havaya kaldırarak, "Bu kayıt dışı," diye beni temin etti. "Sen asla kayıt dışı değilsin."

"Oh, hadi ama." Bana bir el salladı. "Onu bir ara yemeğe çıkarmak zorundasın. Basın kolunda tanımadığın birini görmek için can atar. Onu sonsuza kadar saklayamazsın."

Ben de tam olarak bunu yapmak istiyordum. Biri öğrenirse, işimiz biterdi ve ben hazır değildim.

İçimi çektim. "Ne istersem yapabilirim," diye cevap verdim, sesimin biraz ukala çıktığının farkındaydım.

Dudaklarını entrikacı bir gülümsemeyle büzdü. "İlgimi çekti." "Ama hayal kırıklığına uğramadın, anladığım kadarıyla," diye karşılık verdim.

"Psh." Güldü ve masamın üzerinden atladı. "Uzun süreceğini düşünseydim hayal kırıklığına uğrardım."

Gözlerimi kısarak onun masanın etrafından dolaşıp sandalyeye doğru yürümesini ve ceketiyle çantasını almasını izledim.

Başını eğdi, utangaç görünüyordu. "Ama sen, Tyler, ömür boyu bekarsın," diye iddia etti. "Umarım onunla evlenirsin. Bu bizim küçük kaçamaklarımızı daha da eğlenceli hale getirecek."

Kendinden emin bir sırıtışla arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü, omzunun üzerinden son bir kez seslendi: "Parlak yeni oyuncağınla işin bittiğinde beni arayacak mısın?" Ama cevap beklemedi.

Kapıyı açarak gözden kayboldu ve ben de burnumun kenarını sıkarken gözlerimin kapanmasına izin verdim. Bu şehirde o kadının taşaklarına sahip olabilecek bir erkek olup olmadığından emin değildim.

"Tanrım," diye nefes aldım.

"Çok çabuk oldu."

Kafamı kaldırdığımda ağabeyimin içeri girdiğini gördüm, dikkatinin yarısı bana yarısı da telefonuna odaklanmıştı.

"Ondan iyi bir politikacı eşi olur," diye ima etti. "Ne olursa olsun, her zaman neşeli görünüyor."

Bir kaşımı kaldırdım ve ayağa kalkarak bugün halletmesini istediğim işleri sıralamaya hazırlandım.

Neşeli. Sonra homurdandım ve bu kelimeyle Easton'ın asla yan yana gelemeyeceğini düşündüm.

Telefonum çaldı ve hemen durup üst çekmeceme uzandım.

Easton'ın geçen gün tüm başkan yardımcılarıma verdiği küçük dersten bu yana, telefonumu belirli zamanlarda ulaşılamayacak bir yerde bırakarak onun yanıldığını kanıtlamaya çalışıyordum. Bilgi bağımlılığı diye bir şey yoktu. Bu sadece dikkati daha kolay bir şekilde yönetebilmesi için bir bahaneydi.

Ama ondan bir mesaj gördüğümde, damarlarımda sıvı bir sıcaklık akıyordu ve meşgul olduğumda başkalarına yaptığım gibi onu görmezden gelemezdim.

`Bir ampulü değiştirmek için kaç politikacı gerekir?`

mesaj atmıştı.

`Kaç kişi?`

İki, diye cevapladı. Biri değiştirmek için, diğeri de geri almak için.

Güldüm ve Jay'in sorgulayan bir bakışla telefonundan başını kaldırmasına neden oldum.

Bunu tweetle, diye emretti.

Başımı salladım ama yine de yaptım.

"Ne yapıyorsun?" Twitter uygulamama tıklayıp yazmaya başladığımda Jay beni sıkıştırdı.

Kısık bir sesle "Tweet atıyorum," dedim.

"Oh," dedi şaşırmış bir sesle. "Güzel. Bu hafta başındaki kahvaltı tweet'iniz tam da benim bahsettiğim şeydi. İnsanlar bu boku yiyor."

Tweet'i bitirdim, telefonumu masamın kenarındaki klasör yığınının üzerine attım ve elimi saçlarımda gezdirdim.

"Corinne'in öğle yemeği için her şeyi hazırladığından emin olmanı istiyorum," dedim ona, "ve bugün saat bir için Mexico City ile bir konferans görüşmesi ayarlayabilir misin?" Sordum ama cevap beklemeden yazıcıdan bir sayfa alıp ona uzattım. "Ayrıca, işte gaziler yararına yapılacak konuşma. Bazı değişiklikler yaptım, benim için bir göz at."

Tekrar oturdum, kravatımı düzelttim ve kumandayı elime aldım. Duvardaki televizyonu açtım, haber kanallarının yaylım ateşi canlandı ve ben bilgisayarıma dönüp internete girerken onların konuşmaları odayı doldurdu.

Christian'a daha fazla zaman ayırabilmek için günümü düzenlemeye çalışmak canıma okuyordu.

"Sen iyi misin?" Jay sordu.

"Kaliforniya'daki arazinin tapuları hangi cehennemde?" E-postalarımı tararken onu görmezden gelerek havladım.

Avukatın bunları tarayıp göndermesi gerekiyordu, böylece araziye çıkabilecektik ve yapmayı unuttuğum en az on beş lanet şey daha olduğunu biliyordum.

"Corinne, buraya gel!" Bağırdım.

"Pekâlâ, ben gidiyorum. Bunu ben hallederim," dediğini duydum, dün gece yaptığım konuşmayı elinde tutuyordu. "Tessa yemeğe geliyor mu?"

"Evet, elbette," diye yanıtladım. "Etkili biri, değil mi?"

"Peki ya Bayan Bradbury?"

Durdum, ona baktım ve koltuğuma geri oturdum. Nereden biliyordu ki?

Başını bana doğru sallayarak sırıttı. "Beni rahat bırak Tyler," diye azarladı. "O fotoğrafı çekenin sen olmadığın çok açıktı.

Kahvaltı ve geçen Cumartesi ofisinizdeki kıvılcımlara bakılırsa..."

Orada durdu, muhtemelen bir şey söylememi bekliyordu ama söylemedim.

Jay daha gençti ama patronun ben olduğumu hiçbir zaman ciddiye almadığını biliyordum. Burada çalışmayı ve onun saçmalıklarını kabul eden biriyle çalışmayı seviyordu.

Birlikte çalışmak hiç sorun olmamıştı. Şimdiye kadar.

Sıradan bir asistan sınırlarını bilirdi. Bir kardeşin ise hiç yoktu. "Bak," diye başladı, "yapamazsın demiyorum -"

"Bu doğru." Başımı sallayarak sözünü kestim. "Bana hiçbir şey söylemiyorsun." Kabul ettiğim davetleri, oluşturduğum platformu onun uzmanlığının yönlendirmesine izin verdim,

hem de kampanyama rehberlik edecek, ama Easton'ı ayrı tutacağım.

Kardeşimin sormaya hakkı olmadığından değildi. Sadece söyleyeceğini bildiğim şeyi duymak umurumda değildi.

"Tessa McAuliffe *bizim* işimiz," diye açıkladım. "Kimi becerirsem *benim*."

Kısa ve sınırlı babalık deneyimimden anladığım kadarıyla ebeveyn olmak, misketleri havaya fırlatıp kaç tanesinin bardağa düşeceğini görmek gibi bir şeydi.

Çocukların en kötü cehennemde büyüyüp okul birincisi ve doktor olabileceklerini bilecek kadar okumuş ve görmüştüm. Ya da iki ebeveynle ve hediyelerle dolu Noel ağaçlarıyla ayrıcalıklı bir şekilde yetiştirilip yine de aşırı dozdan ya da intihardan ölebilirler.

Ebeveynlikle ilgili daha çocuk olmadan önce bildiğim reddedilemez bir gerçek, "doğru" bir yol olmadığıydı. Çocuğunuzun denizaltı kaptanı olmasını, orkestra yönetmesini ya da başkan olmasını istiyorsanız izlemeniz gereken kanıtlanmış yöntemlerin bir listesi yoktu.

Onları başarılı olmaları için zorlarsanız, size kızabilirler. Eğer onları yeterince zorlamazsanız, yine size kızabilirler. Onlara ihtiyaçları olanı verirseniz, istediklerine sahip olmadıkları için şikayet edebilirler ve istediklerini verirseniz, sadece daha fazlasını isteyebilirler.

Ne kadarı çok fazlaydı? Ne kadarı çok azdı? Buna cesaretlendirme diyebilmek için ne kadar zorlamalısınız, çünkü çok zorlarsanız buna kötü ebeveynlik derler?

Onları sevdiğinizi nereden biliyorlar? Sizi sevdiklerini nasıl anlarsınız?

İyi olacaklarını nereden biliyorsun?

Arabanın camından dıGarı bakıp Christian'ın birkaç kızla konuGmasını izledim ve kaçırdığım yıllar için içimde bir piGmanlık okyanusu oluGtu. Kendime onun iyi yetiştiğini söyleyebilirdim. Belki hayatında olsaydım bu kadar güçlü ya da özgüvenli olmazdı ama bahane ürettiğimi biliyordum. Orada olmalıydım.

Easton taG basamakların dibinde durmuG, kollarını kavuGturmuG bir veliyle konuGurken gülümsüyordu. Öğrenciler okuldan yeni çıkmışlardı ve genelde Christian'ı Patrick alsa da ben de burada olmaya karar vermiştim. Öğle yemeği boyunca çalıGmıG, hatta Corinne'in yemek sipariGi vermesini bile engellemiGtim, böylece yemekle vakit kaybetmemiGtim. O gün için hâlâ halletmem gereken birkaç yarım iG vardı ama Christian'la yemek yedikten sonra bunları halledebilirdim.

"Patrick?" Öne doğru eğildim ve ona küçük siyah bir çanta uzattım. "Lütfen bunu Bayan Bradbury'ye götürür müsün?" Ona söyledim. "Ve Christian'ı acele ettir lütfen."

"Evet, efendim." Uzanıp çantayı aldı, sonra arabadan atladı ve beni yalnız bıraktı.

Easton'ın yanına gidip konuşmasını bölerken onu izledim.
Kibarca, Patrick'i tanıdığımdan emindim.

Ona gülümsedi ve Patrick'in uzattığı çantayı alırken ebeveyn ona el sallayarak veda etti. Yüzünde şaşkınlık ve ne olduğunu çıkaramadığım başka bir şeyin karışımı vardı. Merak belki de?

Patrick'i tanıyordu, bu yüzden benden geldiğini biliyor olmalıydı. Adam başını hızlıca eğerek veda etti ve o da başını eğerek çantanın içine baktı.

Onu izledim, kalbim daha hızlı atmaya başladı ve kendime onu Pazar günü göreceğimi hatırlatmak zorunda kaldım.

Elini çantanın içine soktu ve küçük kutuyu çıkardı. Kutuyu açarak, buraya gelirken satın almak için durduğum dumanlı gri Lamborghini çakmağı çıkardı.

Başını eğip onu incelerken kaşları birbirine çarptı. Neredeyse gülecektim, çünkü ilgisini çekmiş ama kafası tamamen karışmış görünüyordu. Easton'ın hazırlıksız yakalanmayı seven bir kadın olmadığını zaten biliyordum ve bu seferlik üstünlüğü ele geçirmek hoşuma gitmişti.

Düğmeye bastı ve biraz sarsıldı, alev ortaya çıkınca gülümsedi. Çantaya geri uzanarak küçük beyaz kartı çıkardı ve mesajımı okudu.

Bensiz ateş yakmayın, yazıyordu.

Kendi kendine gülümsedi, her zaman saklamaya çalıştığı içten bir gülümsemeydi bu.

Yanında olsaydım kızardığını görebileceğimi biliyordum.

Sonunda başını kaldırıp gözlerime baktı ve orada benim de görmezden gelmekte zorlandığım bir ihtiyaç gördüm.

Arabanın kapısı açıldı ve Christian göründü, arabaya tırmandı ve oturmadan önce çantasını bıraktı. Arkama baktığımda Easton okulun içinde kaybolmak üzereydi.

Kravatımı gevşettim ve telefonumu konsolun üzerine bıraktım. "Günün nasıl geçti?" diye sordum.

"İyi," diye cevap

verdi. Evet. İyiyim.

Tamam, evet, hayır, belki, her neyse... Her zamanki cevapları.

"Konuştuğun kişi Sarah Richmond mıydı?" diye sordum. "Clyde Richmond'ın kızı mı?"

Telefonunu çıkardı ve başparmağıyla kaydırmaya başladı. "Evet, sanırım."

"Bugün annenle konuştum." Bacaklarımı çaprazladım, ayak bileğimi diğer dizimin üstüne koydum. "Noel'de Mısır'a gidip onunla biraz zaman geçirmeni istiyor."

Gitmesini istemiyordum. Babam ve karısı büyük bir parti planlıyorlardı ve Christian ailemin benim tarafını daha iyi tanıyabilirdi, onunla hiç Noel geçirmemiş olmamdan bahsetmiyorum bile.

Ama orada oturmuş, telefonuna odaklanmış ve dalgınca başını sallamıştı. "Evet, her neyse," diye mırıldandı.

Başımı salladım.

Telefonumu elime alıp ona mesaj attım. Tam orada, benden iki adım ötede, çünkü benimle konuşmuyordu, bu yüzden onunla lanet olası bir konuşma yapmak için çocuğuma mesaj atmak zorunda kaldım.

Kalmanı tercih ederim. *Gönder'e* tıkladım.

Telefonunun sesini duydum ve benden geldiğini görünce dudaklarının gerilmesini izledim. Yukarı bakmaya başladı ama durdu, onun yerine bir yanıt yazdığını tahmin ettim.

Senden hoşlanmıyorum, diye mesaj attı.

Ona baktım, bu kelimelerden nefret ediyordum ve göğsümün kalbimin etrafını saran bir lastik bant gibi gerildiğini hissediyordum.

Biliyorum, cevap verdim.

Telefonu çaldı ve tereddüt etti, konuşmaya devam etmek isteyip istemediğini merak ediyormuş gibi görünüyordu.

Ama o yaptı.

Beni kızdırıyorsun, diye itiraf etti.

Yazarken başımı salladım. Bunu pek çok insana yapıyorum. Ben pek çok insan değilim, diye karşılık verdi hemen.

Duraksadım, ona hayatımdaki diğer herkesten daha önemli olmadığını düşündürdüğüm için kendimi suçlu hissettim.

Biliyorum, kabul ettim.

Yazmaya başladı, ben de bekledim, ama devam ettiğinde ve bana mesaj gelmediğinde, korkudan olduğu kadar minnettarlıktan da sustum.

Söyleyecek daha çok şeyi olduğundan ve bunları duymanın zor olacağından korkuyordum ama benimle konuşuyor olmasından da memnundum. Her ne kadar mesajlaşıyor olsak da, bu yine de bir iletişimdi ve buraya taşındığından beri kurduğumuz en açık diyalogdu.

Patrick St. Charles'a döndü ve telefonum çaldığında CBD'ye doğru doğuya yöneldi.

Christian'ın mesajını açtım.

Seni televizyonda ya da gazetede görürdüm, diye yazmış. Benim dışımda herkes için zamanın vardı. Bende ne sorun var diye merak ederdim, sonra anladım ki sen sadece bir pislikmişsin.

Telefonu tutarken dişlerimi sıktım ve ne olduğumu anlamaya çalıştım. ona söyleyecektim. Ne de olsa haklıydı. Ne bir mazeret ne de yeterince iyi bir neden vardı.

Ve bunun olacağını biliyordum.

Hadi ama Tyler. Bunu ona nasıl telafi edeceğini bulmak için 14 yılın vardı. *Hiçbir şey bulamadın mı?*

Telefonum tekrar çaldı.

Sen bir pisliksin.

Hemen mesaj attım. Biliyorum.

Koca bir pislik! diye karşılık verdi.

Biliyorum, tekrar cevap verdim. Tek yapabildiğim buydu.

Haklıydı ve sakin olmazsam onu kendimden uzaklaştıracaktım.

Ve bu caz saçmalığından bıktım! diye mesaj attı.

Dudaklarımı çeken gülümsemeyi zorla uzaklaştırdım. Patrick isteğim üzerine müziği hafif tuttu - sözsüz - çünkü sık sık telefon görüşmeleri yapıyor ya da

arabada dizüstü bilgisayarımda çalıştım.

Ben de mesaj attım. Ne tür müzik dinlemekten hoşlanırsın?

Rock.

Dudaklarımı yaladım ve başımı kaldırıp Patrick'e seslendim. "Patrick, bir rock kanalı açabilir misin lütfen?" diye sordum.

Cevap vermeden baGka bir istasyon aramak için kadranı çevirmeye baGladı. Sonunda, kulağa kızgın gelen ve "ev "den bahseden bir melodide karar kıldığında, koltuğumda geriye yaslandım ve Christian'ı daha fazla zorlama fırsatını değerlendirdim. Benimle konuşuyordu - ya da bağırıyordu - ama hâlâ hiçbir şey başaramamıştık.

Pazar günü bir partimiz var, mesaj attım. Arkadaşlarını davet edebilirsin.

Telefonu öttü ve göz ucuyla baktığımda şunu gördüm kaşları çatılmıştı. Sonunda yazmaya başladı.

Partiye gitmek istemiyorum.

Ben devam ettim. Yemek, müzik, yüzme... Siz ve arkadaşlarınız hava soğumadan havuzun tadını çıkarabilirsiniz.

Orada oturmuş, metne bakıyor ve başparmaklarını ekranın üzerinde oynatıyordu, Nasıl cevap vereceğinden emin değilmiş gibi görünüyordu. Hayır dememişti, bu yüzden hayır demenin bir yolunu bulmadan önce bir mesaj daha gönderdim.

Clyde Richmond'ı davet ettim. Kızı da gelebilir. Umarım bu onu cezbeder.

Öğle yemeği iş içindi ama aileler ve önemli kişiler de geliyordu. Bazı köprülerin kurulması gerekiyordu ama bunun rahat bir ortam olması da gerekiyordu. Christian kızdan hoGlandıysa -ki öyle görünüyordu- ve arkadaGlarının güvenliğini sağladıysa, belki de cesaret edebilirdi.

Yazmaya başladı ama bir süre sonra yeni bir mesaj aldım.

Birkaç kişiyi davet ettim, diye yazdı.

Gülümsemekten çenem ağrıdı ve nefesimi tutarak pencereden dışarı baktım. Arkadaşlarına toplu bir mesaj göndermiş olmalıydı. En azından bana bir şans veriyordu.

Bir ayağım kapıdaydı.

"Eve mi gidiyoruz, efendim?" Patrick'in sesi sürüklenerek geri geldi.

Gözlerimi kırpıştırdım ve nereye gittiğimizi söylemediğimi fark ettim. "Ah, Komutan'ın Sarayı," dedim ona. Açlıktan ölüyordum.

Christian, "Yine mi?" diye ağzından kaçırınca irkildim. BaÇımı çevirdiğimde onun kaÇlarını çattığını gördüm.

Ve kendi kendime güldüm, çünkü hoşuma gitti. *Bana öfke ver. Bana kızgınlık ver. Bana bir şey ver.*

Beklenti içinde kaşlarımı kaldırdım ve elimi sallayarak Patrick'e emri yeniden vermesini rica ettim.

"Camellia Grill," dedi Patrick'e.

Akşam yemeğinde ihtiyacım olmayacağını umarak telefonumu göğüs cebime koydum.

OceanofPDF.com

ON YEDİ

EASTON

Tyler Marek'in beni köşeye sıkıştırmasına ve etrafımızdaki herkesin burnunun d i b i n d e kulağıma fısıldamasına izin vermek başımı belaya sokacaktı.

Ve onu.

Onun da kaybedecek çok şeyi vardı. Peki neden bitirmiyordum?

Yanan bir odanın ortasında durmuş, kaçma vakti gelmeden önce mümkün olduğunca uzun süre kalmak için kendime meydan okuyordum.

"Hazır mısın?"

Jack kapüşonun üzerinden bana baktı, pembe çizgili gömleğinin üzerindeki lacivert ve pembe puantiyeli kravatını düzeltti. Pek çok erkek böyle bir renge cesaret edemezdi ama New Orleans erkekleri farklı bir hayvandı ve ona çok yakışmıştı. Özellikle de uyumlu lacivert pantolonuyla.

Tembelce gülümsedim. "Neye hazırsın?" Jack'in cipinin arkasından inen Kristen Meyer'e bakarak sordum.

Tyler bir arkadaşımı getirebileceğimi söylemişti ve Jack'in öğleden sonrasını gevezelik ederek geçireceğini bildiğim için yanımda bir destek olmasının daha rahat -ya da rahatlatıcı- olacağını düşündüm.

"Parti için hazır mısın?" Jack tekrarladı. "Sen Bayan Antisosyal - Sürekli Rahatsız - Partide Olmak Yerine Evde Olmak İstiyorsun, o yüzden sanırım endişelenmemeliyim, değil mi?"

Dudakları kulaktan kulağa yayılmıştı, benim hakkımdaki değerlendirmesinden memnundu ve ben sadece gözlerimi devirdim.

"Ah." Kristen kolsuz, dizlerine kadar uzanan şeftali rengi elbisesini düzelterek konuştu. "Demek sadece ben değilim. O her zaman zor biridir."

Ellerini kalçalarına koyup sırıtırken bana şaka yollu bir bakış fırlattı.

Görünüşe göre birbirimize iyi n i y e t l e hakaret edecek kadar yakın olduğumuzu düşünüyordu.

Bir kaşımı kaldırdım. "Skittles reklamındaki gibi zıplamıyor olmam zor biri olduğum anlamına gelmez."

Ve arkamdan homurdanmalarını duyarak yürüdüm.

Neredeyse kapalı garaj yolunun yanındaki yan kapıya yönelecektim ama tam zamanında kendimi tuttum, buraya hiç gelmemiş gibi davranmam gerektiğini ve çoğu misafirin o kapıyı kullanmayacağını hatırladım. Elbette kardeşim Marek'le ne kadar yakınlaştığımızdan haberdardı ama bu dikkatsiz olabileceğim anlamına gelmiyordu.

Daha ön kapıya varmadan kapı açıldı ve daha önce görmediğim bir uşak bizi karşıladı.

"İyi günler."

"Merhaba." Başımı salladım, girişe doğru birkaç adım attım ve durdum.

Kristen ve Jack arkamdan içeri girdiler ve kapı kapandığında zemine yayılan güneş ışığı yavaşça kayboldu.

İçime çektim ve anında başımı eğerek midemdeki kıpırtıların neden olduğu gülümsemeyi gizlemeye çalıştım. Kokusuna bayılıyordum ve aniden yeni favori yerimin, o kokunun beni kapladığı çarşaflarına kıvrılmak olduğunu fark ettim.

"Bayan Bradbury," diye bir ses duydum yukarıdan.

Christian'ın bir eli dökme demir korkulukta, koyu renkli parke merdivenlerden indiğini görünce baGımı kaldırdım ve hemen alnımda hafif bir ter tabakasının oluGtuğunu hissettim.

Evet, bu kesinlikle uygunsuzdu. Gelmemeliydim.

"Burada olacağını bilmiyordum." Merdivenlerin dibine ulaştığında bana şaşkınlıkla baktı.

Evet, olmamalıyım, değil mi?

Zoraki bir gülümsemeyle onu içeri aldım. Fazla ya da az giyinmediğimi görmekten memnundum.

Siyah pantolon ve siyah ayakkabılar giymişti ve kravat takmamış olsa da kolları kıvrılmış açık mavi bir oxford ile yine de şık görünüyordu. Ekim ayının ılık havasından yararlanmaya karar vermiştim ve dizlerimin hemen üzerine düşen kolsuz bir elbise giymiştim, ancak çoğunlukla beyaz olmasına rağmen, ortası suluboya bir tabloya benzeyen pembe ve mavi çiçeklerle doluydu. Vintage bir elbiseydi ve bayıldım.

"Merhaba Christian," diye hafif bir sesle selamladım. Öğrenciler için kullandığım hoş bir öğretmen sesiydi bu. "Evet, beni baban davet etti. Bu da kardeşim Jack." Elimi sallayarak şaka yaptım, "O benden daha iyidir. Söz veriyorum."

Başını salladı ama gülümsemedi.

"Ve siz Bayan Meyer'i tanıyorsunuz." Kristen'ı işaret ettim.

Christian ona yarım bir gülümseme verdi ama yine de yolunda gitmeyen bir Çeyler vardı. Buraya gelmeden önce çoktan vazgeçmiÇ miydi, yoksa beni burada istemeyebileceğine dair aÇırı aktif suçluluk duygumdan mı kaynaklanıyordu bilmiyorum ama bir Çeylerden hoÇnut değilmiÇ gibi görünüyordu.

Sınıfta biraz ilerleme kaydetmiştik ve sınıf dışındaki çalışmaları da mükemmeldi. Onu rahatsız eden her neyse, performansının önüne geçmiyordu, bu yüzden sadece benimle bir ilgisi olmadığını umabilirdim.

Beyaz ceketi ve siyah kravatıyla sessiz uşak bize yaklaştı. "Herkes arka tarafta," dedi bize. "Koridorun sonunda cam kapıları göreceksiniz."

"Evet," diye konuştu Christian. "Beni izleyin."

Ve arkasını dönerek bizi evin arka tarafına götürdü. Christian bizi giriÇin beyaz mermer zemininden geçirip mutfağın arduvaz döÇemelerine, oradan da verandaya açılan Fransız kapılarına götürürken benim ve Kristen'ın topuklarının yankısı diğer tüm sesleri bastırdı.

"Vay canına. Şuraya bak." Kristen'ın fısıltısı huşu doluydu.

Ama etrafa bakmayı reddettim. Eğer baksaydım, dört gün önce beni hırpaladığı çalışma odasına açılan kapıyı ya da üzerinde sadece onun gömleğiyle kahvaltı hazırladığım ocağı görürdüm.

"Büyük bir ev," diye yorumladım önümdeki Christian'a. "Yani sadece sen ve baban için."

Hepimiz kapıdan içeri girdik ve Christian arkasını dönerek bize baktı.

"O benim babam, benim babam değil," diye belirtti etrafına bakarak. "Ve burası onun evi, benim değil."

Uzanarak içecek masasının üzerinde özenle dizilmiş içeceklerden bir şişe su aldı ve ukala bir sırıtış sergiledi. "İyi eğlenceler," dedi ve sonra arkasını dönerek uzaklaştı.

Ağabeyim yanımda belirdi, baÇını sallayarak Christian'ın arkadaÇlarına doğru yürüyüÇünü izledi. "On dört yaşında biri için oldukça soğuk."

Evet, öyleydi.

Yine de ona imrenmeden edemiyordum. Belki o yaşta kendi aklımı onun kadar iyi bilseydim, bu kadar aptalca davranmazdım. Kendi ayakları üzerinde duruyordu, kim olduğunu biliyordu ve herkesi bir standarda bağlıyordu. Christian hasarlı olduğu için kendini iyi şeylerden mahrum bırakmıyordu.

Daha ziyade, hayal kırıklığına uğradığı için kendini zararlı şeylere karşı koruyordu.

Bazen ikinci bir şans istemek çok fazla olurdu. Ya da belki babasının hâlâ öğrenmekte olduğunu fark ederdi.

"Bayan Bradbury."

Şeytandan

bahsetmişken.

Sevinç göğsümü kapladı ve bu sefer gülümsememi engelleyemedim.

Arkamı dönerek elimi uzattım, görünüşe önem veriyordum. "Bay Marek," diye selamladım, elimi tuttuğunda yüzünde muzip bir ifade belirdi.

Vücudunun şekline uygun olarak kesilmiş siyah bir takım elbise giymişti.

Takım elbisesi koyu renkli olsa da, beyaz gömleği ve açık mavi kravatı dışarıda düzenlenen bir öğle yemeği için rahat ve parlak bir görünüm veriyordu.

Gözlerimi, aklında olduğumu anlatacak kadar uzun süre tuttu ve sonra kardeşime dönerek elini uzattı.

"Jack, değil mi?" diye sordu.

Kardeşim elini uzattı ve Tyler'ın elini tuttu. "Evet, efendim. Jack Bradbury." "Merhaba, Bay Marek." Kristen elini uzattı. "Ben Bayan Meyer. Öğretmenim.

-"

"Dünya Bilimi." Başını sallayarak ve elini tutarak onun sözünü kesti.

"Evet, ben

Kim olduğunu biliyorum. Hoş geldiniz."

Gitmeden önce ne kadar kalmam gerektiğini düşünerek etrafıma bakındım. Jack şüphesiz parti bitene kadar kalacaktı. Buradaki takım elbise sayısı, New Orleans'taki tüm önemli insanlar, kardeşim için sosyal bir büfeydi ve eminim tur atmaya başlamak için sabırsızlanıyordu.

Kristen her yere uyum sağlayabilecek bir kişiliğe sahipti. Muhtemelen kolayca arkadaş edinirdi. Ben farklıydım.

Zor değil, sadece farklı.

Ve şu anda evde saksı değiştirirken ya da yeni biftek bıçağı setimi bileylerken daha çok eğleneceğimden emindim.

"Kendinizi evinizde hissedin," dedi Tyler bize, elinde tuttuğu buzlu bardağı göstererek. "Yiyecek ve içecekler şurada, kendinize yardım etmekten ve kaynaşmaktan çekinmeyin."

Kardeşimle tekrar konuşmadan önce bana kısa bir bakış attı. "Tanışmanı istediğim bazı insanlar var," dedi Jack'e ve onu yanından uzaklaştırdı.

"Ve Bayan Bradbury?" Arkasını döndü ve eğildi. "Hanımlar şurada."

Masaların etrafında toplanmış, gülüşen ve konuşan bej ve pembe renklerden oluşan gruba başıyla işaret etti.

"Muhtemelen daha güvenlidir," dedi ve ben de gözlerimi ona diktim, tam o sırada arkasını dönmeden önce kendini beğenmiş sırıtışını gördüm.

Daha güvenli mi?

Yani, gözüm daha az mı korkacak?

Homurdandım ve Kristen'ı içeceklerin olduğu yere kadar takip ettim. Belki de benimle alay ediyordu. Belki de bana meydan okuyordu ama artık sıkılmıyordum.

Turuncu bir sıvıyla doldurulmuş bir şampanya kadehi alarak Kristen'la birlikte partide dolaştım, canlı atmosferi ve güzel günü seyrettim. Arka bahçe, mutfaktakine benzer şekilde daha fazla kayrak taşı ile döşenmişti ve orada burada seyrek yemyeşil çim bölümleri vardı. Tek katlı evler kadar uzun birkaç ağaç vardı ve etrafta dökme demir bir çit ve eğrelti otları, gül çalıları ve düzgünce kesilmiş çitler de dahil olmak üzere geniş bir yeşillik vardı.

Ordövrler ve içeceklerle dolu masaların yanı sıra eksiksiz bir bar da vardı, çünkü New Orleanslılar her şey için içerler. Cenazelerde bile. Öğle yemeği büyük olasılıkla açık büfe yerine masalarda servis edilecekti, çünkü Tyler Marek işini yarım yamalak yapmazdı.

Ve bu öğle yemeği iş yemeğiydi.

Arka bahçenin en önemli parçası, Akdeniz'e benzeyen koyu mavi fayanslı, dikdörtgen şeklinde bir havuzdu. Ya da ben öyle sanıyordum. Aslında oraya hiç gitmemiştim.

Sonra sol tarafa baktım ve tek bir tenis kortu görünce hemen durakladım. Gözlerimi kısmıştım.

Bu hafta buradayken bunu neden fark etmedim?

Dışarıda pek vakit geçirdiğim söylenemezdi ama en azından kapıdan içeri bir göz atmış, havuzu ve güzel peyzajı fark etmiştim.

Ayaklarım ve bacaklarım sahaya çıkma ve ter atma arzusuyla karıncalandı. Birdenbire elime raket almak ve yeniden topun peşinden koşmak istedim. Yıllardır ara sıra korta geri dönmeyi ve kendimi rahat hissetmeyi denemiştim ama hiç işe yaramamıştı. Şimdi istiyordum.

Tenis sevgisi tabiri caizse "içime işlenmiş" olabilir ama yine de sevgiydi.

Görünüşe göre konuklar gruplara ayrılmıştı. Christian, tanıdığım birkaç arkadaĢıyla birlikte tabaklarını yemekle doldurmuĢ, muhtemelen sinemaya ya da video oyunlarına gitmek üzere evin içinde kayboluyorlardı. Bu sahnenin onlar için çok eğlenceli olduğunu hayal edemiyordum.

Hanımlar -ya da eşler- gruplaşmıştı ve eğleniyor gibi görünseler de Tyler'ın bana meydan okuduğu kalıba teslim olmak istemedim. Bayanların birçoğunun yardım kuruluşları yönettiğinden, başarılı bloglar yazdığından ve kendi kariyerleri olduğundan emindim; ancak bu şehirde hala kadınları kenarda tutan bir iyi çocuk zihniyeti vardı.

Boş bardağımı bıraktım ve aynı içecekten bir tane daha aldım. Alkolsüzdü ama yine de portakal suyu, ananas suyu ve Sprite'tan oluşan lezzetli bir karışım olduğuna inanıyordum.

Kristen'ı da peşime takarak Jack'in yanına gittim, o aralarında Tyler, Mason Blackwell ve tanımadığım birkaç kişinin daha bulunduğu küçük bir grupla sohbet ediyordu. Tyler'ın Blackwell'i neden davet ettiğini anlayamıyordum - ondan hoşlanmadığını biliyordum - ama bunun işle ilgili olduğundan ve zevkle hiçbir ilgisi olmadığından emindim.

"Diğer parti çoktan Evelyn Tragger'ı destekledi," dedi beyefendilerden biri Blackwell ile konuşurken. "Açık sözlü ve sert mizaçlı biri. Baton Rouge'un kuzeyinde iyi bir ünü var ve buradaki bazı çevreler arasında çok popüler."

Bir başka konuk, buzlu bardağından bir yudum almadan önce, "Ve o senden memnun değil, Mason," diye şaka yaptı.

Blackwell'in arkasında durdum, kimse varlığımı fark etmedi.

Blackwell, "Elbette değil," diye iddia etti. "Evlenmemiş kadınların çoğu hoşnutsuzdur."

Grup kahkahalara boğuldu, bazıları başlarını sallayarak onayladı ve onların cahil, solgun, kendinden memnun gülümsemeleri beni aniden rahatsız etti.

Sırtımı dikleştirip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak başımı eğdim. "Erkek olman seni makama layık mı kılıyor?" Ben de karşılık verdim.

Jack hariç herkes birden orada olduğumu fark ederek bana döndü. Muhtemelen çok iyi bildiği maskaralıklarıma karşı kendini hazırlayarak iç çekerken başını arkaya yasladı.

Blackwell bana yarım bir gülümsemeyle ve gözlerinde belirgin bir eğlenceyle baktı. Tanımadığım üç beyefendi de bana ilgiyle bakıyordu,

Şaşırmış görünüyordum ama en ufak bir kırgınlık hissetmiyordum. Tyler'ın ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

"Uh, beyler." Tyler'ın tuttuğu kahkahaları duydum. "Bu bayan. Easton Bradbury. O bir-"

"Seçmen," diye sözünü bitirdim ve Blackwell'e sert bir bakış fırlattım. "Ve bilmek istiyorum Bay Blackwell, bu ülkede yüz senatör varken neden sadece yirmisi kadın?"

Liderlerimizin cinsiyeti çok da umurumda değildi ama cevabını duymak ilgimi çekti.

"Hiçbiri Louisiana'dan ya da Güney'den değil," diye ekledim. "Aslında Louisiana tarih boyunca sadece bir kadın senatör seçti."

Bu bir yalandı. Aslında üç tane vardı, ama biri beni düzeltecek mi diye görmek istedim.

Orada öylece duruyordu, bir eli gelişigüzel cebine kayıyor, diğerinde ise kahverengi bir bardak tutuyordu.

"İş, kim nitelikliyse ona verilir," diye cevap verdiğinde neredeyse gülecektim.

"Yüzde yirmi sekiz çocuk yoksulluk oranı," diye belirttim, "ve ülkedeki en büyük mahkum artışlarından biri."

Siyaset ve tarih el ele giderdi. Biri hakkında bilgi sahibi olmadan diğerini sevemezdim.

Bakışlarını üzerimde tuttum. "Aynı zamanda obezite, intihar, alkol tüketimi ve genç yaşta hamilelik açısından birliğin en sağlıksız eyaletiyiz."

Bakışları bir an için duraksadı ve ben ya farkında olmadığını, farkında olduğunu ama umursamadığını ya da yanıt vermediğini çıkardım.

Blackwell gibi insanların sorunu, kamu hizmetini kariyerlerinin bir uzantısı olarak görmeleriydi. Bu, nüfuz elde etmek ve istedikleri şekilde para kazanmalarını engelleyen yasaları değiştirmek için bir araçtı. Onların kamu hizmeti halkla ilgili değildi.

Tyler'ın daha asil bir gündemi olduğundan da pek emin değildim.

Çenemi kaldırarak derin bir nefes aldım. "Az önce size gelecekteki seçmenlerinizin çoğunun yetersiz beslendiğini ve yetersiz eğitim aldığını söyledim," diye açıkladım. "Şimdi, oyumu asla birinin ırkına veya cinsiyetine dayandırmam, ama emin olabilirsin ki oyum sırf sikin var diye garanti değil."

Tyler içkisini yudumlarken öksürmeye başladı ve diğer beyefendiler de kahkahalar atmaya başladılar.

Ağız.

Kristen boğazını temizledi ve gülmek istediği belliydi, Blackwell'in dudaklarında ise bir gülümseme belirdi.

Eğilerek kulağıma fısıldadı, "Ama sen görmedin."

Yumuşak sesi cinsel imalarla doluydu ve ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissederek sustum. Bu adam iğrençti.

"Tyler," dedi arkamdan bir kadın. "Beni tanıştırmayacak mısın?"

Blackwell geri çekildi, hâlâ sırıtıyordu ve başımı çevirdiğimde kırmızı şal elbiseli güzel bir sarışının arkamdan yaklaştığını gördüm.

Ve onu hatırlayarak gerildim. Geçen yılki Mardi Gras balosundaki sarışındı.

Tyler'ın yanına geldi ve anında yanaklarımın ısındığını hissettim.

"Ben Tessa McAuliffe." Gülümsedi ve elini uzattı. "Ya siz?"

Konuşmak için ağzımı açtım ama Tyler sözümü kesti.

"Tessa," diye araya girdi, yanıma yaklaşarak. "Bayan Bradbury ile konuşmam gerekiyor." Kibarca gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Lütfen bize biraz müsaade edin," dedi herkese.

Gözlerimi kıstım, itiraz etmeye hazırdım ama dirseğimden tuttu ve beni gruptan öyle hızlı uzaklaştırdı ki neredeyse tuğla yolda tökezliyordum.

"Ne yapıyorsun?" Elini sırtıma götürüp beni avludan çıkarıp evin içine doğru götürmeye devam ederken fısıldadım.

Ama cevap vermedi.

Konukların çoğu dışarıdaydı, ancak evin etrafına dağılmış birkaç kişi ve masaları yenilemek için yiyecek ve malzeme toplayan sunucular vardı.

"Tyler, biri bizi görecek," diye fısıldadım, bu kez topuklarımın üzerine basıp onu durdurmaya çalışarak bağırdım.

Ama mutfağın telaşını geçtikten sonra elimi tuttu ve beni loş koridordan aşağıya, fuayeyi geçip çalışma odasına çekti.

Kapıyı açtı, beni içeri sürükledi ve çarparak kapattı. Elimi bırakarak masasının arkasına geçti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak benimle göz göze geldi.

Onun nesi vardı?

Kadın sadece bir tanışma istedi. Nasıl tedbirli olunacağını bilmediğimi mi sanıyordu? Beni tanımış olması mümkün değil.

Belki de o gelmeden önceki davranışlarıma kızmıştı. Sanırım o kadar ihtiyatlı değildim.

"Sana ne söyledi?" Tyler havladı. "Kulağına fısıldadığında mı?"

İnatçı olmayı seçerek başımı eğdim. "Fark

eder mi?" Ben oynadım.

Başını salladı ve acı bir kahkaha attı. "Aklından geçen her şeyin ağzından çıkması gerekmiyor," diye azarladı.

Ah, şimdi bir yerlere varıyorduk.

"Söylediklerim yüzünden mi kızgınsın yoksa dikkatleri üzerime çektiğim için mi?" Ben de kollarımı kavuşturarak sordum. "Belki ben de kısa etek giymemeliyim. "

Ellerini masasının üzerine koydu ve bana ters ters baktı. "Konu bu değil."

"Doğru." Gülümsedim. "Dur tahmin edeyim. Yerimi unuttum. Bacaklar açık, ağız kapalı, değil mi?"

Yavaşça masanın etrafında döndü ve bana baktı. "Dramatik olma."

Tenim karıncalandı ve kalbim hızlandı. "Gerçekten neye kızgınsın?"

"Sana ne söyledi?" Dolgun alt dudağı gerginlikten gerilmişti.

"Unuttum." Omuz silktim. "Aleti hakkında bir şey."

Tüm yüzü sertleşti. "Ona vurmalıydım." "O

zaman neden vurmadın?"

"Çünkü ben çocuk değilim!" diye bağırdı. "Ben savaşlarını seçen bir yetişkinim. Sana yaklaştığı için onu ne kadar kanlar içinde görmek istesem de öylece kaçıp gitmem."

"Çok kötü," diye alay ettim, dudaklarımda hafif bir gülümseme vardı. "Öyle olsaydı, şu anda onunkini düşünmek yerine burada dizlerimin üzerinde senin aletini yalıyor olurdum."

Gözleri parladı ve dişlerini gösterdi. Bir eliyle beni çenemden yakaladı ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi, beni yavaşça döndürdü ve kıçımı masaya çarptı, köşedeki küçük dosya klasörü tepsisi yere döküldü.

Kan beynime sıçradı. *Evet.*

Zıpladım, kıçımı masanın üzerine koydum ve elini enseme götürüp boşalırken aç bacaklarımı beline doladım

Dudakları sıcak ve güçlüydü.

İnledim, dili vücudumdan aşağı heyecan gönderiyor, midemde dönüyor ve bacaklarımın arasında zonkluyordu.

Elleri her yerdeydi, elbisemin altında, külotumun içinde ve kıçımı kavrıyordu.

"Tyler," diye inledim, dudaklarını ısırdım ve öptüm.

"Beni delirtiyorsun," diye nefes aldı, dudağımı emip ısırırken sesi kızgındı.

Ellerinden biri kıçımı bıraktı ve elbisenin içinden göğsümü kavramak için yer değiştirdi. Diğeri saçlarıma doğru ilerledi ve başımı kafa derimden tuttu.

Ağzını benimkinden ayırdı ve ben acıdan inledim.

Aşağı baktı ve göğsümdeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Bu gece dizlerinin üzerinde olacaksın," diye fısıldadı beni öperek, "ve senin çeneni kapatma sesin hoşuma gidecek. Şimdi dışarı çık ve beni kıskandır." Kolumun üstünden tutup beni masaüstünden çekerek uzaklaştı. "Bu cezanı daha eğlenceli hale getirecek."

Masasının etrafında yürüdü ve ben de titremelerini engellemek için bacaklarımdaki kasları sıktım. Uyluklarımın arasındaki şiddetli sıcaklık ağrıyordu ve rahatsızlıktan dolayı yüzümü buruşturdum.

Ama beni ne kadar heyecanlandırdığını bilmesine izin veremezdim. Bana verdiği şeyi her yerde elde edebilirdim. En azından onu buna inandırırdım.

Dik durarak topuğumun üzerinde döndüm ve kapıya doğru yürüdüm. "Ve Easton?" Seslendiğini duydum.

Arkamı döndüğümde telefonu kulağına götürmüş beni ararken gördüm.

"Louisiana'nın tarih boyunca üç kadın senatörü oldu, bir değil," dedi kaşlarını kaldırarak ve beni başından savarak.

Dışarı çıkmadan önce ağzımın kenarlarının kalkmasına izin verdim. Ne de olsa oyum ona gidebilirdi.

"Pekâlâ." Raketi sağ elimde, sarı tenis topunu da sol elimde tutuyordum. Christian'a, "Orta çizgi ile kenar çizgisi arasında dur ve karşı servis sahasına servis atmalısın," diye talimat verdim. "Çizgilere vurabilirsin ama top bu sınırların dışına çıkarsa o sayıyı kaybedersin."

Başını salladı, yüzünde babasının sık sık takındığı aynı küçük kaş çatma ifadesi vardı. Komikti, çünkü bence bu bakış çoğu insanın gözünü korkuturdu. Kızgın gibi görünüyordu, ama bu sadece dikkatle dinlediğinin bir göstergesiydi. Son zamanlarda sınıfta bunu daha çok görmeye başlamıştım.

Christian'ın arkadaĢlarının çoğu partiyi çoktan terk etmiĢ, sadece birkaçı aileleri hâlâ burada olduğu için etrafta kalmıĢtı. Tenis kortunu sorduğumda, yıllar önce babası evi satın aldığında onunla birlikte geldiğini söylemişti. Ama bildiği kadarıyla hiç kullanılmamıştı.

Yine de iyi muhafaza edilmiş görünüyordu, ancak ağ değiştirilebilirdi. Yıllar boyunca yağan şiddetli yağmurlardan dolayı lekelenmiş ve yıpranmıştı.

Topu başımın üstünden havaya fırlattım ve raketi arkadan savurdum, çarpmanın çıkardığı donuk patlama sesi kollarımı titretti. Top diğer tarafa uçtu ve diğer servis kortuna düştü, sonunda çitlere dayanmadan önce birkaç kez sekti.

Elleri cebinde, "Peki sonra servis sırası diğer kişiye mi gelecek?" diye sordu.

Raketi ona uzattım ve çıplak ayaklarımla yan tarafa doğru yürüyüp getirdiği yeni bir kutu topu aldım.

"Hayır, bütün oyunu sen sunuyorsun," diye karşılık verdim, bahçeye baktım ve daha fazla misafirin ayrılmaya başladığını gördüm.

"Bütün oyun mu?" diye ağzından kaçırdı, sesi korkmuş gibiydi.

Gülmemeye çalıştım. "Bütün maç değil," diye belirttim, farklı kelime dağarcığını vurgulayarak. "Sadece o maç. Tek erkeklerde genellikle maç başına iki set vardır, gerekirse üçüncü set de oynanır."

Kutunun kapağını sıyırdım ve mühürlü kapağı açtım, anında burnumu içine daldırdım ve yeni top kokusunu kokladım. Bana yazları, teri, Gatorade'leri ve ağrıyan kasları hatırlattı.

"Okulda spor yapıyor musun?" Ona sordum.

Kolunu yukarı uzattı, raketini başının arkasına daldırdı ve bir deneme vuruşu yaptı.

"Evet," diye nefes aldı. "Futbol oynuyorum

ama..." "Ama ne?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Sadece... baskı altında kalıyorum, sanırım," diye itiraf etti, daha fazla deneme vuruşu yaparak. "Çok iyi olduğumu sanmıyorum. Diğer takım ya da izleyen herkes bazen aklıma giriyor ve tek düşündüğüm şey bu oluyor."

Neden bahsettiğini çok iyi bildiğim için kendi kendime gülümsedim. Sporcular için kalabalığın beklentilerini hissetmek çok yaygındı ve kazanmak fiziksel olduğu kadar zihinseldi de.

"Tenis oynarken ne fark ettim biliyor musun?" Ona sordum. "Bir şekilde bir rol oynadığınızı fark ettim. O formayı giydiğinizde ya da o topu elinize aldığınızda, oyunu oynamak için bazen başka biri olmanız gerekiyor. Daha cesur, daha sert, daha dayanıklı... Rekabetçi bir durumda olduğunuzda, on kere siz oluyorsunuz."

Kaşları birbirine çarptı, sanki ne dediğimi anlamış ama bu bilgiyle ne yapacağından emin değilmiş gibiydi.

"Bu yeni maskeyi takmanın kolay bir yolu, görünüşünüze bir şeyler yapmaktır," diye önerdim. "Eskiden maç için saçlarımı at kuyruğu yapmadan önce özenle örerdim. Bu, kafamı oyuna vermeme ve kendimi daha sert hissetmeme yardımcı olurdu," dedim. "Diğer sporcular yüzlerini boyuyor..."

Başını salladı, bu fikirden memnun görünüyordu.

"Merhaba." Bir kadın sesi araya girdi ve az önceki sarışın Tessa McAuliffe'i görmek için başımı çevirdim.

Gözlerimi kıstım ama hemen toparlandım. Gittiğini sanmıştım.

Konukların çoğu dışarı süzülmüştü ve ben de belediye başkanının yardımcılarından biriyle derin bir sohbete dalmış olan kardeşimi ve önemli bir yerden önemli birinin oğluyla sohbet eden Kristen'ı alıp gitmeye hazırlanıyordum. Tyler partiye girip çıkıyor, birkaç kişiyle konuşuyor ve muhtemelen eğlendiğimden emin olmak için göz teması kuruyordu.

Ama ben iyiydim.

Birkaç misafirle konuşmuştum ve kardeşim de kendi alanındaydı. Tyler birkaç kez benim bölgeme gelmişti, bu yüzden onunkini istila etmem uygun oldu.

Ve etrafındaki insanları görmek göz açıcı olmuştu. Blackwell, diğer politikacılar ve elit üyeler.

Ve sonra Tessa McAuliffe, ki onun da bir sabah haber programı sunduğunu hatırladım. Tyler'ın onu sahip olduğu nüfuz ya da medya bağlantıları nedeniyle davet ettiğini düşünmek makuldü ama yine de onun adını söyleme şeklini beğenmedim.

Ya da ona bu kadar aşina olması.

"Daha önce kendimi tanıtmaya çalışmıştım," dedi elini uzatarak, "ama seni çok çabuk uzaklaştırdı."

Gözlerinde bir parıltıyla bana baktı.

Bir kez başımı salladım ve elini tuttum. "Easton

Bradbury." "Tessa McAuliffe."

"Evet, biliyorum," diye cevap verdim ve tekrar ona dönmeden önce Christian'a tenis topu kutusunu vermek için arkamı döndüm. "Sabah programından, değil mi?"

Gözlerini şakacı bir şekilde kısarak sırıttı. "Hayran değil misin?"

"Oh, hayır," diye çıkıştım. "Eminim çok hoşuma giderdi ama popüler kültür pek bana göre değil."

Başını salladı ve ben de gözlerimin bir an için onun vücudunda gezinmesine izin verdim. Olmayı dilediğim her şeye benziyordu.

Kırmızı elbisesi diğer kadın konukların bej ve pembeleri arasında göze çarpıyordu ve taba rengi topuklu ayakkabılarıyla zarafetle yürüyordu. Saçları düzgün bir şekilde toplanmıştı ve zengin sarı saç tutamları yüzünün etrafına düşüyordu. Makyajı yumuşaktı ve duruşu kendinden emindi.

Elbisem şimdi çocuksu görünüyordu ve elbisenin üzerindeki çiçeklerle uyumlu olsun diye aceleyle aldığım lacivert topuklu ayakkabılar onunkilere kıyasla ucuzdu. Tasarımcılara verecek param olmadığından değildi. Tenis oynayarak ve hatta giysi ve tenis ayakkabısı reklamlarında modellik yaparak küçük bir servet kazanmıştım. Sadece paramı kullanışsız olduğunu düşündüğüm şeylere harcamakla ilgilenmiyordum.

Şimdiye kadar.

O bir kadındı ve ben onun yanında kendimi bir kız çocuğu gibi hissediyordum, saçlarım yukarı kalkmış, sofistike görünmek yerine gevşek bukleler halinde sallanıyordu. Bir şeyler yapmalıydım.

Tyler neyi tercih ediyor? Onun daha güzel olduğunu mu düşünüyor? Daha prezentabl mı?

I -

Sonra boğazımı temizledim ve kendimi durdurdum.

Saçmalık. Nasıl oldu da bu kadar güvensizlikle dolup taştım? Birdenbire? Önemli olan tek şey bendim. Kendimi nasıl rahat hissettiğim ve neyi sevdiğim.

Ve Tyler kesinlikle benimle ilgili bir şeylerden hoşlanıyor

gibiydi. "Peki sen ne iş yapıyorsun?" diye sorarak

düşüncelerimi böldü.

Derin bir nefes aldım ve topuklarımı giymek için yana doğru adım attım. "Braddock Autenberry'de öğretmenim."

"Christian nerede okula gidiyor?" diye sordu. "Ne öğretiyorsunuz?"

Dar ayakkabılarımın içine sokarken ayak parmaklarım ağrıyordu. "Amerikan ve Dünya Tarihi," diye cevap verdim.

Sonra durup ona baktım. "Bay Marek'in kampanyasını desteklemek için mi buradasınız?" Tam olarak neyle ilgili olduğunu öğrenmeye hazır bir şekilde sordum.

"Bay Marek mi?" diye şaka yaptı. "Ona Tyler demenize izin vermiyor mu?"

Omuzlarımı dikleştirdim ve Christian'a bakarak onun vurduğu topları toplamak için koştuğunu gördüm.

"O bir öğrencinin velisi," diye açıkladım. "Ben olsam bu kadar yakın olmazdım." "İkiniz yalnızken bile mi?"

Nabzım göğsümde hızla atmasına rağmen gözlerini

tuttum. Gerçekten bu kadar anlayışlı mıydı?

Yoksa Tyler ona güvenmiş miydi?

Hayır, bunu yapmaz. Benimle olan ilişkisini başka bir kadına anlatmak ihanet olur.

Küçük bir kahkaha attı. "Bunu anlamak zor değil, Easton," diye böbürlendi. "Bu partideki konukların çoğunu tanıyorum ve hiçbiri Braddock Autenberry'de öğretmen değil."

Sahanın bu tarafına doğru koĢan Christian'ın ayak seslerini duydum. Onu görmüş olmalıydı, çünkü yaklaştı.

Omzunun üzerinden partiye bakarak, "Ve zaman zaman sizi aramak için partiyi nasıl taradığına bakılırsa, çok bölgeci olduğunu söyleyebilirim," dedi.

Bakışlarını takip ettim, Tyler'ı bir grup adamın etrafında gördüm ve sanki bir işaretmiş gibi başını çevirdi ve nerede olduğumu çoktan biliyormuş gibi gözlerini bir anda bana kilitledi. Sonra gözleri kısıldı ve çenesi gerildi, Tessa ve benim konuşmamızdan hoşlanmadığını açıkça belli etti.

Kendini beğenmiş bir ifadeyle arkasını döndü. "Bütün gün bunu yapıyor, biliyor musun?"

Hayır. Bilmiyordum. Ve onun aklında olduğumu bilmek hoşuma gitse de, bunu fark eden tek kişi o olmayabilirdi. Kardeşim, şimdi de Tessa - başkalarının aramızda bir şeyler olduğunu anlaması ne kadar sürerdi?

Mason Blackwell de muhtemelen beni geçen gece Quarter'dan tanıdı. İşim, Christian ve Tyler'ın kampanyası... Çok fazla risk vardı.

Sırıttı ve arkasını dönerek uzaklaştı, belli ki yapmaya niyetlendiği şey her neyse onu yapmakta başarılıydı. Belki beni yolundan çekmek istiyordu, belki bizi saf dışı bırakmak niyetindeydi, belki de sadece eğleniyordu,

Ama bir şey açıktı: O benim tarafımda değildi. Beni kıvrandırmaktan zevk alıyordu.

Hemen Tyler'ın olduğu yere baktım ve onun gittiğini fark ettim.

"Kahretsin," diye mırıldandım nefesimin altında.

Christian'a baktım. Ne kadar sıkı çalıştığını görmek hoşuma gidiyordu. Onunla sahada daha uzun süre kalabilmeyi dilerdim ama buradan gitme vakti gelmişti.

Ve bir daha asla Tyler'la insan içine çıkma.

Christian'la vedalaştıktan sonra çimenlikten geçtim ve tekrar yürüyüş yoluna çıktım. Eve girdim ve çalışma odasından başlayarak Tyler'ı aradım.

İçeri baktığımda kimseyi göremedim ama yan odadan gelen sesleri duyunca sessizce kapıyı iterek açtım ve Tyler'ı bilardo masasının etrafında üç adamla birlikte gördüm.

Arduvaz grisi takım elbiseli yaşlı bir adam, atış yapmak için bilardo masasının üzerine eğilen Tyler'ın sırtına vurdu. "Dünyada sana cazibe satın almaya yetecek kadar para yok, Marek," dedi ve bir kahkaha attı.

Tyler başını salladı ve atışı yaparak altılıyı yan cebe soktu. Daha önce tanıştığım erkek kardeşi bilardo ıstakasına yaslanmış, birkaç yaş büyük bir başka adam ise yan tarafta purosunu tüttürüyordu, hepsi de gülümsüyor ve rahat görünüyordu.

Sırtımı dikleştirdim. "Bay Marek, böldüğüm için özür dilerim." Kapıyı tamamen açtım ve içeri bir adım attım. "Kardeşim ve ben dışarı çıkıyoruz ve davetiniz için teşekkür etmek istedim."

Dik durdu ve gözlerinin vücudumda gezinme şeklini kaçırmadım.

Purocu adam bir kahkaha attı. "Onu bir sonraki partime davet edebilir miyim?" diye sordu. "Çok hoş bir kız. Oldukça da eğlenceli," diye ekledi ve onun da dışarıdaki erkek grubunun içinde olduğunu fark ettim.

Sonra Jay gülümsedi. "Evet, hiç kimsenin Blackwell'le bu şekilde konuştuğunu duymamıştım."

"Gördün mü?" Tyler bana döndü, şakacı görünüyordu. "Gidemezsin. Cazibene ihtiyaç var."

"Onlar tılsım değil," diye karşılık verdim. "Buna eğitim deniyor. Ve ne yazık ki kalamayacağım. Bu akşam için planlarım var, bu yüzden beni ağırladığınız için tekrar teşekkür ederim."

Gitmek için döndüm, sadece birkaç adım atabilmiştim ki bir el dirseğimin iç kısmına takıldı ve beni geri döndürdü.

"Ne-" Ama itirazım kesildi.

Tyler'ın ağzı benimkini kapattı, elleri belimi tuttu ve vücudumu onunkine bastırdı.

Kıpırdandım, göğsüne doğru bastırdım, onun tadı uyluklarımda karıncalanmalara neden olsa bile.

Ne oluyor be?

Alt dudağını dişlerimin arasına aldım ve ısırdım, geri çekildiğini ve öpücüğü kestiğini hissettim. Ama gitmeme izin vermedi.

"Beyler" - onlarla konuştu ama bana baktı - "bize izin verir misiniz lütfen?"

Yanımızdan geçip kapıdan çıkarken bazı eğlenen, alçak sesler duydum ama bakamayacak kadar utandım. Yüzüm kızarmıştı ve ona vurmak istiyordum.

Kapıyı arkalarından kapattılar ve ben bir saniye daha beklemedim.

Göğsüne vurdum ve sonunda geri çekilmesini sağladım. "Başkalarının önünde beni böyle küçük düşürmeye nasıl cüret edersin!"

"Hoşuna gitti," diye karşılık verdi, ıstakayı rafa yerleştirmek için arkasını dönerken. "Birilerine söyleyebilirler!"

"Ten rengi takım elbiseli olan çocuklarının dadısıyla yatıyor. Diğeri sekreterine metreslerinin kaydını tutturuyor, diğeri de kardeşim" diye cevap verdi. "Çoğumuz beyefendiyiz - yatak odası dışında en azından," diye ekledi, "ve birbirimizin sırlarını paylaşmayız. Seni sahiplenmemi istedin. Ben de yaptım."

Beni sahiplenmesini istememiştim.

Tamam, belki de Blackwell ilerleme kaydettiğinde bir şeyler söylemesini ya da yapmasını ummuştum ama bir grup erkeğin önünde onun kişisel bir parçasıymışım gibi davranılmasını istemiyordum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Az önce beni onların gayrimeşru ilişkileriyle kıyasladın."

İçini çekerek yüksek arkalıklı deri koltuğa çöktü. "Seni kızdıran -yine- ayrılmak istemene neden olan neydi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve arkamı dönerek kapıya doğru yürüdüm. "Tessa McAuliffe," diye seslendi ve ben olduğum yerde durdum.

Arkamı dönerek ona ters ters baktım. "Daha az umursayamazdım," dedim ona. "Ve kızgın değilim."

"Hayır, ama sen çok fazla belasın," diye karşılık verdi. "Sanırım sende en çok sevdiğim şey bu. Bana yaşattığın hayal kırıklığının her saniyesine değiyorsun."

Sandalyeye uzandı, başını kolçağa dayadığı elinin üzerine koydu.

Boğazımdaki yumruyu yutarak yaklaştım. "Onunla yattın mı?"

"Evet."

Sessiz bir nefes aldım. Bundan hoşlanmamıştım. "En son ne zaman oldu?" diye sordum.

Gözlerini benimkilerden ayırmadı ve sakince konuştu. "Birkaç ay önce."

Yaklaştım, duyduğum her şeyden nefret ediyordum ama konuşmayı durduramıyordum. Tabii ki onunla yatmıştı. O güzel ve sofistike biriydi, ben ise berbat bir haldeydim.

Boğazımı temizledim, bakışlarım titriyordu. "Onunla özel bir ilişkiniz var mıydı?" "Hayır."

Dudaklarımı oynattım, kelimeleri zar zor çıkarabildim. "Aynı anda kaç tane var?"

"Birçok."

Göğsümün titrediğini hissettim ve gözlerimin yandığını hissederek başka tarafa baktım.

Bu yüzden tek eşli ilişkiler kurmadı. Kimse onun ilgisini uzun süre çekemedi.

Ama benim istediğim de buydu, değil mi? Ben aynıydım. Biz aynıydık. Peki bana söylediği şeyi duymak neden bu kadar zordu?

"Tanrım, sen aptalsın."

Gözlerimi kaldırdım, başını salladığını ve bana zavallı biriymişim gibi baktığını gördüm.

Sandalyeden kalktı ve bana doğru yürüdü. "Genç ve safsın."

Sertçe nefes aldım, kaşlarımı birbirine yapıştırdım ve kaşlarımı çattım.

"En aptalca soruları soruyorsun ve bir çocuğun öfke nöbetini geçiriyorsun," diye suçladı. "Bu beni sıkıyor."

Alçak sesle homurdandım, gitmeye hazırdım ama yüzümü ellerinin arasına aldı ve sertçe konuştu, sesi ve nefesinin sıcaklığı beni ele geçirdi.

"Evet, kadınlarla birlikte oldum," diye itiraf etti dişlerini göstererek. "Bir sürü kadınla. Tanrı aşkına, otuz beş yaşındayım." Başımı salladı

hafifçe. "Tessa McAuliffe güzel bir kadın ve birçok kez birbirimizden hoşlandık."

Avucumu göğsüne bastırdım ama yerinden kıpırdamadı. "Birçok kez mi?" Öfkelendim.

Yüzüme bakarak başını salladı. "Evet, birçok kez."

Ama gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettiğimde yaklaştı ve dudaklarımı dudaklarıyla sıyırdı. "Senden önce herkes," diye fısıldadı ve nefesimi kesti. "Senden sonra kimse olmadı."

Kıpırdamadan durdum, geri çekilmem gerekiyordu ama kalmak istiyordum.

"İşte bu yüzden aptalsın." Kalçalarımın arkasından tuttu ve beni bilardo masasının üzerine kaldırdı. "Elimde bu varken neden onu ya da başkasını isteyeyim ki?"

Elbisemi yukarı çekti, külotumu yana çekerek amımı ortaya çıkardı ve aşağıya dalarak klitorisimi ağzına aldı.

Eliyle vücudumun üst yarısını masaya doğru iterken gözlerim doldu ve başım geriye düştü.

"Tyler," diye bağırdım. "Durmalısın."

Gözlerimi sıkarak karnımdaki kasırganın daha da büyümesini engellemeye çalıştım ama o çok sert davranıyordu.

Dudakları klitorisimi kapladı, dişlerinin arasında emdi ve girişime karşı sıcak nefesiyle beni ısıttı. Çok sert emiyordu.

Sonra dilini boyumda aşağı yukarı gezdirmeye başladı, ben yavaşça masanın üzerinde geriye doğru düşerken bu ve daha fazla emme arasında geçiş yaptı. Dizlerimin arkasına uzanarak onları neredeyse omuzlarıma değecekleri yere kadar itti ve beni tamamen onun için açtı.

Kalçalarım anında gerildi, kapanmak istedim, çünkü kendimi çok açıkta hissediyordum, ama o öpmeye, ısırmaya ve beni çıldırtacak her şeyi yapmaya başladı.

"Kapı kilitli değil," diye yalvardım.

Ama sonra dilini içime soktu ve ben haykırdım.

"Oh, Tanrım," diye nefes nefese kaldım, amım o kadar sert atıyordu ki, onu doldurma ihtiyacından başka bir şey düşünemiyordum.

"Tyler, kilit," diye sızlandım. "Lütfen."

Ağzının tenimden ayrıldığını hissettim ve aşağıya baktığımda kaşının kalkık olduğunu gördüm.

"Yanan odaların ortasında durmayı sevdiğini sanıyordum," diye meydan okudu.

Pislik.

Sırıtarak yanıma geldi ve kapının kilidini çevirdi. Uzun adımlarla yanıma geldi, kollarını kalçalarımın altından geçirdi ve beni masanın kenarına çekti. Sonra parmaklarını külotumun içine soktu ve topuklu ayakkabılarım çoktan düşmüş olduğu için onları bacaklarımdan aşağı kaydırdı.

Tekrar aşağı eğildi, klitorisimi yaladı ve kemerini çözmeye çalışırken dilini yumrunun etrafında döndürdü.

"Tessa mutlu olduğunda gülümser," diye yorumladı tenime karşı. "Kızdığında da gülümser."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, dinliyordum.

Ayağa kalktı ve beni yukarı çekti, arkama uzandı ve elbisemin fermuarını açtı. "Sen tam tersisin," dedi gözlerimin içine bakarak. "Ne düşünüyorsan onu söylüyorsun ve tahammül edemediğin insanları hoş görmeyi reddediyorsun. Asla çok uzun süre tutamayacağım bir ateş topu gibisin."

Elbisemin üst kısmını, sutyen askılarını aşağı çekti ve göğüslerimi avuçlamak ve başparmaklarını meme uçlarıma sürtmek için beni geri itti.

İnledim ve gözlerimin kapanmasına izin verdim.

"Sen her gece benim yatağıma aitsin ve sana sahip olamamaktan nefret ediyorum," diye homurdandı, elleri vücutlarımızın arasında çalışıyordu. "Sırf yüzüme geri fırlatasın diye sana bir şeyler almak istiyorum ve sırf üzerindeki bikiniyi yırtabileyim diye seni Fiji'ye uçurmak istiyorum." Sikinin sıcak ucunu giriş yerimde hissettim ve bacaklarımın arasındaki ıslaklığı hissedebiliyordum.

"Sikimin senin olduğunu söyledim ve bunda ciddiydim," diye nefes aldı ve sikini içime sokarken kalçalarımı kavradı.

Beni germesinin tatlı acısını hissederek haykırdım. Bir eliyle ağzımı kapattı, içime daha da sert girmeye başladı. Onu hissetmeyi, bana bu kadar mükemmel uymasını seviyordum. Kokusunu ve tadını seviyordum, her ikisi de beni heyecanlandırıyor ve sakinleştiriyordu.

Ama en çok sevdiğim şey, tepemde dururken beni izleyen gözleriydi.

"Bugün biraz yaramazlık yaptın," diye azarladı.

Başımı salladım, gözlerimi sıkarak kapattım.

"Kıskanıyordun, değil mi?" diye sordu.

Alt dudağımı ısırdım, elini ağzımdan çekip klitorisimin üzerinde daireler çizmeye başladığında inledim.

"Evet," diye nefes aldım.

"Neden?"

Yutkundum, ağzım efordan çöl gibi olmuştu. "Bana senden bahsetti," diye başladım, göğüslerim onunkilerle birlikte ileri geri zıplıyordu.

itiyor. "Sanki senin hakkında daha çok şey biliyormuş gibi senden bahsediyor. Herkesin içinde sana dokunuyor ve sana 'Tyler' diyor. "

Yüzü benimkinin üzerinde gezinirken hızını hiç kesmeden aşağı indi.

"Bunların hiçbirini anlamıyor bebeğim," diye fısıldadı. "İzlemeyi ya da düşünmeyi bırakamadığım kişi o değil."

Zayıf bir gülümseme verdim ve parmak eklemleri yanağımı sıyırdı.

Amım sıkılaşmaya ve kenetlenmeye başladı ve o da daha sert ve daha hızlı iterek yükseldi.

"Oh, Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

"Şimdi uslu duracak mısın?" diye meydan okurken bir eliyle kalçamı, diğer eliyle göğsümü tutuyordu.

Boynumu geriye doğru eğdim, bana verdiği her şeyi aldım ve gözlerimi kapattım. "Evet," diye fısıldadım.

Ama orgazm bacaklarımın arasında patlayıp karnıma doğru süzülürken, bu sözü asla tutamayacağımı bilerek gülümsedim. O da tutmamı istemiyordu.

OceanofPDF.com

SEKİZ

TYLER

Hayat asla sizin planınıza uymaz.

Gerçek şu ki, plan yapmak için sayısız saat harcayabilir ve hazırlanıyordu ve planınızı yaptıktan sonra güvenebileceğiniz tek şey, bunun bir şeylerin *olmayacağı* tek yol olacağıydı.

Bu yılın Christian - onunla bir ilişki kurmak - ve Senato'daki geleceğimle ilgili olması gerekiyordu.

Ama tek gereken bir kadının size bakması, gözlerinin yüksek sesle itiraf etmek istemediği her şeyi söylemesi ve birdenbire tek düşündüğünüzün o olması.

Easton geçen hafta sonu sadece Tessa McAuliffe'i değil, ilişkimizi saklamak zorunda kalmamızı da kıskanmıştı. Bunu asla kabul etmezdi, çünkü çok inatçıydı, ama daha fazlasını istiyordu.

Gözlerindeki rahatlama ve onu ne kadar çok istediğimi itiraf ettiğimde bana verdiği zayıf gülümseme beni ağlatıyordu, çünkü ona söylediklerim gerçekti ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

Otuz beş yaşındaydım ve hiç evlenmemiştim, neden kalıcı bir şey istemeyeyim ki? Genç, güzel, akıllı ve iyi eğitimliydi ve öfkesi baş belası olsa da, aynı zamanda hesaba katılması gereken bir güçtü. Hayatta yanımda olması fikri hoşuma gidiyordu.

Patrick kapıyı açtı, ben de arabadan çıktım, siyah ince çizgili takım elbisemin düğmelerini ilikleyerek çimlerin üzerinden futbol sahasının kenarına doğru ilerledim.

Takvimimdeki futbol maçı hatırlatmasını kaçırmıştım ve sekreter bir toplantı sırasında bana hatırlattığında dikkatim dağılmıştı, çünkü aynı anda çok fazla şey yapmaya çalışıyordum, bu yüzden şimdi geç kalmıştım.

Her zamanki gibi.

Babam maçlarıma her zaman zamanında gelir, beni desteklemeye hazır olurdu. Aynı zamanda meşgul bir adamdı - hala da öyle - ama yine de gelmeyi başarırdı.

Her neyse.

Bana önceliklerimi nasıl sıralayacağımı bilmediğimi ve bunun bencillikten kaynaklandığını söylerdi. İstediğimi istiyordum ve başka bir şeye sahip olmak için bir şeyden vazgeçmek istemiyordum.

Bana karşı hiçbir zaman yumuşak davranmadı ve sanki yine yirmi iki yaşındaymışım ve parası olmadan dünya çapında bir şirket kurmuş yetişkin bir adam değilmişim gibi beni düzenli olarak azarladı.

Doldurmam gereken büyük ayakkabılar vardı ve

ben buna uygun değildim. Asla yeterli olamadım.

"Tyler!"

Tezahüratların ve ıslıkların arasından sert bir ses duydum ve hemen dönüp hırıltılı bir nefes aldım.

Şeytandan bahsetmişken...

Çenemi yukarı kaldırarak, şüphesiz sinirli olan yüz ifademin güneş gözlüklerim tarafından kapatılmış olmasına şükrederek, küçük bir büfenin ve minderli çim sandalyelerin serili olduğu birkaç çadır kurmuş olan bir grup ebeveynin yanına doğru yürüdüm. Alüminyum tepsiler altlarındaki mumlarla ısıtılıyordu ve masaları bir dizi salata ve diğer mezeler süslüyordu. Okulun siyah ve orman yeşili renklerindeki balonlar ve masa örtüleri hafif rüzgârda uçuşuyor, kadınlar tasarım eşarplarına bir şey dökmemeye çalışarak mimozalarıyla kadeh kaldırıyordu.

Christian'ın topu göğsüyle durdurduğunu ve pas vermeden önce ters yöne doğru vurmaya başladığını görerek ilerledim ve sahayı taradım. Gözlerinin üzerine maske gibi siyah ve yeşil yüz boyası sürmüştü ve farklı olmaya cesaret eden tek kişinin o olduğunu görerek gülümsedim.

Bunu ona neyin yaptırdığını merak

ettim. "Nasılsın ihtiyar?"

Başımı sallayarak güldüm. Matthew Marek benden otuz yaş büyüktü ama yine de on dört yıl önce sınıfına adım attığım ilk günden beri *bana* "ihtiyar" diye hitap ediyordu.

Profesörüm olan babam, okulda bana evde davrandığından daha nazik davranmadı. Bu kadar alaycı bir dünya görüşüne sahip olmak için çok yaşlı olmam gerektiğini söylerdi ve onun öğretmenim olmasından kesinlikle nefret ederdim.

Ta ki kursun neredeyse son haftasında verdiği tavsiye hayatımı sonsuza dek değiştirene kadar.

O zaman anladım ki, eski paraya ve Marek ailesinin beklentilerine rağmen, babam akademisyenlik çağrısının peşinden gitmekte haklıydı.

Bir iki şey biliyordu.

Güneş gözlüklerimi burnumun köprüsüne geri ittim. "Bu gün bittiğinde sana haber veririm."

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Evet, eninde sonunda hepsi birlikte erimeye başlıyor," diye onayladı. "Ve bu griye bakarak" - saçımı karıştırdı - "zamanın senden daha hızlı ilerlediğini söyleyebilirim."

"Isır beni," diye homurdandım, saçlarımı tekrar düzelttim. "Benim saçım da seninkinin otuz yıl önceki hali kadar siyah."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuĢturarak homurdandı ve ben de aynısını yaptım, ikimiz de Christian'ın sahada bir ileri bir geri koĢuĢunu izliyorduk.

Alanın geri kalanını hızla taradım ve sonunda Easton'ı küçük bir büfede patlamış mısır kutularını doldururken gördüm.

Onunla oyalandım ve atıştırmalıkları parayla değiştirirkenki parlak gülümsemesinin cazibesi kesinlikle acımasızdı. Damarlarımda dolaşan arzuyu bastırmak için ağzımın kenarını ısırdım.

Muhteşem görünüyordu. Ten rengi pantolonu dardı, uygunsuz değildi ama kesinlikle yakışmıştı ve formunu çok iyi gösteriyordu. Uzun kollu beyaz bir bluz giymiş, düğmelerini ensesine kadar iliklemiş ve dalgalı kahverengi saçlarını at kuyruğu şeklinde arkaya toplamıştı.

Öğretmen kıyafetlerini seviyordum. Sahte bir masumiyet ve saflık izlenimi veriyorlardı, sanki iki gece önce onu gece yarısı arayıp benim için ön kapısını açmasını söylediğimde dudakları sikime sarılmamıştı.

"Marek Industries ile ilgili son gelişmeleri inceledim," dedi babam. "Doğu'daki yerel işçileri Amerika Birleşik Devletleri'nde kazanacakları ücretle işe alıyorsunuz. Bu olumlu bir değişim, Tyler."

Konuşurken Christian'ı izlemeye devam ettim. "Ve bu arada rakiplerim o üçüncü dünya ülkelerinde köle ücretleri ödüyor ve üç kat daha az harcıyorlar."

"Bir erkeğin ne kadar paraya ihtiyacı vardır?" diye karşılık verdi.

Easton'a baktım, elleri kalçalarında, Bayan Meyer ile sohbet ediyor ve gülümsüyordu.

"Her zaman fethedilecek daha fazla dünya vardır," dedim alçak bir sesle. "Her zaman istediğim şeyler. Asla yeterli para yok."

"Ve bu arayış sizi gerçekten önemli olan her şeyden uzaklaştıracak," diye karşılık verdi.

O her zaman öğretmendi ve asla sadece babam değildi. Tekrar sahaya döndüm, kendimi hazırlarken Christian'ı zar zor görebiliyordum.

"Hâlâ bu savaşla mücadele ediyorsun," diye devam etti. "Vicdanın neyin doğru olduğunu biliyor Tyler, ama egon sana sürekli ilerlemeni söylüyor. Mesele hız değil. Yönle ilgili. Hedeflerini netleştir."

"Her şeyi istiyorum." Ona ukala bir sırıtış atarak arkamı döndüm. "Bunlar benim hedeflerim."

"Ama bu istediğinizi elde etmekle ilgili değil." Başını iki yana salladı. "Önemli olan elde ettiğin şeyi istemektir. Sonunda, bu seni daha mutlu edecek mi? Buna değer miydi?" diye sordu. "Dünya çapında binlerce kişiye istihdam sağlayan başarılı bir şirketiniz var. Sağlıklı bir oğlunuz var ama nedense memnun değilsiniz."

Christian'ın gol attığını görünce dişlerimi sıktım ama farkına bile varmadım ve alkışlamadım.

Neden herkes benimle uğraşmak istiyordu?

Gayrimenkulleri ve ilişkileri yönettim, bankalarla ve dünyanın dört bir yanındaki binlerce işçiyle uğraştım ve çok iyi bir iş çıkardım.

Ve Senato için asil niyetlerim vardı. Ticari çıkarlarımı ilerletmek için bir plan değildi.

Elimden geleni yaptım. Her şeyi elimden geldiğince iyi idare ettim.

Sadece daha fazlasını istedim. Kendimden başka kimsenin beklentilerini karşılamak zorunda kalmak istemiyordum.

"Ben sadece..." Kelimeleri aradım. "Bunca yıldan sonra hala... sanki hiçbir şey kanıtlayamamışım gibi hissediyorum. Hâlâ 22 yaşındaymışım gibi hissediyorum."

Babam beni severdi ve ben bunu hep biliyordum. Ama sanırım büyürken onun içindeki öğretmene kızdım. "Aferin" ya da "Sorun değil, elinden geleni yaptın" diyemeyen öğretmene. Hayır, öğretmen her zaman daha iyisini beklerdi ve yıllarca pes edip sıradanlığa teslim olduktan sonra, çünkü onu başarısızlığa uğratmaktan korkuyordum, sonunda üniversitedeki son yılımda onu profesör olarak kabul etmek zorunda kaldığımda beni tüm sınıfın önünde azarlamıştı.

Bana kıçımı teslim etmiş ve başarının kazanıldığını, verilmediğini söylemişti. Bir kazanan bunun için savaşır ve ben bir kaybeden olmuştum.

"Daha iyisini yapabileceğimi biliyorum," dedim sesim kalınlaşarak.

Gözlerini üzerimde hissettim ve sonra elini omzumda. "İşte tam da bu yüzden oraya gidersen oyum sana" diye ekledi.

Döndü ve muhtemelen torununun bugün oynayacağını bildiği için onu davet etmiş olan arkadaşlarına doğru yürüdü, ama sonra sesini tekrar duydum.

"Tyler, bir şeyi hatırlamaya çalış," diye ısrar etti ve ben de sırtımı ona dönüp dinledim.

"Birkaç şey yapıp başarılı olabilirsiniz ya da on beş şey yapmaya çalışıp hepsinde başarısız olabilirsiniz" dedi. Hedeflerinizi netleştirin. Ne yapıyorsunuz? Ve bunu neden yapıyorsunuz?"

Ve sonra beni retorik sorularıyla baş başa bırakarak uzaklaştığını duydum.

O haklıydı. Her zerrem bir şeylerin verilmesi gerektiğini biliyordu ve sırf hayatımdaki diğer her şey zarar görmesin diye çok istediğim bir şeyden vazgeçmek zorunda kalacaktım. Gün içinde sınırlı saatleri olan ve bunu doldurmak için çok fazla arzusu olan bir insandım.

Ve kendi beklentileri olan çok fazla insan var.

Marek Industries'in büyümesini istedim, çünkü sıfırdan inşa ettiğim bir şeydi. Yaptığımız işle gurur duyuyordum ve dünyanın dört bir yanında inşa ettiği yapılarda ve istihdam ettiği insanlarda etkisini görebiliyordum.

Washington, D.C.'de bir Senato koltuğuna oturmak istiyordum çünkü kendimden başka kimseye güvenemeyecek kadar çok şey okumuş ve görmüştüm. Neyi farklı yapardım diye düşünmeden haberleri izleyemiyor ya da gazete okuyamıyordum.

Oğlumun bana gülümsemesini ve benimle şakalaşmasını istiyordum. Ona çocukluğumla ilgili hikâyeler anlatmak, birlikte futbol maçları izlemek ve ona bir şeyler öğretmek istiyordum. Onu ilk gördüğüm andan beri seviyordum ve kararlarımın onun hatası olmadığını bilmesini çok istiyordum. Onlar benimdi ve pişmanlık duyuyordum.

Ben de Easton'ı istedim.

Onu kalabalık bir odada güzel bir elbise içinde görmek istiyordum, o kıyafetlerin gecenin ilerleyen saatlerinde yatak odamın zemininde olacağını biliyordum.

Bunlardan bazılarını diğerlerinden daha çok istiyordum ama hiçbirinden vazgeçmek istemiyordum.

"Bayan Bradbury!" diye seslendi arkamdan biri. "Lütfen oturun."

Kollarımı hâlâ göğsümde kavuşturmuş bir halde yanıma baktım ve Easton'ın koçun yardımcılarından birine su şişelerini uzattığını gördüm.

Babamın oturduğu küçük partiye dönmeden önce bana kısa bir bakış atarak geri döndü.

Müdür Shaw'a, "Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdi. "Ben sadece tur atıyorum. Yardım ediyorum..."

Beş adım kadar uzakta duruyordu ama sanki çok daha yakınmış gibi geliyordu. Sıcaklığını hissedebiliyordum ve tüm bedenim onun farkındalığıyla uğulduyordu.

Tekrar bana baktı ve kibarca başını salladı. "Bay Marek," diye selamladı.

Ona başımı salladım, göz ucuyla Shaw'un sandalyesinden kalktığını gördüm.

"Bayan Bradbury sınıfında harika şeyler yapıyor," dedi herkese. "Başta hepimiz çok tereddütlüydük ama olağanüstü bir şekilde işe yarıyor. Bay Marek," diye seslendi arkasından, "Christian iyi gidiyor gibi görünüyor. Memnun olmalısınız."

Başımı çevirdim, güneş gözlüklerimin ardından Easton'a bakıyor ama Shaw'la konuşuyordum. "Evet, onunla çok mutluyum." Sırıtmayı yüzümden uzak tutmaya çalıştım. "Çok uygulamalı bir yaklaşımı var."

Gözleri hafifçe büyüdü ve Shaw'a baktı, yarı gergin yarı öfkeli görünüyordu.

Homurdandım ve tekrar futbol maçına odaklanarak dudaklarımın bir gülümsemeye dönüşmesine izin verdim. Ama bunun tadını çok fazla çıkaramadan, bana karşılık verdi ve beni geri aldı.

"Ve Bay Marek Kariyer Günü'nde konuşma yapma davetini nezaketle kabul etti," diye duyurdu, sesi alışılmadık derecede neşeliydi. "Anlaşmayı tatlandırmak için güzel bir öğle yemeği ayarlamış olabilirim," dedi Shaw'a.

Ne oluyor lan?

"Şey" - güldü - "burada yalvarır, ödünç alır ve rüşvet veririz. Easton çabuk öğreniyor."

Evet, hiç de bile. Kariyer Günü mü?

"Bayan Bradbury," diye araya girdim, "sizinle Christian'ın projesi hakkında konuşabilir miyim, lütfen?"

Başını salladı, küçük gülümsemesi beni anladığını gösteriyordu ve o arkamdan gelirken ben de yan çizgiye doğru yürüdüm.

Kulak misafiri olmayacağımız kadar uzakta durup futbol maçına baktım ve yanımdaki kızla konuştum.

"Söylediklerimde ciddiydim." Yumuşak bir sesle konuştum. "Seninle çok mutluyum, biliyor musun? Özellikle de geçen gece uyanma şeklimden sonra."

Keskin nefes alışını yakaladım ve küçük tırnağının hemen dişlerinin arasına girdiğini gördüm. Gülümsemesini gizlemeye çalışıyordu ve ben bunu hem sevimli hem de sinir bozucu buluyordum. Aramızda olup bitenleri gizlemenin bir heyecan unsuru vardı ve daha sonrası için harika bir ön sevişme olduğu ortaya çıktı. İki farklı ilişki yaşıyorduk, bu yüzden her şey sürekli yeni ve öngörülemez kalıyordu.

Ancak, toplum içinde sahip olamadığımız özgürlüklere sahip olmamızı istedim. Bana gülümsemesini ve uzanıp ona dokunabilmeyi istedim.

Ama yapamadım ve bu kısım giderek can sıkıcı olmaya başladı.

"Bunu sana tekrar yapmak istiyorum," dedi usulca, nefes nefese sesi beni tahrik ediyordu.

"Öyle mi?" Uyandığımı ve beni ağzına alırken ellerimin nasıl anında saçlarına gittiğini hatırlayarak oynadım.

"Evet," diye cevap verdi, sesini küçük bir fısıltıya düşürerek. "Bütün gün bunu düşündüm."

Ve ona baktım, gözlerinin maça kilitlendiğini ve tırnağını ısırırken yanaklarının masum bir şekilde kızardığını gördüm.

Lanet olsun. Gözlerimi kırpıştırarak tarlaya doğru döndüm ve onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmediğimi fark ettim. Ve ona yakında ihtiyacım vardı.

"İyi işti!"

Birden ellerini çırparak bağırmaya baGladı ve ben de dikkatimi yeniden sahada kutlama yapan Christian ve takım arkadaGlarına verdim.

Sinirli bir şekilde içimi çektim ve kaçırdığım için kendimi daha büyük bir pislik gibi hissederek ben de alkışladım.

Birkaç şey yapıp başarılı olabilirsiniz ya da on beş şey yapmaya çalışıp hepsinde başarısız olabilirsiniz.

Oğlumun siyah saçları terden parlıyordu ve onun arkadaşlarıyla galibiyetin tadını çıkardığını görerek gülümsedim.

"Bay Marek, bir fotoğraf çekebilir miyiz?" diye sordu elinde yüksek teknolojili bir dijital fotoğraf makinesi tutan bir kadın.

Başımı salladım ama Easton fotoğrafı çekmeden önce fotoğraftan çekildi, at kuyruğunu düzeltti ve ilgisiz davranmaya çalıştı.

Kadın kibar bir gülümsemeyle omuz silkti ve yürüdü gitti.

Gözlerimi kısarak Easton'ı inceledim. "Okul gazetesi için dostça bir çekim sadece," dedim, kadının okul tişörtünü görmüştüm. "Bir veli ve öğretmenin konuşması skandal yaratacak bir şey değil, Easton."

Göz teması kurmadı ya da bir Gey söylemedi ve ben daha burnumu sokamadan, Christian'ın oraya doğru geldiğini görünce gülümsedi.

"Hey, harika iş çıkardın," diye haykırdı. "Harikaydın."

"Evet, harikaydın," dedim ona, yüzüne baktığında gülümsemesinin düştüğünü gördüm.

Be

n. "İzliyor muydun ki?" diye karşılık verdi.

Gözlerimi indirdim, neyse ki gözlüklerimin arkasına saklanmıştım. Ben yapmadım

Geç kaldığım için burada olduğumu fark ettiğini sanıyordum. Ama biliyordu ve

Yine dikkatimin dağıldığını görmüştü.

Derin bir nefes alarak çenemi kaldırdım. "Yemekten önce Sucré'ye gidip tatlı yiyebiliriz diye düşündüm," diye önerdim. "Kutlamak için."

Başını sallayarak beni başından s a v d ı . "Arkadaşlarımla takılacağım."

"Arkadaşların bir saat bekleyebilir," diye ısrar ettim. "Bayan Bradbury gelirse daha az sıkılır mısın?"

Daha yumuşak bir yaklaşımla onu şımartmanın anlamı yok. Oğlum aptal değildi ve ben de onunla aptalmış gibi oynamaya çalışmazdım.

"Teşekkürler ama eve gitmem gerek," diye araya girdi Easton.

"Christian?" Easton'ın itirazını görmezden gelerek ondan bir cevap istedim.

Öğretmeniyle benim aramda bakıştı, düşünür gibi bir hali vardı. "Ben s ü r e b i l i r m i y i m ?" diye sordu.

Ağzımın kenarı kalktı, aslında onun cesaretinden hoşlanmıştım.

Hemen cevap vermeyince Easton araya girerek beni teşvik etti.

"Hayır, o a r a b a kullanamaz," diye cevap verdi benim yerime. "Ty-" Durdu ve kendini düzeltti. "Bay Marek, onun ehliyeti yok," diye belirtti.

Christian'a baktım. "Daha önce hiç araba

kullandın mı?" "Şehir içinde değil ama evet."

Başımı salladım, teslim oldum.

Dönüp otoparka doğru yürümeye başladı, ben de arkamdan şaşkın Easton'a bakarak onu takip ettim.

"Arabaya bin," diye emrettim. "Hayır demeyi düşünüyormuş gibi davranma."

"Hayır, bekle," diye patladı Easton. "Bu bir ışık!"

"Kahretsin," diye küfretti Christian ve ben de ona ters ters baktım. Küfür etmekle ilgili büyük bir sorunum yoktu ve beni biraz çalıĢtırmasına da aldırmıyordum, ama bundan faydalanmasını istemiyordum. On dört yaĢındakiler küfür etmemeliydi, özellikle de ailelerinin önünde.

Tıpkı bir profesyonel gibi kırmızı ışıkta durdu, ama bir saniye sonra bunun sadece bir dur işareti olduğunu düşünerek geçmeye başladı.

"Kafa karıştırıcı," diye bağırdı. "O kadar çok dur levhası var ki, yerine ışık koyduklarında kafam karışıyor."

Easton arka koltuktan, "Ve sokakların yarısı sadece tek yönlü," diye ekledi.

"Ve yanlış çukura düşersen," diye ekledim, "arabanı hurdaya çevirebilirsin. Benim arabamı," diye düzelttim ve ona uyarıcı bir bakış attım. "O yüzden dikkatli ol."

Patrick anahtarları Christian'a verdikten sonra, onu gece için evine bırakmayı teklif ettik ama o tramvayı tercih edeceğini söyleyince üçümüz birlikte yola çıktık. Christian arabayı sürerken ben yolcu koltuğundaydım, Easton da Christian'ın arkasındaki koltuklara oturdu. Tek yapmam gereken soluma bakmaktı ve o da oradaydı.

"Sokaklarla ilgili çok fazla sorun var." Başını iki yana salladı. "Bu sorunlardan herhangi birini çözmenin platformunuzda yer aldığını sanmıyorum."

Dirseğimi koltuğun arkasına dayayarak, "Hayır, ama sizi belediye başkanıyla görüştürebilirim," diye cevap verdim.

IÇıklar yandı ve Christian öne doğru çekildi, sokaklarda rahatça ilerliyordu ama biraz gergin görünüyordu. TaÇrada dört tekerlekli araç kullandığından Çüpheleniyordum ama Çehrin kalabalık caddelerinde hiç büyük bir SUV kullanmamıÇtı. Neyse ki ana caddelerden uzaklaÇmıÇtık ve daha sakin, daha az nüfuslu mahallelerden geçiyorduk.

Easton'a dönüp baktım, onun da yolu izlediğini gördüm. Ġkimiz de muhtemelen Christian'ı daha da geriyorduk ama o haklıydı. Daha on dört yaÇındaydı ve eğer baÇı belaya girerse, Tyler Marek'in oğlu olmayı nihayet bir Çekilde yararlı bulabilirdi.

"Park yeri yok." Kaşlarını çatarak dükkânın önündeki alanı taradı.

Easton sağ tarafı işaret etti, sadece birkaç metre ileriyi. "Tam orada."

Christian direksiyonu sağa kırdı ve iki arabanın arasına girdi,
Ön tarafı açıktı ama arka tarafı hâlâ sokağa çıkıyordu. Paralel park etme çabası karşısında gülümsememi görmesini istemediğim için arkamı döndüm.

Bu büyük bir arabaydı. Bu kadar dar bir alan için geri geri gitmesi gerekecekti. "Kahretsin," diye tekrar küfretti. "Bu çok saçma."

Başımı salladım. "Birincisi, küfretmeyi kes," diye emrettim. "İkincisi, tüm hayatın boyunca burada yaşadın. Annen araba kullanırken ona hiç dikkat etmedin mi, yoksa telefonunla oynamakla mı meşguldün?"

"Peki Patrick seni şehirde dolaştırırken sen ne yapıyorsun?" Easton ağzından kaçırdı.

Christian güldü ve ben de sinirle dudaklarımı büzdüm.

"Hey, şoförümüzün adını nereden biliyorsun?" Christian dikiz aynasından Easton'a bakarak sordu.

Hatasını açıkça fark eden Easton'la göz göze geldik.

Ama o bunu görmezden geldi ve konuyu değiÇtirdi. Arka pencereden bakıp bir arabanın geçtiğini görünce Christian'a, "Tamam, geri çekil ve önündeki arabanın hemen yanına yanaş," diye talimat verdi.

Christian direksiyonu kavradı, endişeli görünüyordu. Ama kadının talimatlarına uydu. Geri geri gittikten sonra arabayı öne çekti ve yanındaki arabayla aynı hizaya geldi.

"Tamam -" Easton başladı ama Christian onun sözünü kesti.

"Ama ben emniyet şeridindeyim," diye itiraz etti. "Arkamda bekleyen insanlar var."

"Ve bekleyecekler," diye sabırla onu temin etti.

Ona talimat verişini ve onu kolaylıkla park yerine geri götürüşünü izledim ve ona karşı benimle olduğundan ne kadar farklı olduğuna şaşırdım.

Etkileşimlerimiz kötü olduğundan değil, ama neredeyse hiç sakin değildi. Onunlayken kontrollü ve rahattı, arkamızda geçmeyi bekleyen arabalarla ilgili sinirlerini yatıştırdı ve kaba bir ses çıkarmadan onu durdurup düzeltti.

Onunla arası iyiydi ve rolüne kolaylıkla uyum sağladı. Kendi kendime gülümsedim.

Bana karşı asla böyle olmamasını umarken ona karşı bu kadar sakin olmasını sevmem komikti.

Christian arabayı park etti ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Başardım." Easton'a takdir dolu bir bakış attım ve Christian'a döndüm.

"İyi işti."

Arabayı kapattı ve anahtarları kontaktan çıkardı. "Teşekkürler," dedi sessizce ve anahtarları bana uzattı.

Bana bakmadı ama bu bir başlangıçtı.

Dükkâna girip makaron ve ev yapımı şekerlemelerden seçtikten sonra, tatlılarımızı ve içeceklerimizi sessiz atmosfere girip çıkan müşterileri izlemek için mükemmel olan küçük bir masaya götürdük.

Easton dondurma seçmişti ve ben de kravatımı gevşetip kahve içiyordum.

Easton, Christian'a, "Bugün annenden bir e-posta aldım," dediğinde, iletişim halinde olduklarını fark etmediğim için gözlerimi kısmıştım.

Bunu neden düşünmediğimi bilmiyordum. Elbette Brynne Christian'ın tüm öğretmenleriyle irtibat halinde olacaktı.

İlerleme. Sanırım Christian'ın haftalık video sohbetleri sırasında onu bilgilendirdiğini düşünmüştüm.

Easton, "İlerlemen onu çok heyecanlandırıyor," diye devam etti. "Bir AP sınıfı için test yapmak isteyebileceğini düşündük."

İleri seviye yerleştirme mi?

"Gerçekten mi?" Christian bunu düĞünürken kaĞları birbirine karıĞtı.

"Onur dersi gibi mi?" Ben sordum.

"Evet." Başını salladı. "Farklı bir öğretmenle olacak ve sınıf daha da zorlu olacak, ama bence daha fazla zorlanacak."

Christian, "Oldukça meydan okuyucusun," diye karşılık verince Easton güldü.

"Şey," diye söze girdi. "Bu aynı zamanda sizi zorlayan *akranlarınızla* birlikte olmakla da ilgili. Braddock Autenberry'nin mükemmel öğrencilerle dolu mükemmel bir öğrenci topluluğu var, ancak her zaman daha teşvik edici bir ortama ihtiyaç duyabilecek birkaç kişi vardır."

Bunu neden bilmiyordum? Tüm sosyal medya gruplarını ve öğretmenlerinden gelen e-postaları takip ediyordum. Futbol maçına geç kalmış olabilirim ama her şeyden habersiz değildim.

Easton'ı görmemiş de değildim. Easton'a anlatmak için fırsatları vardı. Ben.

"Sağ ol." Christian başını salladı. "Ama ben sınıfta arkadaşlarımla olmayı seviyorum.

Arkadaşlarımı ve sınıfınızı seviyorum. Etkinlikler çok eğlenceli."

Gülümsemesini gizlemeye çalıĞtı ama bunu duymaktan hoĞlandığı belliydi. Christian'ın sınıfından çıkmasını istediğimden pek emin değildim.

Elbette, artık öğretmeni olmasaydı, ilişkimiz bu kadar sorun olmazdı, ancak istediğimi elde edebilmek için onu mutlu eden iyi bir öğretmeni feda etmeye istekli değildim. Fedakârlık yapmam gerekseydi, yapardım. Ama onu değil.

Easton, "Sadece sınava girebilirsin," diye önerdi. "Fikrini değiştirme ihtimaline karşı nerede durduğunu görmek için."

"Annem bunu istiyor mu?" diye sordu.

Easton'ın gözleri bir an için benimkilere kaydı ve sanki benim düĞüncelerim önemsizmiĞ gibi Christian'ın annesi hakkında konuĞurken kendini garip hissettiğini anladım.

Ama sanırım Christian annesinin fikrine benimkinden daha çok güvenmekte haklıydı.

"Annen senin tam potansiyeline ulaştığını görmek istiyor," diye cevap verdi.

Christian bir süre sessizce oturdu ve acıbadem kurabiyesini çiğnerken

masaya baktı.

Sonra bana baktı, gözleri düşünceliydi. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Kaşlarım havaya kalktı ve ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Sadece fikrimi sordu.

Benden ne söylememi istediğini düşünmeye çalışarak beynimi yokladım. Ya da belki babamın ne diyeceğini.

Bu başarısız olmamak için bir fırsattı, bu yüzden ona ne söyleyeceğim konusunda zorlandım, çünkü dürüst olmak gerekirse ileri yerleştirme sınıfı konusunda güçlü hissetmiyordum. Hangi dersleri alırsa alsın parlak bir geleceği olacaktı. Sadece seçim yapmakta özgür olduğunu bilmesini istedim ve benim gözümde her iki seçim de sorun olmazdı.

Gözlerimi onunkilere kilitledim ve kesin bir ifadeyle konuştum. "Ne istiyorsan onu yapmanı istiyorum," dedim ona. "Sadece unutma, bu kararla yaşamak zorunda olan tek kişi sensin, bu yüzden ne karar verirsen ver, bunun için iyi bir nedenin olsun."

Ve öğrenmesini istediğim tek şey de buydu. Kötü kararlar ya iyice düşünmeden ya da yanlış nedenlerle verilirdi. İyi bir karar verdiği sürece, seçiminden emin olacaktı.

Bir nefes verdi ve öğretmenine baktı. "Testi yapacağım," dedi ona. "Sadece ne yazdığını görmek için."

Christian'a, "Bugün iyi iG çıkardın," dedim ve buzdolabından iki tane Gatorade alıp bir tanesini ona attım.

Bu gece bizi okula geri götürmüş ve Easton arabasına güvenle binip uzaklaşırken onu izlemiştim. Onu benimle birlikte eve getirmek çok cazip gelmişti ama bu imkânsızdı.

"Yarın tekrar pratik yapmak ister misin?" diye sordum. "Sürüş, yani."

Kapağı çevirdi ve arkasını dönerek mutfaktan çıktı. "Ben meşgul olacağım."

Kahretsin.

Tekrar uzaklaşıyordu.

Adanın etrafında döndüm. "Bugün kısa bir süreliğine benden nefret ettiğini unuttun," diye hatırlattım ona.

Durdu ve arkasını döndü, gözleri kızgın kalmak için çok çabalıyormuş gibi titriyordu çünkü gururu affetmesine izin vermiyordu.

"Hadi," diye ısrar ettim, yanından geçip koridorda ilerlerken.

Çalışma odasının kapısını iterek açtım, arkamda onun isteksiz adımlarını duydum ve iki sopa çıkararak doğruca ıstaka rafına yöneldim.

Kapının girişinde durdu, geniş ve karanlık odayı incelerken yavaşça içeri girdi. Buraya taşındığında ona sadece çalışma odamın yasak olduğunu söylemiştim. İki oda birleşmişti, ofisim ve bilardo odası, konyak ve puro eşliğinde misafirlerle eğlenmek ve saçmalamak için harikaydı.

Ancak evime neredeyse hiç misafir gelmediği için nadiren kullandım; geçen Pazar günkü öğle yemeği bir yıldan uzun süredir ilk kez oluyordu.

Topları sıraya dizdim ve sonra bilardo ıstakalarını alıp birini Christian'a verdim.

Uzandı, sopayı alırken sinirli görünüyordu. "Bu

çok aptalca," diye homurdandı.

"Bildiğim şey bu," dedim ona. "Babam benimle hep bilardo masasının üzerinde konuşurdu."

Erkekler ve kadınlar farklı yaratıklardı. Annem, ben on beş yaşındayken vefat etmeden önce, benimle oturup hasta olduğu hakkında konuşmayı denedi. İyileşmediği ve daha uzun süre buralarda olamayacağı gerçeği hakkında.

Sürekli tepki vermemi, bir şeyler söylememi ya da ne hissettiğimi ve ona nasıl yardımcı olabileceğini anlatmamı istiyordu ve tek hatırladığım, duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi rahatsız hissettiğimdi.

Babam beni çalışma odasına götürdü ve bilardo oynadık. Bir süre sonra konuşmaya başladık ve gecenin sonunda her şeyi anlattım. Öfkemi ve üzüntümü... nasıl ölemediğini ve onu ne kadar çok sevdiğimi.

Bu açıdan oğlumu tanıyordum. Onu oturmaya ve kafasında ne varsa ortaya dökmeye zorlamak benim için olduğu kadar onun için de rahatsız edici olurdu.

Hareket etmeye ve bir şeyler yapmaya ihtiyacımız vardı. Konuşma baskısı olmadan birlikte bir aktivite yapmamız gerekiyordu. İletişim eninde sonunda gelecekti.

İlk atışı yaparak başladım, köşe cebindeki on dördü ve ardından on ikiyi aldım ama ıskaladım.

Christian önce 1'i, sonra da 6'yı cebe indirdi. Çok şaşırmış ve rahatlamıştım. Şu anda ona nasıl oynanacağını öğretmeye çalışmamı istemezdi, bu yüzden kendi başının çaresine bakabildiğine sevindim.

Masanın etrafında dolaşarak dördünü vurdu ama ikisini ıskaladı.

Sırayla oynadık ve ilk oyunu o kazandı. Ona bir oyun daha oynamak isteyip istemediğini sorduğumda sadece başını salladı ve ben topları tekrar dizerken sessizce bekledi.

"Bana neden kızgın olduğunu biliyorum," diye başladım ilk atışı yaptıktan sonra.

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye karşılık verdi, bir sonraki atışı yaptı ve ıskaladı. Sonra tekrar ayağa kalkarak bana kaşlarını çattı. "Neden birdenbire umursamaya başladın ki?"

Dokuzu hedefleyerek masaya doğru eğildim. "Her zaman önemsedim." "Bunu göstermenin boktan bir yolunu bulmuşsun," diye çıkıştı.

Atışı cebime koydum ve on bire nişan almak için masanın etrafında döndüm. "Haklısın."

Onu desteklemeye yardım etmiştim ve ona iyilik yapmak istemiştim ama sonuçta o haklıydı. Buna itiraz edemezdim ve etmek de istemedim.

Ateş etme sırası ondaydı ama yerinden kıpırdamadı. "Bu gece biraz eğlenceliydi, biliyor musun? Bunu her zaman yapabilirdik. Neden hiç ortalıkta yoktun?"

Kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım. "Ben aptal bir çocuktum Christian. Kendimden başka kimseyi önemsemek istemedim. Ve daha sonra başarısız olmak istemedim, bu yüzden denemedim bile."

"Yine de başarısız oldun."

"Hayır, sadece henüz doğru şekilde yapmadım," diye cevap verdim, dudaklarımda küçük bir gülümseme oynaşıyordu.

Gözlerini devirdi ama gitmiyordu.

Christian'ın örnek alabileceği bir adam olmak istedim. Ona hataların yapılabileceğini ama telafi edilebileceğini göstermek istedim. Bir daha asla gözlerinin içine bakmayacaktım ve istenmediğini düşünmesine asla izin vermeyecektim.

"Senden beni affetmeni ya da geçen on dört yıl hiç yaşanmamış gibi davranmanı istemiyorum," dedim.

Beni sert gözlerle süzdü. "O zaman ne istiyorsun?"

Bir an için bu sorudan nefret ederek uzun uzun göz kırptım. Ne istediğimi tam olarak biliyordum ama hepsine sahip olamayacağımı kabul etmek zorunda kalacağım bir günün gelmesinden korkuyordum.

Ama o ilkti. Her zaman ilk olmak zorundaydı. Her şeyden ya da herkesten önce. Beni bir baba olarak istemeyebilir ve beni asla affetmeyebilir, ama ne

Şu anda, burada, elimde tutmam gereken bir şey vardı.

Ona baktım ve nazikçe konuştum. "Bilardo oynamak istiyorum."

OceanofPDF.com

ON

DOKUZ

EASTON

Patrick Range Rover'ın kapısını benim için açık tuttu ve Tyler'ın bu sabah bana gönderdiği kısa elbiseyi düzelterek içeri girdim.

Ama sonra elimi uzattım ve kapanmasını engellemek için kapıya bastırdım. "Bekle, lütfen."

Arabadan inip merdivenleri hızla çıkarak daireme girdim ve kapı kolunu çevirerek kapının güvenliğini kontrol ettim. Anahtarlarımın her birini üç ayrı sürgüye yerleştirerek hepsinin kilitli olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ettim.

Dün okuldan eve geldiğimde üst katın penceresini açık bulmuştum ve bütün gün evin içinde koşturmuş, Cumartesi temizliğimi yapmış ve her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için odaları iki-üç kez kontrol etmiştim. Yastıklar kanepenin iki köşesinde duruyordu, dolapların içindekiler alfabetik sıraya göre dizilmişti, ayakkabı telleri tenis ayakkabılarımın içine düzgünce sıkıştırılmıştı.

Belki de pencereyi açık bırakmıştım. Tyler ve Christian'la Sucré'den eve döndükten sonra güzel bir akşam geçirmiştik. Belki de ben açmıştım.

Ama hayır, uyurken açık bırakmazdım.

Tekrar arabaya bindim, Patrick kapıyı arkamdan kapattı ve arkadan dolaşarak sürücü kapısına doğru yürüdü.

Elimi kalbimin üzerinde gezdirdim ve derin nefesler aldım. Gerçek şu ki, dikkatsiz davranmıştım. Kafam ya okulda ve işimdeydi ya da Tyler'la meşguldü. Bana gönderdiği flört mesajı ya da Christian'ı okuldan alırken yakaladığım bir anlık görüntü... Sürekli dikkatim dağınıktı ve pencereyi ve dolapları açık bırakmış olabilirdim.

Ama yine de mantıklı gelmiyordu. Eşyaları yerlerine koymak, çıkmadan önce odaya son bir kez bakıp düzensiz bir şey olmadığından emin olmak - bu alışkanlıklar benim için ikinci doğaydı. Bunları düşünmeme gerek kalmadan yapıyordum.

Evime biri girmiş olabilir mi?

Yıllar önce hemen hemen aynı şeylerin yaşandığını düşününce içimi bir korku kapladı.

Bu mümkün değildi.

Kendimi koltuğa oturmaya zorladım ve elimi elbisemden aşağı indirdim, kaslarımı gevşetirken yüzümdeki endişeli ifadenin kaybolmasını istedim.

Hayır. Her şey yolundaydı.

Kalçalarımı saran elbiseme baktım, ne kadar iyi hissettirdiğine odaklandım ve önümüzdeki akşam için heyecanlanmaya çalıştım.

Dışarıda geçirdiğim gecelerde pek şık giyinmezdim ve bu kıyafet ikinci bir deri gibiydi. Tyler'ın bedenimi bilmesine şaşırmıştım.

Ama tabii ki vücudumu tanıyordu.

Bu sabah Patrick içinde elbisenin olduğu bir kutu ve beni saat onda alacağını söyleyen bir not getirmişti. Birkaç açıdan sinirlenmiştim. Birincisi, sormamıştı; yönlendirmişti. İkincisi, bana giymem için bir kıyafet almıştı.

Elbise siyah, uzun kollu, kısa ve dardı. Boynunun etrafında ve çıplak sırtımdan aşağıya dikey olarak inen askılarında altın rengi mücevherler vardı. Saçlarımı seksi bir topuz yapmıştım ve elbise kışkırtıcı olsa da rahatsız edici değildi.

Bunun beni dışarı çıkaracağı anlamına geldiğini anladıktan sonra pes ettim ve elbiseyi sakladım, Patrick'e onunla saat onda görüşeceğimi söyledim. Bu da bana hazırlanmadan önce evi toparlamak, ayak işlerini yapmak ve spor yapmak için bolca zaman kazandırdı.

Elimdeki çantayı kucağıma aldım ve Fransız Mahallesi'ne doğru ilerlemekte olan Patrick'e baktım.

"Beni nereye götürüyorsun?" Tyler'ın evine gitmek için giyinip kuşanmamı istemeyeceğini bildiğimden sordum.

"Peçe," diye cevap verdi omzunun üzerinden.

Peçe mi?

Adını duymuştum ama üst düzey bir kulübün üst düzey versiyonuydu.

Tyler beni gece kulübüne mi götürüyor?

Gülümsememi bastırdım, hayal etmekte zorlanıyordum. Damla gibi bir izlenim verdiğinden değil ama - tamam, evet, veriyordu.

Ama onda sevdiğim şeylerden biri de buydu. Onu çok iyi tanıdığımı iddia edemem ama bir kulüpte vakit geçirmektense yapmayı tercih edeceği on şey daha olduğunu tahmin edebiliyordum. Kendini rahatlattığı tek bir yer vardı, o da genellikle beni yalnız bulabildiği yerlerdi.

"Tyler orada bekliyor olacak mı?" diye sordum.

Konuşurken gözlerini yoldan ayırmayan Patrick'in yüzünün sadece yan tarafını görebiliyordum. "Yurtdışında bir konferans görüşmesine takıldı ama çok uzun sürmez," diye açıkladı. "Seni içeri götürmemi ve o gelene kadar yanında kalmamı istedi."

"Gerek yok," diye güvence verdim ona. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Özür dilerim hanımefendi." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Emirler böyle."

Arkama yaslandım ve pencereden dışarı baktım. Tyler'ı korunmaya ihtiyacım olmadığına ikna edemezdim, çünkü YouTube'da karate hareketleri öğrenmiştim. Evet, doğru.

Patrick, sokaklarda sürekli dolaşan yayalar ve turistler için yavaşlayarak Mahalle boyunca ilerledikten sonra Toulouse Caddesi'nde, ikinci ve üçüncü katlarında geniş pencereleri olan büyük siyah bir binanın önünde durduk. Pencerelerden neon mavisi ve pembe ışık süzülüyordu ve kapının yanındaki binanın ön tarafında zar zor görülebilen bir tabelayı fark ettim: VE I L . Siyah bir plakaya kazınmış ve daha sonra işletmenin siyah tuğlasına monte edilmişti, bu da her şeyi açık hale getiriyordu. Sanırım ismi de bundan kaynaklanıyordu.

Kulübün sadece üyelere açık olduğunu biliyordum ama belli ki Tyler misafir davet edebiliyordu.

Patrick anahtarları valeye verdi ve kapımı açmak için arabanın etrafında döndü. Elini tuttum, dışarı çıktım ve küçük el çantamı kolumun altına sıkıştırdım.

Kapıcı kapıyı açtı ve Patrick önce benim gitmeme izin verdi. Ben gizemli karanlığa girdim, o da hemen arkamdan geldi.

Yavaş adımlarla etrafıma bakındım, çünkü bir daha ne zaman özel bir kulüp görebileceğimi kim bilebilirdi ki?

Farklı bir dünyaya adım atmak gibiydi.

Elbette New Orleans'taki her şey eski, eskimiş, yıpranmış ve haraptı ama o kapıların önünden geçerken gözlerim açıldı ve sanki şehirden çıkıp burnumuzun dibindeki gizli bir dünyaya girmişim gibi hissettim.

Bu şehri oluşturan şeyleri sevmediğimden değil, ama bu kadar yersiz ve yeni görünümlü bir şey görmek hoş bir sürpriz oldu.

İçeri girdiğimizde loştu ama karanlık değildi ve arduvaz mermer zemin üzerinde yürürken birden Tyler'ın bana bu elbiseyi neden aldığını anladım. Buradaki herkesin görünüşüne bakılırsa, kesinlikle uyum sağlamıştım.

Erkekler şık, koyu renk takımlar giymişlerdi, bazıları kravatlı bazıları kravatsızdı, bayanlar ise muhtemelen haftada üç Spinning dersiyle parasını ödedikleri vücutlarını gösteren dar elbiseler giymişlerdi. Tyler'ın beni onlar gibi giydirmesi fikri hoşuma gitmemişti ama kulübün bir kıyafet kuralı olduğunu biliyor olmalıydı.

Uzun çubuk duvardan aşağıya doğru kıvrılıyor, beyaz bir dalga gibi görünüyordu ve duvarlar bir mimarın rüyasıydı. Kübik, geometrik bir desenle içe ve dışa doğru kıvrılan duvarlar size sadece başka bir dünyada değil, başka bir zamandaymışsınız gibi hissettiriyordu. Şık, zarif ve en önemlisi pahalı görünüyordu.

Odanın ortasındaki devasa oval şekilli sütunlar dört fit genişliğinde olmalıydı ve camdan yapılmıştı ve tankların içinde bir yere gizlenmiş bir ışıktan mor bir parıltı yayan suyla doluydu.

Bara oturdum ve yanımdaki koltuğu okşayarak Patrick'i bana katılmaya çağırdım. Her zaman çok sessizdi ve arkamda bir koruma gibi durması garip hissettiriyordu.

Ben bir cin tonik sipariş ettim, Patrick ise bir kola ile yetindi ve benimkini de ödemekte ısrar etti.

"Tyler seni neden işe aldı?" Pipetimi içkimin etrafında döndürerek sordum. "Gerçekten bir şoföre ihtiyacı var mı?"

Tyler kendi kendine yetebilen biriydi ama neden çoğu yere şoförle gitme ihtiyacı hissettiğini merak ediyordum.

"Zaman kazandırdığını söylüyor," diye yanıtladı Patrick, içkisini yudumlarken adem elması bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. "Ben araba kullanırken o arabada işlerini halledebiliyormuş."

Dudaklarımı gülümseyerek kıvırdım ve bunun Tyler için çok mantıklı olduğunu düşündüm.

Hoparlörlerin ritminden olabildiğince sessiz konuştum. "Sizce iyi bir senatör olur mu?" Konuyu açtım.

"Elbette." Hızla cevap verdi, sarı saçlarını başının üstünden geriye doğru düzeltirken yüzü hiç değişmedi.

"Bu ücretli bir cevap mı?" Meydan okudum ve hemen pişman oldum.

İçkisini yudumlarken gözleri kısıldı ve başını eğerek bana baktı.

Tyler'ı tanıyordu. Muhtemelen benden daha iyi. Sadakati, ücretli bir cevap olsa bile işverenine ihanet etmesine izin vermezdi.

Birkaç dakika sessizce oturduk ve ben özür dilemem gerektiğini hissettim ama sonra o konuştu.

"Beş yıldan fazladır onu ben gezdiriyorum," dedi, ela gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Kaç arama yaptığını, kaç anlaşma yaptığını biliyor musun?

ve benim dinlemediğimi düşündüğü o sürüşler sırasında konuştuğu insanlar?" diye sordu.

"Görünmez olmanın avantajları var." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak devam etti. "Babasıyla, kardeşiyle yaşadığı tüm tartışmaları gördüm... onu olmak istemediği bir şeye dönüştürmeye çalıştıklarında."

Ağzının kenarını çiğniyor, düşünüyormuş gibi görünüyordu. Bekledim ve dinledim.

"Çocuğu için endişelendiğinde yüzündeki hayal kırıklığını gördüm," diye devam etti. "Kadınlara nasıl tepki verdiğini gördüm ve birinin diğerlerinden daha önemli olduğunu biliyorum." Durdu, bana baktı, iması açıktı.

Derin bir nefes aldı. "Onu muhtemelen herkesten daha yakından görme ayrıcalığına sahip oldum ve size söyleyebilirim ki, karakteri sadece kamera için değil," diye açıkladı. "Evet, harika bir senatör olacağını düşünüyorum."

"Patrick." Derinden gelen bir ses odayı böldü ve ikimiz de arkamızda duran Tyler'ı görmek için sarsıldık.

Patrick bar sandalyesinden zıpladı ve onu içeri soktu. "Efendim."

Tyler'ın gözleri ondan bana ve sonra tekrar ona kaydı ve konuştuklarımızın en azından bir kısmını duyduğunu anladım.

"Teşekkür ederim." Patrick'e başıyla selam verdi ama Patrick'in hem bakışı hem de sesi sertti. "Arabamı aldım, yani işin bitti. İyi geceler."

Ve Patrick tek kelime etmeden beni Tyler'ın ellerine bırakarak gitti.

Patrick'i sorularla sıkıştırdığım için kendimi kötü hissetmemeye karar verdim. Ne de olsa Tyler beni Google'da aratmıştı.

Başımı eğip görünüşünü inceledim ve bir fark gördüğüme şaşırdım. Kömür siyahı bir takım elbise giymiş, yakası açık siyah bir gömlek giymiş ve kravat takmamıştı. Kısa siyah saçları ışıkta parlıyordu ve nedense normalde olduğundan daha genç görünüyordu. Belki de bulunduğu ortamdan kaynaklanıyordu.

"Sen giymişsin." Elbise hakkında yorum yaparken gözlerinin vücudumda gezinmesine izin verdi.

Ayağa kalktım, çantamı ve içkimi aldım. "Şaşırmış gibisin."

Sırıtarak beni uzaklaştırdı. "Seninle, her zaman," diye şaka yaptı.

Elini belime koyarak beni asansöre doğru yönlendirdi.

Kapılar açıldı ve içeri girdik. Üç düğmesine basar basmaz kapılar kapandı ve bir kolunu belime dolayarak beni içeri çekti.

"Hey," diye fısıldadı ve sonra beni tamamen ele geçirerek dudaklarımı yakaladı. Yumuşak dudakları nazik ama hızlı ve oynaktı. İçeri daldı, ısırdı ve öptü ve sonra başını diğer tarafa eğdi, iki eliyle kıçımı kavrarken daha fazlası için geri döndü.

Dizlerimin bağı çözüldü ve şükürler olsun ki kolları beni sarmış, ayakta tutuyordu.

"Çok güzel görünüyorsun." Başparmağı ve parmakları arasında çenemi sıkıştırarak boğuk bir sesle konuştu.

Beni son bir kez öptü, sonra tam kapılar açılırken beni bıraktı ve kaslarım jöleye dönmüş gibi hissederek kolunu tuttum.

Asansörün dışında bir ev sahibi duruyordu ve bizi görür görmez gülümsedi. "Bay Marek," diye selamladı, başını hafifçe eğerek. "Bu taraftan."

Bizi küçük bir dans pisti ve seyrek olarak doldurulmuş birkaç kare kanepe ile tamamlanmış geniş bir salona götürdü. Veil'in üçüncü katı birinci kata çok benziyordu, ancak alt katta beyaz olan üst katta siyahtı, bu da ortamı daha karanlık ve mağara gibi yapıyordu.

Su tankı sütunları mor renkte parlıyordu ve siyah kavisli barın duvarı boyunca her biri arka cepheye yerleştirilmiş ışıkla parlayan bir dizi farklı şişe vardı. Odanın çevresinde birkaç yarı özel kabin sıralanmıştı ve buradaki konukların alışkın olduğumdan farklı bir düzlemde olduğu hemen anlaşılıyordu. Neredeyse tüm erkeklerin yanında genç, güzel kadınlar vardı ve her yerde şampanya vardı. Avizeler loş ışıkta parıldıyordu ve bir rüyada olduğuma dair garip bir hisse kapıldım.

"Marek," diye seslendi bir erkek sesi ve ikimiz de durup arkamızı döndük.

Tyler'la aynı yaşlarda bir beyefendi gülümseyerek ona yaklaştı ve elini sıktı. "Nasılsınız? Seni bir süredir buralarda görmüyordum."

Tyler gözlerini devirdi. "Her zamanki gibi meşgulüm. Sen ne düşünüyorsun?"

Bana gülümsedi ve elini tekrar sırtıma koydu. "Bu Easton Bradbury," dedi adama ve beni böyle rahatça tanıştırdığı için bir anlık bir şok hissettim.

"Easton?" Tyler söyledi. "Bu James Guillory."

Adamın elini sıktım, farkına varınca gözlerimi kıstım. "Petrol gibi mi?" Tekrar şok olmuş bir halde sordum.

Guillory'ler Körfez'deki petrol kulelerinin yarısına sahipti.

Bana göz kırptı, belli ki ne doğrulamak ne de yalanlamak istiyordu.

Tyler'ın koluna bir tokat attı. "İrtibatta kalalım," dedi ve arkadaşları ve onların kadınlarıyla dolu masasına geri döndü.

Tyler beni ev sahibinin durduğu yere götürdü ve önce benim kabine girmeme izin verdi. Masamız, her iki tarafında perdeler, üç taraflı bir kanepe ve alçak bir cam masa bulunan yarı özel bir alana kurulmuştu, bu da kalkıp hareket etmeyi kolaylaştırıyordu.

Tyler oturdu, biraz şampanya söyledi ve dirseklerini kanepenin arkasına dayayarak rahatlamaya başladı.

"Demek milyonerler sırlarıyla oynamak için buraya geliyorlar?" Etrafımdaki yoğun içki akışına ve muhtemelen eşleri olmayan güzel kadınlara baktım.

Ama Tyler'ın bu konuda farklı bir görüşü vardı. "Çok kontrollü hayatlar süren kadın ve erkeklerin kontrolü kaybettikleri yerdir," diye açıklayarak odadakilere baktı. "Buradaki herkes aynı durumda Easton. Herkes gibi onlar da arada bir gevşemek istiyorlar ama birileri her zaman onları izliyor."

Ve sonra gözlerini benimkilere kilitledi. "Burası kimsenin umursamadığı bir yer. Hepimizin kaybedecek bir şeyleri var, bu yüzden mahremiyete saygı duyulur."

"Umarım," diye ekledim sırıtarak.

Kimse öğretmen Easton Bradbury'nin kim olduğunu bilmiyordu, bu yüzden beni buraya getirdiği için minnettardım. Sessiz, gözlerden uzak akşam yemeklerinden ve fırsat bulduğumuz her an çalıntı anlar yakalamaktan bıkmıştım. Onunla herkesin içinde ve göz önünde olmak eğlenceliydi.

"Elbiseyi beğendin mi?" diye sordu.

İçkimi bıraktım ve başımı salladım. "Evet, biliyorum."

"Hakarete uğramadığına şaşırdım." Güldü. "Her zaman güzel giyinirsin ama burası biraz farklı. Seni yine kısa bir şeyle görmek istediğimden bahsetmiyorum bile."

Evet, yine. Ne zaman kısa bir etek ya da elbise giysem, kendini içeride bulurdu.

Ben.

Onunla birlikte olmanın avantajını kullanarak eğildim.

Ona açıkça dokunabildim ve elimi ceketinin içine sokup göğsünü okşadım.

"Bak ne diyeceğim," diye pazarlık ettim. "Beni soyacağına söz verdiğin sürece beni giydirebilirsin."

Bacağımı onunkinin üzerine kaydırdım ve onu öptüm, pürüzsüz yüzünü ellerimle tuttum ve elini kalçamda gezdirdiğinde titredim.

"Dans etmeyi sever misin?" Pistte birkaç çift ve birkaç kadın gördükten sonra dudaklarına doğru fısıldadım.

Başparmağını yanağımda gezdirdi ve yüzümü tuttu. "Uzun zaman oldu," diye itiraf etti. "Üniversite, sanırım."

"Benim yaşımdayken çok daha farklıydın, değil mi?" Bastırdım.

Garsonun uzattığı şampanyayı alırken gülümseyerek başını salladı. "Ben senin yaşındayken, ha?" diye tekrarladı. "Havayı öldürmenin yolu."

Omuz silktim. "Sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum. Babamdan sadece on yaş daha gençsin."

Gözleri parladı ve beni yakalayıp kucağına oturtarak üzerine çıkmamı sağladığında nefesim kesildi.

Kalçalarımı kavrayarak ağzıma karşı hırladı. "Bunun bedelini ödeyeceksin," diye tehdit etti.

Sessizce güldüm, o içeri dalarken dudaklarıyla buluştum.

"Tam bir velet," diye fısıldadı derinlere inmeden ve dilimi kendi diliyle karıştırmadan önce.

Onu her yerde hissedebiliyordum ve onunla birlikte olmaktan hoşlansam da aniden ayrılma ihtiyacı hissettim.

"Easton?"

Geri çekildim ve kalbimin karnıma çarptığını hissederek yukarı baktım. Boğazımdaki yumruyu yuttum. *Oh, hayır.*

"Kristen?" Sesim zar zor duyuluyordu ve kurumuş dudaklarımı yaladım. *Böyle bir şey olamaz.* Biriyle karşılaşmak için onca yer varken. *Burada mı?* "Ne... burada ne yapıyorsun?" Ağzımdan kaçırdım.

Kaşları havaya kalktı, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Şey..." diye kekeledi, gülümsemesini bastırırken kelime arıyormuş gibi görünüyordu. "Özel bir parti için burada olan bir arkadaşımın peşine takıldım."

Tyler'a baktım ve yavaşça kucağından kaydım, olanları saklamak için çok geç kalmıştım.

"Sorun yok." Başını salladı ve ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan ellerini kaldırdı. "Aslında seni bir kulüpte gördüğüm için kiminle olduğun konusunda endişelenemeyecek kadar şaşırmış durumdayım."

Tyler homurdandı, ben de kaşlarımı çattım.

Nasıl eğleneceğimi biliyorum, çok teşekkür ederim.

"Bay Marek?" Kristen ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Easton'ı dans pistine götürüyorum. Sen kal."

Uzanıp elimi tuttu ve beni kabinden çıkarırken Tyler'ın bacaklarının üzerinde tökezleyerek ona ayak uydurmaya çalıştım.

Ne oluyor be?

Tyler'a endişeli bir bakış attım ama o sadece çenesini dans pistine doğru salladı. "Devam et. Seni izlemek istiyorum."

Kristen'ı takip ederken, "You Know You Like It "in yavaş ritmi zeminin altında ve topuklarımda titreşiyordu. Küçük katta sadece altı kişi daha vardı, bu yüzden bolca yerimiz vardı. Ellerimi belimde ve kalçalarımda yumuşatarak dik durdum, aniden biraz gerildim. Dans pisti odanın ortasındaydı, bu yüzden bakmak isteyen herkes için sergileniyorduk.

Kristen arkasını dönüp bana baktı ve hemen kalçalarını oynatmaya ve ellerini havaya kaldırırken saçlarını savurmaya başladı.

Kaşlarımı kaldırarak topuklarıma baktım ve sonra dönerek ayakkabılarımı yere vurdum. Birkaç metre ötedeki Tyler'a baktığımda yüzüne bir gülümseme yayıldığını ve göğsünün titrediğini gördüm.

Gül bakalım, ahbap. Beni buradan kırık bir bilekle çıkarmadığına şükredeceksin.

Hareket etmeye başladım, gözlerimi kapatarak uzandım ve saçımdaki tokayı çıkarıp sırtımdan aşağı düşmesine izin verdim. Kalçalarımı yavaşça ritme göre sallayarak müziğin bedenimi yönlendirmesine izin verdim.

Kafamı çevirdiğimde James Guillory'nin Tyler'ın karşısına oturduğunu gördüm ve sohbet etmeye başladılar ama Tyler sürekli kafasını kaldırıp dans ederken beni izliyordu.

"Biliyordum," diye bağırdı Kristen müziğin üzerinden kulağıma. "O sabah odana geldiğinde, sana bakışı yüzünden külotum resmen alev aldı. Ne kadar zamandır devam ediyor?"

Ona ne söyleyeceğimden emin değildim. İkimizin de tanıdığı biriyle karşılaşmak için o kadar yer varken, burası en az olası yer olmalıydı.

Çok arkadaş canlısıydı ama bu arkadaş olduğumuz anlamına gelmiyordu. Ona güvenmek için hiçbir nedenim yoktu. Söz konusu olan benim işim, Christian'ın istikrarı ve Tyler'ın geleceğiydi.

Ama onunla karşılaştığı için endişeli görünmüyordu ve ben de bu konuyu biriyle konuşmak istiyordum. Mutluydum ve bunu kardeşim dışında kimseyle paylaşamamıştım.

Derin bir nefes aldım ve "Birkaç hafta" diye itiraf ettim.

Belki üç, ama her ayrıntıya ihtiyacı yoktu.

Başını sallayarak, tur atan bir garsondan kahverengi bir şeyden iki shot aldı ve birini bana uzattı.

"Şey, dikkatli ol," diye ısrar etti, aslında değişiklik olsun diye ciddi görünüyordu. "Eminim harika biridir, ama böyle erkekler istediklerini alırlar ve istedikleri şey rüzgâr gibi değişir."

Atışını geri çekti ve ben de benimkini geri çekmeden önce bir an tereddüt ettim.

Dilim ısırılmış gibi hissederken yanma hissiyle irkildim.

Bardaklarımızı garsona geri verdik ve o da gitti. Sanırım içkiler ikramdı.

Ağzımı soğutmaya çalışarak bir nefes verdim. "Benden korunmaya ihtiyacı olmadığını sana düşündüren ne?" Meydan okudum.

Başını geriye atıp güldü. "İşte ruh bu," diye neşelendi.

Siyah askılı üst elbisesi hareket ettikçe vücudunu sarıyordu ve gözlerimin vücudunda süzülen ellerini takip etmesine izin verdim.

Kızıl saçları dalga dalga dökülüyordu ve ilk kez ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama ona her baktığımda uçarı ve kaygısız biri olduğunu düşünüyordum.

Tyler onu çekici bulur muydu? Birden kendimi küçük hissettim, ona bu kadar çok istediği ne teklif ettiğimi anlamaya çalışıyordum. O mutluydu. Ben hoşnutsuzdum. O eğlenceliydi. Ben ciddiydim.

Yaklaştı, neredeyse geri çekilecektim ama elini boynuma doladı ve beni kendine çekerek kulağıma konuştu. "Peki o nasıl?" diye sordu. "Yatak odasında mı?"

Gözlerimi kaçırırken küçük bir sırıtışa engel olamadım, düşünceyle tenim ısındı.

"Ohhh, anlıyorum," diye bilerek mırıldandı.

Açıkça söylemesine gerek yoktu ama yüzümün Tyler Marek'in beni çok memnun ettiğini doğruladığından emindim.

"Şey, tamamen sersemlemiş durumdayım." Suratını astı. "Sen yakışıklı bir milyonerle harika bir seks yapıyorsun ve ben burada adını hiç duymadığım bir pop şarkıcısının arkadaşıyla birlikteyim."

Güldüm ve ikimiz de başımızı yana çevirdik, Tyler'ın dirseklerini yine koltuğun arkasına dayamış, Guillory onunla konuşurken bizi izlediğini gördük.

"Merak etme." Kristen'a doğru eğildim. "Bunun keyfini sürdüğüm sürece çıkarıyorum. Eninde sonunda birbirimizden uzaklaşacağız."

Başını eğdi ve gözleri muzipleşirken ne kadar yakın olduğumuzu görmezden gelemedim.

"Bundan o kadar emin değilim," diye karşı çıktı. "İkiniz de bunu ilginç kılacak yollar bulmaya devam ettiğiniz sürece."

Sonra elleri kalçalarıma gitti ve Tyler'ın bakışlarının sıcaklığını anında sırtımda hissederek bedenimi yavaşlattım.

Kırmızı dudaklarını yaladı ve yüzüme doğru nefes aldı. "Hadi onunla oynayalım."

Önce şaşkınlıkla gözlerimi kıstım ama sonra ellerinin yavaş ve sahiplenici bir hareketle yanlarımda gezindiğini hissettiğimde anladım.

Nabzım hızlandı ve parmakları kalçalarıma gömülüp beni kendine çekerken nefesimi sabit tutmakta zorlandım, müzik eşliğinde yavaşça hareket etmeye devam ederken kalçası bacaklarımın arasına girdi.

Ne oluyor be?

"Yüzüne dikkat et," diye kulağıma talimat verdi.

Ama bakmaya korkuyordum. Bir yandan oyun oynamayı ve onu tahrik etmeyi seviyordum ama diğer yandan da fikir edinmesinden korkuyordum.

Başımı yana çevirerek gözlerimi kaldırdım ve anında Tyler'a kaydım. Guillory gitmişti ve bakışlarıyla beni delip geçti. Nasıl kızgın ve nasıl rahat göründüğünü biliyordum ama kollarımdan aşağı ürperdim ve o ateşli bakışlarıyla bizi izlerken ıslandığımı hissettim.

O bakışı biliyordum.

Tuvalet kabininde beni domaltmasına iki saniye kalmıştı.

Daha fazla hareket etmeye başladım, kalçalarımı Kristen'a doğru yuvarladım ve ellerimi belinde ve kalçalarında gezdirdim.

Bir eliyle boynumun arkasını tuttu ve vücutlarımızı onun için hafifçe gıcırdatırken başını kulağımın altına daldırdı.

"Daha fazlasını mı görmek istiyor yoksa sana dokunduğum için beni parçalamak mı istiyor bilmiyorum," diye şaka yaptı.

Ama cevabı biliyordum. Tyler çok şey istiyordu. Her şeyi istiyordu. Ama asla birini diğerine tercih etmezdi. Neyse oydu ve bana asla böyle sahip çıkmazdı. Ben de bunu biliyordum.

"Öğrenmek için ne kadar ileri gitmeye hazırsın?" Ona meydan okuyarak sordum. Kaşlarını kaldırarak bana "dene beni" der gibi baktı.

Elini tuttum ve onu kabine geri götürdüm, yavaşladım ve ona doğru ilerlerken dizlerimin üzerine kanepeye çöktüm.

Gözlerini bana dikti ve saklamaya çalıştığı sığ nefeslerini görebiliyordum.

"Orada gördükleriniz hoşunuza gitti mi Bay Marek?" Kristen koltuk minderlerinin üzerinde sürünerek ona yaklaştı.

Bana bakarken bir parmağını dudaklarında gezdirdi. "Sevilmeyecek ne var?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi, durdu ve topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "Gergin görünüyordun."

Seksi sesi arzuyla doluydu ve birden ne yaptığımdan emin olmadığımı hissettim. Bu bir oyundu. Biri bunu durduracaktı.

Değil mi?

"Gergindim." Tyler ona doğru baktı ve çenesini yukarı kaldırdı. "İkiniz de çok güzelsiniz," diye izin verdi. "Benimle eve geleceğini bildiğin sürece sorun yok."

"İkimizin de seninle eve gitmesine ne dersin?" diye önerdi.

Bunu söylemesini ben mi istemiştim? Boğazımdaki yumruyu yutamadım.

Tyler cevap vermedi ve ben ne yaptığımı anlamadan başımı boynuna eğip kulağının altındaki yumuşak deriyi öptüm.

Keskin nefes alışını duydum ve derisini ağzıma alıp dişlerimin arasında sürükledim.

"Öp onu," diye fısıldadım. "Lütfen."

Göz ucuyla onu tereddüt ederken gördüm ve sonra yavaşça uzanıp onu boynundan tuttu, içeri çekti, dudakları buluştu.

Gözlerimi sıkıca kapatıp ona sarıldım, boynuna ve yanağına derin öpücükler kondurdum, olanları kabullenmeye çalıştım.

Öpüşme sesleri ve onun inlemeleri kanımı dondurdu ve kalbimi sızlattı.

Öp onu, diye düşündüm. *Bunun olması gerekiyordu.*

Kendimi tüm o lanet şeyi izlemeye zorlar ve ona karşı duyduğum her türlü arzuyu -her türlü ihtiyacı- alıp, ondan iyi bir şey çıkarılamayacak ve ona karşı hissettiklerimin hiçbir parçası bir daha asla tanınamayacak şekilde düğümlerdim.

Ona sahip olamazdım. İyilik için değil. O bir seksti ve beni incitebilirdi.

Eninde sonunda gitmesine izin vermek zorundaydım. Ona fırsat vermeden hemen şimdi bitirebilecekken neden kalbimdeki kaçınılmaz acıyı artırayım?

Onu sevmek istemedim. Bunun olması gerekiyordu.

Yüzümden bir damla gözyaşı düştü ve geri çekilip onu izlerken hızla sildim. Onları değil, sadece onu.

Onu öperken eli kalçamdaydı ve elini elbisemin altına sokmaya çalıştı ama ben yavaşça uzaklaşarak sahneden çekildim.

"Devam et," diye ısrar ettim. "Seni izlememe izin ver."

Dili kızın ağzındaydı ve diğer eli elbisesinin üzerinden kızın göğüslerini avuçluyordu ve ben bunu hayal ettim. Onu eve götürüyor, elbisesinin üstünü aşağı çekerken kıçını masasına yerleştiriyor ve onu sert ve kirli bir şekilde beceriyordu.

Ya da belki onu yatağa götürürdü. Vücudunun hareketlerini izlerken ona binmesine izin verirdi.

Elinin kalçamla temasını kaybedecek kadar uzaklaştım ve dizlerimin üzerinde oturup onun başka bir kadınla öpüşmesini izlerken benden yavaş yavaş uzaklaştığını hissettim.

Gözleri kapalıydı; beni görmüyordu. Soğukkanlılığım kırıldı ve gözlerimde daha fazla yaş birikti.

Burada olduğumu bile bilmiyordu. Beni görmedi.

Tek gördüğü oydu.

Ama sonra eli beni aramak için kanepeye doğru uzanmaya başladı ve bildiğim sonraki şey, Kristen'dan uzaklaştı ve bana bakarak onu itti.

Nefes almayı bıraktım, kızgın olduğunu fark ettim. Gerçekten kızgındı.

Bana ona ihanet etmişim gibi baktı.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldım, neredeyse ağlamak üzereydim.

"Bu aptalcaydı."

Ve tekrar kucağına doğru süründüm, özür dilemeye hazır bir şekilde ona sarıldım. "Ne yapmaya çalışıyorsun sen?" diye bağırdı, boynundaki damar
Şişkinlik.

Başımı salladım, yüzünü ellerimin arasına aldım. "Bilmiyorum," diye ağladım. "Sadece gitmeme izin verme, tamam mı? Bunu yapmamalıydım."

Ve onu usulca öptüm, tutmaya çalıştığım hıçkırıklarla tüm vücudum titriyordu.

Gitmesine izin vermek istemedim. Ona aşık oluyordum.

Öfkeli nefesleri yavaşça sakinleşti ve birkaç dakika sonra kollarını çelik bir bant gibi bana doladı ve beni öptü.

Kristen'ın yanımızda boğazını temizlediğini duydum ve sonra kanepeden kaydığını hissettim.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi hafif bir ses tonuyla, "Peki, ben izninizi isteyeyim," dedi.

Ama sonra eğilip kulağıma fısıldadığını hissettim, "Ve eğer fark etmediysen, o da sana aşık."

Ceketini kavradım, gözlerimi kapatıp sadece onu gördüğümde onun uzaklaştığını bile duymadım.

OceanofPDF.com

TWENTY

EASTON

"Kitaplarımı mahvettin," diye yorum yaptım, çalışma odasının zeminine sırtüstü uzandım ve yorulmak bilmeden yaptığım kitap raflarına baktım.

birkaç hafta önce organize edildi.

"Evet, yaptım," diye tereddüt etmeden itiraf etti.

Kolları kıvrılmış uzun beyaz gömleklerinden birini giymiştim ve bir bardak viskiyi karnımın üzerinde ayaklarımı çaprazlayarak destekliyordum.

"Bunu bilerek mi yaptın?" Bastırdım.

"Evet."

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı ve başımı yukarı eğerek doyurucu sıvıdan bir yudum aldım.

Christian görünüşe göre hafta sonunu gölün karşısındaki büyükbabasıyla geçiriyordu, bu yüzden Tyler beni kulüpten eve getirdi. Saat gecenin biriydi ve ikimiz de yorgun değildik.

Gecemizi mahvettiğim için kendimi suçlu hissetmiştim ama Tyler umurunda olmadığını söylemişti. Zaten kulüpleri sevmezdi ama beni dışarı çıkarmak istemişti.

Beni kulüpten çıkardıktan sonra eve koşmuş, yolda neredeyse kaza yapıyordu ve kapıdan girer girmez tüm kıyafetlerimi çıkarmıştı. Beni üst kata taşıdı, bacaklarım beline dolandı ve beni bir saatten fazla oyaladı.

Gerçi biz meşgulken birkaç telefon almıştı ve ikimizin de uykusu olmadığından, ben onun alkolüyle sarhoş olurken o aşağıya inip bazı işleri halletmişti.

Gri salon pantolonu ve gömleksiz bir şekilde masasının arkasında durmuş, bazı kâğıtları karıştırıyordu.

"Onları tamir etmeyecek misin?" diye sordu.

Parmaklarımla bardağa vurdum ve kitaplardan yaptığı karmakarışık şeye baktım.

"Düşünüyorum."

Sessiz kıkırdamasını duydum. "Belki de artık yatıştırılmaya ihtiyacın yoktur," diye önerdi. "Ya da belki aynı derecede etkili başka bir şey bulmuşsundur."

"Ukala," diye karşılık verdim, alay ederek.

Ama aslında haklı olduğu bir nokta vardı. Birkaç hafta önce, orada sırasız duran, bazıları yanlış yöne bakan bu kitaplar beni çıldırtmıştı ve onları düzenleyene kadar hiçbir şeye konsantre olamıyordum.

Şimdi bu beni biraz rahatsız ediyordu. Hâlâ bir çekim hissediyordum ama odada beni çeken başka bir şey daha vardı.

"Bu çok garip bir duygu," diye düşündüm. "Yedi yıldır sahip olduğum bir alışkanlığı aniden terk etmek. Yine de şimdi bunu yaparken hiç hissetmediğim kadar huzurlu hissediyorum."

"Yedi yıl mı?" diye tekrarladı. "Beş yıl önce annenle baban öldüğünde başladığını sanıyordum."

Bir nefes verdim ve gözlerimi kapattım. "Kahretsin," diye fısıldadım nefesimin altında, onun duyabileceği kadar yüksek sesle değil.

Onun bilmediğini unutmuşum.

"Easton?" diye sordu, açıkça bir cevap bekliyordu.

Bardağı daire şeklinde döndürerek kahverengi sıvının içini kaplamasını izledim. "Evet, bu hikâye medyada hiç yer almadı, değil mi?"

Google'da aratsa buna rastlamazdı, çünkü ailem bunu gizli tutuyordu.

"Ne hikayesi?"

Derin bir nefes aldım ve bardağı yere bıraktım, başlarken ellerimi başımın arkasında birleştirdim.

"Her zaman şu anda gördüğünüz sofistike, yetenekli ve çekici kadın değildim," diye şaka yaptım.

Masanın etrafında yürüdü, ön tarafına yaslandı ve bana baktı.

"Hayır mı?" Oyuna devam etti.

Başımı kaldırıp ona baktım ve kendimi toparladıktan sonra ona açıldım. "On altı yaşımdayken çok saf ve korunaklıydım," dedim ona. "Nasıl karar vereceğimi ya da herhangi bir şeyi nasıl sorgulayacağımı bilmiyordum. Daha önce hiç kimseyle çıkmamıştım ve ailemin istediği olsaydı asla çıkmazdım."

Kitaplığa baktım, mükemmel beyaz evimi, mükemmel pembe yatak odamı ve buzdolabına asılı mükemmel, katı programımı hatırladım.

"Yirmi dört saat tenis oynuyordum ve konuştuğum tek insanlar ailem, haber spikerleri ve koçum Chase Stiles'tı." Tyler'a baktım. "O zamanlar yirmi altı yaşındaydı."

İfadesi temkinli bir hal aldı. "Chase Stiles? Bunun nereye gittiğini sevecek miyim?"

Ona yatıştırıcı bir gülümseme verdim ve devam ettim.

"Bana çok bağlıydı," diye itiraf ettim. "Beni her zaman cesaretlendirir ve benimle çalışmak için aldığı ücretten çok daha fazla zaman harcardı. Bana bir şeyler alırdı ve bu hoşuma giderdi çünkü içimde kim olduğumu önemseyen tek kişinin o olduğunu düşünürdüm. Bana tenis dışındaki ilgi alanlarımı sorardı."

Tyler sessiz kaldı ve ben tereddüt ettim, eski korku yüzeye çıkmaya başladığında midemin düğümlendiğini hissettim.

Ama gözlerimi kaçırmadan zorla söyledim. "Bana kıyafet almaya başladığında bunu yanlış olarak görmedim." Devam ettim. "Antrenman yapmak için dar şortlar ve spor sütyenleri. Ve aldığı kıyafetlerle poz verirken fotoğraflarımı çektiğinde de bunun büyük bir mesele olduğunu düşünmedim."

"Easton," diye seslendi Tyler, sesinde yoğun bir endişe vardı. Bu işin gidişatından hiç hoşlanmamıştı.

Boğazımdaki sıkıntıyla yutkundum, hâlâ gözlerine bakmıyordum. "Ama sonra tanıdık gelmeye başladı," diye açıkladım alt dudağımı çiğneyerek. "İyi bir şey yaptığımda arkamı sıvazlıyor ya da bana uzun uzun sarılıyordu." Gözlerimi kırpıştırdım ve içimi kaplayan utancı bastırmaya çalıştım. "Birkaç kez ben duş alırken soyunma odasına geldi, kazaymış gibi davrandı."

O zamanlar bunun benim hatam olduğunu düşünmüştüm. Sanki onu baştan çıkarıyormuşum ya da yaptığı şey normalmiş gibi. Birlikte çok zaman geçirmiştik. Eğitim, seyahat... Yakındık, bu yüzden belki de gerçekten iyi bir arkadaştı ya da ailem gibi beni asla incitmeyeceğine güvenmem gereken biriydi.

Tyler'a "Neler olduğunu kimseye anlatmadım ve Chase'le bu konuda yüzleşmedim," dedim. "Sadece daha fazla strese girmeye başladım ve sinirlendim. Çok sinirlendim," diye ekledim.

"Hediyelerini reddetmeye başladım," diye devam ettim. "Ve annem beni sahada onunla yalnız bırakmaya çalıştığında sinir krizi geçiriyordum. Bir süre sonra sonunda yıkıldım ve onlara onun davranışlarından bahsettim."

"Seni zorladı mı?" Tyler ısırdı, sesi öfkeye dönüştü.

Başımı salladım. "Hayır ama davranışları giderek artıyordu," diye açıkladım. "Ailem onu kovdu ama suç duyurusunda bulunmadılar. Amerika'nın bir sonraki tenis sevgilisinin gazetelerde sonsuza dek saklanacak bir skandalla lekelenmesini istemediler."

Tyler'a baktım ve yumruklarının kollarının altında toplandığını görebiliyordum.

"Bir de üstüne üstlük, iki yıl sonra anne babanı ve kız kardeşini kaybettin. Bu, genç bir insanın yaşayabileceği çok şey."

Başımı salladım. "Öyleydi."

Chase'in tacizi, annemle babamın ve kız kardeşimin ölümleri beş yıl önce beni neredeyse öldürüyordu. Kaosu düzene dönüştürme ve bir daha hiçbir kötülüğün bana zarar veremeyeceği kadar sert bir dış kabuk inşa etme dünyasına daldım.

Tyler'a baktığımda kabuğumun beni tüm iyi şeylerden de koruduğunu yakın zamana kadar fark etmemiştim.

"Bir başa çıkma mekanizması, bir tutarlılık yolu olarak bir şeyleri düzenlemeye ve saymaya başladım," dedim ona. "Neye güvenebileceğimi bilmek için. Etrafımın farkında olmak, her şeyin yerli yerinde olması..." Devam ettim. "Sürprizlerden hoşlanmıyorum."

"Kontrole ihtiyacın vardı," diye değerlendirdi.

Başımı salladım. "Evet. Stiles ve kazadan sonra Jack ve ben devam ettirmeye çalıştık ama internette gördüğünüz gibi kendimi toparlayamadım. Oyunum dağıldı. Evimizi sattık ve buraya taşındık, böylece ben yeni bir başlangıç yapabilecektim ve kardeşim de sonunda kendi hayallerinin peşinden gidebilecekti."

Tyler masadan kalktı ve bana yaklaştı, üstümde dikildi ve dikkatle aşağıya baktı.

"Peki senin hayalin ne?" diye sordu.

Uzun bir nefes aldım ve ellerimi başımın arkasından çıkardım. Bir elimi bacağından kalçasının iç kısmına doğru uzatarak fısıldadım: "Seni benim kadar istememek."

Sonraki hafta hızla geçti, sonbahar konferansları başlamıştı ve geçen yaz tamamladığım ders planlarını gözden geçirmeye devam etmem gerekiyordu.

Bunun olmasını bekliyordum, çünkü dersler her zaman programa uygun gitmiyordu ve son dakikada yapmaya karar verdiğim bazı değişikliklerin daha sonra hesaba katılması gerekiyordu. Özel hayatımın nasıl değiştiğini ve hatta ne kadar öngörülemez hale geldiğini umursamıyordum, ancak

kontrolümü kaybetmek istemiyordum.

kariyerim. İyi bir öğretmen olmak kabul edilebilirdi. Harika bir öğretmen olmak benim görevimdi.

Kız kardeşim Avery de öğretmenlik yapmak istiyordu ama sonunda benim de bu iş için yaratıldığımı fark ettim. Öğrencilerimin derse katılımını ve etkileşimini görmekten keyif alıyordum ve sonunda bir bağlantı kurduklarını, tartıştıklarını ve nihayetinde birbirlerine öğrettiklerini görmenin heyecanı, bunu her gün yapma arzumu besliyordu.

Tyler, sürekli toplantılar ve kampanya planlamaları nedeniyle çok fazla iletişim kuramıyordu. Ayrıca Pazartesi günü Toronto'ya günübirlik bir gezi yapmak zorunda kalmış ve bu gezi iki güne çıkmıştı. Kardeşi Christian'la kalmıştı ve Tyler'ın onu terk etmekten nefret ettiğini bilmeme rağmen, kontrol etmek için onu düzenli olarak arıyor ve mesaj atıyordu.

Sınıfımda dizüstü bilgisayarı kurdum ve masadaki üç sandalyenin önüne yerleştirdim. Christian bir sandalyede oturmuş telefonuyla oynuyordu, ben de saatime baktım, saat dört buçuktu, veli-öğretmen görüşmesinin saati geçmişti.

Sonra telefonuma baktım, cevapsız mesaj görmedim, bu yüzden Tyler'ın yolda olduğunu umdum.

Skype'ı gündeme getirerek onu beklememeye karar verdim. Christian'ın annesini aradım, aramamı beklediğini biliyordum.

Yine de onu yüz yüze görmek için acelem yoktu. Telefonda konuşmuş ve birkaç kez e-posta göndermiştik. Harika bir ebeveyn gibi görünüyordu ve Christian'la ilgili olup biten her şeyden haberdar olmak istiyordu. Hatta sosyal medya gruplarına üye olmuş ve katılmıştı.

Parmaklarımı birbirine geçirdim, onunla yüzleşmekten duyduğum huzursuzluğu bastırmaya çalıştım.

"Merhaba?" diye cıvıldadı, ekrana geldi ve ben de gülümsemeye zorladım. Elbette çok güzeldi.

Uzun siyah saçları düzgün bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve fildişi rengi teni kusursuz görünüyordu.

"Merhaba Bayan Reed," diye selamladım. "Ben Easton Bradbury, Christian'ın Amerikan Tarihi öğretmeniyim."

"Sonunda sesin yanına bir yüz koymak güzel," diye yorumladı parlak bir gülümsemeyle.

"Hâlâ Bay Marek'i bekliyoruz," dedim ona, "ama birazdan gelir."

Başını salladı, yüzünde kızgın bir ifade belirdi ama hemen toparlandı.

"Telefonunu bırak, Christian. Yüzünü görmek istiyorum," diye emretti oğluna.

Gözlerini devirdi ve elindekini yere bıraktı. "Seni özledim," diye şarkı söyledi.

"Biliyorum," diye karşılık verdi ve ikimiz de onun alaycılığına güldük.

Sonraki birkaç dakika boyunca sohbet ettiler ve ben de şu anda ne çalıştığımız ve yıl sonuna kadar neleri tamamlamayı umduğumuz konusunda onu bilgilendirdim.

Christian ve annesi çok iyi anlaşıyorlardı ve ben orada oturup onları gözlemlerken pek çok şeyi merak etmeye başladım. Tyler'la yaşadığım kadar çok güvensizlik yaşamamıştım ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Onu bıraktığı için hiç pişman olmuş muydu? Bir zamanlar onu sevmiş miydi? Onun hakkında ne hissettiğimi bilseydi benim hakkımda ne düşünürdü?

Beni en çok korkutan da buydu. Christian benim öğrencimdi ve onun istikrarını ve mutluluğunu tehdit eden herhangi bir şey yaptığım için her gün kendimden daha fazla nefret ediyordum. Onun hayatını daha iyi hale getirmem gerekiyordu ve ben bunu alt üst etmeye çok yaklaşmıştım.

Boğazımı temizleyerek saate baktım ve saatin neredeyse dört buçuk olduğunu gördüm. Tyler hangi cehennemdeydi?

Gülümsedim, havayı devam ettirmeye çalıştım.

Arkasındaki açık pencerelerden gelen esintiyle uçuşan beyaz perdeleri görünce, "Harika bir havanız var gibi görünüyor," dedim.

"Oh, sıcak ama güzel," diye açıkladı. "Keşfedilecek çok yer var. Christian'ı tatili burada geçirmesi için davet ettim ama henüz cevap vermedi."

Kız ona imalı bir sırıtış fırlattı ve adam iç çekerek başını salladı.

"Bilmiyorum," diye takıldım. "Gençler zordur. Anlaşmayı tatlandırmanız gerekebilir. Ona kablosuz internet sağlayabilirsin."

Güldü ve gözlerini Christian'a çevirdi. "Kablosuz internetimiz olacak." Gülümsemesini gizlemeye çalıştı ama ben görebiliyordum.

Tyler'ın Noel'de Christian'ı evde isteyip istemediğinden emin değildim ama Afrika'ya yapılacak bir gezi onun için harika bir deneyim olacaktı.

Tekrar saate baktım ve telefonumu elime aldım. "Bay Marek'i bir kez daha arayacağım," dedim ona. "Eğer geç kalacaksa, onsuz başlamak zorunda kalabiliriz."

Tyler'ın cep telefonunu aradım, ben olduğumu görürse cevap vereceğini biliyordum. Nadiren arardım, böylece önemli olduğunu bilirdi.

"Hey, bir toplantıya gidiyorum. Ben-"

"Bay Marek," diye kestim sözünü, öğretmen şapkamı takarak. "Burada Christian ve annesiyle Skype üzerinden görüşüyorum. Sizi beklememizi ister misiniz?"

"Beni mi bekleyeceksin?" diye bağırdı.

DiÇlerimi sıktım ve gülümsedim, sesimi Christian ve annesi için dengede tuttum. "Christian'ın konferansı," diye hatırlattım ona.

"Kahretsin!" diye bağırdı. "Lanet olsun!"

Gözlerimin kapanmasına izin verdim, Christian'ın bıyık altından güldüğünü ve baÇını salladığını duydum. Bunu duymuştu.

Tyler'ın ağır nefesleri telefona doluyordu. "Sadece birkaç blok ötedeyim," diye mırıldandı. "Beş dakika içinde orada olurum."

Ve telefonu kapattı, beni orada aptal gibi hissettirerek bıraktı.

Telefonumu yere bıraktım. "Yoldaymış," diye onu temin ettim. "Ama sanırım Christian'ın ilk üç aylık test sonuçlarına bakarak işe başlayabiliriz."

Sonraki birkaç dakika boyunca Christian'ın yılın başındaki zor başlangıcını anlattım ve annesine bunun ev değiştirmesi ve liseye başlamasıyla ilgili olduğuna emin olduğumu söyledim. Arayı kapatmıştı ve şimdi de sınıftaki birçok öğrenciyi geride bırakarak başarılı olmaya devam ediyordu.

Tyler odaya girdi ve ben konuşmayı bırakıp onun görünüşüne baktım. Avını kaybetmiş bir kurda benziyordu.

Saçlarının bir kısmı alnına düşmüş, kravatı kırışmış ve boynundan sarkmıştı. Omuzlarında bir dağın ağırlığı vardı ve ben onun hakkında endişelenmek yerine önümdeki belgelere yeniden odaklanarak arkamı döndüm.

Christian'ın yanındaki koltuğa oturdu ve oğlunun diğer tarafındaki bana baktı.

"Affedersiniz," diye özür diledi.

Sonra döndü ve Christian'ın annesine baÇını salladı.

"Brynne." "Tyler," diye cevap verdi kadın sertçe.

Christian sessizce oturdu, gözleri kısıktı.

"Bay Marek, Christian'ın sınav sonuçlarını gözden geçirdik ve bazı ev ödevlerini tartıÇtık," dedim ve belgeleri ona uzattım. "Bunları eve götürüp boş zamanlarınızda gözden geçirebilirsiniz."

Christian'ın annesine baktım, Tyler'la göz göze gelmemeye dikkat ediyordum, bir şeyi ele vermekten çok korkuyordum.

Devam ettim. "Christian'a artık bazı ödevlerini seçme fırsatı verilecek," diye onları bilgilendirdim. "Bu, ayrıcalığı hak ettiğini düşündüğüm öğrenciler için kullanmayı sevdiğim bir teknik. Ünite projeleri ve bazı günlük ödevler için, aynı mükemmel çabayı göstermesi koşuluyla, hepsi aynı puan yüzdesi değerinde olacak bir seçim yapabilecek," diye açıkladım, bir telefon titreşimi duydum ve Tyler'ın onu çıkarıp baktığını gördüm.

Kızgınlığım arttı ama neyse ki telefonu bıraktı ve görmezden geldi.

"Kulağa harika geliyor," diye onayladı Brynne. "Christian, bunu ister misin?"

Omuz silkti. "Evet, kulağa hoş geliyor." Sonra bana baktı. "AP dersi için sınava ne zaman gireceğim?" diye sordu, Sucré'de olduğundan daha ilgili görünüyordu. Biraz düşündükten sonra daha çok ilgilenmeye başlamış olmalıydı.

"Hatırlattığın için teşekkür ederim," diye patladım ve izin formunu çıkardım. "Seni -" için programlayacağım.

Ama Tyler'ın telefonu tekrar çaldı, düşünce zincirimi böldü ve Tyler'a sert bir bakış atarak kağıdı masaya bıraktım.

"Bay Marek, lütfen telefonunuzu kapatır mısınız?" Aslında sormadan azarladım.

Onu göğüs cebine soktu ve yıpranmış görünmesi umurumda değildi. Bunun için hazır olabilirdi.

"Affedersiniz," diye tekrar özür diledi.

Christian homurdandı ve ben devam ettim, sınıfı ve Christian'ın birkaç derste iyi olduğunu ve birden fazla ileri kursa hak kazanabileceğini açıkladım. Sonra Tyler oğlunu test etmemize izin veren izin belgesini imzaladı ve ben de son sorularını tamamladım. Tyler'ın hiç sorusu yoktu, çünkü kafasının bugün başka bir yerde olduğu belliydi.

"Bu kadar uzaklardan bize katıldığınız için teşekkür ederim Bayan Reed." Ona gülümsedim ve klasörlerimi masaya vurarak düzgün bir şekilde istiflendiklerinden emin oldum.

Christian babasına soğuk bir bakıĢ fırlatarak, "Evet, saat farkına rağmen yine de burada olmayı baĢardı," dedi. "Ben arabada bekleyeceğim."

Ve çıkıp gitti.

"Tyler," dedi Brynne kesin bir ifadeyle, "sonra konuşuruz."

Ve Tyler Marek'le oğulları kadar mutlu olamadan çekip gitti.

Ayağa kalktım ve klasörleri masama bıraktım, artık yalnız olduğumuz için öfkemi gösterdim.

"Sekreterleriniz var," diye belirttim. "Telefonunuzda randevu ve toplantı takvimi var." Arkamı döndüğümde onun ayağa kalkıp kravatını düzelttiğini gördüm. "Nasıl unutursun?"

Okulda hazır bulunması gereken onca şey varken... Burada bulunması sık sık gerekmiyordu. Bunu bir öncelik haline getiremez miydi?

"Basit bir hataydı," diye açıkladı. "Çok fazla şey oluyor. Her yere koşturuyorum ve kafam milyonlarca şeyle dolu. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

"Senin için mi?" Geri attım. "Yoksa Christian için mi?"

OceanofPDF.com

YIRMI BIR TYLER

Babamın öğütleri son zamanlarda zihnimde sürekli bir nakarat gibiydi:

Birkaç şey yapıp başarılı olabilirsiniz ya da on beş şey yapmaya çalışabilirsiniz.

ve hepsinde başarısız olur.

Okulun merdivenlerinden hızla indim, göğüs cebimdeki telefonumun titrediğini hissettim ve aldırmadım.

Bütün gün lanet telefon görüşmeleri. Honduras'taki lanet olası ağaç kesicileri, ağaçları kesmek için kullandıkları ekipmanın benim ekipmanım olması dışında benimle hiçbir ilgisi olmaması gereken açık kesim konusunda çevre aktivistleriyle bir savaşın ortasındaydı. Şimdi Jay suçluluk duygusuyla küplere binmişti.

Ondan sonra, bağlantıyı sürdürmek için belediye başkanıyla öğle yemeği yiyerek zaman kaybetmek zorunda kaldım ve sonra bütün öğleden sonra çağrı üstüne çağrıya takılıp kaldım. Ta ki, Minnesota'daki fabrikada son montaj için Mississippi'ye doğru yola çıkan dozer ve yükleyiciler için gönderdiğim kovaların içinden benim olmayan birkaç ton kömür çıkınca rıhtımda kıyamet kopana kadar.

Son zamanlarda ters gidebilecek her şey ters gidiyordu ve ben ne yapacağımı bilemiyordum. Kafam artık neredeyse hiç işe gitmiyordu ve ben de topu sürekli taca atıyordum. Christian için endişelenmediğim zamanlarda Easton'ı ve onu ne zaman görebileceğimi düşünüyordum.

Geçen hafta sonunu kafamda tekrar tekrar gözden geçiriyordum. Kulüpte yaptığı numarayı ve beni nasıl uzaklaştırmaya çalıştığını. Öfkelenmiştim.

Kristen Meyer'ı istemedim.

Kadın bir boşluktu, Easton'dan beri temas ettiğim diğer tüm kadınlar gibi.

Ama Easton isteseydi ben de oynardım. Eğer o da bunun bir parçası olsaydı.

Heyecana ya da deneyime ihtiyacım yoktu ama hoşuma giderdi. Elbette. Hangi erkek hoşlanmaz ki? Özellikle de dans pistinde başka bir kadının elleri üzerindeyken ne kadar seksi göründüğünü düşününce. Yine de onsuz gitmek istemedim. O dahil olmazsa hiçbir anlamı yoktu. Bu birlikte bir şeyler yaşamamızla ilgiliydi.

Ama sonra geri çekildi, kendini sahneden kopardı, böylece ben başka bir kadında zevk bulacaktım ve o da sahip olduğumuz hiçbir şeyin özel olmadığına kendini ikna ederek uzaklaşabilecekti.

Elini uzattığımda sadece havayı bulduğumda ve sonra ne yaptığını fark ettiğimde hissettiğim öfkeyi açıklamaya yetecek kadar kırmızı yok.

Ama sonra kucağıma emekledi, ağladı ve beni öptü ve Kristen bir anda ortadan kayboldu.

Easton'dan başka bir şey yoktu.

Ve o gecenin ilerleyen saatlerinde bana hikayesini ve o aşağılık herifin onu nasıl mağdur ettiğini anlattığında, tüm bunları hayatından silmek ve her şeyin en iyisine sahip olmasını sağlamak istedim. Mutluluk, sevgi, tutarlılık.

Ve sonra onu bulup silmek istedim. Onu dışarıda, etrafta dolaşırken düşünmek beni hasta ediyordu. Kızın nerede olduğunu biliyor muydu?

Arabanın arkasına tırmanıp ceketimin düğmelerini açtım ve karĢımda oturan, pencereden dıĢarı bakan Christian'a baktım. Radyoda "Room to Breathe" bangır bangır çalıyordu ve ben uzanıp arkadaki kumandadan sesi kıstım.

Öne doğru eğilerek tüm dikkatimi ona verdim. "Geç kaldığım için özür dilerim," dedim ona, yüzündeki o ifadeyi görmekten bıkmıştım. İleriye doğru attığımız her adımda iki adım geri gidiyorduk.

"Unuttun." Keskin sesi kesildi, gözleri hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. "Unuttun, çünkü bu senin için önemli değil."

Koltuğuma geri oturdum ve gözlerimi kapattım. "Annen sana böyle mi söylüyor?"

"Evet," dedi kesin bir ifadeyle ve sonunda başını çevirip bana baktı. "Ve sonra özel olarak üvey babama senin boktan, bencil bir baba olduğunu söylüyor."

Çenemi sertleştirdim, her şeyin yavaşça parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissediyordum. Her şeyi kaybediyordum.

Christian baĢını çevirerek Patrick'le konuĢtu. "Yürümek istiyorum," dedi.

Patrick dikiz aynasında gözlerimle karşılaştı ve arabadan inmesini istemediğim için tereddüt ettim.

Ama Christian'la uğraşmak tek kolla ipe tırmanmak gibiydi ve ben yorgundum. Bırakın sakinleşsin, o zaman düşünebilirdim.

Sonunda başımı salladım.

Patrick kenara çekip onu bıraktı. Eve sadece birkaç blok vardı ve hava hala aydınlıktı, bu yüzden endişelenmedim.

Patrick kaldırımdan uzaklaşırken cebimdeki telefonum çaldı ve bıkkınlıkla gözlerimi kapattım.

Cebimden çıkardığımda ekranda Brynne'ın adını gördüm ve telefonu sıktım, baskının altında gıcırdadığını duydum.

Cevap verip kulağıma götürdüm. "Bunu duymama gerek yok," diye bağırdım. "Orada bilgisayar ekranında oturuyordum Tyler," diye bağırdı. "Sen
Christian için şahsen orada olamadın mı? Bu hafta zaten bir konferans daha kaçırdın."

"Bahane uydurmuyorum," diye açıkladım, "ama umursamadığımdan değil.
Kampanya, şirket... Şu anda çok meşgulüm."

"Bunların hepsi Christian'ın umurunda bile değil," diye karşılık verdi. "Bunu kabul ettim, çünkü onu gerçekten tanımak istiyor gibiydin ve o okuldayken hayatını alt üst etmek istemedim, ama sen bir karmaşasın! Hayatındaki en önemli kişi olmadığını biliyor ve nedenini merak ediyor. Onu sevmeni ne kadar istediğini biliyor musun?"

"Onu seviyorum!"

"Onu sonsuza dek kaybedeceksin!" Gözyaşlarının boğazına düğümlendiğini duyabiliyordum.

Dirseğimi kapıya dayadım, başımı eğip gözlerimi kapatırken telefonu kulağıma dayadım.

"Yani, eğer henüz yapmadıysan," diye ekledi, sesi kasvetli geliyordu. "Tyler, öyle bir an gelir ki hayal kırıklığına uğrarsın ya da çok fazla incinirsin ve bağların asla onarılamaz. Hep yarını beklersin. Ama sana bir ipucu vereyim. Yarın dündü."

Telefonu elime aldım, pencereden dışarı bakıyordum, içten içe onun haklı olduğunu biliyordum. Ne zaman uyanacak ve nihayet oğluma öncelik verme zamanının geldiğini anlayacaktım?

İlk önceliğim.

Başımı salladım, boğazım pişmanlıkla şişti. Çok geç olana kadar bunun farkına varamayacaktım. Akıllanmam için gereken buydu.

"Eğer kendini toparlayamazsan, onu almak için geri geleceğim," dedi bana.

Yutkundum ve sessizce konuştum. "Düşündüğümden daha zor," diye yakındım. "Her şeyi tek başıma dengelemeye çalışmak."

"Biliyorum," diye cevap verdi. "Senin sayende Tyler, bunu çok iyi biliyorum."

Ve telefonu kapattı, tıpkı yıllar önce ona yaptığım gibi beni tek başıma bıraktı.

Hafta sonu yavaş geçti. Ne yazık ki düşündüğümden daha yavaş.

Güney Florida'da kontrol etmem gereken bir yer vardı, bu yüzden Christian'ı da yanımda götürdüm, dikkatim dağılmasın diye hafta sonu için sosyal medyamı ve e-postalarımı Jay'e devrettim.

Christian sıcakta ve çamurda bana katılmıĢ, etrafta dolaĢarak inĢa edilecek bir tesisin planlarını gözden geçirmiĢti. İşçilerden bazıları ona makinelerin nasıl kullanılacağını ve hatta bir yükleyicinin nasıl sürüleceğini göstermişti. Evde sadece takım elbiseler ve temiz ofisler gördüğüm için ne yaptığımı tam olarak anladığını sanmıyorum, ama sahada her şey kirli ve gürültülüydü, toprak kazılıyor ve buldozerler her yönde kükrüyordu.

Bir süre ilgisiz davranmaya çalıştıktan sonra eğlenceye katılmış, sonunda Marek Industries'in ne olduğunu tam anlamıyla kavramıştı.

Pazar günü benim doğum günümdü, o yüzden birkaç iş arkadaşımla birlikte bir teknede balık tutarak geçirmiştik. Gülümsemesini görmek o kadar hoşuma gitmişti ki, ona hiçbir konuda baskı yapmamaya ya da onunla konuşmaya çalışmamaya karar vermiştim. Bunun yerine, rahatça birlikte olmayı öğrenecek ve her şeyi doğal akışına bırakacaktık.

Bir seyahatin onu kazanmaya yetmeyeceğini biliyordum ama onunla şirketin günlük işlerinden ve New Orleans'taki diğer dikkat dağıtıcı şeylerden uzakta biraz zaman geçirme fırsatı bulduğum için mutluydum.

Hala onu ne kadar düşündüğümün bir önemi yoktu.

Hafta sonu şehir dışında olacağımı bildirmek için Easton'a mesaj atmıştım ama bunun dışında onunla konuşmamıştım. *Güvende ol diye* cevap vermişti ve ondan sonra da aramamıştım.

İstemediğimden de değildi.

Ama gerçeklerle yüzleşme zamanı gelmişti. Daha Ekim ayındaydık. Christian'a birkaç ay daha öğretmenlik yapacaktı, yani bu süre boyunca onunla gizlice dolaşmaya devam edecek miydim?

Christian öğrenirse onu anında kaybedeceğimden bahsetmiyorum bile.

"Bay Marek?" Corinne yanıma geldi ve kafasını ofisimin kapısından içeri soktu.

"Bayan Bradbury sizi görmeye geldi, efendim."

Pencereden dışarı baktığım sandalyemde arkamı döndüm ve bir sıcaklık hissettim. Çarşamba öğleden sonra geç saatlerdi ve geçen Perşembe günkü konferanstan beri onu görmemiştim.

O neden burada?

Başımı salladım. "Onu içeri gönderin."

Corinne gitti, ben de duvardaki televizyonun sesini kıstım.

Bir süre sonra Easton, beli dar ama bacakları geniş, uzun siyah bir palto giymiş ve saçları rüzgârla güzelce yüzüne dökülmüş olarak içeri girdi.

Nefesim kesildi. Tanrım, onu özlemiştim.

Cildi parlıyordu ve gül rengi ruju dudaklarını dolgun ve yenilebilir gösteriyordu.

Corinne kapıyı arkasından kapattı ve ben gözümü kırpıştırarak dikkatimi yeniden toparlamaya çalıştım.

"Ofisime gelmen iyi bir şey olamaz," diye takıldım, buraya son gelişini hatırlayarak.

Ellerini arkasında kavuşturmuş, canlı ve cilveli görünüyordu. "Bu hafta sonu doğum gününü kaçırdım," diye belirtti. "Ve seni düşündüğümü bilmeni istedim."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve sandalyemde geriye yaslanıp onu içime çektim. "Çok güzel görünüyorsun," dedim ona. "Okul nasıl gidiyor?"

Öne doğru eğildi, avuçlarını masamın üzerine koydu ve sırıtarak beni kıstırdı. "Hediyenizi almak istemez misiniz, Bay Marek?"

Pantolonum anında sıkılaştı.

Tanrım.

Boğazımı temizledim ve onunla oyun oynadım. Onu bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra omuz silktim. "Ben göremiyorum. Nerede peki?"

Dik durdu ve gözlerimi tuttu, bakışlarının mavi tonu şehvetli ve karanlık bir hal aldı. Yavaşça ceketinin düğmelerini açmaya başladı ve sikim ona duyduğum ihtiyaçla hemen sertleşti.

Paltosunu çıkardı, kollarından aşağı kaymasına izin verdi ve sonra yakındaki bir sandalyenin üzerine bıraktı.

Ciğerlerim boşaldı ve birden kendimi aç hissettim.

Dantel süslemeli siyah çoraplar giymiş, boynuna siyah bir kravat takmış ve başka hiçbir şey takmamıştı.

Onu içime çekerken inledim. Kalçalarının ve üst uyluklarının güzel zeytin derisi yumuşak ve pürüzsüz görünüyordu ve ağzımı düz karnında ve dolgun göğüslerinde istedim. Meme uçları sertti ve saçları göğsünün üzerinde dalgalanıyor, ellerimi içine gömmek istememe neden oluyordu.

"Tam benim ölçülerimde," dedim kısık bir sesle.

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Ah, bu senin hediyen değil," diye itiraf etti ve ceketinin cebinden bir şey çıkarmak için arkasını döndü.

Gözlerim kıçına takıldı ve bilardo masasından kalan küçük morluğu gördüm.

Kafamı kaldırdığımda, elindeki rulodan bir parça koli bandı kopardığını ve gözlerimin içine baktığını gördüm. "İşte bu." Bandı işaret etti. "Arkadan konuşmak yok."

Şeridi kapalı dudaklarının üzerine yerleştirdi ve kirpiklerini
Ben.

Gülmeye başladım, onun yaratıcılığına bayıldım. Keşke ne kadar çok
sevdiğimi bilseydi.
ağzını gerçekten sevdim.

Masanın etrafında döndü, topuklu ayakkabılarını çıkardı ve ü z e r i m e çıktı, vücudunu yavaşça aşağı indirdi ve kollarını omuzlarımın üzerine koydu.

Elimi uzattım ve iki elimi de yanlarında gezdirerek tenini yoğurdum, kendime engel olamıyordum.

Bantın arkasından inledi ve ben de elimi saçlarına geçirip bir tutamını yakaladım ve dudaklarımı boynuna gömdüm.

Ama sonra durdum. Alnımın göğsüne düşmesine izin verdim, ne yaptığımı za n n e t t i ğ i m i merak ediyordum.

Christian.

Önce o geldi. Önce o gelmeliydi.

Ve bu onu incitecekti.

Otuz altı yaşındaydım. Oğluma ders veren yirmi üç yaşındaki bir öğretmenle ne işim vardı?

Ne kadar istesem de buna sahip olamazdım. Brynne haklıydı. Berbat bir haldeydim.

Başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerindeki soruyu gördüm. Neden durduğumu merak ediyordu ve sonra parmaklarını alnımda gezdirdi, öne düşen saçlarımı itti ve onunla çok derin bir i l i ş k i y e girdiğimi anladım.

Onu incitecek, hayal kırıklığına uğratacak ve bu arada oğlumla olan tüm şansımı da elimden kaçıracaktım.

Ellerimi kalçalarına götürdüm ve sertçe kavradım, kararlılığım çökmeye hazırdı, çünkü seçim yapmak istemiyordum.

Arkama yaslanıp yorgun gözlerimi kaldırdım ve ağzındaki bandı yavaşça sıyırdım.

"Özür dilerim. Bir toplantım var," dedim ona. "Zamanım yok."

Birkaç dakika kıpırdamadan oturdu, muhtemelen onu burada tutmak istediğimi bildiği halde gerçekten kovup kovmadığımı anlamaya çalışıyordu.

Onun için hiç zamanım olmamıştı.

Ve sorun da buydu. Onu her şeyin önüne koymuştum.

Üzerimden kalktı, benden başka her yere baktı ve masanın etrafından dolaşarak olabildiğince hızlı bir şekilde ceketini giydi.

Ellerimi yumruk haline getirdim, içimdeki her şeyin oyulduğunu hissettim.

Gitmek için döndü ama sonra geri döndü. "Eğer beni uzaklaştırıyorsan, söyle gitsin. Beni tahmin etmek zorunda bırakma."

Ayağa kalkarken dişlerimi sıktım ve ters ters bakmaya zorladım. "Bir toplantım olduğunu söyledim," diye ısırdım. "İş gününün ortasında ortaya çıkmıyorum, değil mi?"

Gözleri büyüdü, şaşırmış görünüyordu. "Tyler" - ellerini kaldırdı - "çıplak bir kadın kucağına oturup kendini sunduğunda, onu kabul edersin. Ve eğer yapamıyorsan -her ne sebeple olursa olsun- en azından ona tatlı şeyler söylersin. İnanamıyorum -"

"Bugün neden sinirli olduğumu bilmek ister misin?" Telefonumu elime aldım ve Twitter'ı açtım. "Atmamı söylediğin tweet'lere gelen olumsuz yorumlara bak," diye çıkıştım. "Ve bu sabah biri bana 'olgunlaşmamış' ve 'profesyonelce değil' diyen bir blog yazısı yazdı. "

Telefonumu masama fırlattım, duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi hissediyordum. Birkaç kez göz kırptı ve hazırlıksız yakalandığını ve incindiğini söyleyebilirim.

"Ayrıca son birkaç hafta içinde beş binden biraz fazla yeni takipçi kazandınız." Sesi çatallaştı. "Kendini ne kadar çok ortaya koyarsan, o kadar çok olumsuzluk görürsün. Bu da işin doğasında var. Ben yardım etmeye çalışıyordum."

Ellerimi masanın üzerine koyup kendimi çelikleştirdim ve gözlerinde gördüğüm acıya rağmen gözlerimi ondan ayırmamaya zorladım. "Ben senin yardımını istemedim.

Sadece seni yatakta istedim."

Geri çekildi ve anında duruşunu düzeltti.

Yüzündeki acı kayboldu, ifadesi taşa dönüştü. "Anlıyorum."

Tıpkı açık evdeki Easton'a benziyordu. Soğuk, mesafeli ve benden uzak olan.

"Sanırım görüşürüz o zaman," dedi samimi bir ses
tonuyla. Ama bu bir vedaydı.

Başımı salladım, kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım. "Evet."

Dönüp dışarı çıktı ve ben de hemen masanın arkasından fırladım, peşinden gitmeye hazırdım. Ama kendimi durdurdum, ellerimi masanın üzerine koydum ve başımı eğerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Sikeyim.

Onu
istiyordum.

Ona
ihtiyacım
vardı!

Yumruklarımı yere indirdim. "Lanet olsun," diye homurdandım
nefesimin altında.

"Gerçekten muhteşem biri," diye duydum arkamdan ve Jay'in sesini tanıdım. "Sadece ofiste yapma, tamam mı? Daha dikkatli ol."

Başımı kaldırıp ona kaşlarımı çattım. Onun gittiğini görmüş olmalıydı.

"Sakin ol," diye tersledim. "Her şey bitti."

"Neden?" diye sordu, aslında endişeli görünüyordu. "Kesinlikle mutluydunuz. İkiniz de sağduyulu olduğunuz sürece bunda yanlış bir şey görmüyorum."

Masama birkaç dosya klasörü bıraktı ve ben de kendime bile itiraf edemediğim şeyi kardeşime itiraf edemeyerek başımı salladım.

Onu dört gözle bekliyordum. Her şeyden çok.

Ve artık onu ilk sıraya koyamazdım.

OceanofPDF.com

YIRMI IKI EASTON

Aziz Ann'den serin bir rüzgâr esiyordu ve ben bir an için gözlerimi kapatıp saçlarımı okşamasının keyfini çıkardım.

Laurel'in "To the Hills" şarkısı kulaklıklarımdan kalp atışı gibi süzülürken güneşin ve omzu açık bluzumu tenime değdiren rüzgârın tadını çıkardım.

Bütün gün geziniyor, turistçilik oynuyor ve beş yıldan uzun süredir burada yaşıyor olmama rağmen nadiren deneyimlemeye zaman ayırdığım atmosferin tadını çıkarıyordum.

Komikti. Bu sabah bir liste ve planla uyanmıştım. Ocağın içini temizleyecek, spor yapacak ve sonra da derslerim için geziler araştıracaktım, çünkü çok fazla savaş tarihi tartışıyorduk ve New Orleans'ta ziyaret edilecek harika yerler vardı.

Ama giyindiğimde havamda olmadığımı fark ettim.

Listeyi buruşturup çöpe attım ve şimdi askısı göğsümde, kalçamda asılı duran küçük çantamı kaptığım gibi evden çıktım.

Canal'a giden bir tramvaya bindim ve atlayıp Quarter'da kayboldum. Sanatçıların, müzisyenlerin ve el falı bakıcılarının cirit attığı St. Louis Katedrali'nin köşesinde, bir iki blok ötede, geçen Mardi Gras'ta ilk maskemi ararken keşfettiğim küçük bir dükkan olan Maskarade'ye gittim. Maske.

Fransız Pazarı'nda ya da turistik dükkanlarda satılan gösterişli hediyelik eşyalar ilgimi çekmiyordu. Gerçek maske yapımcılarının el yapımı işlerini istiyordum ve her zaman geri gelmeyi, belki de duvarım için bir koleksiyon oluşturmaya başlamayı planlıyordum.

İçeri girdiğimde, sert ahşap zemin sandaletlerimin altında gıcırdadı ve tezgâhın arkasındaki kadın evrak işlerine dönmeden önce bana gülümsedi.

New Orleans'ta sevdiğim tek şey buydu.

Tüccarlar, işyerlerine girdiğiniz anda üzerinize atlamazlardı.

Maskeler tüm duvarları kaplıyordu ancak kategorilere ayrılmıştı. Sol tarafta deri, sağ tarafta ise hayvanlardan esinlenilmiş maskeler ve tüylü işler yer alıyordu. Maskelerin çoğu sadece erkek müşteriler için tasarlanırken, diğerleri en cüretkâr alıcılar için bile mücevherli, ışıltılı ve süslüydü.

"Neredeyse Cadılar Bayramı geldi," dedim ona, etrafa bakıp mekânın boş olduğunu görünce. "Daha yoğun olursunuz sanmıştım."

"Büyüler halinde gidiyor," diye açıkladı. "Mardi Gras gerçekten yoğun bir zaman."

Evet, hayal edebiliyorum. Bir sonraki karnaval sezonunun başlamasına sadece dört ay kaldığına inanamıyordum.

Tyler'la ilk tanışmamızın üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti.

Ve - dükkânda dolaşırken gözlerimin bir an için düşmesine izin verdim - onunla en son konuşmamın üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti.

Onu bir kez görmüştüm.

Christian'ı geçen Pazartesi okuldan almıÇtı ve onu aramayı reddettiğim için emin olmasam da, büyük olasılıkla bu hafta her gün oğlunu almak için oradaydı.

Velilere gülümsüyor, her gün çıktıklarında öğrencilere iyi günler diliyor ve sınıfıma dönüp kapımı kapatıyor, geç saatlere kadar çalıştığım ve onu düşünmediğim için Bob Marley çalıyordum.

Ya da onu düşünmemeye çalıştım.

Ama sonra çekmecemdeki sutyenin artık külotla eşleşmediğini görür ve onların Quarter'da bir ara sokakta bırakıldığını hatırlardım. Ya da sıcaktan uyanırdım, çarşaflar çıplak tenime sürtünürdü ve ellerimin onun olmasını dileyerek kendimi bırakırdım.

Yine de haklıydı. Yaptığımız şey dikkatsiz ve bencilceydi.

Tezgâhtara döndüm. "Metal maskeleriniz neredeydi?" diye sordum.

Arkamı işaret etti. "Şurada sol duvarda."

Odanın ortasındaki Fransız kapılarını gördüm ve ona küçük bir gülümseme verdim. "Teşekkür ederim."

Bir sonraki odaya girdiğimde, ilk odada olduğu gibi hepsi maskelerle süslenmiş duvarlara baktım ve doğrudan taşıdıkları küçük metal maskelere yöneldim. Bazıları benimkine çok benziyordu.

Geçen kış buradan satın almıştım ama bu da buranın bir başka avantajıydı. Hiçbir maske birbirine benzemiyordu.

Alnıma oturan orta kısmına yerleştirilmiş kristallerle parlayan süslü altın bir tane aldım. Kenarlar boyunca, kıvrımlı desenler her iki şakaktan yukarı doğru uzanıyordu ve egzotik gözler ona seks ve gizemin bir karışımı gibi erotik bir görünüm veriyordu.

Bir haftadır ilk kez gerçekten gülümsediğimi hissettim.

Aylar önce giydiğim siyah olanı çok sevmiştim. Bunu nerede giyeceğimi bilmiyordum ama satın alıyordum.

Greystone Bridgerton'daki yeni stajı için katılması gereken bir Cadılar Bayramı balosu olduğundan bahsettiği için kardeşim için de bir maske seçtim ve tramvaya binmek üzere Canal'a geri dönmeden önce ikisini de paketleyip poşetlemesine izin verdim.

Saat öğleden sonra üçü geçiyordu ve bugün işe yarar bir şey yapmamış olsam da Jack'e akşam yemeği hazırlayacağıma söz vermiştim.

Pişirdiği tek şey Hot Pockets ve çırpılmış yumurtaydı.

Çantamı taşıyarak sessiz mahallemdeki mis kokulu leylak ağacının altından yürüdüm ve karşıdan karşıya geçerek daireme gittim.

Ama verandaya çıkan merdivenleri koşarak çıkarken, ön kapımın açık olduğunu görünce yavaşladım.

Bu da ne...?

Korku bana saldırdı, dev bir pençe gibi göğsümü kesti, her şeyi avucunun içine aldı ve anında geri çekilerek merdivenlerden aşağı indim.

Ama kapıyı kilitledim.

Kilitlediğimi hatırlıyordum, çünkü bir komşum beni karşılamıştı ve ben de merhaba demek için arkamı dönmüş, kilidi tıklatmış ve sağlam olduğundan emin olmak için kapı kolunu sallamıştım.

Başımı salladım. *Hayır. Bunu tekrar yaşamayacağım.*

Kapıya doğru ilerledim ve elimle iterek açtım.

"Kim var burada?" Sesimin titremesini engellemeye çalışarak bağırdım.

Odayı hızla tararken ciğerlerime hava girip çıkıyordu,
herhangi bir hareket arıyordu. İçerisi karanlıktı. Ayrılmadan önce tüm ışıkları kapatmıştım ama günün son ışığı pencerelerden geliyordu.

"Kim var burada?" Tekrar bağırdım, çantayı ayağıma düşürdüm. "Hemen dışarı çık!" Cesaret ettim.

Dolaplar, pencere, duş perdesi... Bunlar benim hayal gücüm ya da konsantrasyon eksikliğim değildi.

Birisi evime geliyordu.

Boğazımdaki yumruyu bastırmaya çalışarak f u a y e y e doğru ilerledim ve etrafta uygunsuz bir şey olup olmadığına baktım.

Sonra gözlerimi açtım ve oturma odasının ortasındaki enkaz yığınını gördüm.

Enkaza doğru koştum ve yere düştüm, dizlerimin derisi halının üzerinde yanıyordu.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım.

Birisi evime girmişti ve nereye gireceklerini biliyorlardı.

Git

. Sessizce ağlarken omuzlarım titredi.

Hazine kutum - Jack'in endişelendiği - paramparça bir şekilde yerde duruyordu.

içindekiler etrafa saçılmış ve parçalara ayrılmıştı.

Kağıt parçalarını ellerimde sıktım, yıllar önce onları kutunun içine kilitlediğimde hissett i ğ i m acıyı hissettim.

Chase.

Tüm mektupları. Tehditleri. Ailem onu koçum olarak kovduktan sonra bana gönderdiği her şey. Benden sakladıkları her şey.

Onlar öldükten sonra, evlerindeki ofiste bana yazdığı "aşk" mektuplarının olduğu bir dosya buldum. Tarihlere bakılırsa, kovulduğundan beri onları postalıyormuş.

Onları bulup okudum ve anında verdiğim tepki kendimi yok etmek oldu. Tüylerimi diken diken ettiler ve suç duyurusunda bulunmadıkları için ailemden nefret etmeme neden oldular. Takip başladıktan kısa bir süre sonra telefonuma el koymuşlardı ve e-postalarımı da kesmişlerdi, dolayısıyla bu mektuplar onun ne yaptığının tek kanıtıydı. Polise vermek için zor bir kanıt. Beni korumak için kullanmak yerine neden bunu benden sakladı?

Bazıları iğrenç ve sapkın olan bu mektupları okuyup da nasıl hiçbir şey yapmamış olabilirler?

Sonra onların *benim yüzümden* - o gece yaptıklarım yüzünden - öldüklerini hatırladım ve kanıtlardan kurtulmak istemedim.

Jack onları yakacaktı, ama ben onları bu kutuda kilitli tuttum, hiç açmadım ve yine de kendi hayatınızın kontrolünü kaybetmenin size ne yaptığını sürekli hatırlatan bir şey olarak göz önünde tuttum.

Bir daha asla.

"Easton?" Arkamdan gelen bir ses duydum.

Zorla derin bir nefes aldım.

"Easton," diye tekrarladı Jack'in sesi. "Ne oldu böyle?"

"Gitmeniz gerekiyor," diye talepte bulundum, aceleyle kâğıtları alıp kollarıma doldurdum.

"Easton, ne yapıyorsun?" Yanımda durdu ama onu görmezden geldim.

Dizlerinin üzerine çökerek bir kâğıt parçası aldı ve ben kucak dolusu kâğıdı mutfağa götürüp onları şimdilik saklamak için bir galon torba bulurken inceledi. Bu çöp yığını beş yıl boyunca beni doğru yolda tutmuştu.

"Easton, dur!" Jack seslendi. "Bunları nasıl aldın?"

Oturma odasına geri döndüm, yerden daha fazla hurda aldım, her bir kâğıt parçasını almak için tahta parçalarını yolumdan ittim.

"Easton." Jack kolumu tuttu. "Onları tutamazsın!"

Dişlerimi sıkarak mutfağa geri döndüm ve her şeyi torbalara doldurdum.

Ama Jack etrafımda dolanarak çantaları elimden aldı. "Beni

rahat bırakın!" diye bağırdım.

"Cehennem gibi!" diye bağırdı. "Bunların hepsini saklamayacaksın.

Bu iğrenç!" Tüm vücudum gerildi ve göğsünü iterek hırladım.

Ama o sadece çantaları bıraktı ve beni kollarının arasına alıp sardı.

Anında gözlerimi kapattım ve paramparça oldum.

Göğsüm titredi ve hıçkırarak ona doğru yığıldım. "Jack, lütfen," diye yalvardım.

"Özür dilerim Easton," diye neredeyse fısıldadı ve göğsü titrerken aldığı kısa nefesleri hissedebiliyordum. "Çok üzgünüm."

Bundan nefret ediyordum. Kardeşim yeterince acı çekmişti. Ben olmasaydım çekmemesi gereken acıları çekmişti ve işte yine dramın merkezinde ben vardım.

Artık yok.

Kendimi uzaklaştırmak için göğsünü iterek geri çekildim. "Benimle ilgilenilmesine ihtiyacım yok."

Gözlerinin içine baktım ve sert dış kabuğumu zorlayarak kendi gözlerimi kıstım. "Benim için endişelenmeyi ve işime karışmayı bırak," dedim.

Etrafında döndüm, kilitli poşetleri aldım ve yukarı koştum.

Pazartesi günü zil çaldıktan sonra okuldan çıktım, egzersiz kıyafetlerimi giydim ve koşu için Audubon Park'a geçtim. Bu her Pazartesi ve Çarşamba yaptığım bir şeydi ama geçen hafta yaptığım gibi Tyler'ın beni bulacağına dair acınası bir umutla okulda birkaç dakika daha oyalanmak yerine, öylece çıktım.

Dün bütün günümü hırsızlık olayını polise bildirmekle geçirdim ve ardından evi baştan aşağı temizleyerek evimde birinin bulunduğuna dair her türlü izi ortadan kaldırdım.

Bu sabah okula gitmeden önce yatağımı iki kez düzelttim, köşeleri kontrol ettim, sonra pencerelerin kilitli ve tüm dolapların kapalı olduğundan emin olmak için kontrol ettim.

Dört kez.

Arabamın kilitlerini sekiz kez ittim ve okula girerken adımlarımı saydım.

Sonra sırama oturup başımı kollarımın arasına aldım ve ilk dersten önce hüngür hüngür ağladım çünkü artık korkmak istemiyordum.

Böyle olmak istemedim.

Onunla olduğum gibi olmak istedim.

Tyler beni kurtaramazdı ama mutluydum. Ona

aşıktım.

Ama onu özlemeyi reddettim.

Tyler artık beni daha iyi hissettiremezdi ve ben de bunu düzeltmesine izin veremezdim.

Ben.

Ben de gözlerimi kuruladım ve *daha fazla konuşmamaya* karar verdim.

İçeride kimin olduğunu bilmiyordum.

ama bununla ilgilenecek kişi ben olacaktım. Polisi arayıp ihbarda bulundum ve ailem gibi sessizce halletmeye çalışmayacağıma karar verdim. Bunun yerine proaktif davranacak ve oturup hiçbir şey beklemeyecektim.

Sekizinci turumu tamamlayıp devam ederken kaldırımı dövüyor, sırtımdan terler akıyordu. Shaman's Harvest'ın "Dangerous" şarkısı kaslarımı şarj ederek ruh halimin tükettiği enerjiyi bana verdi ve uzun zamandır ilk kez kendimi daha kendim gibi hissetmeye başladım.

Bugün hava biraz serindi, ancak giydiğim beyaz egzersiz atleti ve siyah şorta rağmen bunu hissetmiyordum.

Düşmeye başlayan kulaklığımı kulağıma geri soktum, ama sonra kıçıma bir şey çarptı ve sarsılarak durdum.

Kulaklıkları çıkar.

"Hey." Kristen koşarak yanıma geldi. "Bunu gerçekten eğlenmek için mi yapıyorsun?"

Tatlı tatlı gülümsedi, biraz komik görünüyordu çünkü nefesi kesiliyordu ama bunu saklamaya çalışıyordu.

Ona başımı salladım ve bana ayak uydurup uydurmamasını umursamadan koşmaya devam ettim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Şey," diye nefes verdi. "Seni hep günün sonunda okuldan spor kıyafetlerini giyip koşuya çıkarken görüyorum ve kendi kendime düşünüyorum... Ben de bunu yapabilirim," diye düşündü.

Elimde değildi. Homurdandım, göğsüm titriyordu.

"Seni güldürdüm." Böbürlendi. "Son birkaç gündür - aslında son bir haftadır - gülümsemiyordun, bu yüzden bunu özel yeteneğim olarak görüyorum."

"Ne?" Sinirli görünmeye çalışarak homurdandım.

"Gülümsemenizi sağlamak," diye işaret etti. "Eminim herkes bunu yapamaz. Senin hetero ruh eşin gibi olabilirim. Diğer yarınız."

Gözlerimi devirdim, ağaçların gölgesi altında uçuşan esinti tenimi serinletiyordu.

"Ben iyiyim," dedim. "Balayı bitti, hepsi bu. Öğretmenlik sonunda zorlaştı."

"Amin, kardeşim," diye karşılık verdi. "Ama sınıfta senin tekniğini kullansaydım, eminim sınıfımdan çok memnun olurdum. En azından davranış sorunlarıyla uğraşmıyorsun."

Hayır. Değildim. Ve ona söylediklerim gerçek değildi. Öğretmenlik her zaman zordu ama ruh halimin nedeni bu değildi.

Ona her şeyi anlatmak istemedim.

Kulüpte olanlara rağmen ondan hoşlanmıştım. Sonuçta bu o n u n hatası değildi ve daha sonra okulda kendini idare etme şekli ve sağduyusu sayesinde ona güvenmeye başlamıştım.

Nedenini bilmesem de benden hoşlanıyor gibiydi.

"Shaw'ın sizden Personel Gelişim'de öğretmenlere bağlılık teknikleri üzerine bir ders vermenizi istediğini duydum," diye devam etti.

Kulaklığımın kablosunu boynuma dolayarak başımı salladım.

"Hayır dedim." "Neden?"

"Çünkü benim gibi deneyimsiz birinin onlara işlerini nasıl yapacaklarını söylemesinin diğer öğretmenleri kızdıracağını düşünüyorum" diye açıkladım.

"Siktir et onları." Elini bana doğru salladı. "Tıpkı öğrenciler gibi, öğretmenler de başarılı olmak için değişmeye istekli olmalı." Göz ucuyla bana doğru eğildiğini ve benimle oynadığını gördüm. "Ve sen çok yeteneklisin, bence onların bunu istemesini sağlayabilirsin."

Ne biliyordu ki? Öğretmenler genellikle işlerine ömür boyu bağlı kalırlar ve alışkanlıklarının esiri olurlardı. Yılların deneyimine sahip olan bu insanlara nasıl gelişeceklerini söyleyebileceğim fikri küstahçaydı.

Ne yaptığımı neden umursasın ki?

Ona yan gözle baktım. "Neden bana karşı bu kadar iyisin?"

Dudaklarını büktü. "Çok mu şüphecisin?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Yani, bende hoşuna gidecek bir şey görmene gerçekten izin vermedim."

Kıkırdadı. "Doğru değil. Sen harika bir dansçısın. Ellerinle harika şeyler yapıyorsun."

Koluna vurdum, yavaşlayıp çimlere doğru yürürken kıs kıs güldüm.

Beni takip ederek genişçe gülümsedi. "Senden hoşlanıyorum," diye nefes nefese kaldı. "İşini sanki prosedürler zaten yürürlükte değilmiş gibi yapıyorsun. Yaratıcısın. Ne istersen, nasıl istersen yapıyorsun."

Kıçımın üzerine çöktüm ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup hemen mekik çekmeye başlarken tutması için ayaklarımı işaret ettim.

"İnsanlar buna saygı duyar," dedi bana, diz çöküp elleriyle ayaklarımı tutarak. "Ben buna saygı duyuyorum."

Geriye yaslanıp tekrar kıvrılırken karın kaslarımı sıkı tutarak ayağa fırladım.

Neden benim arkadaşım olmasın ki? Fazla arkadaşım yoktu. Ya da hiç, gerçekten.

Ve bir tane içmeyeli uzun zaman olmuştu.

Dağınıktı ve düzensizlikten hoşlandığı belliydi. Karşı olduğum her şeyden.

"Ben utangacım," diye uyardım onu.

"Sen hoşgörüsüzsün," diye düzeltti. "Arada fark var."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Ben alaycıyım," diye belirttim.

"Ohhhh, alaycılar çok tatlı," diye mırıldandı ve ben de eğlenerek başımı salladım.

"Ve ben parti yapmayı pek sevmem," dedim ona, kanunları ortaya koyarak. O da omuz silkerek, "Ben de severim," diye karşılık verdi. "Ortada buluşacağız."

OceanofPDF.com

YIRMI ÜÇ

TYLER

Salonun dışındaki tezahüratları duyunca göğüs cebimden telefonumu çıkardım ve düğmesine basarak kapattım.

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde küçük bir şey öğrenmiştim. Dünya bekleyecekti.

Kapıları açıp içeri girdim, içeri girip ağır kapının arkamdan kapanmasına izin verirken etrafımı savaş çığlıkları ve yüksek perdeli enstrümanlar seli sardı.

Tanrım. Tüm bunların içinde Hristiyanlığı nasıl bulacaktım?

Spor salonunun tamamı doluydu, basketbol sahasının her iki tarafındaki tribünler veliler, personel ve öğrencilerle doluydu, bazıları oturma yeri olmadığı için kenarlarda ayakta durmak zorunda kaldı.

Normalde akşam futbol maçı olduğu günlerde sabah yapılan Cuma moral toplantısı, bu hafta günün erken saatlerindeki sınavlar nedeniyle öğleden sonra yapılıyordu. Christian mesaj atıp gelmemi istemişti.

Ebeveynlerin çoğu burada olacaktı ve son birkaç gündür okulda olup bitenleri görmem ve arkadaşlarıyla tanışmamla giderek daha fazla ilgileniyordu.

Hemen kabul ettim. Christian için gelmiştim ama Easton'ı görebileceğime dair küçük bir umudu görmezden gelerek çok kötü bir iş yapıyordum. Christian'ı okuldan aldığım her gün onu aramış, görmemeye çalışmış ama beceremediştim.

Çekimi ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da, okuldan sonra her zaman okul alanını onun için taradım, ama o asla orada değildi. Artık öğrencileri uğurlamak için dışarı çıkmıyordu ve onu sadece internetteki sosyal medya gruplarında görebiliyordum.

Kendimi onu aramamaya zorlayarak tribünleri taradım ama bu karmaşada Christian'ı bulmamın da imkânı yoktu. Neredeyse

Easton'ın kardeşi Jack'in sahanın ortasında gerçekleşen dans gösterisini kenardan izlediğini gördüğümde ona mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

Selam verip vermemekte tereddüt ettim ama selam vermemek garipliği uzatacaktı.

"Jack." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak yanına yaklaştım. "Nasılsın?"

Başını bana doğru çevirdi ve içten bir gülümseme verdi. Easton'ın ona sırrını açmadığını tahmin ettim, yoksa farklı bir tepki verebilirdi.

"Pekâlâ," diye cevap verdi. "Bundan sonra Easton'ı yemeğe götüreceğim. Umarım ortalığı temizlemek için etrafta dolaşmak zorunda kalmaz."

Güldü ve ben de onun hakkında en ufak bir şey duymayı bile sevmemeyi dileyerek başımı salladım.

"Birkaç hafta önceki öğle yemeğinizdeki tanışma için teşekkürler," dedi.

"Sorun değil," dedim ona. "Umarım yardımcı olmuştur. Burada doğru çevrelere girmenin ne kadar zor olabileceğini biliyorum."

"Öyle mi?" diye karşılık verdi, yüzünde eğlenen bir ifade vardı.

Gözlerinin içine bakarak küçük bir kahkaha attım. "İyi bir eğitim almak için ailemin parasını kullandım ama şirketimi kendi başıma kurdum."

O da bunu anlayışla karşılamışa benziyordu çünkü sahaya döndü ve başka bir şey söylemedi.

Birkaç dakika sessizce durduktan sonra Christian'ın tribünden salladığı elini yakaladım.

Elimi kaldırıp el salladım, o da arkadaşlarının yanına oturdu ve amigo kızlar piste çıkarken seyircilerle birlikte alkışlamaya devam etti.

Gözlerimin soldan sağa sallanmasına izin verdim ama onu hâlâ göremiyordum.

Burnumdan uzun bir nefes çektim. "Easton nasıl?" Konuyu açtım. "O iyi. *Newsweek* onunla röportaj yapmak istiyor."

"*Newsweek* mi?" Ona şaşırmış bir bakış attım. "Neden?"

"Öğretim yöntemleri için," diye yanıt verdi. "Büyük bir şöhret kazanıyor." Sonra gözlerinden bir bakış geçti ve sahaya geri döndü. "Her zamanki gibi."

Bir keresinde *Newsweek*'e çıkmıştım. Yirmi beş yaşında bir girişimciyken, diğer yirmi dört gelecek vaat eden girişimciyle ilgili bir özel haberin parçası olarak. Kendisiyle bizzat röportaj mı yapılıyordu?

Jack başını salladı. "Ne yaparsa yapsın, o her zaman kazanır."

"Peki o bu konuda ne hissediyor?" Birden endişelenerek sordum. "Yaşanan onca şeyden sonra, tekrar basının karşısına çıkmak onun için sorun değil mi?"

Jack bana baktı, aniden gerginleşmişti. "Sana ne söyledi?"

Hafifçe omuz silktim. "Bana annenle babandan ve kız kardeşinden bahsetti." Sonra sesimi alçalttım. "Ve uygunsuz davranan ve sonra kovulan bir koçu olduğunu."

"Bu kadar mı?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Uygunsuzdan da öteydi. Onu takip etti."

"Ne?"

Kollarını indirdi ve ellerini ceplerine soktu. "Ailem onu kovdu ama bu sadece başlangıçtı." Sessizce konuştu. "İki yıl boyunca onu terörize etti. E-posta gönderdi, aradı, mesaj bıraktı, maçlarına geldi... Onu tehdit etti, otel odalarına girdi, eşyalarını yağmaladı... Ailem telefonunu, e-postasını ve sonunda özgürlüğünü elinden almak zorunda kaldı."

Bunları bana neden anlatmadığını merak ederek başka tarafa

baktım. Bu kadar sert olmasına şaşmamalı.

Son iki haftadır benim onu aradığım gibi onun beni aramamasına şaşmamalı. Kargaşa ve hayal kırıklığı artık onun için bir şey ifade etmiyordu.

"Bana bunların hiçbirini anlatmadı." Sesim zar zor duyuluyordu.

"Şaşırtıcı değil," diye belirtti. "Easton sorunları hakkında konuşmaktan nefret eder. Bunun onu zayıf gösterdiğini düşünüyor." Sonra da ekledi: "Size bir şey anlatmış olması bile bir şeydir."

Bunun doğru olduğunu bildiğim için gözlerimi kısmıştım. Easton'ın bana açılması bana güvendiği anlamına geliyordu.

Bana güvenmişti.

Devam etti. "On altı yaşındaydı ve sürekli bir stres içindeydi," dedi. "Ama sadece o değildi. Ben, ailemiz, kız kardeşimiz... Hepimiz Easton'a zarar verdik."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kimse polise gitmeyi düşünmedi bile," diye açıkladı. "Ailem onun adının kirli işlerle anılmasını istemedi, biz de Stiles'la uğraşmak yerine onu korumak için elimizden geleni yaptık."

Başını salladı ve boşluğa baktı. "Ama tek yaptığımız onu kafese kapatmaktı," diye itiraf etti. "Arkadaşlarıyla neredeyse hiç görüşmüyordu. Işıklar açık uyuyordu ve her zaman tribünde onu izleyip izlemediğini merak etmek zorundaydı. Hayattan kopuktu ve yalnızdı."

Göz kapakları titriyordu ve onun için duyduğu pişmanlığı görebiliyordum. "Ailen onun bunları yaşamasına nasıl izin verdi?" Ben suçladım.

"Ailem Easton'ı severdi," diye atıldı. "Onun için her zaman en iyisini düşündüler. Bunun geçeceğini düşündüler ve basının daha fazla zarar vermesini istemediler."

"En azından ona karşı bir yasaklama emri var mı?" Ben çıktım.

İsteyeceğim son şey bu adamın onun hayatına tekrar girmeye çalışmasıydı. "Bunun pek bir anlamı olmazdı," diye cevap verdi. "O öldü."

"Öldü mü?" Onu doğru duyduğumu umarak sordum.

Yutkunurken adem elması sallanıyordu. "Takip başladıktan iki yıl sonra, Easton on sekiz yaşındayken, sonunda canına tak etmişti," dedi bana. "Daha da cesaretlendi. Gece geç saatlerde gizlice koşuya çıkmaya, otel odasının kapısını kilitlemeden bırakmaya, ailelerimizden habersiz telefon almaya başladı..." Başını kaldırıp gözlerime baktı. "Ona meydan okuyordu," diye açıkladı. "Korkmaktan bıkmıştı ve hayatını geri istiyordu."

Ne kadar kalacaksın?

Herkesten daha uzun.

"Yanan bir odanın ortasında durmak," diye düşündüm, cesaret etmeyi ne kadar sevdiğini hatırlayarak.

"Ne?" diye sordu, kafası karışmıştı.

Başımı salladım. "Yok bir şey. Devam et."

"Bir gece," diye devam etti, "Stiles arabasına bir not bıraktı ve onu asla unutmayacağına söz verdi."

Öfkemi gizlemeye çalışarak başımı çevirdim.

"O gecenin ilerleyen saatlerinde Easton ortadan kayboldu ve annemle babam çılgına döndü." Eğildi, sesini gürültüyle başa çıkabildiği kadar alçalttı. "Avery'yi yanlarına aldılar ama Easton'ın eve gelme ihtimaline karşı beni evde bıraktılar ve onu aramak için arabayla dolaştılar, onun Chase'le yüzleşmek için Chase'in dairesine gittiğini bilmiyorlardı."

Ne?

"Chase gelmeyince eve geldi ama polis çoktan evimize gelmiş, bize haberi vermişti," diye anlattı. "Annemle babam yağmurda arabanın kontrolünü kaybetmiş ve yoldan çıkan bir kamyonun altına girmişlerdi."

"Tanrım," diye fısıldadım nefesimin altında.

Easton ve Jack beş kişilik bir aileden iki kişilik bir aileye dönüşmüşlerdi ve şimdi anlıyordum. Jack'in bana anlattıklarından çok, Easton'ın anlatmadığı her şeyi.

O da vardı onu kalp kırık çok çok ve yapmadı kumar belirsizlikler üzerine.

Ama bana açılmıştı. Azıcık bile olsa. Bana değer v e r d i ğ i n i göstermişti.

"Neden bana tüm bunları anlatmadı?" diye sordum.

"Eminim anlatırdı," diye beni temin etti. "Eninde sonunda." "Peki ya Chase Stiles? O nasıl öldü?"

Jack derin bir nefes alarak duraksadı. "O... o günün erken saatlerinde intihar etti," diye itiraf etti. "Ona bıraktığı notun bir intihar notu olduğunu tahmin ediyorum."

Yani Easton dairesinin önünde beklemeye gitmişti ve çoktan gitmişti. Kendini nasıl öldürdüğünü sormak istiyordum ama Easton'ı doğrudan ilgilendirmiyorsa, onun hakkında başka bir şey bilmek istemiyordum.

"Easton da o gece biraz öldü," diye ekledi Jack, müzik durup Müdür Shaw bu gece herkese iyi eğlenceler dilerken gitmeye hazırlanıyordu.

Devam ederken Jack'in gözlerini tuttum. "Kız kardeşimin dönüştüğü kadını sevmediğimden değil, ama o günden beri kalbi bir makine gibi," diye uyardı. "İstediği zaman çalıştırıp durdurabiliyor."

"Baba?" Christian arabaya doğru koĢarak seslendi, açık mavi düğmeli elbisesi üniforma pantolonundan sarkıyordu. "Patrick seni ofise götürdükten sonra beni de alsa olur mu?" diye sordu. "B i r k a ç arkadaĢımı davet etmek istiyorum."

Telefonumu cebime geri koydum. "Ofise geri dönmeyeceğim." Alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Gerçekten mi?"

Arabaya yaslandığım yerden kalkarak başımı salladım. "Pizza sipariş edip dövüşü izleyebiliriz diye düşünmüştüm."

Pay-Per-View'da görmek istemediğim bir maç vardı ama Christian ile vakit geçirmekten kesinlikle keyif aldım.

"Çalışmak istemediğine emin misin?" diye bastırdı. "Yani, gösterdiğin çabayı takdir ediyorum ve önemli olan düşünce, ama..." Arkasını dönüp arkadaşlarının şakalaştığı yere baktı.

"Ama...?" diye sordum.

Kolları iki yanında sallanıyordu ve ciddi şekilde hoşnutsuz görünüyordu. "Bu gece babam etrafta dolanmadan birkaç arkadaşımı ağırlamak istedim, anlıyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Sen on dört
yaşındasın." Ve sonra kafama
dank etti.

"Kızları mı davet ediyorsunuz?" Ben haykırdım.

Yüzüne gergin bir gülümseme yayıldı ve tekrar arkasına baktı. Clyde Richmond'ın kızının bakışlarını bize çevirdiğini fark ettim ve hemen oğluma doğru başımı sallamaya başladım.

"Yılın babası olmayabilirim ama aptal da değilim. Beni en az on beş yıl daha dede yapamazsın. Anladın mı?"

Gözlerini devirdi, omuzları düştü. "Ama iyi
denemeydi," diye izin verdim.

"Tamam." İnledi. "Yine de arkadaşlarımı çağırabilir miyim?"

"Evet," diye izin verdim. "Bakalım kaç tane sığdırabileceğiz." Sonra onu işaret ettim ve arabaya dönmeden önce durdum. "Ve bu sefer bilardo masama dokunmak yok."

En son arkadaşlarını çağırdığında, on bin dolarlık masanın üzerinde bir pizza lekesi bulmuştum.

"Baba," diye sızlandı.

"Ciddiyim," diye çıkıştım. "Bayan Giroux'ya pizza siparişi vereceğim, sen ve arkadaşların medya odasına girebilirsiniz ama benim odama kimse giremez. Ve Pay-Per- View'daki ebeveyn kontrollerini aşmaya çalışmayı aklından bile geçirme."

"Nasıl oluyor da porno izleyebiliyorsun?" diye alaycı bir şekilde ağzından kaçırdı ve yakındaki bir annenin soluğunu duydum.

Eğildim ve onu ensesinden tutup kendime çektim. "A. Kontroller R-rated filmler içindir, porno için değil," diye yalan söyledim. "B. Porno izlediğimi kim söyledi ki? Ve C," diye devam ettim, "üniversiteye gittim, bu yüzden ne istersem yapabilirim. Şimdi git arkadaşlarını getir."

Gülümsedi ve sınıf arkadaşlarını toplamak için giderken beni başından savdı. Arabaya doğru ilerledim ama sonra kafamı kaldırdım ve durdum.

Easton sınıfındaydı, pencerenin yanında yürüyordu ama onu görür görmez ortadan kayboldu.

Çenemi daha da yukarı kaldırıp onu tekrar görmeye çalıştım ama artık pencerelerin yakınında değildi ve ne yapacağımı bilemedim.

Onu rahat bırak. Onun ve benim iyiliğim için.

Jack'le ve az önce salonda bana söyledikleriyle ilgili bile değildi. Easton'ın güçlü bir kadın olduğunu ve ona bir şey olmayacağını hep biliyordum.

Ama kalbim hızla çarpıyordu ve ne yaptığımı düşünmeyi reddediyordum. Okula doğru yürüdüm ve merdivenleri tırmandım, ona bir anlığına bakmaya her şeyden çok ihtiyacım vardı.

Sınıfının kapısında durup, çıplak ayaklarıyla etrafta dolanmasını, topuklu ayakkabılarını sırasının yanına koymasını ve parmak uçlarında yükselerek kitapları bir dolap dolabının üstüne yığmasını izledim.

Arkasından yaklaşarak uzandım ve kitabı yerine ittim. Onu.

Keskin bir nefes aldı ve etrafında döndü, uzun, seksi perçemleri koyu kahverengi saçları bir gözünün üzerine düşüyordu.

"Bay Marek." Küçük sesi nefes nefese geliyordu.

Kırmızı bluzu göğsümden sadece bir santim uzaktaydı ve küçük siyah kalem eteği bana sadece onu şu anda ellerime alırsam ne kadar iyi hissedeceğimi hatırlattı.

Ama biraz mesafe bırakarak geri çekildim. "Sana bir açıklama borçluyum," dedim ona.

Yüz ifadesi duygusuzlaştı. "Hayır, Bay Marek," diye sertçe cevap verdi. "Yapamazsınız."

Ona ilişkimizin bittiğini hiç söylememiştim. Onu bir daha aramayacağım konusunda hiç uyarmadım. Sadece durmuştum. Ona bir özür ve açıklama borçluydum ve bunu duymasını istiyordum.

"Oğlumun önce gelmesi gerekiyor," diye açıkladım.

Masasının etrafından dolaştı ve bana döndü, sırtı ve omuzları dikti. "Tabii ki öyle," diye onayladı. "En önemli şey Christian ve biz yanılmışız. Sen doğru seçimi yaptın."

Gözlerimi ona diktim. Neden böyle davranıyordu? Sivri dili neredeydi? Öfkesi?

En azından umursamadığını söylerken bana bağır.

"Cadılar Bayramı'ndaki Greystone Balosu'na katılacak mısınız?" diye sordum. Başını iki yana salladı. "Hayır. Neden gideyim ki?"

"Kardeşin onların şirketinde staj yapıyor, değil mi? Seni götüreceğini sanıyordum."

"Stajı nereden biliyorsun?" Gözlerini kısarak bana baktı.

Ama soruyu duymazdan geldim. Öğle yemeğinden sonra onu bu pozisyona getirmek için telefon ettiğimi söylemedim.

Cevap vermemi bekledi ve cevap vermediğimde içini çekti. "Ben gitmiyorum."

Onu izledim, birçok şeyi bilmesini istedim. Her gün, neredeyse tüm gün onu düşündüğümü. Onun aklımdan geçmediği bir dakika bile yoktu.

Artık yatak odamda onun kokusunu alamadığımı ve ona dokunmak istediğimi.

Başka hiçbir şey olmasa bile, benim için ne kadar önemli olduğunu ve hâlâ önemli olduğunu bilmesine ihtiyacım vardı.

Masasının arkasına geçip üzerine eğildim ve nefes alış verişinin sığlaştığını gördüm. "Erkek olmak zor seçimler yapmak ve onlarla yaşamaktır," dedim ona, "ne kadar acı verirse versin."

Sonra uzandım ve başparmağımı yanağında gezdirdim. "Seni özlüyorum," diye fısıldadım.

Soğuk ifadesi yavaş yavaş kırılmaya başladı ve yüzü hüzünlendi. Bana bakarak başını salladı. "Yanılıyorsun," diye karşı çıktı.

"Erkek olmak, *doğru* kararı verebilecek bilgeliğe ve cesarete sahip olmaktır. seçimler."

Sonra elimi yüzünden çekti ve yüz ifadesini düzeltti. "Öyle de yaptınız," dedi bana. "Siz iyi bir babasınız Bay Marek."

Çok soğuk.

Kalbi bir makine.

Arkasını döndü ama ben uzanıp onu bedenime çektim ve nefesinin titrediğini duydum.

"Beni özlediğini söyle," diye yalvardım kulağına fısıldayarak. "Eğer bunu söylersen seni rahat bırakabilirim. Hemen alt katta duran oğlumla ilişkimi ve kampanyamı riske atmayı bırakabilirim, bunun sadece seks olmadığını bilirim."

Konuşurken elimle yanağını tuttum ve dudaklarını benimkilerle buluşması için çevirdim. "Beni özlediğini söyle," diye fısıldadım ağzına doğru. "Ve beni unutmayacağını. Bana her gün seni düşünüp düşünmediğimi ve seni özleyip özlemediğimi sor."

Yumuşadı ve dudaklarının dudaklarıma değmesine izin verdi, beni nazikçe öptü ve sonra gözlerinde acıma duygusuyla bana baktı.

"Ah, Tyler," diye yakındı, sessizce konuşarak. "Cevabını istemediğim soruları sormam."

Sonra kollarımdan çekildi ve sakince odadan çıkıp benden uzaklaştı.

OceanofPDF.com

TWENTY-FOUR

EASTON

Öğrencilerin ev ödevleri için takip etmeleri gereken Twitter adreslerini yazmayı bitirip kuru silgi kalemimi kapattıktan sonra arkamı dönüp şöyle seslendim öğrencilere, "Çevirin."

"Bekle, bekle, bekle!" Marcus başını eğip sol elini kaldırarak bağırdı ve sağ eliyle yazmaya devam etti.

Diğer öğrenciler kâğıtlarını ters çevirerek çalışmalarını meraklı gözlerden korudular ve Marcus arkasına yaslanıp kalemini yere bıraktı ve sonunda kendi kâğıdını da ters çevirdi.

"Ayağa kalk," diye talimat verdim.

Öğrenciler ayağa kalktı, bazıları gözlerini ovuştururken bazıları da esnedi.

"Gerin." Ellerimi başımın üzerinde kenetledim ve parmak uçlarımda yukarı doğru iterek örnek oldum.

Sınıfın geri kalanı kendi esneme hareketlerini yaptı, kurgulanmış yanıt sorularıyla oturduktan sonra kanlarını hareket ettirdiler. Onları uyanık tutmak için her on beş dakikada bir ayağa kaldırdım.

"Zıpla," diye emrettim ve hepimiz yerimizde zıplamaya ya da koşmaya başladık. Durdum, koridorda ilerliyordum. "Şimdi oturun."

Yerlerine oturdular, masalar ağırlıklarının altında kaydı.

"Saldırın," diye bitirdim, son talimatı verdim ve testlerine devam ederken kıs kıs güldüklerini ve homurdanmalarını duydum.

"On dakikanız kaldı," diye onları uyardım ve ellerimi arkamda kilitleyerek koridorda bir aşağı bir yukarı yürüdüm.

On farklı yapılandırılmış yanıt sorusu seçmişlerdi ve yanıtlamak için üç tanesini seçmeleri gerekiyordu. Yazılanlara bakılırsa çok uzun bir hafta sonu geçirecektim.

Normalde, birçok ödevi çevrimiçi olarak veya bitirdiklerinde bana e-posta ile gönderdikleri bir Word belgesiyle tamamlardık. Testlerle,

Yine de eski usulü sürdürmeyi seviyordum. Bir belgeyi siber uzayda kaybetme riskini göze alamayacak kadar çok şey söz konusuydu.

Christian kâğıdını havaya kaldırdı, elinde kalem vardı ve çalıÇmasını tekrar okuyor gibiydi. Bu onunla son dersim olacaktı, çünkü gelecek haftadan itibaren AP Tarih dersine geçecekti.

Müdür Shaw bana babasına haber vermek için e-posta gönderdiğini söyledi ama Tyler'dan hiçbir haber alamamıştım.

Christian'ın annesi çok heyecanlıydı ve Christian'ın kendisi de bunu kabullenmiş görünüyordu. Benden ve Müdür Shaw'dan, hoşuna gitmezse benim sınıfıma geri dönebileceğine dair güvence almıştı.

Bir parçam bundan nefret etmesini umuyordu. Onu geri istedim.

Christian'ın sınıfımdan çıkmasıyla babasını görmenin herkesin önünde o kadar da sorun olmayacağı gözümden kaçmadı - ama bu hiçbir zaman bizim sorunumuz olmadı. Pek sayılmazdı.

Tyler istediğini aldı ama ihtiyacı olmayanı bıraktı. Yaklaşan kampanyası, oğlu ve şirketi olması gerektiği gibi onun öncelikleriydi ve bir seçim yapmıştı. Hayatında benim için yeterince yer olsa da, yer açmak için başka bir şeyde başarısız olmaktan çok korkuyordu.

Kendimi onun ofisinde çıplak olarak sunmuştum ve o da gitmeme izin vermişti. Birbirimizi asla bırakamayacağımız kadar acı verecek bir noktaya çok yaklaşmıştık. Ve sonra geçen hafta, onu bıraktım. Sınıfımdaydı ve ben ondan uzaklaştım.

Saati kontrol ederek döndüm ve sınıfa baktım. "Bitirmeyen var mı?"

Isabel Savers elini kaldırdı ve ben de önündeki çocuğa baktım. "Loren,

Isabel'i Bayan Meyer'in odasına götürebilir misin?" Rica ettim. "O orada bitirebilirsiniz. Teşekkür ederim."

Dışarı çıktıklarında test kağıtlarını topladım ve öğrenciler planladıkları simülasyonlar için araştırma yapmaya devam etmek üzere dizüstü bilgisayarlarını açtılar. Bu keşfettiğim yeni bir öğretim tekniğiydi; öğrenciler *Mayflower'da* ya da bir wigwam'da günlük yaşamın nasıl bir şey olduğunu canlı olarak yeniden yaratıyorlardı. Ortaya ne çıkaracaklarını görmek beni heyecanlandırıyordu.

"Bayan Bradbury?" Kâğıtları notlandırmaya başladığım sırada Christian masama yaklaştı. "Sınıfın geri kalanını özel çalışmaya ayırdığımıza göre, babamın röportajını izleyebilir miyim? İnternette yayınlanıyor."

"Um..." Kaşlarımı kaldırdım, bir an için ona hayır demeyi düşündüm çünkü Tyler'ı görmek istediğimden emin değildim.

Ama bu bencilceydi. Christian'ın ilgilenmesi bile harikaydı.

Çabucak başımı salladım. "Elbette,"

dedim ona. Ama sonra durdum.

"Aslında..."

Projektörü açtım, dizüstü bilgisayarımın ekranı ön panoda belirdi.

"Hangi site?"

"Herkesin görmesi için takmak zorunda değilsin," diye araya girdi ve utandığını söyleyebildim.

Onu rahatsız etmek istemediğim için projektörü kapattım. "Tamam, ama görmek isterim," diye ekledim.

Masasına doğru yürürken omzunun üzerinden "KPNN," diye seslendi.

Siteyi açtım ve sesi kıstım, yeşil kalemimi, not vermek için bir dereceli puanlama anahtarını ve ilk öğrenci ödevini aldım, okurken dinledim.

Tyler'ın yüzü ekranda parladı ve yüz ifademi taş gibi sert kalmaya zorlamak zorunda kaldım. O kadar iri ve hükmedici görünüyordu ki, vücudumda dolaşan ve nefes almayı zorlaştıran şehvet ateşinin yüzümün her yerine yazılmasından korkuyordum.

Üç parçalı siyah bir takım elbise giymiş ve zümrüt yeşili bir kravat takmıştı; kameranın geri çekilmesini ve böylece her yerini görebilmeyi diledim. Simsiyah saçları onu son gördüğümden beri kesilmişti ve her bir teli yerinde, parlak bir şekilde yana doğru taranmıştı.

Ofisinde konferans masasında oturuyordu ve yüzündeki ifadeyi biliyordum. Yapacak daha iyi işleri olduğunu söyleyen bir ifade.

Tyler henüz resmi olarak adaylığını açıklamamıştı ama tüm şehir bunun olacağını biliyordu. Özel hayatında meraklı gözlerden hoşlanmadığını ve insanları şımartıp kibar davranamadığını bildiğim için röportajı nasıl idare edeceğini merak ediyordum.

Sonra kameranın Tessa McAuliffe'i röportajı yapan kişi olarak gösterdiğini görünce kollarımdaki ve bacaklarımdaki tüm kasları çelikleştirdim.

Orospu çocuğu.

"Evet, Bay Marek," diye devam etti, ortasında kaldığım bir konuşmaya devam ediyordu. "Ama hiç danışman çalıştırmıyorsunuz. Şirketinizin ekonomi, tarım ve inşaat alanlarında çıkarları var, ama örneğin eğitimle ilgili yasalar konusunda oy kullanma yetkiniz nedir?" diye meydan okudu.

"Kaynağa gittiğim ve öğretmenlerle konuştuğum gerçeği," diye yanıtladı tereddüt etmeden. "Bayan McAuliffe, danışmanlar ve lobicilerle dolu bir konferans masasının bana danışmanlık yapmasına ya da kendilerinin de izole olduğu bir konuda beni etkilemesine ihtiyacım yok," diye açıkladı, bir elini masaya dayayarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "İnşaat hakkında bilgi edinmek için şantiyelerimi ziyaret ediyorum. Yoksulluğun yol açtığı sorunların farkına varmak için, bunu evimden bir blok ötede bulabilirim. Eğitim hakkında bilgi edinmek için öğretmenlerle konuşurum. Kaynağa giderim." Her şeyi ortaya koydu. "Sorular sorun. Okuyun. Araştırın. İhtiyacınız olan cevapları en saf haliyle bulun." Sonra gözlerini kısarak emir ve kesinlik içinde konuştu. "Bazı şeyleri ikinci ve üçüncü elden, ama daha fazlasını birinci elden öğreniyorum."

Kağıdıma baktım ve gülümsememi gizlemek için dudaklarımı büktüm.

"Eğitimde ne gibi değişiklikler görmek istersiniz?" diye sordu, hiç istifini bozmadan.

Derin bir nefes aldı ve sonra ne söyleyeceğini düşünürken yüzünde düşünceli bir ifade belirdi.

"Bir öğretmenin işi şüphesiz zordur," diye söze başladı. "Giderek daha az finansman ve sürekli artan sınıf mevcutlarıyla mücadele ediyorlar." Çenesini aşağı doğru eğerek ona baktı. "Desteğe ihtiyaçları var, müfredatın ve yöntemlerin değişmesi gerekiyor" dedi.

Kâğıt ve kalemimi yere bıraktım, başka hiçbir şeye konsantre olamıyordum.

Devam etti. "Öğretmenler evde artan teknoloji kullanımıyla rekabet etmekte zorlanıyor, ancak aynı teknolojiyi sınıfta öğrencilerinin dikkatini çekmek için kullanamıyorlar," diye açıkladı ve gülümsedim, ifadesi karşısında şok olmuş bir nefes ciğerlerimden dışarı çıktı. "Cep telefonlarına, iPad'lere, dizüstü bilgisayarlara ihtiyaçları var... Öğrencileri henüz var olmayan meslekler için eğitiyoruz ve hala zamanın elli yıl gerisinde kalan araçları kullanıyoruz. Öğretmenlerin bu araçları edinmelerinin ve öğrencilerin ilgisini çekmek için bunları nasıl kullanacaklarını öğrenmelerinin zamanı çoktan geldi de geçiyor."

Vücudumun ısı ile dolduğunu hissettim ve dizüstü bilgisayarı kapattım, sevincimin midemi titretmesini engelleyemedim.

Resmen benden alıntı yaptı.

Boğazımda bir şeylerin düğümlendiğini hissettim. Bunu yaptığına inanamıyordum. Sadece söylediklerimi hatırlamakla kalmamış, aynı zamanda bunu kendi platformunda kullanmıştı.

Kendime ona ihtiyacım olmadığını ne kadar söylesem de, onun bana ihtiyacı olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Beni seçmeyerek beni incitmişti ama onun da bu kararından dolayı acı çektiği hiç aklıma gelmemişti. Beni görmek için sınıfa geldikten sonra bile, bunun sadece seksle ilgili olduğunu düşünmüştüm.

Gözlerimi kırpıştırıp yukarı baktım ve Christian'ı masasında oturmuş Ben.

Yüz ifademi düzeltmek için doğruldum ama o öylece oturdu. Kafasında tekerlekler dönüyormuş gibi beni izliyordu.

Ne zamandır arıyordu?

Zil çaldı ve öğrenciler sırt çantalarını doldurup kapıdan dışarı fırlamaya başladılar.

"Tamam, unutma," diye bağırdım, sandalyemden fırladım. "Bu akşamki okumalarınıza ek olarak Twitter'daki yeni takipçilere de göz atın!"

Tüm öğrenciler dışarı süzüldü ve ben tekrar yerime oturdum, testleri gözden geçirmeye başlarken In Flames'in "Paralyzed" şarkısını açtım.

"Bayan Bradbury?"

Kafamı kaldırıp baktığımda Christian'ın omzuna astığı dizüstü bilgisayar çantasıyla masamın diğer tarafında durduğunu gördüm.

"Evet, Christian?"

Ciddi görünüyordu ve diğer herkesin gittiğini görerek odanın envanterini çıkardım.

"Tessa McAuliffe'den hoşlanmıyorum," dedi bana.

Başımı eğdim, onu inceliyor ve bunu bana neden söylediğini merak ediyordum.

"Televizyon yorumcusu mu?" Açıkladım ve o da başını salladı. "Ama senden hoşlanıyorum," dedi kesin bir ifadeyle.

Ve orada öylece durup gözlerimi tutuşuyla ilgili bir şey göğsüme korku saldı.

Oh, hayır.

"Sene başında okuldan sonra seni ve babamı burada görmüştüm," dedi sesine acı bir ton katarak. "Futbol antrenmanını bitirmiştim ve Patrick'in beni eve götürmek için burada olduğunu gördüm, ama babamın arabası da dışarıdaydı, ben de onu aramaya geldim. Kravatını düzeltiyordun."

Kravatını mı düzeltiyor? Beynimde bunu ararken gözlerimin dolaşmasına izin verdim ve sonra hatırladım. İlk kez... bir aydan daha uzun bir süre önce masanın üzerinde.

Bir ay!

Ağzımı açtım ama derimdeki bütün tüyler diken diken oldu ve korktum. Kahretsin! Ne gördü bu adam?

Masanın altına girmek istedim. Başka biri bir şey görmüş müydü? "Bana yalan söylemeyeceksin, değil mi?" diye sordu.

Saygınlığım artık kalmamış olsa da çenemi kaldırdım. "Hayır."

"Güzel," diye atıldı. "Herkes beni idare etmeye çalışıyor ve ben bir bebek değilim."

Kuru dudaklarımı yaladım ve ayağa kalktım. "Başka bir şey gördün mü?" Açıkça sordum.

Hasarın ne kadar ciddi olduğunu bilmem gerekiyordu.

Omuz silkti. "Sadece bir şeyler olduğu belliydi." Bana bir kaşını kaldırdı. "Sana nasıl baktığını görüyorum. Yüzü yumuşuyor."

Gözlerimi indirdim ve bir nefes verdim. Ne karmaşa ama.

"Babamın ne halt ettiği gerçekten umurumda değildi." İç çekti. "Ama senin yaptığının çok boktan olduğunu düşündüm. Sen benim öğretmenimsin," diye belirtti. "Öğretmenim."

Gözlerinin içine bakarak hemen başımı salladım. "Evet, öyleyim." Bunu kabul ettim. "Kızgın olmakta sonuna kadar haklısın."

"İnsanlar bugünlerde bunu bana çok söylüyor, sanki bu her şeyi daha iyi yapıyormuş gibi," diye karşılık verdi.

Christian haklıydı. Hatalar affedilebilir ama her zaman unutulmaz. Ve başkalarının kusurları yüzünden acı çeken kişinin kendisi olması büyük bir talihsizlikti.

"Neden artık babamla görüşmüyorsun?" diye sordu.

"Çünkü yanlıştı," dedim ona. "Çünkü hayatın bazen çok fazla engeli vardır. Güveninize ihanet ettik ve siz en önemli şeysiniz."

Kaşlarını birbirine çattı, neye inanacağından emin değilmiş gibi görünüyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu sessizce.

"En önemlisi sensin," diye tekrarladım.

Kapıya doğru döndü ve uzaklaşmaya başladı ama sonra duraksadı. "Mesele şu ki," diye geri döndü. "Babamı daha çok sevmeye başladım. Daha çok çabalıyordu."

Benim bu işle bir ilgim olduğunu mu ima ediyordu?

Christian, "Artık daha çok yanımda," diye açıkladı, "ödevlerime yardım ediyor..." Kendi kendine başını salladı. "Ama şimdi üzgün görünüyor," diye düşündü. "Neden umursadığımdan emin değilim."

Tyler'ın mutlu olmadığını duymak canımı yaktı. Kendime yalan söyleyemezdim. Beni özlemesini ve benden iyi bir sebepten dolayı vazgeçmiş olmasını istiyordum.

Christian bu nedendi.

Christian bana doğru baktı. "AP sınıfına gittiğimde babamla çıkabilir misin?"

Küçük bir gülümseme patlattım. "Ama o zaman senin öğretmenin olmazdım." "Ama benim evimin etrafında olurdun," diye karşılık verdi, neşelenerek.

Artık kızgın olmadığını görünce rahatladım. Kimseye söyleyip söylemediğini bilmiyordum ama bir sırrın yükünü de ona yüklemeyecektim. Konuştuysa konuşmuştur ve ben de sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaktım.

Ne yazık ki, oğluyla olan ilişkim nedeniyle babasının hayatına devam ettiğini düşünüyordu, oysa gerçekte durum bundan çok daha derindi.

"Ben her zaman senin yanındayım," diye güvence verdim ona. "Sen her zaman önce gelirsin.

Bunu asla unutmayın."

OceanofPDF.com

YIRMI BEŞ TYLER

Elimi süslü mermer korkuluklara koydum ve viskimden bir yudum aldım, arabaların, at arabalarının ve ışıkların gürültüsünü seyrederken Quarter'ın serin akşamı. Cadılar Bayramı maskeli balosundan gelen sohbet ve kahkahalar arkamdaki kapılardan dışarı süzülüyordu ama ben gözlerimi kısarak sokağın diğer tarafındaki kapı aralığında bira parası için yalvaran serserileri izliyordum.

Eski püskü kıyafetleri, dağınık saçları ve "siktir et" tavırları hiç anlamadığım bir şeydi, çünkü onları daha önce neredeyse hiç fark etmemiştim.

Sanırım, gerçekten baktığım nadir durumlarda, hayattaki paylarını sevdiklerini varsaymıştım. Ne de olsa sohbet ederken gülümsüyorlardı.

Ama şimdi kendimi merak ederken buldum - tertemiz smokinimi tenimde hissederken ve arkamda devam eden balodan yayılan zengin yemek kokularını duyarken - bu gece nerede uyuyacaklardı?

Sevdikleri köpek yemek yemeyeli ne kadar olmuştu?

Aileleri hangi cehennemdeydi?

Babamın istediği gibi on beş korkunç şey yerine birkaç iyi şey yapmaya çalışarak hayatımı önemli ölçüde yavaşlatmıştım, ama etrafımdaki küçük şeyleri fark etmek için zaman ayırdıkça kendimi daha boş hissediyordum.

Belki de hayattan daha fazlasını istiyorlardı ve sadece günü atlatmaya çalışıyorlardı. Ya da belki de istemiyorlardı, çünkü dünyanın sunduğu her şeyi bilmiyorlardı.

Ama şu anda ellerine geçen her türlü para için minnettar olacaklarını biliyordum. Yiyecek, içecek, sigara ya da kendilerini iyi hissetmelerini sağlayacak herhangi bir şey için minnettar olacaklardı.

Pek çok şey istiyordum ama - onlara bakarken fark ettim ki - istediğim neredeyse hiçbir şeye değer vermiyordum. Neredeyse hiçbiri beni duraklatıp minnettar hissettirmiyordu.

Gerçekten önemli olan şeyi kaçırmıştım. Yanlış seçim yapmıştım.

Telefonum göğüs cebimin içinden titredi, ama bardağı tekrar dudaklarıma götürerek görmezden geldim.

Jay içerideydi, sürekli oraya gidip insanlarla sohbet etmeye başlamam gerektiğine dair mesajlar atıyordu ama o parıltı gitmişti. Onsuz geçirdiğim süre uzadıkça yavaş yavaş azalıyordu.

"Eee," diye bir kadın sesi duydum arkamdan ve baktığımda babamla karısının bana gülümsediğini gördüm.

"Adaylığınızı resmi olarak ne zaman açıklayacaksınız?" diye sordu.

Rachel Marek babamın ikinci eşiydi ve ondan hoşlansam da onu çok az tanıyordum. Ben on beş yaşındayken annemin ölümünden sonra babam on yıl daha evlenmedi. O zamana kadar çoktan taşınmış ve kendi hayatımı kurmuştum.

Kafamı çevirdiğimde Jay'in Fransız kapılarından içeri girdiğini gördüm, belli ki beni bulup içeri sokmak gibi bir görevi vardı.

Rachel'a gönülsüz bir gülümseme verdim. "Sanırım biraz gereksiz. Zaten herkes niyetimin farkında."

Ama sonra babamın "daha çok çalış" bakışını yakaladım ve onun için yanıtımı yumuşattım.

"Bir hafta içinde," diye teminat verdim.

Jay yanıma geldi ve başımı sallayarak ona sessizce partiye geri döneceğimi söyledim.

"Washington D.C.'ye taşınacak mısınız?" diye sordu babamın kolunu tutarak.

Beklentilerimi makul tutmaya çalışarak, "Önce ben kazanayım," diye karşılık verdim.

"Özür dilerim." Güldü ve babama baktı. "Sana uğursuzluk getirmeyeceğiz. Sadece gelecek yıl için çok heyecanlıyız. Kampanyaları seviyorum."

"Hepimiz heyecanlıyız," diye söze girdi Jay. "PowerBars ve Wheaties stokladım."

Ve ben hala ne halt ettiğimi anlamaya çalışıyordum.

Arzularım nasıl bu kadar çabuk değişebildi? Bunu planlamıştım. Bunu rüyamda gördüm.

Ve şimdi Christian dışında hayatımdaki her şey kendimi değersiz hissettiriyordu.

Değersiz ve anlamsız.

"Bize bir dakika izin verin," dedi babam ve başımı kaldırdığımda karısını kardeşime teslim ettiğini gördüm.

İçeri döndüler ve babam başını eğerek onunla birlikte yürümemi işaret etti.

"Senatörler, bir bakıma," diye söze başladı, beni loş, mum ışığıyla aydınlatılmış balo salonuna geri götürürken, "bir başkandan daha fazla güce sahipler," dedi. "Başkanlar gelip geçerken, dönem sınırlaması varken, bir senatör ömür boyu senatör kalabilir."

Ben bunu zaten biliyordum ve siyaset bilimi alanında doktora yapmış olan babam da bunun farkındaydı.

"Senatör Baynor'ı otuz yıldan uzun bir süredir tanıyorum," diye açıkladı. "Beni ekibinde çalıştırmak istedi ama ben onu reddettim."

"Neden?"

Balonun çevresini dolaştık, diğer konuklar masaların etrafında ve dans pistinde toplandı.

"Bunu ödüllendirici bulmazdım," diye itiraf etti. "Benim için fazla göz alıcı bir hayat."

İçimden güldüm, çoğu zaman bu kadar açık sözlü olması hoşuma gidiyordu. Çoğu insan politikayı cazibeyle bağdaştırmazdı ama kesinlikle cazibeliydi. Güç, zenginlik ve sizi batırabilecek ya da çıkarabilecek insanlarla bağlantılar.

Senatör Baynor Teksaslıydı ve babamla iyi arkadaş olmalarına rağmen, Jay'in ve benim New Orleans'taki hayatımızı siyasi bir kariyer uğruna altüst etmediğine sevinmiştim.

Babam dağlara tırmanmış olmak için tırmanmazdı. Hedefleri açıktı ve nedenleri mantıklıydı. İyi bir seçim yapmıştı. Durdu ve yüzünü bana dönerek sert bakışlarını üzerime dikti. "Mason Blackwell'in çok fazla desteği var Tyler. Çok popüler biri," diye belirtti. "Ancak, onun gibi kıdemli bir senatörün desteğine sahip değil. Baynor."

Başımı salladım ama sonra gözlerim sağa kaydı ve dinlemeyi bıraktım.

Gözlerimi kısmıştım.

Easton.

Odanın karşısında tek başına duruyordu, üzerinde kollarını ve sırtını gösteren altın süslemeli, güzel, vücuda oturan siyah bir elbise vardı. Bir tabloya bakıyordu ve ilk tanıştığımız gece olduğu gibi görünüyordu.

Tüm vücudum ısındı ve kalbimin etrafına bir ip bağlamış gibi beni çektiğini hissettim.

"İstediğin bu mu?" Babam konuştu. "Bir onay mı?"

Ne?

Gözlerimi kırpıştırdım, konuşmaya geri döndüm ve ona baktım. "Sen daha iyi bilirsin," diye karşılık verdim.

Babamdan hiçbir şey istememiştim ve istemeyecektim.

Gözlerini kapadı, yorgun görünüyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm." İç çekti. "Hak etmediğini düşündüğün hiçbir şeyi almayacaksın."

Bakışlarımla onu kıstırdım. "Bunu bana sen öğrettin."

İçkimden bir yudum alarak Easton'a baktım ve onun yavaşça duvardan aşağı inerek tabloları incelediğini fark ettim.

"Ben artık senin öğretmenin değilim." Babam kısık bir sesle konuştu. "Ben senin babanım. Senin iyilerden biri olduğuna inanan bir baba."

Bunun üzerine gözlerimi tekrar ona çevirdim.

Bana karşı her zaman sertti, bu da nadiren yaptığı iltifatların daha etkili olmasını sağlıyordu.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi bana, "ve bunu kazandığını görmekten gurur duyarım. Eğer istersen onun desteğini alabilirim."

Derin bir nefes aldım ve başımı hafifçe salladım. "Benim için hiçbir şeyi kolaylaştırmadın. Şimdi de başlama."

Bardağımı bırakıp uzaklaştım ve onu karısının yanına dönmesi için yalnız bıraktım.

Ne yaptığımı bilmiyordum - son zamanlarda her zamanki gibi - ve bir planım yoktu, ama nerede olmak istediğimi biliyordum. Kendim hakkında bildiğim tek bir şey varsa o da istediğim şeyi istediğimdi ve şu anda onun bana baktığını görmek istiyordum.

Arkasından yaklaştığımda, diğer kolunu göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir kadeh şampanya tuttuğunu gördüm.

Yanına geldiğimde ona takılmadan edemedim. "Ateş yakmayı mı düşünüyorsun?"

Başını çevirdi ve gözlerimle buluştu. Koyu renk makyajı gözlerini belirginleştiriyordu ve soğukkanlılığını yeniden kazanmadan önce altın metal maskesinin arkasından şaşkın bakışlarını görebiliyordum.

Dudaklarının kıvrılmasına izin vererek gözlerini devirdi. "Bugünlerde çok yaramaz olmamaya çalışıyorum."

Şükürler olsun. Benden başka biriyle yaramazlık yapması fikri hiç hoşuma gitmedi.

"Güzel." Bir kez başımı salladım. "Gelmeyeceğini söylediğini sanıyordum."

Omuz silkti ve soyut resme geri döndü. "Öyle olduğumu düşünmemiştim. Ne de olsa seni göreceğimi biliyordum."

Yani benim yüzümden balodan kaçmayı düşünmüştü. "Peki fikrini ne değiştirdi?" Bastırdım.

Alçak sesle konuşurken yüzünde sert bir ifade belirdi. "Erkekler yüzünden hayatımı dizginlemekten yorulduğuma karar verdim."

Ve sonra şampanyasından bir yudum alırken küçük bir gülümseme belirdi.

Gözlerimin vücudunda gezinmesine izin verdim; sırtındaki uzun elbisenin askıları tenini daha da esnek ve parlak gösteriyordu.

Saçları gevşek bukleler halindeydi, yarısı toka ile tutturulmuştu ve geri kalanı yüzünü çerçeveleyecek şekilde aşağıya sarkıyordu.

Dudakları kırmızı, teni bronz ve kokusu egzotikti.

Onu karanlık ve sessiz bir yere götürme ihtiyacım gibi arzumun da giderek arttığını hissettim.

"Röportajınızı izledim," dedi tekrar gözlerime bakarak. "Bence harikaydı."

Başımı salladım, röportaj hakkında konuşmayı pek umursamıyordum.

Devam etti. "Hâlâ kanıtlaman gereken bir şey varmış gibi mi hissediyorsun bilmiyorum Tyler, ama şunu söyleyebilirim ki, seninle hiç tanışmamış olsaydım bile oyumu sana verirdim."

O anda, ona baktığımda ciğerlerim boşaldı.

Arkadaşlarım ve arkadaşlarımın eşleri, çalışanlarım ve meslektaşlarım bana bir yıl sonra seçim zamanı geldiğinde oylarını alacağımı söylemişlerdi ama istediğim tek oyun onunki olduğunu fark etmemiştim.

Benim gerçekten değerli olduğumu düşünüyordu.

Karşımızdaki Stricher'a bakarken yüzümdeki sırıtışı engelleyemiyordum. "Seni ilk gördüğüm an" - ona yaklaştım - "Degas'ya tuvaldeki bir bokmuş gibi kaşlarını çatarak bakıyordun..." Ona baktım. "Seni hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istedim."

Onu gördüğüm an, ona sahip olmak zorundaydım.

Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Çok şey değişti." "Hiçbir şey değişmedi," diye karşılık verdim.

Bana döndü ve sonra arkamdaki bir şeye baktı. "Bu gece Tessa McAuliffe'le birlikte misin?" diye dürttü ve ben de arkama dönüp baktığımda Tessa'nın bej bir gece elbisesi içinde mutlu bir şekilde kalabalığa karıştığını gördüm.

Tessa'yla birlikte gelmemiştim, onunla birlikte ayrılmayı da planlamamıştım ama geçen hafta görüşmeden önce öğle yemeği yemiştik ve bu akşam da konuşmuştuk.

"Bazı ilişkilerin sürdürülmesi gerekir," diye belirttim. "Sadece profesyonel olsalar bile."

Easton, "Sana ihtiyacı var," dedi. "Senin ona ihtiyacın yok."

Elimi uzattım ve başparmağımla yanağını sıyırdım. "Sinirlendiğin zamanları hep sevmişimdir," diye düşündüm, kendimi yeniden bütün hissetmeye başlamıştım.

Tereddüt etti, ona dokunmama izin verdi ama sonra yüzünü başka tarafa çevirerek bağlantıyı kopardı.

"Christian'la gurur duyuyor olmalısın." Konuyu değiştirdi. "AP Tarih'e geçti ve ayrıca Biyoloji'de ileri seviye yerleştirmeye hak kazandı."

Elimi bıraktım, aniden daha fazla havaya ihtiyaç duydum. "Evet." İçimi çektim. "Onu ve bazı arkadaşlarını kutlamak için önümüzdeki Cumartesi LSU maçına götüreceğim."

"Mutlu görünüyor." Bana alaycı bir sırıtış fırlattı. "Sanırım senden hoşlanmaya başladı."

Homurdandım. "Bilmiyorum," diye homurdandım nefesimin altında. "Uyarı işaretlerinden biri bana şantaj yapmaya yatkınlık mı?" diye sordum. "Her nasılsa bu dönem pekiyi alırsa benden JAX Bira Fabrikası'nda bir doğum günü partisi koparacakmış."

Başını sallayarak gülümsedi.

"Merhaba Bayan Bradbury," diye cıvıldadı Jay yanıma gelerek ve ben içten içe inledim.

"Tyler." Eğildi ve alçak sesle konuştu. "Başpiskopos burada."

Kaşlarımı çatarak iç çektim.

Başpiskopos Dias büyük bir destekçiydi ve en azından onu selamlamam gerekiyordu. Easton'a baktım, onu da yanımda götürmek ya da sonra görüşeceğimizi söylemek arasında kaldım ama gecesini bölmeye hakkım yoktu. Ben Her şeye rağmen ayrılmak için.

"Affedersiniz," dedim ama tek kelime etmeden resimlere geri döndü.

Başpiskoposa merhaba dedikten ve gelecek yıl hakkında konuştuktan sonra, medya mensupları, yerel politikacılar ve etkili seçmenlerle sohbet ederek çemberden çembere geçtim ve bu çok acı vericiydi.

Yapabilirdim. Yapmak istedim.

Ancak son birkaç haftadır tek ayak üzerinde yürümeye çalışıyormuşum gibi hissetmeye başlamıştım. Artık hiçbir şey kolay gelmiyordu, çünkü bir şeyler eksikti.

Arada bir kafamı kaldırıp Easton'ı bulmak için partiyi tarıyordum. Sonunda sahnenin dışından merkeze doğru ilerledi, erkek kardeşi ve sanırım onun stajyer arkadaşlarından bazılarıyla birlikte bir masada oturmuş ordövrlerini atıştırıyorlardı.

Bir süre sonra onu bir grubun içinde gördüm, gülüyordu.

Saatime baktığımda saatin on buçuk olduğunu gördüm ve Christian'a mesaj atarak geceyi son bir kez kontrol etmesini istedim. Arkadaşının ailesiyle birlikte Krewe of Boo geçit törenine gittikleri için bir arkadaşının evinde kalıyordu.

Nasıl gidiyor? Mesaj attım.

Bara doğru yürüdüm ve buzlu bir Chivas daha sipariş ettim.

Takılıyoruz, diye mesaj attı.

Nereye?

Ama içkimi alıp barmene bahşişimi verdikten sonra mermer barın başında durup beklemeye devam ettim.

Christian mı? Tekrar sordum.

Taqueria Corona, diye karşılık verdi.

Saatimi tekrar kontrol ederek kaşlarımı çattım.

Charlie'nin ailesi seninle mi? Yazdım ve *gönder tuşuna* bastım.

Ancak bir cevap alamadım ve sıcaklık boynumdan alnıma doğru yükseldi.

Ya Charlie'ye geri dönersin ya da Patrick'i senin için gönderirim, diye tehdit ettim, sessizliğini hayır olarak kabul ederek.

Taqueria Corona bir bardı. Bir restoran barı, ama yine de gürültülü bir kalabalığın olduğu bir bar ve nasıl oluyor da arkadaşının lanet olası ailesi onları hâlâ eve almamıştı? Tanrı aşkına, daha on dört yaşındaydılar.

Hadi! Meydan okudu.

Tartışıyor musunuz? Ona geri fırlattım. Telefon hemen çaldı. Hayır.

Kaşlarımı kaldırdım ve hemen ardından bir mesaj daha geldi.

Evet, diye düzeltti. Pekala, Charlie'nin yerine gidiyoruz.

Viskimden bir yudum alırken keyifle gülümsedim.

Çok erken olmasına rağmen, diye karşılık verdi.

Surat asışını duyar gibiydim. Çocuğumun bir tavrı vardı ama beni rahatsız ettiğini söylersem yalan söylemiş olurum. Alaycı olması benim yanımda rahat olduğu anlamına geliyordu. Bunu iyiye işaret olarak gördüm. Şimdilik.

Başparmağımı çıkarıp hızlıca yazdım. Gece saat ondan sonra evden dışarı çıkabilmenin tek yolu baloda bana gelmen. Seçim senin.

Fare yemeyi tercih ederim, diye yazdı ve ben sessiz bir kahkaha attım.

Başımı sallayarak ve hâlâ gülümseyerek, "Bayan Bradbury burada" diye yazdım. O kadar da sıkıcı olmazdı.

Bir dakika sonra mesajı geldi. Gerçekten mi? diye sordu. İyi eğlenceler onunla.

Ne demek istediğini merak ettiğimde kaşlarım çatıldı.

??, diye yazdım, neredeyse bilmekten korkuyordum.

Telefonum çaldı ve içkimi bıraktım.

On dört yaşındayım, aptal değilim, diye yazmış. Eğer ondan hoşlanıyorsan, benim için sorun yok.

Ne? Nasıl...?

Elimi bara bıraktım ve gerilerek dik durdum. Christian biliyor muydu?

Aklımdan milyonlarca şey geçti. *Tam olarak ne biliyordu? Okulundaki başka biri biliyor muydu? Bir şey mi görmüştü?*

Ve lanet olsun! Annesi.

Ama Easton'dan uzaklaşmamdaki asıl korkum - asıl nedenim - Christian'dı. İyi bir baba, Marek Industries'in başkanı, bir senatör ve onun sevgilisi olamayacağımı ve tüm bu sorumlulukları iyi bir şekilde dengeleyemeyeceğimi bilmeme rağmen, asıl endişem Christian'ı sonsuza dek kendimden uzaklaştırmaktı.

Ama o zaten biliyordu. Ve bununla bir sorunu yoktu.

Hâlâ kafam karışıktı, parmaklarım titreyerek yavaşça yazdım. Arkadaşlarının söyleyecek bir şeyleri olabilir.

Dışlanabilir.

Kendileri için neyin iyi olduğunu biliyorlarsa, diye cevap verdi ukala bir sesle.

Ve sonra başka bir mesaj geldi.

Benim için sorun yok baba, diye beni rahatlattı ve ben de inanamayarak kendi kendime gülümsedim.

Elimi yüzümde gezdirerek yakamı çektim ve özel hayatımı da iş hayatım kadar iyi idare edebilmeyi diledim.

Hedeflerinizi netleştirin. Ne istiyorsunuz?

Ellerimi çubuğun üzerine koydum, göğsüm her saniye daha da yükselip alçalırken başımı eğdim.

Ben ne istiyorum?

Kendimi dünyanın dört bir yanındaki çalışma alanlarıma seyahat ederken, Capitol Hill'in merdivenlerini tırmanırken, dünya için değerli ve iyi olması gereken bir şeyi başarırken hayal ettim - ve bunların hiçbiri parlak değildi.

Hiçbiri onun yerini tutamazdı.

Yumruklarımı sıktım ve döndüm, oraya saldırmaya ve onu almaya hazırdım, ama Tessa'nın önümde durduğunu görünce kısa süre durdum.

"Benimle dans eder misin?" diye sordu. "Bu gece hiç konuşmadık."

Mason Blackwell yanlarına gelip ağabeyinin elini sıktığında, Easton'ın Fransız kapılarında ağabeyiyle konuştuğunu görmek için baktım.

Tessa bakışlarımı takip etti ve Easton'la konuşmasını izledim. Duydukları hoşuna gitmiş gibi görünmüyordu ama sonra içkisini aldı, masaya bıraktı ve onu dans pistine götürmesini izledim.

Hemen harekete geçip Tessa'nın yanından geçtim ama kolumu yakaladı.

"Onunla hiç fotoğraf çektirmedin, değil mi?" diye azarladı. "Oğlunun öğretmeniyle bir ilişki yaşamak kampanyanı mahveder, Tyler."

Ona baktım, umurumda olmadığını fark edince şaşırdım. "Özellikle de onun gibi açık sözlü biri," diye tersledi Tessa. "O bir kadın için yaratılmamış.

takdir yetkisi."

"Ama sen öylesin?" Onun imasını yakalayarak çıkarımda bulundum.

Yüzünde hafif bir gülümsemeyle kül rengi pembe dudaklarını yaladı. "Sanırım ihtiyacın olan her şey benim."

İşte o zaman anladım. İstediğim ama ihtiyacım olmayan şeyler ve ihtiyacım olan ama istemediğim şeyler vardı.

Aynı anda ihtiyacım olan ve istediğim sadece iki şey vardı: Easton ve çocuğum.

Topuklarımın üzerinde dönerek dans pistine atıldım ve Easton'la birlikte sallanmaya başlayan Blackwell'e doğru ilerledim.

Aralarına girdim ve onu yolumdan çekmeye zorladım.

"Ben gidiyorum." Easton'a döndüm ve "Seni de yanımda götürüyorum." dedim.

Endişeli gözlerini bana çevirdi ve başını salladı. "Tyler, hayır," diye ısrar etti, bunu yapmamam gerektiğini söylüyordu.

Ama Blackwell öne çıktı ve ona uzandı.

"Ellerini ondan uzak tut," diye uyardım, kaşlarımı çatarak ona baktım.

Kollarını göğsünde kavuşturarak geri çekildi. "Burada seninle olduğunu fark etmemiştim," dedi sakince.

Bundan hoşlandığından emindim ama artık umurumda değildi.

Sol elimle Easton'ın elini tuttum ve sağ elimle çenesini yukarı kaldırdım.

"Tyler, yapma," diye yalvardı, etrafta kim olabilir diye bakıyordu.
bizi izliyor.

Tessa'nın sesi arkamdan geldi. "Onu dinle Tyler."

Easton'ın gözlerini tuttum ve orada biriken yaşları
gördüm.

"Beni seviyorsun," diye sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle
fısıldadım.

"Neler oluyor?" diye araya giren babam, karısıyla birlikte Easton ve bana endişeyle bakarken yanımızda dans etmeyi bıraktı.

Easton gözlerimi aradı, hâlâ endişeliydi.

"Umurumda değil," dedim ona. "Senin için sorun yaratmak istemiyorum ama sana sahip olamayacaksam kampanya umurumda değil. Umurumda değil."

Çaresiz gözleri daha fazla yaşla doldu ve yüzünü iki elimle kavrayıp yanaklarını okşadım.

"Siz *Newsweek*'te çıkan öğretmen değil misiniz?" diye sordu üvey annem, dansçılar etrafımızda dolanırken dar çemberimizde ilerleyerek. "Braddock Autenberry'de öğretmensiniz, değil mi?"

"Braddock Autenberry?" Blackwell gözlerini kısarak bana bakarak tekrarladı. "Oğlunuz orada okula gitmiyor mu?"

Ve şimdi bitti.

O biliyordu, herkes bilecekti ve Easton'la ben bu fırtınayı atlatmak zorunda kalacaktık ama siktir et.

"Vay, vay, vay," diye düşündü. "Gecem daha da güzelleşti."

Easton başını sallamaya başladı ama ben sabit bakışlarımla onu tuttum, gözlerinin içine baktım.

"Umurumda değil," diye devam ettim. "Sana ihtiyacım var."

Mason Blackwell bu skandalı krallığa kadar götürebilir. Ona sahip olmak için ödenecek küçük bir bedel olurdu.

Kollarımı kavradı ve ben de onu buradan çıkarmaya hazır bir şekilde elini tuttum.

"Neredeyse senin için üzüleceğim Marek," diye böbürlendi Blackwell arkamı döndüğümde. "Hepimizin küçük kirli sırları var, ama çoğumuz -"

Üvey annem Blackwell'in sözünü keserek, "Evet!" diye bağırdı. "Siz tenis oyuncusu olan öğretmensiniz, değil mi?" Babam sert bir yüz ifadesiyle beni dinlerken Easton'ı işaret etti.

"Annen, baban ve kız kardeşinle ilgili kısmı okuduğumda çok üzüldüm. Aman Tanrım." Bir elini kalbinin üzerine koyarak Easton'a sempatik bir bakış attı.

"Teşekkür ederim," dedi Easton boğuk bir sesle.

"Ne korkunç bir trajedi," diye teselli etti Rachel. "On sekiz yaşında olmayı ve neredeyse tüm aileni kaybetmeyi hayal bile edemiyorum."

Blackwell'in kaşları dinlerken burun kıvırdı.

Rachel devam etti. "Ve sonra sen ve kardeşin ailenizin mirasını New Orleans'taki birkaç çocuk hayır kurumu arasında paylaştırdınız?" diye devam etti. "Zaten çok şey kaybetmişken ne kadar da cömertsiniz."

O kısmı bilmediğim için bocaladım.

Easton utanmış görünerek, "Bunu onlara kardeşim söylemiş olmalı," diye itiraf etti.

Gözlerimi kaldırıp Blackwell'inkilere kilitledim ve bunu onun gözlerinde gördüm. Çamur atmaya çalışabilirdi ama Easton'ın sicili ve karakteri her şeyi anlatıyordu.

Rachel gülümseyerek, "Bu şehre gerçekten çok şey verdiniz," dedi. "Kariyerinizin nereye gideceğini görmek için sabırsızlanıyorum Bayan Bradbury."

Easton başını sallayarak ona küçük bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim."

"Bize biraz müsaade edin." Elinden tuttum ve onu herkesten uzaklaştırarak aceleyle dışarı çıkardım.

Jay bir yerlerdeydi. Kardeşi bir yerlerdeydi. Ama biz gidiyorduk. Telefonumu çıkardım ve hemen Patrick'e arabayı getirmesi için mesaj attım. Elini tutarak merdivenlere doğru koşarken Easton, "Tyler," diye ısrar etti.

"Tyler, ne yapıyorsun?"

Onu kendime doğru çektim, topuklarının *çıkardığı tık tık tık seslerini* duydum.

Aşağıya ulaştığımda onu tırabzanın etrafından çektim ve otelden çıkarıp kaldırıma götürdüm.

Mahalle insanlarla doluydu ve yerel bir haber kanalının fotoğrafçıları baloyu görüntülemek için dışarıda bekliyordu.

Etrafı taradım ama Patrick'i göremedim, bu yüzden onu sokağın aşağısına götürmeye devam ettim. Elini tuttuğum yerden çekerek beni durdurdu.

"Tyler!" diye bağırdı. "Yapamayız -"

Ama sözünü kesip yüzünü ellerimin arasına aldım. "Seni seviyorum, tamam mı?" Aceleyle söyledim. "Seni deli gibi seviyorum ve bunu daha önce hiçbir kadına söylememiştim ama sana tamamen aşığım Easton Bradbury."

Sertçe nefes aldım, ellerimi beline götürdüm.

Alnımı onunkine eğerek sesimi alçak tutmaya çalıştım. "O ağzınla başımı belaya sokacaksın ve hayattan istediğimi düşündüğüm her şeyi elde edemeyebilirim, ama sen ve oğlum olmadıktan sonra geri kalanın hiçbir anlamı yok," dedim ona. "Beni mutlu ediyorsun, çocuğum seni seviyor ve seni her gün göreceğimi bilsem her şeyi yapabileceğimi hissediyorum. Sana ihtiyacım var."

Dudaklarımı onunkilere yapıştırdım, nefesini içime çektim ve titrediğini hissettim. Benden mi yoksa havadaki soğuktan mı bilmiyorum ama onu kendime çektim ve kolumu beline doladım.

Ağzının sıcaklığı ve dudaklarının titremesi beni çılgına çevirdi. Ellerini göğsümde gezdirdi ve boynumun etrafında dolaştırdı.

"İnsanlar izliyor," diye fısıldadı.

"Korkuyor musun?" Sırıttım.

Sessizce güldü ve tatlı gülümsemesi kanımı kaynattı. "Hayır,"

diye cevap verdi ve yalan söylediğini anladım. "Sen mi?"

Başımı salladım, onunla oynuyordum. "Hiç şansın yok."

İkimiz de çok korkmuştuk ama en iyi kısmı da buydu. Eğer kumar yoksa, ödül de yoktu.

Bir kamera sesi duydum ve ardından bir korna sesi duydum. İsteksizce başımı çevirdim ve tek yönlü yolun ortasındaki cipi gördüm.

Easton'ın elinden tutarak onu sokağa çektim ve Patrick'in açık tuttuğu araba kapısından içeri soktum.

Önce onun binmesine izin verdim, sonra ben atladım, Patrick arkadan çarptı.

Bi

z. "Fotoğrafımızı çektiler," diye uyardı.

"Güzel. Çerçeveleyeceğim," d i y e karşılık verdim, aramızdaki camı kapattım ve

Patrick sürücü koltuğuna tırmanıp arabayı sürerken. "Tyler,

o fotoğraflar yakında internete düşecek," diye

endişelendi.

Ama önünde dizlerimin üzerine çöktüm. "Umurumda değil," diye fısıldadım.

Boynunun arkasına uzanarak elbisesinin düğmelerini açtım ve üst kısmını aşağı çekerek muhteşem vücuduna ve güzel göğüslerine baktım. Parmak uçlarımı düz karnında gezdirerek elbiseyi daha da aşağı çektim ve benimkileri görebilmesi için gözleriyle buluştum.

"Sana ihtiyacım var," diye alçak sesle homurdandım. "Hemen şimdi."

Ve ipucunu anlayıp kıçını koltuktan kaldırana kadar kumaşı çektim, böylece elbiseyi çıkarabilecektim.

"Tanrım," diye inledim. "Külot giymiyor muydun?"

Gözlerinin içine sertçe baktım, sanki bana ihanet etmiş gibiydi.
Neden iç çamaşırı giymiyordu?

Maskenin ardındaki koyu renk gözleri heyecanla parladı ve kollarını boynuma dolayarak çıplak bedenini bana yapıştırdı.

"Giysilerin tenimde yarattığı hissi seviyorum," diye alay etti ve ağzımın etrafına yumuşak öpücükler bıraktı. "Senin kıyafetlerin gibi."

Sonra kalçalarını küçük daireler çizerek bana doğru döndürmeye başladı ve ben inledim.

"Siktir," diye nefes aldım.

Elini sertleşen sikimden aşağı kaydırdı, pantolonumun içinden yavaşça ve alaycı bir şekilde ovuşturdu. Ben dudağımı ısırdıkça, o daha muhtaç ve talepkar hale geldi, elimi tuttu ve bacaklarının arasına kaydırdı.

"Tyler." İçine bir parmağımı soktuğumda titredi. "Evet,"

diye cevapladım, bir parmağımı daha sokarak.

Nefesini içine çekti ve gözlerini sıkarak kapattı. "O fotoğraflar mı?" diye bastırdı. "Kardeşini ara."

Sırıttım ve telefonumu çıkarıp Jay'i aradım.

Easton beni koltuğa geri itti ve diz çökerek pantolonumu ve kemerimi çözdü.

"Ne yaptın sen?" Jay merhaba demeden cevap verdi.

Easton sikimi çıkardı, dudaklarının arasından geçirip tamamını içine alırken gözleri maskenin ardından bana bakıyordu.

"Pekâlâ." Zor nefes aldım. Jay'e, "Bunun önüne geç," dedim. "Easton Bradbury Christian'a öğretmenlik yaptı ama şu anda başka bir öğretmenin ileri sınıfında. Ben sadece oğlumun gittiği okuldan bir öğretmenle çıkıyorum."

Sertçe emdi ve aletim daha da sertleşirken bacaklarımdaki kasların gerildiğini hissettim.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım.

"Ne?" Jay ağzından kaçırdı. "Nesin sen -?"

Ama o sikimi ağzından çıkarıp yanlarını öpüp emerken, bana taparken kendimden geçmiştim.

"Yarın amiriyle konuşacağım," dedim Jay'e. "Sadece onu geliştir. *Newsweek* makalesini ve web sitesini kullan. Yarın dokuzdan sonraya kadar kesinti yok," dedim ve aşağıya bakıp dilinin ucuyla alaycı bir vuruşla alt tarafı yalarken yüzündeki sırıtışı gördüm.

"Eh," diye araya girdim. "Şunu öğlen

yapalım." Ve telefonu kapattım.

Öne atılarak onu kollarının altından kaldırdım ve karşımdaki koltuğa oturttum. Tekrar önünde diz çökerek saçlarını nazikçe çektim ve göğüsleriyle oynayabilmem için onu sırtını eğmeye zorladım. Birini ağzıma aldım, meme ucunu çekiştirdim, dişlerimin arasına aldım ve diğerine geçmeden önce etrafındaki deriyi öptüm.

"Ben de seni seviyorum Tyler," diye nefes verdi. "Bana karşı dikkatli ol, tamam mı?"

Onu tekrar ayağa kaldırarak ceketimi çıkardım ve gömleğimi yırtarak açtım, elleri doğrudan göğsüme gitti.

"Sana güveniyorum," dedi bana.

Onu sertçe öptüm, kıçını yoğurdum. "Bana tacizden bahsetmedin," diye suçladım.

"Biliyorum." Başını salladı.

"Bana her şeyi anlatacaksın, anladın mı?" Ellerim onun her yerindeydi, ona bir daha asla dokunamayacağım gibi dokunuyordum. "Başka kimse beni senin hakkında eğitemez, Easton."

Kollarını boynuma doladı ve boynuma doğru fısıldayarak "Emin misin?" diye sordu.

"Tabii ki."

Ama onu nazikçe aşağı itmeye çalıştığımda, çünkü her santimini öpmem gerekiyordu, beni durdurdu ve gözlerini kaldırdı.

Ben de gözümü ona diktim. "Ne oldu?"

Uzaklara baktı, gerginleşti ve sonra ben de öyle yaptım.

"Daireme birkaç kez hırsız girdi," diye açıkladı ciddi bir ifadeyle. "Kim olduklarını bilmiyorum ve bir şey almış gibi de görünmüyorlar ama -"

"Ne demek biri evinize zorla giriyor?" Patladım, tenim ısınmaya başladı.

"Polise bildirdim," diye beni hemen temin etti. "Ve daha fazla kilit ekledim. Şimdiye kadar ufak tefek şeyler oldu," diye söze girdi. "Dolaplarımı açık bırakmışlar ve ailemin ben on üç yaşındayken bana verdiği bir vitrini tahrip etmişler."

"Ve kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok mu?" Korkudan nefesim daraldı.

Başını iki yana salladı. "Hayır," diye neredeyse fısıldadı, "ve bu konuda endişelenmeni istemiyorum."

"Bunun için endişelenme!" Havladım. "Artık sürekli koruma altındasın, duydun mu?"

Ama beni çok şaşırttı, güldü.

"Muhtemelen sadece çocuklardır Tyler ve şu anda seninle bu konuda kavga etmiyorum," diye devam etti. "Sadece dürüst olmak istedim. Bunu halledeceğiz ama ailemin beni yapmaya çalıştığı gibi bir mahkûm olmayacağım."

Kalçalarını sıktım, onu sertçe inceledim. Bu hiç hoşuma gitmemişti.

Başımı onunkine eğdim, fısıldayarak yaklaştım, "Güvende olmana ihtiyacım var," diye itiraf ettim.

Birinin onun evine, eşyalarına girmesi fikri beni öfkelendirdi.

Peki şansı neydi? Koçu da hemen hemen aynı şeyi yaptıktan sonra, bu tekrar mı oluyordu?

"Seni seviyorum," diye neredeyse yalvarıyordum.

Dudaklarına yumuşak bir gülümseme yayıldı. "Beni seviyor musun? Peki bu bizi ne yapar?" diye alay etti ve aniden havayı değiştirdi.

Başımı sallayarak bıyık altından güldüm. *Hep oyun oynuyorsun.*

"Kız arkadaş için çok yaşlıyım, Easton," diye açıkladım, dudaklarını ısırarak, şimdi burada benimle, en azından güvende olduğu için memnun oldum.

İnledi ve teninin tadı beni daha da acıktırmaya başladı.

Onu nazikçe geriye ittim ve eğilerek ağzımı amına soktum.

Ben klitorisini yalayıp emerken, "Tanrım," diye nefes nefese kaldı. "Tyler," diye inledi.

"Hırsızlıklar hakkında daha sonra konuşmak istiyorum," diye uyardım onu. "Ailen, kariyerin ve her şey hakkında bilgi edinmek istiyorum..." Onun sıcaklığını öperken sikimi okşayarak talep ettim.

"Tyler, lütfen." Kıpırdandı. "Daha fazla konuşmak yok. Sonra, tamam mı?"

"Her zaman çok açsın," diye takıldım. "Buna bayılıyorum."

"O zaman k a n ı t l a ," diye öfkelendi ve başını kaldırıp bana baktı. "Yoksa ayak uyduramıyor musun?"

Dişlerimi birbirine geçirdim ve parmaklarım kalçasında sıkılaştı.

Küçük.

Tanrım, onu çok seviyordum.

İki kere düşünmeden ayağa fırladım ve dizleri yerdeyken onu yüzüstü çevirip yatırdım. Kalçalarını ayırarak onu kendime doğru çektim ve içine girdim.

"Tyler!" diye bağırdı ve saçlarından bir avuç alıp hafifçe çektim.

"Yavaş olmasını istemedin, değil mi?" Sahiplenici bir şekilde göğsünü mıncıkladım.

Başını iki yana salladı. "Uh-uh," diye inledi.

Ona daha sert ve daha hızlı soktum, geri çekilmeye başladığında inledim. Amı çok dardı, sikimi bir el gibi sıkıyordu. Onsuz yapabileceğimi düşündüğüme inanamıyordum.

"Efendim." Patrick dahili telefondan seslendi ve ben yavaşladım. "Seni nereye götürüyorum?"

Eğildim ve Easton'ın başını çevirerek dudaklarının benimkilerle buluşmasını sağladım. "Benim olmadığım hiçbir yere ait değilsin," diye fısıldadım.

Başını sallayarak beni yavaşça öptü.

Geriye doğru eğildim, içine doğru sallandım ve amının sıkılıp kasıldığını hissettim.

"Eve, Patrick," diye mırıldandım. "Bizi eve götür."

OceanofPDF.com

TWENTY-SIX

EASTON

İyi olan hiçbir şey kolay elde edilmez.

Tyler ve benim birlikte çekilmiş fotoğrafımız tüm internete yayılmıştı.

İlişkimizin haberi artık herkes tarafından biliniyordu ve geri dönüşü yoktu. Cumartesi gecesi beni sahiplendi, hırslarını bir kenara bıraktı ve kendisi için istediği şeyi riske atarak bana sahip oldu.

Hiç kimse tarafından bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim.

Annem ve babam bile beni hiçbir zaman diğer her şeyin önüne koymamıştı. Kariyerim onlar için daha önemliydi, akıl sağlığım ya da güvenliğim değil.

Tyler ve ben o geceyi onun evinde geçirmiştik ve ertesi sabah uyandığında ihtiyacı olan ilk şey bendim. Telefonunu, e-postalarını kontrol etmedi ya da kariyerlerimize vermiş olabileceğimiz zararı araştırmadı. Seviştik, güldük, yemek yedik ve sonra arkadaşının evinden eve döndüğünde Christian'la konuştuk.

Sonuç olarak, çok şanslıydık. Jay'in hikâyeye kattığı anlam hasarı en aza indirdi ve Tyler dün Christian'ın annesini arayarak durum hakkında konuştu. Ayrıntıları bilmesine gerek yoktu ama başka bir şekilde öğrenmeden önce bizden öğrenmesini istedik.

Çok öfkeliydi. Tyler'a zaten güvenmiyordu ve beni iyi tanımıyordu, bu yüzden tam da beklediğim gibi anladı. Bir ihanet olarak.

Christian'la konuşana kadar. Ne söyledi bilmiyorum ama Christian'ın yeteneklerinin büyüklüğünden hâlâ habersiz olduğuma dair kesin bir his vardı içimde.

Onu eve acele etmemesi için yeterince sakinleştirmiş gibi görünüyordu. Yine de Noel'i onunla ve üvey babasıyla geçirmeyi kabul ederek onu tatlılaştırmak zorunda kaldı.

İlişkimizin sonuçlarına ve kamuoyunun ilgisine alıştıkça bazı büyüme sancıları olacaktı ama şimdiden olmam gerekenden çok daha şanslı olduğumu hissediyordum.

Pazartesi sabahı haki renkli dar bir pantolon ve romantik görünümlü kravat yakalı uzun kollu bir bluz giymiş olarak okul ofisine adım attım. Öğleden sonra öğretim yöntemlerimle ilgili bir mülakatım vardı, bu yüzden muhafazakâr ama şık giyinmeyi tercih etmiştim.

"Benim için bir dakikası var mı?" Masasına yaklaşırken Bayan Vincent'a sordum.

Başını kaldırdı ve ben olduğumu anlayınca yüzünde bir ifade belirdi. İyi mi kötü mü olduğunu anlayamadım ama neler olduğunu bildiği açıktı.

"Sanırım öyle." Başını salladı. "İçeri gir."

Müdürün odasının kapısına yaklaştım ve yarı açık olmasına rağmen kapıyı çaldım.

"Bay Shaw?" Araya girdim.

Elleri dosya dolabında duran omzunun üzerinden baktı ve sıkı bir gülümseme sundu.

"Easton, merhaba." İçini çekti. "İçeri gelsene. Uğradığına sevindim."

Kapıyı arkamdan kapattığımdan emin olarak içeri girdim, çünkü Bayan Vincent'ın zaten bildiğinden daha fazlasını bilmesine ihtiyacım yoktu. Bir utanç rozeti takıyormuşum gibi hissetmeme rağmen sırtımı dik tuttum ve omuzlarımı dikleştirdim.

Bir öğrencinin ailesiyle yatmıştım. Okuldaki diğer aileler için tehdit oluşturan bir sürtüktüm.

Bazı ebeveynler ve diğer öğretmenler bunu böyle görüyor olabilir.

Aşık olduğumu göremezlerdi. Tyler Marek'in beni parçalayacak, sevecek ve gördüğü her şeye ihtiyaç duyacak tek adam olduğunu.

Benim de aynı şekilde ihtiyaç duyduğum tek erkek oydu.

Bay Shaw'ın masasının karşısındaki sandalyelerden birine oturdum ve kollarımı kolçakların üzerine koydum. Boğazımı temizledim. "Sizinle şu konuda konuşmak istiyordum
-"

"Biliyorum," diye sözümü kesti ve dolabından aldığı dosya klasörlerini masasına bıraktı. "Bay Marek'le zaten konuştum ve fotoğrafı internette gördüm," dedi ve ardından "Bu ne zaman başladı?" diye sordu.

Çenemi kaldırdım, kendime geldim. "Geçen Şubat ayında Mardi Gras'ta tanıştık," diye açıkladım. "Ama bu okul yılına kadar bir ilişki sürdürmeye başlamadık."

Gözlerini kısarak beni inceledi. "İşinizi kaybedebileceğinizi bile bile mi?"

Bocaladım, gözlerimi kaçırdım.

Ama sonra arkama baktım ve onunla yüzleştim. "Bay Shaw," diye başladım. Ama o elini kaldırdı. "Bayan Bradbury -"

"Lütfen Bay Shaw, şunu söylememe izin verin," diye söze girdim ve onu susturdum.

Ona gerçeği söylemem gerekiyordu, böylece ne olursa olsun, yaptıklarımı hafife almadığımı bilecekti.

"Başkasının iyiliği için kendi istediklerini feda etmeye alışkın bir insan olduğumu asla iddia edemezdim," diye itiraf ettim. "Hayatımda pek çok kez bencil ve meydan okuyan biri oldum, çoğundan pişmanlık duyuyorum," dedim ona, anne babamı ve kız kardeşimi çok iyi hatırlayarak.

"Ama yaptığım işi seviyorum," diye devam ettim, "ve sahip olduğum her şeyle yapıyorum. Kendimi kariyerime adadım ve bu hiç değişmedi. Bay Marek" - durdum ve düzelttim - "Tyler..."

Uzun bir nefes alarak yere baktım.

"Onsuz yapamam." Kararlarıma sahip çıkarak yerimde durdum. "İstemiyorum. Öğretmenliği seviyorum ve işimi ya da senin güvenini kaybetmekten nefret ediyorum ama onu sevdiğim için üzgün değilim."

Ellerimi kucağımda birleştirdim, her şeyi tekrar yapacağımı biliyordum. "Her şey bu şekilde olduğu için çok üzgünüm," diye itiraf ettim.

Bir süre öylece oturdu, söylediklerimi düşünüyormuş gibi görünüyordu.

İşimi kaybetmekten, öğrenciler ve veliler nezdinde itibarımın zedelenmesinden ya da birinin şakasına maruz kalmaktan nefret ederdim ama bu durumdan dolayı acı çekmiyordum. Farklı bir şey yapmayacağımı bilmek bana huzur veriyordu.

İçini çekti ve bana baktı. "Seni kovmayacağım." Nazikçe gülümsedi. "Kovmayacaktım."

Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

Omuz silkti, masasına yaslandı. "Siz mükemmel bir öğretmensiniz," diye belirtti. "Yöntemleriniz okul için çok gerekli olan tanıtımı sağlıyor ve açık konuşmam gerekirse, sizin..." Bana bir el salladı. "Bay Marek büyük ihtimalle senatör olacak. Karısını kovamam."

Başımı sallayarak içeri daldım. "Karın mı?" Tekrarladım. "Hayır, biz nişanlı değiliz."

Güldü ve bana aptalmışım gibi baktı. "Kampanya sırasında bir aşk ilgisiyle halka açıldı, Easton," diye cevap verdi. "Evlenme teklif etmek niyetinde olduğunu henüz fark etmemiş olabilir ama sana karşı niyetleri kesinlikle kalıcı."

Okaaaay.

"Christian AP sınıfına yeniden atandı," diye devam etti ayağa kalkarak, "yani artık bir çıkar çatışması yok. Sanırım bu gelişmeden haberdardır?"

Başımı salladım. "Tabii ki."

"Güzel." Bir kez başını salladı. "Şüphesiz personel ve velilerle biraz dedikodu yapmanız gerekecek, ancak Bay Marek'in statüsü ve itibarının bunun çabuk geçmesini sağlamak için uzun bir yol kat edeceğini düşünüyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Bu kadar mıydı?

Arkasını döndü ve tekrar dosya dolabını karıştırmaya başladı.

Tereddüt ettim, hala düşecek bir ayakkabı daha varmış gibi hissediyordum, ama başka bir şey söylemeyince yavaşça kalktım ve gitmeye başladım.

"Teşekkür ederim," dedim kısık bir sesle.

"Easton," diye seslendi ve arkamı döndüm.

"Haber ekibi bugün sınıfınızı izlediğinde," diye talimat verdi, "artık bu okulu ve Tyler Marek'i temsil ediyorsunuz."

Sonra arkasını döndü ve küçük ipucuyla midemi alt üst etti.

Evet. Tyler'ı temsil ettim.

Muhtemelen bir süre daha.

Haber spikeri, "Müdür Shaw, bazı personel gelişimlerine liderlik etmeniz için size fırsatlar sunulduğunu söylüyor," diye sordu, "muhtemelen başka okullara da gitmek için günler alıyormuşsunuz, ama onu geri mi çevirmişsiniz?"

Gülümsedim, Kanal 8 sunucusu Rowan DeWinter'ın arkasındaki kamera okulun önünde dururken bana sabitlenmişti.

Öğrenciler otuz dakika önce ayrılmıştı ve röportaj neredeyse bitmek üzereydi. Son birkaç saatlerini sınıfları gözlemleyerek ve dersleri kaydederek geçirdikten sonra son bir soru-cevapla her şeyi tamamladılar.

Jack, Tyler ve Jay kenarda durmuş beni izliyor ve destekliyorlardı. Jack tekrar kamera karşısına geçme konusunda endişeli olduğumu biliyordu, Tyler ve Jay ise benimle dalga geçilmediğinden emin olmak için buradaydılar.

"Yöntemlerimden keyif alıyorum ve işe yaradıklarına inanıyorum" diye açıkladım. Ama diğer öğretmenlere öğretecek kadar kendime güveniyor muyum?" Varsayımsal olarak sordum. "Hayır,

Sadece birkaç aylık öğretmenlik deneyimiyle değil. Bence bir öğretmenin yeri sınıftır ve ben de orada kalacağım."

Tyler sırıttı ve Jay bana bir başparmak işareti yaptı.

"Yani Tyler Marek'in kampanyasına yardım etmek için hiç izin almayacak mısın?" diye sordu.

Ama Jay başını sallayarak araya girdi. "Bu röportaj onun hakkında -"

"Sorun değil." Elimi kaldırdım ve Bayan DeWinter'ın gözleriyle tekrar buluştum. "I

Bay Marek'e elimden gelen her türlü yardımı yapacağım," diye teminat verdim. "Bu zarf doldurmak anlamına gelse bile. Ama sınıfıma ve Braddock Autenberry'ye verdiğim sözü anlıyor. Eğer sevdiğim bir şey varsa..." Birden durdum, bunu belli etmemem gerektiğini hissettim.

Ama sonra tekrar başladım, kendimi adadım. "Onunla ilgili sevdiğim bir şey varsa, o da tıpkı benim gibi olması. Verdiğimiz sözlere bağlıyız."

Bu cevabı kabul ederek gülümsedi ve Jay sanki şöyle der gibi bana göz kırptı,

İyi işti.

Gözlerimi devirdim, onun övgüsü kendimi sirkteki bir oyuncuymuşum gibi hissetmeme neden oldu.

Haber kamyonu gittikten ve okuldaki öğretmenlerle neredeyse tüm personel boşaldıktan sonra Tyler beni arabasına götürdü ve arka kapıyı açarak bir buket beyaz orkide çıkardı.

"Eminim kısa yaşamınızda pek çok çiçek almışsınızdır" - durakladı, çiçekleri bana uzattı - "ama ben hiç çiçek vermedim, o yüzden..."

Kıvrımlı yaprakları çok yumuşak ve kırılgan görünen beyaz çiçeklerin bolluğuna baktım. Tenis kariyerim boyunca ailemden ve hayranlarımdan pek çok çiçek almıştım ama en çok bunları sevmiştim.

Gül olmadıklarına bile sevinmiştim. Bana verdiği her şeye bayılırdım ama kesinlikle yeterince gül görmüştüm.

Buketi bir bebek gibi kucaklayarak ona baktım. "Hiç çiçek vermedin mi?" Alay ettim.

"Onları gönderdim," diye söze girdi, hemen açıklığa kavuşturmak için.

"Ama ben hiç..."

Kendi kendine gülerek sözlerini bitirdi ve ben de onun gibi konuştuğunu düşünerek gülümsedim. Tabii ki Tyler Marek çiçek vermek için zaman ayırmamıştı.

Bana kadar.

Yaklaştı, çenemi çimdiklerken gözlerine ateşli bir bakış girdi. "Yüzündeki ifadeyi görmek istedim," diye fısıldadı.

Eğildim ve dudaklarını okşadım. "Onları seviyorum."

"Yapmalısın," diye atıldı. "Orkideler huysuzdur. Tıpkı senin gibi."

O gülerken çiçekleri göğsüne doğru iterek onu uzaklaştırdım.

"Gidip eşyalarımı alayım," dedim, başımı sallarken yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim. "Akşam yemeğinden önce daireme gelmeni istiyorum. Sana göstermem gereken bir şey var."

Arkamı döndüm ve merdivenlerden yukarı çıkıp okula geri döndüm. Christian'ı yemeğe götürecektik ama yola çıkmadan önce bir Çeyi daha halletmem gerekiyordu.

Dairemde hâlâ çözülmemiş birisinin olması sorunu olsa da, hayatımın bir dakikasını daha korkarak geçirmeyecektim. Hareket etmeyecektim. Işıklar açıkken uyumayacaktım.

Ve korunmak için Tyler'a koşmazdım.

Kapılarımı kilitler, etrafıma dikkat eder ve bir daha kimsenin beni rehin almasına izin vermezdim.

Eğer biri bana zarar vermek isteseydi, bir yolunu bulurdu.

Ama asıl yapmam gereken harflerden kurtulmaktı. Ve bunu yaparken Tyler'ın da orada olmasını istedim.

Loş koridorda yürürken sağa döndüm ve karanlık sınıfıma girdim, el çantamı almak için doğrudan gardırobuma gittim ve sonra bu gece not vermem gereken kağıtların bulunduğu klasörü almak için masama gittim.

Ama yukarı baktım ve şaşırarak sıçradım.

"Jack?" Ağabeyimi sınıfın arkasında kollarını kavuşturmuş, pencereden dışarı bakarken görünce irkildim.

Gittiğini sanmıştım.

Eşyalarımı yere bırakıp yavaşça masama döndüm ve onu izlemeye başladım. "Jack, burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Kıpırdamadı, sadece pencereden dışarı baktı, derin düşüncelere dalmıştı. "Kameralar hâlâ seni takip ediyor," diye düşündü. "Şimdi bile." *Ne?*

Sonra daha önce buraya röportaj için geldiğini ve tekrar kamera karşısına geçmenin ne kadar tuhaf olduğunu hatırladım.

Jack'i inceledim ama dışarısı çoktan kararmıştı ve sınıfta hiç ışık yoktu. Yüzünü seçemiyordum.

Omuz silkerek ona doğru yaklaştım. "Artık o kadar da umurumda değil," diye itiraf ettim. "Okula yardım etmek içindi."

Ama sonra yüzünü bana doğru çevirdi ve yüz ifadesinin her yerinde acının yazılı olduğunu gördüm.

"Babam beyzbolu severdi." Hüzünlü bir sesle konuştu. "En büyüğü bendim. Neden bana Easton ismini vermedi?" diye meydan okudu. "Ya da bu sporla ilgili herhangi bir isim?"

Gözlerimi kıstım, neden şimdi bundan bahsettiğine yarı şaşırmış yarı da bunun nereye varacağını merak ediyordum.

Babam bana Easton beyzbol sopasının adını vermişti. Bunu insanlara hiç söylemedim, çünkü utanç verici buluyordum, ama Jack haklıydı. Babamız oyunu çok severdi.

Hatta spora yatkınlığımı fark etmeye başladığında benim de oynamamı istedi ama annem tenisin yeterince yakın olduğunu ve bir kadın için daha geniş olanaklara sahip olduğunu düşünüyordu. Sopa sallamak yerine raket salladım.

"En azından beyzbol oynaman gerekiyor," dedim ona.

Başını salladı ve bakışlarını tekrar pencereden dışarı çevirdi.

"Greystone'daki o işi senin sayende aldım," dedi. "Marek benim için bir şeyler söyledi. Kız kardeşinin güçlü insanlarla yatmasının bir avantajı sanırım."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve donakaldım. "Jack, neyin var senin?"

Kardeşim bana asla böyle şeyler söylemezdi. Ayrıca, şu anda benden nefret ediyormuş gibi görünüyordu.

Döndü ve gözlerini bana kilitledi. "Mutluydum," dedi bana. "Chase Stiles seni içine çektiğinde, oyununu bozmaya başladığında..." diye açıkladı. "Bu konuda mutluydum, Easton."

Midemin bulandığını hissettim ve geri çekildim.

"Senin incindiğini görmekten nefret ediyordum," diye boğuldu, gözyaşları boğazına düğümlendi, "ama kariyerinin cehenneme döndüğünü görmeyi seviyordum," diye itiraf etti.

Yüzü sertleşti ve gözleri beni delip geçti. "Sen meydan okudukça ailemizin senin üzerindeki kontrolünü kaybetmesini görmeyi seviyordum," diye ısırdı. "Başarısız olduğunu görmeyi sevdim."

"Jack." Zar zor nefes alabiliyordum.

Başımı salladım, kısa nefesler almaya çalıştım ama içeri neredeyse hiç hava girmiyordu.

Bir adım öne çıktı. "Seni seviyorum," diye itiraf etti. "Seviyorum ve senin için iyi şeyler istiyorum ama Tanrım, Easton," diye homurdandı, gözlerinde yaşlar birikmişti. "Ben de senden nefret ediyordum."

Gözlerimin yere düşmesine izin verdim. Neler oluyordu? Jack beni her zaman desteklemişti. Her zaman beni korumaya çalıştı.

Onun iyi olduğunu sanıyordum. Gördüğüm ilginin ya da ailemin bana biraz daha iyi davranmasının onun geçmişte bıraktığı bir şey olduğunu sanıyordum.

Ama içten içe hâlâ oradaydı. Bunları bana daha önce hiç anlatmadığına inanamıyordum.

Gözlerimi kapattım, yorgun hissediyordum. "Özür dilerim," dedim, içimden gelerek. Onun yerinde olsaydım, şüphesiz ben de çok kırgın olurdum.

Burnunu çekerek yüz ifadesini yumuşattı. "Bu senin hatan değil," diye devam etti. "Hiçbir zaman da olmadı. Ailemizin seni kayırmasına sen sebep olmadın. İnadına teniste başarılı olmadın." Ve sonra yavaşça konuştu. "Sen bir kazananssın, Easton. Olmak istediğim her şeysin."

Yanına gitmek için hamle yaptım ama o

geri çekildi. "Bendim," diye bağırdı.

"Neydin sen?" Nefes aldım.

"Dolaplar, telefonlar, hazine kutusu - hepsi bendim," diye itiraf etti.

Ne?

Öfke parmaklarımı yumruk yaptı. Tüm dolapları, duş perdesini açmış, dolabıma girmiş, penceremi açmış ve kutuyu parçalayarak tüm mektupları yırtmıştı.

"Neden?" Ağladım. "Anlamıyorum."

"Çünkü sıranın bende olması gerekiyordu!" diye bağırdı bana ters ters bakarak. "Son beş yıldır ilgi görme sırası bendeydi. Sen bana yaslandın!" Göğsüne vurdu. "Bana ihtiyacın vardı."

Yavaşça başımı salladım ve ondan uzaklaştım. Yüzüm çatladı ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülmeye başladı.

Yutkundum, kelimelerim boğazımda düğümlendi. "Bunu nasıl yaparsın?"

"İyi olmanı istedim." Sesi zar zor duyuluyordu. "Arkadaşlarınla mutlu olmanı ve yaşadığın hayatı sevmeni istedim ama..."

"Ama?" Bastırdım.

Tereddüt etti, bana baktı.

"O bir senatör olacak," dedi Jack. "Eğer ilişkiniz uzun sürseydi, tekrar ilgi odağı olurdunuz."

"Beni yine küçültmeye çalışıyordun," diye bağırdım sinirlenerek.

Ama devam etti. "Ve sonra *Newsweek* ve bugünkü röportaj..." diye belirtti. "Ne yaparsan yap, her zaman beni gölgede bırakacaksın!" Çenesini sertleştirdi, kaşlarını çattı. "Neden sadece sessiz kalamadın? Neden

Sen de herkes gibi normal olamaz mısın? Sadece kız kardeşim ol! Bana bir şey ver!"

Onun bunları yaptığını düşünerek geri çekilmeye devam ettim. Bunun beni inciteceğini biliyordu.

"Bana evimde birinin olduğunu düşündürdünüz," diye suçladım. "Eşyalarımın içinde! Beni korkuttun!"

Gözlerini kapattı, kırılmaya hazırmış gibi görünüyordu.

"Chase Stiles'ı pes ettiren şeyin ne olduğunu hep merak etmişimdir," diye homurdandı. "Neden kendi canına kıydı?"

Kardeşime baktım.

"Sana zarar vereceğini biliyordu," diye sözlerini tamamladı. "Ve bunu yapmak istemedi."

Evet. Takip etmenin son aşaması fiziksel şiddetti. Chase'in tacizleri giderek daha tehditkâr hale geliyordu ve Jack muhtemelen haklıydı. Chase'in neden kendini öldürdüğünü bilmiyordum ama kontrolünü kaybettiğini biliyordum. Ya da ne kadar tutunduğunu.

Ya kardeşim? O kadar ileri gider miydi?

Gözlerimdeki farkındalık ve anlayış parıltısını görmüş gibiydi, çünkü ileri atıldı.

"Sana asla zarar vermem."

Ama artık çok geçti. Topuğumun üzerinde dönerek sınıftan çıktım ve Jack arkamdan bağırırken koridora koştum.

"Easton!" diye seslendi.

Ama ondan uzaklaşmak için koridorda koşturdum.

Bana zarar verip vermeyeceğinden emin değildim ama bu sabaha kadar yaptığı şeylerin hiçbirini yapabileceğini düşünmezdim. Tyler'dan sonra dünyada en çok güvenebileceğim kişinin Jack olduğunu düşünmüştüm.

Neden korku içinde yaşamamı istesin ki?

Dışarı koştum ama Jack'in sesi tam arkamdaydı. "Easton, dur!"

Bileğimi yakaladı ve ben haykırdım, topuklarımın üzerinde tökezledim ve tüm ağırlığımla merdivenin ferforje korkuluğuna çarptım.

"Jack, lütfen!" Bağırdım, çığlık atarken iki elimle onun elini tuttum ve yan tarafa düştüm.

"Jack!" Yine iki elimle onun elini kavrayarak haykırdım.

Korkuluktan sarktı, beni yukarı çekmeye çalışırken homurdandı, ama bacaklarım aşağıdaki beton zeminin on beş metre üzerinde sallanıyordu ve ben onun

Elimi öyle sıktım ki parmak eklemlerim bembeyaz oldu.

Başımı çevirdim, altımdaki zemine olan mesafeyi gördüm ve kollarım yuvalarından koparılıyormuş gibi hissederken ağladım.

Jack eliyle kolumun altından tuttu, beni yukarı çekmeye çalışırken gözlerinde korku vardı.

"Yüce Tanrım!" Tyler böğürdü, gövdesini yana salladı ve beni de yakaladı. "Ne oldu böyle?"

Kalbimin attığı kadar hızlı nefes aldım ve ikisi de beni korkuluğun kenarından yukarı çekerken haykırdım.

Anında Tyler'ın üzerine düştüm, ikimiz de yere çakıldık.

Bedenimi kendine çekti ve bana sıkıca sarıldı. Ona sımsıkı sarıldım, başımı göğsüne yasladığımda kıyafetlerinin arasından kalp atışlarını duydum.

"Buraya gel," diye yatıştırdı ve kollarını bana doladı.

Gözlerimi açtığımda kardeşimi parmaklıkların yanında diz çökmüş halde gördüm. Kırık gözleri pişmanlıkla doluydu.

"Easton, lütfen," diye fısıldadı. "Sana asla zarar vermem."

"Neler oluyor?" Tyler dışarı fırladı.

Ama ben sadece kardeşime baktım, gözyaşlarım onu bulanıklaştırıyordu. "Beni çoktan incittin," dedim ona. "Kalbimi kırdın."

Sonra Tyler'a baktım, kaşları endişeyle birbirine kenetlenmişti. "Beni eve götür," diye yalvardım.

OceanofPDF.com

YIRMI YEDI

EASTON

Tyler'ın vücudu altımdan kaydı ve gözlerimi açtığımda onun bana doğru uzandığını gördüm. ve anahtarlama üzerinde bir iPod rihtım. Bu yumuşak ayar . Bush'un Hoparlörlerden "Glycerine" sesi geliyordu ve ben de gözlerimi kapatarak hafif yağmurun yatak odasının pencerelerine vurduğunu duyuyordum.

"Buraya bir iPod koymuşsun," dedim fısıltının biraz üzerinde, vücudunun güvenli sıcaklığına sokularak.

Alnımdan öperken parmakları sırtımda aşağı yukarı gezindi. "Küçük şeylerin tadını çıkarmak için yeniden zaman ayırmaya başladım," diye cevap verdi. "Gençliğimi yeniden keşfediyorum..."

Bedenim küçük bir kahkahayla sarsıldı. Tek yapabildiğim buydu, çok yorgundum. Zihinsel ve fiziksel olarak.

"Evet," diye şaka yaptım. "Sanırım bu şarkı çıktığında iki yaşındaydım."

Adam homurdandı. "Dinle ve öğren," diye karşılık verdi. "Bu, müziğin iyi olduğu son zamandan geliyor."

"Mmmm," diye inledim, bacağımı kalçasının üzerinden kaydırdım ve vücudumu onunkinin üzerine koydum.

Çıplak göğsünün çıplak göğüslerime değdiği hissini içime çektim, ikimiz de çarşafın altında tamamen soyunmuştuk.

"İyi misin?" diye sordu nazikçe, ellerini yan tarafımda bir aşağı bir yukarı ovuşturarak.

"Bana bunu sorma," dedim ona, gözlerim kapalı göğsüne uzanırken. "Asla."

"Tamam," diye cevap verdi sessizce. "Nasıl hissediyorsun?"

Güldüm, bunu nasıl başardığına bayıldım.

Endişelenmekten, şımartılmaktan ve zamanımı bana mutluluk getirmeyen şeylere harcamaktan bıkmıştım.

Tyler benim mutluluğumdu ve o anda tam olarak olmak istediğim yerdeydim ve tam olarak yapmak istediğim şeyi yapıyordum.

"Güvenli," diye cevap verdim.

Dün gece eve döndükten ve kardeşimi okulda yalnız bıraktıktan sonra Christian'ı La Crepe Nanou'da yemeğe götürmüştük. Tyler'ın arabasında ağladıktan, onunla bu gece evde kalmam konusunda tartıştıktan ve sonra gözlerimi kuruladıktan sonra. Başka hiçbir şeyin yolumuza çıkmasına izin vermeyecektim. Christian'a dışarıda yemek sözü vermiştik ve onu hayal kırıklığına uğratmayacaktık.

Kardeşimin ihaneti yüzünden kalbim kırılmıştı ve ne yapacağımız, onun yanında kendimi bir daha nasıl güvende hissedeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu ama kendimi hayattan alıkoyarak zaman geçirmekten bıkmıştım.

Yemekten sonra Tyler'ın duşuna dalmıştım, ikimiz de Christian'ın muhtemelen geceyi burada geçirdiğimi bildiğini umursamıyorduk. Bu bir alışkanlık olmayacaktı ve tedbirli davranacaktık, ama Tyler bu olaydan sonra eve gitmeme izin vermeyecekti ve Christian da beni yanında görmekten heyecan duyuyor gibiydi.

Tyler kıçımı iki elinin arasına alarak, "Jack'i senin yanında istemiyorum," diye ısrar etti.

"Ben de öyle," diye onu temin ettim. "En azından şu

anda." "Easton," diye uyardı, bu sesten hoşlanmamıştı.

Ağır göz kapaklarımı açtım ve kendimi yukarı ittim, koyu renk saçlarım göğüslerimi gıdıklıyordu.

"Bana zarar vermezdi," dedim ona bakarak ve ellerimi göğsünde gezdirerek.

"Bunu bilmiyorsun," diye işaret etti. "Yardıma ihtiyacı var."

"Biliyorum." Başımı salladım. "Önce biraz yardım almadığı sürece onunla iletişim kurma olasılığını bile kabul etmeyeceğim."

Tyler'a baktım, ağlamaya hazırdım çünkü onu çok seviyordum. Her yerine dokundum, ellerim göğsünde ve kollarında gezindi ve sonra parmak uçlarımla yüzünü sıyırmak için yukarı çıktı.

Kalçalarımı döndürdüm, altımda sertleştiğini hissettim.

"Sabah beni daireme götürebilir misin?" diye sordum. "Bir şeyi halletmem gerekiyor."

Kalçalarımı ve kıçımı yoğurdu, nefes alış verişi giderek zorlaşıyordu. "Elbette," diye cevap verdi. "Ama bir süre burada kalmanı istiyorum."

Başımı salladım ve ona nazikçe "hayır" dedim.

"Easton," diye ısırdı, bana daha az sabırla bakarak.

Öne doğru eğildim ve ellerimi başının iki yanına koydum. "Evet, Mr. Marek," diye

seslendim. İç

çektiğini
duydum.

"Burada olmak istemediğimden değil," diye söze girdim, "ama burası benim dairem ve istediğim gibi girip çıkabilirim."

"O zaman Patrick'in seni götürüp getirmesini istiyorum -"

Ama bana ne yapacağımı söylemeye çalışırken yüzüne baktım ve kaşlarımı çattım. "Pekâlâ," diye ısırdı. "Haklısın. Ama bu işleri kolaylaştırmıyor." Dudaklarını kavradım, ısırdım ve usulca öptüm.

"Gerçekten mi?" Öptüm. "Bunu tekrar söyleyebilir misin?" Kıkırdadı. "Neyi söyleyeyim?"

"Benim haklı olduğum kısım," diye karşılık verdim.

"Ben öyle bir şey demedim," diye hırladı ağzımın içine, ben ona sürtünmeye başladığımda.

İnledim, dilinin üst dudağıma dokunduğunu ve sonra alt dudağımı dişlerinin arasında yakaladığını hissettim.

"Sizi seviyorum Bay Marek," diye takıldım, gözlerimi kapattım ve onu öptüm.

Dilimi içine soktuğumda ağzının ıslak sıcaklığı beni s e r s e m l e t t i ve kendimi ona daha hızlı bastırdım.

Çarşafı çırptı ve aramıza uzanarak sikini kavradı. "Kendini güvende hissediyor musun?" diye tekrar sordu. "Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorum.

Tamam."

Boynumu geriye doğru eğdim ve yukarı kaldırdım, sikini girişime yerleştirdim ve yavaşça geri oturarak onu içime kaydırdım.

Sırıtarak aletini aşağı yukarı hareket ettirmeye başladım. "Merak ettiğin buysa, OKB'm henüz devreye girmedi."

Kalçalarımı kavradı, beni içten hissederken alt dudağını dişlerinin arasında sürükledi. "Bunu özlüyor gibiyim," diye nefes verdi. "Çok tatlıydı."

Gülümsedim, kalçalarımı daha hızlı ve daha sert yuvarladım.

"İstersen bu gece sekiz orgazm olabilirim," dedim ona. "Viagra var mı?"

"Viagra mı?" Kaşlarını çattı ve ayağa fırladı, beni sırtüstü döndürdü ve kalçalarımın arasına girerken dudaklarıma doğru nefes aldı. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

Ertesi gün okuldan sonra Christian futbol antrenmanına katıldı ve Tyler beni evime götürdü. Oraya en son gittiğimde

Bir günden daha uzun bir süre önce, röportajdan ve kardeşimin itirafından önce.

Tyler bu sabah okuldan önce yeni kıyafetler almak için geri dönmekle uğraşmamı istemediği için bir mağazayı aramış ve Patrick'in bana yeni bir kıyafet almasını sağlamıştı.

Ama bugün geri dönmem gerekiyordu. Kötü anılardan kurtulup yoluma devam etmek için.

Aşağı indiğimde, oturma odasında şöminenin önünde bekleyen Tyler'la karşılaştım. Kilitli poşetleri elimde tutarak mektuplara baktım, yırtık kâğıtların arasından eski koçumun yazısının çıktığını gördüm.

"Hepsi Chase'in bana yazdığı mektuplar," dedim ona. "Takıntıları, tehditleri..." Sözlerimi yarıda kestim. "Ailem ölmeden önce onları hiç görmemiştim ve ancak daha sonra beni ve ailemi nasıl tehdit ettiğini tam olarak anladım."

"Onları neden sakladın?" diye sordu.

Başımı kaldırıp ona baktım, lacivert kravatı beyaz gömleği ve koyu gri takımıyla gevşemişti.

"Annem, babam, kız kardeşim, Avery..." Ben başladım. "Öldüler çünkü o gece onları yola ben çıkardım. Kendi bencil nedenlerim yüzünden almamam gereken bir risk aldım ve bunu hatırlamayı hak ettim."

"Kaybettiğin şeyi unutacağını mı sandın?"

Durakladım ve sonra iç çekerek başımı öne eğdim. *Hayır, asla unutmayacağım.* Ölümlerinin acısını her gün hissettim. Ama o zamanlar her türlü riski almak bana kontrolün olmadığını hissettiriyordu. "Dikkatli olmak" diye bir şey yoktu.

Uzun zamandır Chase'le bir çıkmazdaymışım gibi hissediyordum, bir şeylerin olmasını bekliyordum ve sonunda kontrolü bırakıp "Siktir et, ne olacağını görelim" dediğimde, bu hoşuma gitti.

Ama sadece kendimi riske atmadığımı fark etmemiştim. Düşünmediğim başkaları da vardı.

"Cezalandırılmayı hak ettim," dedim ona.

Yüzüme dokundu, gözlerimle buluştu. "Asla bilemezdin."

Hayır, yapamazdım. Ama dikkatsizliğin sonuçları olur. Bunu bilmem gerekirdi.

Bu da sonraki hayatımı olabildiğince kontrollü hale getirme davranışımı açıklıyordu.

"Easton, yeterince güvenli bir çizgide yürüyemezsin," diye yalvardı Tyler. "Kötü niyetle bir şey yapmadın. Suçlar cezalandırılmayı hak eder. Hatalar ise affedilmeyi hak eder."

Başımı salladım, sonunda sözlerinin ardındaki gerçeği anlamıştım. Ve hazırdım.

Torbaları açarak içindekileri şöminenin içine attım ve şöminenin üstünden bir kibrit çakarak yaktım. Eğilerek artıkları ateşe verdim ve tekrar ayağa kalkarak ikimiz de onların küle dönüşmesini izledik.

Elini tutarak rahat bir nefes aldım, nihayet kendimi hatırlayamadığımdan beri hiç olmadığım kadar iyi hissediyordum.

"Bana karşı hiç dikkatli olacak mısın?" Alevlerin parlak yanışını izlerken sessizce sordum.

"Hayır."

Başımı kaldırıp ona baktım, dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Güzel."

OceanofPDF.com

EPİLOG

Fotoğrafçı kamerasının arkasından gülümseyerek "Çeneni kaldır," diye talimat verdi.

Başımı bir santim yukarı kaldırdım, hafifçe sağa doğru eğik tuttum, rahat gülümsemem hala yüzümde.

Onun için yaptığım şeyler.

Zengin, kahverengi deri bir sandalyenin koluna oturdum, bacak bacak üstüne attım ve kolumu Tyler'ın omzuna dayadım, o da sandalyede oturuyordu, ikimiz de nişan fotoğraflarımız için poz veriyorduk.

Düzeltme: Mükemmel Amerikan ailemizin yüksek ahlaki değerlerini temsil eden nişan-kampanya tanıtım fotoğrafı. *Riiiight.*

Gözlerimi indirdim, yanaklarımın kızardığını hissettim, tüm o anları hatırladım.

Dün gece yatağımızda bana yaptığı *ahlaksızca* şeyler.

"Mükemmel," diye mırıldandı fotoğrafçı, tripodunun arkasına tekrar eğilirken birkaç kare daha çekti.

Sol elimi uyluğumun üzerinde tuttum, platin bir bant içine yerleştirilmiş yuvarlak siyah oniks taşı ve etrafındaki tatlı su incileri resimlerde görülüyordu.

Tyler en iyisini isteyerek pırlanta bir yüzük için bastırmıştı ama Jay benim çevre duyarlılığı fikrimi iyi bir reklam olarak beğendi. Pek çok elmas savaştan zarar görmüş ülkelerden geliyordu, ben de farklı bir şey yapmaya karar verdim.

Cambridge Düşesi Kate Middleton safir bir nişan yüzüğü takmıştı. Zaman değişiyordu.

Aslında sadece incileri sevdim. Savaşın parçaladığı hikayeyi satan Jay'di.

Beyaz kravatı krem rengi elbisemle uyumlu olan Tyler, "İnanılmaz görünüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca kampanyanın giderek daha derinlerine dalmıştık, ancak seçimlere daha altı ay vardı ve hayatının zamanımızın çoğunu almasından endişe *duyduğunu* biliyordum.

Başparmağımı bileğimin iç tarafına yaptırdığım *fff* dövmesinin üzerinde gezdirerek aşağıya baktım, geçtiğimiz Mardi Gras'ta, bir önceki yıl ilk kez

tanıştığımız baloda evlenme teklif etmişti.

Aile, servet ve gelecek.

Aynı harfleri dövme olarak yaptırmıştı ama onunki bileğinin dış tarafında, saatinin durduğu yerin hemen altında görünüyordu.

Hediyelerimizi asla hafife almamak ya da neyin gerçekten önemli olduğunu unutmamak için birbirimize önceliklerimizi belirleyeceğimize dair söz vermiştik.

Aile önce gelirdi. Her zaman önce. Birbirimize baktık ve birbirimize güvendik. Aile ve Christian olmadan diğer her şey değersiz olurdu.

Sırada servet vardı. Gelecekten önce servete sahip olmak neredeyse sığ görünüyordu, ancak servetin zenginlikten daha fazlası olduğunu fark ettik. Sağlık, hedefler ve dünyaya katkıda bulunmak istediğimiz işlerde sahip olduklarımızı korumaktı. Servetimiz şükrettiğimiz şeyler ve vermek zorunda olduğumuz şeylerdi.

Gelecek en son gelirdi. Özel hırslar, gelecek yıllara yönelik planlar ve dikkatimizi birbirimizden ve işimizden uzaklaştırabilecek diğer hedefler, ancak diğer her şey güçlü olduğu takdirde dikkate alınırdı.

Christian da dövme yaptırmak istemişti ama ona on sekiz yaşına gelene kadar beklemesi gerektiğini söylemiştik.

Sonra Tyler onu yine de dövme yaptırmaya götürdü.

Bu iyiydi. Christian'ın annesi Temmuz'da eve geldiğinde onunla ilgilenebilirdi.

Tyler'ın arkamdaki kolu kaydı ve elinin kıçıma sürtündüğünü hissederek sarsıldım.

Boğazımı temizledim ve beni sıkarken gülümsediğini hissedebiliyordum.

Christian kameranın arkasında oturmuş telefonuyla oynuyordu, Jay ise solumda durmuş, sanki zaten bilmiyormuş gibi fotoğrafçıya hangi açılardan çekim yapması gerektiğini söylüyordu.

Bana doğru yürürken göğsüme bir şey tutturmaya çalıştı ve ben bunun bir bayrak olduğunu hemen anladım.

Elimi uzatıp onu uzaklaştırdım. "Easton,

gerçekten," diye azarladı.

"Bu çok rüküş," diye patladım. "Bu benim nişan fotoğrafım."

Bunu siyasi bir ifadeye dönüştürmüyordum. O tartışmayı zaten yapmıştık.

"Tyler." Jay inledi. "Biraz yardım lütfen?"

Tyler sadece başını salladı, muhtemelen Jay'in ve benim

atışmalarımızdan bıkmıştı.

Jay'e ters ters bakarak, "Reklam işleriyle sen ilgileniyorsun," dedim, "düğün tarihini bile senin seçmene izin verdim, çünkü ne kadar iyi olacağını

ama beni giydirmeye başladığında, işte o zaman sorun yaşarız" diye tersledim. *"Capisce?"*

"Herkesin kişisel bir alışveriş danışmanı vardır, Easton," diye sızlandı. "Rengine en uygun kıyafetlerin hangileri olduğunu sana o söyleyebilir -"

Ama bir çığlık atarak Jay'in konuşmasını kestim, nişanlımın elleri beni yakaladı ve Tyler'ın kucağına düştüm. Dudakları dudaklarıma yapıştı ve yüzünü ellerimin arasına alarak inledim.

Birbirimize gülerek ayrıldık ve kameranın klik sesini duydum.

"Ah," diye şarkı söyledi fotoğrafçı. "Bu *New Orleans*'ın kapağı dergisi."

Gülümseyerek dijital kamerasının ekranına baktı.

"Şimdi, Bay Marek," diye talimat verdi. "Lütfen ayağa kalkar ve nişanlınızın diğer tarafına geçer misiniz?"

Tyler sandalyeden kalktı ve ben oturmaya devam ederken sol tarafıma geçti.

Bana baktı ve "Ona doğru hafifçe dönüp başını biraz eğebilir misin?" diye sordu.

Onun talimatlarını izledim, kolumu Tyler'a doladım ve başımı eğerek ona doğru eğildim.

"Çene yukarı," diye cıvıldadı ve tekrar kamerasının arkasında kayboldu.

Tyler'ın kokusu zihnimi istila etti ve her ne kadar Christian, bahar tatilinde ülkedeki arkadaşlarına katılacağı için mutluydum. Birkaç gün içinde başlayacaktı.

Dairem hâlâ bendeydi ve Ekim'deki düğüne kadar da kalacaktım ama orada kalmak gittikçe zorlaşıyordu. Tyler ve ben fırsat buldukça birlikte vakit geçiriyorduk ve Christian aptal olmasa da - beni bir sabah erkenden orada yakalamıştı, muhtemelen geceyi orada geçirdiğimi anlamıştı - bunu belli etmemek ya da uygunsuz hale getirmemek için büyük çaba sarf ediyorduk.

Ne de olsa hâlâ onun okulunda öğretmendim.

Ve orada kalmaya karar verdim, hatta bir sonraki okul yılı için kız takımının tenis koçluğu sorumluluğunu üstlendim.

Ancak seçimden sonra, Tyler kazanırsa, görev süresi boyunca Washington, D.C.'ye taşınmamız gerekip gerekmediğini yeniden değerlendirecektik.

Şimdilik sadece kampanyası üzerinde çalıştık ve ilk tanıştığımızda konuştuğumuz tabloların anısına Degas House'da yapmaya karar verdiğimiz düğünü planladık.

Tyler, "Oğlumun da bazı fotoğraflarda yer almasını istiyorum," dedi ve fotoğrafçı başını salladı.

Christian'a baktım, Tyler'la bu kadar yakın olmalarını seviyordum. Her zaman aynı ilgi alanlarına sahip değillerdi ama pek çok ortak nokta bulmuşlardı ve birlikte bir şeyler yapmaktan zevk alıyorlardı.

Christian, Tyler'ın eyaletteki bazı kampanya gezilerinde, fabrikaları ve mahalleleri gezerken peşine takılmaya bile başlamıştı ve babasının işiyle çok ilgileniyordu. İşin ofis işleri kısmıyla değil ama Tyler'ın ekipman görmek ya da bir şantiyeyi kontrol etmek için bir yolculuğa çıkması gerektiğinde, Christian okul programının izin verdiği ölçüde ona katılmayı seviyordu. Tyler iyi bir babaydı ve artık Christian olmadan neredeyse hiçbir yere gitmiyordu.

Bu da beni düşündürdü.

"Bu konuyu hâlâ konuşmadık," dedim nefesimin altında, sadece ona.

"Ne?" Bana baktı.

Dudaklarımı yaladım, sormak üzere olduğum soruya nasıl cevap vereceğimden emin değildim. "Çocuk istiyor musun?" diye sordum ve sonra kendimi düzelttim. "Yani, *daha fazla* çocuk mu?"

Tyler gözlerini kırpıştırdı, şaşırmış görünüyordu ve sonra bakışlarının bana dönmeden önce Christian'a gittiğini gördüm.

"Evet," diye cevap verdi. "Eğer seninle olacaksa."

Dudaklarım kıvrıldı ve garip bir şekilde heyecanlandım. Bir bebek mi? "Sen mi?" diye ima etti.

Uzun, derin bir nefes aldım. "Sanırım öyle." Sonra ona baktım ve farkına varınca başımı salladım. "Evet. Bir ya da iki tane almak isterim."

Eğildi ve beni öptü, alaycı dudakları bana daha sonrası için sabırsızlıkla beklediğim sözler veriyordu.

"Sence hepsini dengeleyebilir miyiz?" Dudaklarına karşı konuştum. "Kariyerlerimiz, kampanya, çocuklar..."

İç geçirdi ve tekrar ayağa kalktı. "Tek yapabileceğimiz denemek," dedi. "Ama sözümüzden dönmeyeceğiz. Aile, servet, gelecek," diye dikte etti. "O ya da sen olmadan bunların hiçbirinin anlamı yok."

Kolumu ona doladım, ona bu kadar ihtiyacım olmasını umursamıyordum. Zayıf olmakta çok iyiydim ve bundan utanmıyordum.

Ama gerçekte, insanlara ihtiyaç duymanın zayıflık olmadığını biliyordum. Sevgiye ve bağlantıya ihtiyaç duymak.

Sadece kendi başına ayakta durabiliyorsan güçlüsündür, değil mi?

Hayır.

Gerçek şu ki, size ihtiyaç duyulduğunda daha mutlu olursunuz ve sevildiğinizde daha güçlü olursunuz.

Tyler olmadan da hayatta kalabilirim ama neden bunu isteyeyim ki? Hiç mi? Hiçbir şey onun yerini tutamaz ya da onu silemez.

Ama...

Gözlerimi kısarak ağzımı açtım. "Sormayı unuttum." Eğlenen bir merakla ona baktım. "Hangi siyasi partiye üyesin?"

Bir kahkaha patlattı, bana bakarken göğsü titriyordu.

"Nasıl olur da bunu bilmezsin?" diye haykırdı. "Beni internetten araştırdın."

Omuz silktim. "Web sitenize ve sosyal medyanıza girdim, etrafı kolaçan ettim ama hepsi bu kadar."

Platformuyla ilgili tartışmalar yapmamıza ve ona orada burada eşlik etmeme rağmen, bunun hiç gündeme gelmeyen tek şey olduğunu fark ettim.

Başını salladı ve kameraya baktı. "Ne olmuş yani?" İma ettim.

"Ne olmuş yani?"

Anında gözlerimi kapattım, hiç eğlenmemiştim. "Hangi siyasi partinin üyesisin Tyler?"

"Fark eder mi?" diye oynadı.

"Olabilir," diye karşılık verdim.

Ama o sadece döndü ve beni kollarıyla sardı, öpücüğünün gücüyle beni geriye doğru büktü. Dudaklarının altında ciyakladım ve sonra dili ağzıma girdiğinde başım dönmüş gibi hissederek gözlerimin geri kaymasına izin verdim.

"Ew." Christian'ın şikayetini odanın öbür ucundan duydum.

Ve sonra Jay. "Pekâlâ," diye azarladı. "Çocuğu buradan çıkaracağım."

Tyler elini uzatarak onlara veda ederken öpüşmeyi kesmedi, ben de kıkırdamamaya çalıştım.

Beni nasıl susturacağını kesinlikle biliyordu.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, dünyadaki tüm öğretmenlere - günler bitmek bilmiyor, iş yükü giderek artıyor ve hak ettiğiniz ücreti alamıyorsunuz. Ama siz tüm sanatçıların en iyisisiniz. Bazıları fırçayla resim yaparken, diğerleri gitar çalar, ahşap oyar ya da sahnede performans sergiler. Ama siz yaşayan zihinler ve farklı ruhlarla çalışıyorsunuz ve geleceği geliştiren hayaller yaratıyorsunuz. Yaptığınız her şey için teşekkür ederiz!

Sırada okuyucular var - bu, Fall Away serisini bitirdikten sonra içine daldığım ilk kitap ve ilk karakterlerdi. Birçoğunuz yanımdaydınız, heyecanınızı paylaştınız ve desteğinizi gösterdiniz ve devam eden güveniniz için sürekli minnettarım. Maceralarımın her zaman kolay olmadığını biliyorum, ama onları seviyorum ve başkalarının da sevmesinden memnunum.

Aileme - kocam ve kızım çılgın programıma, şeker paketlerime ve yemek masasında aklıma gelen bir konuşmayı, olay örgüsünü ya da sahneyi her düşündüğümde kendimi kaybetmeme katlanıyorlar. İkiniz de gerçekten çok şeye katlanıyorsunuz, bu yüzden beni yine de sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Kerry Donovan'a ve New American Library'deki ekibin geri kalanına - hepinizle çalışmak çok keyifliydi ve hayallerimden birinin gerçekleşmesine yardımcı oldunuz. Kitabımı bir kitapçıda her gördüğümde, bunu tek başıma yapmadığımı biliyorum ve bu beni dünyanın zirvesinde hissettiriyor. Olabileceğimin en iyisi olmama yardım ettiğiniz ve bana inandığınız için teşekkür ederim.

Dystel ve Goderich Literary Management'taki menajerim Jane Dystel'e - senden vazgeçmemin hiçbir yolu yok, bu yüzden bana kaldın. Yani, vücudumu bacağına sarar ve kendimi kalçana zincirlerdim. Umarım kokumu beğenirsin, çünkü ben seninle kalacağım.

Pendragon Evi'ne - siz benim mutlu yerimsiniz. Sen ve Pinterest. İhtiyacım olan destek sistemi olduğun ve her zaman pozitif olduğun için teşekkürler.

Her zaman teşekkürlerimde yer alan Vibeke Courtney'e - bana nasıl yazacağımı öğrettiğin ve bunu düzgün bir şekilde ortaya koyduğun için teşekkür ederim.

Lisa Pantano Kane'e - zor sorularla beni zorluyorsunuz.

As the Pages Turn Book Blog'dan Ing Cruz'a - kalbinizin iyiliğinden dolayı destekliyorsunuz ve size ne kadar teşekkür etsem azdır. Kitap tanıtımları ve blog turları için teşekkür ederim.

Tüm blog yazarlarına - sade ve basit, aman Tanrım! Boş zamanlarınızı okuyarak, inceleyerek ve tanıtarak geçiriyorsunuz ve bunu bedavaya yapıyorsunuz. Sizler kitap dünyasının can damarısınız ve siz olmasanız kim bilir ne yapardık. Yorulmak bilmeyen çabalarınız için teşekkür ederiz. Bunu tutkuyla yapıyorsunuz, bu da her şeyi daha da inanılmaz kılıyor.

Abbi Glines, Jay Crownover, Tabatha Vargo, Tijan, N. Michaels, Eden Butler, Natasha Preston, Kirsty Moseley ve Penelope Ward'a yıllar boyunca verdikleri cesaret ve destek için teşekkür ederim. Akranlarınız tarafından tanınmak onaylayıcıdır ve yazarların yazarları desteklemesi karşılıklı saygıyı geliştirir. Pozitiflik bulaşıcıdır, bu yüzden sevgiyi yaydığınız için teşekkür ederim.

Tüm yazarlara ve yazar adaylarına - paylaştığınız hikayeler için teşekkür ederim, birçoğu beni harika bir kaçış arayan mutlu bir okuyucu ve sizin standartlarınıza ulaşmaya çalışan daha iyi bir yazar yaptı. Yazın, yaratın ve asla durmayın. Sesiniz önemlidir ve kalbinizden geldiği sürece doğru ve iyidir.

OceanofPDF.com

OKUYUCU REHBERİ

TARTIŞMA IÇIN SORULAR

1. Filmin kahramanları arasında on iki yaş fark vardır. *Suistimal*. Yaş farkının hayat tecrübeleri ve olgunluk açısından bir fark yarattığına inanıyor musunuz? Ne kadarlık bir yaş farkı çok fazla olurdu? Senin için çok mu?

2. Easton yanan bir odanın ortasında durduğunu hayal eder. 1. bölüm, ama sonra maskeli baloyu terk ederken mumu üfler. Bu eylemin bir anlamı var mı?

3. Tyler birçok konuda inatçıdır: sosyal medya, kampanyayı kabul etmek Bağışlar, kaldırabileceğinden daha fazla sorumluluk almak. Sizce Tyler başlangıçta neden bu kadar esnek değil? Doğuştan mı dirençli yoksa seçtiği kavgalar için iyi nedenleri var mı?

4. Tyler neden Easton'ın öğretim yöntemlerini sorguladı? Gerçek bir baba endişesi taşıdığına inanıyor musunuz?

5. Easton samimiyetten kaçınır, şekillenmeye mesafeli durmayı seçer. Erkeklere karşı gerçek bir bağlılık duymuyorum. Tyler'da farklı olan ne? Hayatına girmesine izin mi verdi, yoksa zorla mı girdi?

6. New Orleans şehrinin büyük bir kısmı bu kitapta yer alıyor. Var Şehri hiç ziyaret ettiniz mi, ettiyseniz en unutulmaz deneyiminiz neydi?

7. Easton'ın anne babası ve kız kardeşi ölmemiş olsaydı, Easton tenis oynamaya devam eder miydi ya da öğretmenlik yeteneğini keşfeder miydi?

8. Easton'ın ailesi Chase Stiles hakkında polise gitmiş olsaydı, sizce Easton'ın hayatı nasıl farklı olurdu?

9. Easton, öğrencilerine ders vermek için sosyal medya araçlarını kullanıyor. Eğer bir Ebeveyn olarak çocuğunuzun okulunda bu uygulamayı benimser miydiniz? Sosyal medya kullanmanın avantajları ve/veya dezavantajları neler olabilir? eğitim için medya?

10. Tyler'ın oğluyla zor bir ilişkisi var ve roman boyunca bunu düzeltmeye çalışıyor. Tyler'ın hayatındaki talepler göz önüne alındığında, bu ilişkiyi iyileştirmek için yaptıklarının övgüye değer olduğuna inanıyor musunuz, yoksa farklı bir şey dener miydiniz?

11. Easton yağmur fırtınası sırasında Tyler'ın evinde biraz eğleniyor, örneğin çalışma odasındaki kitaplarını düzenliyor. Ziyaret ettiğiniz diğer insanların evlerinde bir şeyler düzenleme dürtünüz oluyor mu? Eğer öyleyse, kendinizi neyi düzenlemeye ihtiyaç duyarken buluyorsunuz?

12. Tyler, oğlunun gençliğindeki rolünden -ya da rolünün eksikliğinden- utanmaktadır. Söyledikleri doğru mu, asla çok geç değildir mi? Yoksa Brynne'ın telefon görüşmesinde söylediği, bağları onarmak için çok fazla hayal kırıklığına uğradığımız bir zamanın geldiğine mi inanıyorsunuz?

13. Sizce Christian annesi ve üvey babasının Tyler hakkında kötü konuĢtuklarını duyduğunda ne hissetmiĢtir?

14. Tyler'ın kimseyle takılmayacağına söz verdiğini unutmayalım. Yoksa Easton ona Kristen'ı önerdiğinde neden bu fikri düşündü?

15. Sonunda Easton ve Tyler, Jack'in yardıma ihtiyacı olduğu konusunda hemfikir olurlar. Bilmek Easton'ın hayatında çektiği acı ve strese rağmen kardeşiyle barışabileceğine inanıyor musunuz?

16. Tyler ve Easton'ın paylaştığı ilişkiye dayanarak, kim daha baskın?

17. Vardı Tyler'ın nedenler için bitiyor ve ilişki içinde bölüm 21 haklı mı? Neden ya da neden değil?

18. Sizce Tyler'ın sonunda neyin gerçekten önemli olduğu konusunda ışığı görmesini sağlayan ve önceliklerini belirlemesine yardımcı olan şey neydi?

19. Tyler'ın aday olduğu ve siyasetin her gün haberler ve sosyal medya aracılığıyla hayatımıza girdiği bir dönemde, Easton'ın "en popüler olan kazanır" ifadesinin doğru bir ifade olduğunu düşünüyor musunuz? Oy vermeden önce medyanın etkisi olmadan kendi başınıza bir adayı araştırıyor musunuz?

20. Christian *Misconduct'ta* aklından geçenleri çokça söylüyor, hatta zaman zaman hayatındaki yetişkinleri de ortaya çıkarıyor. Babasıyla olan ilişkisinden dolayı Easton'ı daha fazla sorumlu tutmakta haklı olduğunu düşünüyor musunuz? Sizce neden Easton'ın davranışları onu babasınınkinden daha çok incitti?

21. Christian ilişki hakkındaki bilgisini neden gizli tuttu?

22. Çocuklarımıza spor gibi çok fazla faaliyette başarılı olmaları için çok fazla baskı yaptığımızı düşünüyor musunuz? Sizce bu baskı Easton tenis kariyerinin OKB eğilimlerini, sadece sayma değil, mükemmellik ihtiyacını da şiddetlendirdiğini hissetti, yoksa ebeveynlerinin ve kız kardeşinin ölümlerinin yarattığı travma mı daha fazla katkıda bulundu?

23. Easton, Tyler'ın senatörlük adaylığı sırasındaki siyasi görüşünü bilmiyordu. Hangi partiyi desteklediğine inanıyorsunuz? Hangi partiyi desteklediğine inanıyorsunuz?

24. Easton ilişkileri boyunca Tyler'a ona karşı dikkatli olmamasını söylüyor. Sizce ne demek istiyor?

OceanofPDF.com

UZAKLARA DÜŞMEK

Penelope Douglas'ın

UZAKLARA DÜŞMEK

Şu anda mevcut.
Önizleme için okumaya devam edin.

Üç koca yıl.

Üç yıl boyunca bir erkek arkadaşım vardı ve hala daha Kendi başımayken orgazm oluyordum.

"Kahretsin, bebeğim, iyi hissediyorsun." Tembel dudaklarını tenimde gezdirirken uykulu fısıltısı boynumda ıslak bir his uyandırdı.

Eşyaları toplamak. Yarın için yapılacaklar listeme eklemeyi unuttuğum şey buydu. Üniversite için bavul hazırlamayı unutmam pek olası değildi, ama her şeyin listeye eklenmesi gerekiyordu ki kontrol edilebilsin.

"Çok ateşlisin." Liam'ın balık dudakları kısa, yavaş gagalarla boynumu gıdıklıyordu. Bir zamanlar bu beni kıkırdatıyordu ama şimdi onu ısırmak istememe neden oluyordu.

Ve eczaneye gitmem gerektiğini hatırladım. İlaçlarımı stoklamak istiyordum, böylece bir süreliğine endişelenmeme gerek kalmayacaktı. *Toplanma ve eczane. Toplanma ve eczane. Toplanma ve eczane. Unutma, K.C.*

Liam kalçalarını bacaklarımın arasına soktu, ben de gözlerimi devirdim. Hâlâ giyiniktik ama onun bunu fark ettiğinden emin değildim.

Bu kadar yorgun olmasaydım gülerdim. Ne de olsa nadiren sarhoş olurdu - bu gece sadece yaz sonu partisi olduğu için. Ve hiçbir zaman seks arzusuyla dolup taşmamış olmama rağmen, her fırsatta üstüme atlamaya çalışması hoşuma gidiyordu. İstendiğimi hissettiriyordu.

Ama bu gece olmuyordu.

"Liam," diye homurdandım, elini göğsümden iterken dudaklarımı büktüm, "Sanırım bu gecelik işimiz bitti, tamam mı? Arabayı kilitleyelim ve senin evine yürüyelim."

Yarım saatten fazla bir süredir arabasındaydık - ben onun riskli yerlerde seks yapma fantezisini tatmin etmeye çalışıyordum, o ise... Kahretsin, ne yapmaya çalıştığını bile bilmiyordum.

Son zamanlarda daha fazla ilgilenmediğim için kendimi suçlu hissettim. Bu gece ona yardım etmediğim için kendimi suçlu hissettim. Ve o benimle birlikte olmaya çalışırken - anahtar kelime, *denerken* - yapılacaklar listeme zihinsel eklemeler yaptığım için kendimi suçlu hissettim.

Uzun zamandır sevişmemiştik ve artık sorunumun ne olduğunu bilmiyordum.

Başı omzuma gömüldü ve yüz seksen kiloluk ağırlığının bedenime çöktüğünü hissettim.

Kıpırdamadı ve ben bir iç çekerek Camaro'sunun yolcu koltuğunda rahatladım, bunca zamandır onun vücut ağırlığını desteklemeye çalışmaktan kaslarım yanıyordu.

Vazgeçmişti. *Tanrıya şükür.*

Ama sonra inledim, nefes alışının yavaş, yumuşak ritmi dışında vücudunun biraz fazla hareketsizleştiğini fark ettim.

Harika. Şimdi bayılmıştı.

"Liam," diye fısıldadım, nedenini bilmiyordum, çünkü arkadaşım Tate Brandt'in evinin önündeki karanlık ve sessiz sokakta, onun arabasında tamamen yalnızdık.

Başımı yukarı kaldırarak, sarı saçlarının neredeyse örttüğü kulağına doğru konuştum. "Liam, uyan!" Ağırlığı oksijen alımımı engellediği için hırıldadım.

İnledi ama kımıldamadı.

Başımı koltuk başlığına yasladım ve dişlerimi birbirine geçirdim. Şimdi ne halt edecektim?

Gelecek hafta üniversite başlamadan önceki son yarış için bu gece Loop'a gitmiştik ve sonra Tate ve erkek arkadaşı Jared Trent onun evinde bir parti vermişlerdi. Aslında geceyi erkek arkadaşımla geçirmeyi planladığım halde anneme onun evinde kalacağımı söylemiştim.

Şimdi bayılmıştı.

Tate'in evi kilitliydi, Liam'ın arabasını nasıl kullanacağımı bilmiyordum ve yapacağım son şey beni bırakması için annemi aramaktı.

Kola uzanarak arabanın kapısını açtım ve sağ bacağımı Liam'ın altından çektim. Göğsüne bastırdım, onu sadece vücudunun altından sıyrılmak ve tökezleyerek dışarı çıkmak için ihtiyaç duyduğum kadar üzerimden kaldırdım.

arabadan. İnledi ama gözlerini açmadı ve ne kadar içtiği konusunda endişelenmem gerekip gerekmediğini merak ettim.

Eğilerek göğsünün sessiz ve sabit hareketlerle inip kalkmasını izledim. Yere düşürdüğü anahtarları ve içinde cep telefonum olan çantamı aldım ve kapıyı çarparak kapattım, arabayı kilitledim.

Liam çok uzakta yaşamıyordu ve çok şey istediğimi bilsem de Tate'i uyandırmam gerekecekti. Tabii Jared onun uyumasına izin veriyorsa.

Ellerimi straplez beyaz yazlık elbisemde gezdirdim ve elmas taklidi sandaletlerimle sessizce kaldırımdan aşağı indim. Daha önce yarış pisti için oldukça şık giyinmiştim ama partide de güzel görünmek istiyordum. Bu insanlardan bazılarını son kez görecektim. En azından bir süreliğine.

Telefonum ve biraz para alabilecek kadar küçük çantamı elime sıkıştırarak Jared'in bahçesindeki küçük yokuşu tırmandım ve evinin ön merdivenlerinden yukarı çıktım. İçeriden ışık gelmiyordu ama burada hâlâ birilerinin olması gerektiğini biliyordum çünkü sokak birkaç tanıdık olmayan arabayla doluydu ve dışarıdan gelen müziğin kısık sesini duyuyordum. Şarkı sözleri "hastalıkla" ilgili bir şeyler söylüyordu.

Düğmeyi çevirdim, eve girdim ve köşeden oturma odasına baktım.

Ve durdu. Öldü. Bu da *ne...?*

Oda karanlıktı, müzik setinin ekranından gelen mavi parıltı dışında tek bir ışık bile görünmüyordu.

Belki evde başka ışıklar da yanıyordu. Belki hala burada başka insanlar vardı. Bunu söyleyemezdim.

Jaxon Trent'in başka bir kızın üzerinde neredeyse çırılçıplak olduğunu görünce gözlerim dolarken ve boğazıma bir yumru otururken tek yapabildiğim orada öylece durmaktı.

Hemen gözlerimi kapatarak başka tarafa baktım.

Jax. Başımı salladım. *Hayır.* Bu umurumda değildi. Kalbim neden bu kadar hızlı atıyordu?

Jaxon Trent, Tate'in erkek arkadaşının küçük kardeşiydi. Daha fazlası değil. Sadece bir çocuktu.

Beni izleyen bir çocuk. Nadiren konuştuğum bir çocuk. Yanımda dururken bile tehdit gibi hissettiğim bir çocuk.

Her geçen gün daha az öyle görünen bir çocuk.

Ve şu anda nefes almak için yukarı çıkmıyordu. Vücudumu kapıya doğru salladım, onun - ya da onun - beni görmesini istemiyordum, ama...

"Jax," diye nefes nefese kaldı kız. "Daha fazla. Lütfen."

Ve durdum, tekrar hareket edemedim. *Sadece git, K.C. Umurunda değil.*

Kapı kolunu sıktım, hızlı nefesler aldım ama hareket etmedim.

Hareket edemedim.

Ellerimin neden titrediğini bilmiyordum.

Alt dudağımı çiğneyerek tekrar köşeyi döndüm ve onu ve kızı gördüm.

Kalbim göğsümde bir kırıcı gibi çarpıyordu. Ve acıyordu.

Kız - onu okuldan tanıyamamıştım - tamamen çıplaktı ve kanepede yüzüstü yatıyordu. Jax arkadan kızın üzerine yayılmıştı ve kot pantolonunun kıçının altına doğru itilmiş olmasına ve kalçalarını itmesine bakılırsa kızın içindeydi.

Bir kızla sevişmek için bile tamamen soyunmadı. Kızın yüzüne bile bakamadı. Hiç şaşırmadım. Okulda sergilediği kibirle Jax ne isterse yapabilirdi ve yaptı da.

Bir koluyla kendini tutarken, diğer koluyla kızın yüzünü sararak çenesini kendine doğru çevirdi ve eğilip ağzını kendi ağzıyla kapattı.

Liam beni hiç böyle öpmemişti. Ya da ben onu hiç böyle öpmemiştim.

Uzun sarı saçları yüzünün etrafında dalgalanan ve omuzlarına dökülen kız onu tüm gücüyle öptü, dili ve dişleri onu işlerken çeneleri senkronize bir şekilde hareket etti.

Jax'in pürüzsüz, yontulmuş kalçaları yavaş ve iştah açıcı hareketlerle kadının içine girerken, eli yüzünü bırakıp sırtında gezindi ve sonra vücudunun altından kayarak göğüslerini avuçladı. Her seferinde tek bir şey yapmıyordu. Vücudunun her parçası bu işin içindeydi ve yaptığı her şey sanki iyi hissettiriyormuş gibi görünüyordu.

Neden olmasın ki? Jax'in bu kasabadaki kızlar tarafından arzulanmasının bir nedeni vardı. Kibar, kendinden emin ve yakışıklıydı. Benim tipim değildi ama seksi olduğu da inkâr edilemezdi. Tate'e göre, yarı Kızılderiliymiş.

Teni şekerleme gibiydi - pürüzsüz, lekesiz ve sıcak görünümlüydü. Saçları koyu kahverengi, neredeyse siyahtı ve sırtının yarısına kadar sarkıyordu. Sık sık saçlarını örer, sonra da atkuyruğu şeklinde kafatasının ortasından bağlardı, bunu *her* zaman yapardı. Saçlarını hiç açık görmemiştim.

Şimdiye kadar 1.80 boyunda olmalıydı ve muhtemelen kısa sürede ağabeyini boy olarak geçecekti. Jax'i okuldaki lakros sahasında ve ikimizin de çalıştığı spor salonunda görmüştüm. Kendini kızın üzerinde tutarken ve vücudunu kızın vücuduna doğru çalıştırırken pazu ve triseps kasları bükülüyordu. Pencereden giren ay ışığında, gövdedeki V'nin karın kaslarına ve daha aşağılara doğru inişini seçebiliyordum.

Kulağına fısıldarken hızını kesmedi ve sanki bir emir almış gibi ayağını yere indirdi, dizini büktü ve sırtını dikleştirdi.

Jax başını geriye atıp dişlerini göstererek kızın içine daha da gömülürken ben de dalgın dalgın bileğimin iç tarafındaki yara izini takip ederek baktım.

Benim için de öyle olmasını istedim. Onun gibi nefessiz kalmak istedim. Nefes nefese ve çaresiz. Tutkulu ve aç.

Liam beni bir kez mutlu etmişti ve işleri berbat ettiğinde onu geri aldım çünkü ilişkinin buna değeceğini düşünmüştüm.

Ama şimdi, bunu görünce... Bir şeyleri kaçırdığımızı anladım.

Gözyaşının ne zaman döküldüğünü bilmiyordum ama elbisemin üzerine düştüğünü hissettim ve hızla gözlerimi kırpıştırarak yüzümü sildim.

Sonra gözüm bir şeye takıldı ve odada başka birinin daha olduğunu fark ederek tekrar göz kırptım. Sütyeni ve külotuyla neredeyse çıplak olan başka bir kız.

Bir nefes yuttum, havayı içime çektim ve sonra tekrar yutkundum.

Ne oluyor be?

Odanın öbür ucuna doğru yürüdü -pencerelerin yanında olmalıydı, çünkü şimdiye kadar onu görmemiştim- ve eğilip Jax'i sertçe öptü.

Asit safra boğazımdan yukarı süzüldü.

"Ugh!" Homurdandım ve geriye doğru tökezleyerek girişteki karşı duvara çarptım. Çırpınarak ön kapıyı açtım ve arkama bakmadan dışarı uçtum.

Basamakları atlayıp koşarak çimlere vurmuştum ki arkamdan derinden gelen bir ses "Dur!" diye emretti.

Ben yapmadım.

Siktir et onu. Jaxon Trent'in canı cehenneme. Neden kızgın olduğumu bilmiyordum ve kimin umurundaydı ki?

Çimenlerin üzerinden koşarak kaldırıma fırladım, keşke ayağımda sallanan sandaletler yerine spor ayakkabı giyseydim.

"Dur, yoksa seni yere sererim, K.C.!" Jax'in gürültülü böğürtüsü arkamdan tehdit ediyordu ve kendimi aniden durma noktasına getirdim.

Kahretsin. Gözlerim bir sağa bir sola kaçış yolu aradı. Bunu gerçekten yapmazdı, değil mi?

Yavaşça etrafımda döndüm, merdivenden inip bana doğru yürümesini izledim. Tanrı'ya şükür pantolon giyiyordu. Ama sanırım bu kolaydı, çünkü pantolonunu hiç çıkarmazdı. Koyu badanalı kotu kalçalarından sarkıyordu ve karın kaslarını çevreleyen kasları çok net görebiliyordum. Yüzücü vücuduna sahipti ama gerçekten yüzücü olup olmadığından emin değildim. Kot pantolonunun üst kısmının saç çizgisinin hemen üstünden sarkmasından, boxer giymediğini tahmin ettim... ya da kotun altında herhangi bir şey. Pantolonunun altında ne olduğunu düşündüm ve karnım ısındı. Kalçalarımı birbirine kenetledim.

Gözlerimi yere indirdim, onu görmeye nasıl dayanabileceğimi merak ediyordum. O sadece bir çocuktu. Birçok kızla böyle şeyler yapıyor muydu?

Gelip önümde durdu, neredeyse bir buçuk karış daha uzun olduğu için aşağıya doğru eğildi. "Burada ne yapıyorsun?" diye suçladı.

Ağzımı kilitledim ve kaşlarımı çatarak etrafındaki havaya baktım, hâlâ göz temasından kaçınıyordum.

"Bir saat önce boktan erkek arkadaşınla gittin," diye işaret etti.

Sıcak gözlerimi kaçırdım.

"K.C.!" Elini yüzüme doğru itti ve parmaklarını birkaç kez şıklattı. "Az önce içeride gördüklerini gözden geçirelim. Gecenin bir yarısı evime davetsiz olarak girdin ve kendi evimin mahremiyetinde bir kızla seks yaptığıma tanık oldun. Şimdi devam edelim. Neden karanlıkta tek başına dolaşıyorsun?"

Sonunda başımı kaldırdım ve dudak büktüm. Onun mavi gözlerini gördüğümde yüzümün nasıl alev aldığını gizlemek için hep böyle yapmak zorunda kalırdım. Bu kadar karanlık ve vahşi biri için gözleri tamamen yersizdi ama asla yanlış görünmüyordu. Tropik bir denizin rengindeydiler. Fırtına bulutları gelmeden hemen önceki gökyüzünün rengi. Tate onlara masmavi derdi. Ben onlara cehennem derdim.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak derin bir nefes aldım. "Liam araba kullanamayacak kadar sarhoş, tamam mı?" Isırarak söyledim. "Arabada bayıldı."

Liam'ın arabasının durduğu sokağa baktı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Peki neden onu eve bırakamıyorsun?" diye sordu.

"Debriyaj kullanamıyorum."

Gözlerini kapadı ve başını salladı. Elini saçlarının arasında gezdirirken durdu ve elini yumruk yaptı. "Erkek arkadaşın tam bir salak,"

diye hırladı ve sonra bıkkın bir ifadeyle elini bıraktı.

Bu konuya girmek istemediğim için iç çektim. Liam'la hiç geçinemiyorlardı ve nedenini bilmesem de bunun çoğunlukla Jax'in hatası olduğunu biliyordum.

Onu neredeyse bir yıldır tanıyordum ve küçük ayrıntıları bilsem de - bilgisayarlarla ilgileniyordu, gerçek ailesi ortalıkta yoktu ve kardeşinin annesini kendi annesi gibi görüyordu - benim için hala bir gizemdi. Tek bildiğim bazen bana baktığı ve son zamanlarda bunu küçümseyerek yaptığıydı. Sanki hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Çenemi yukarı kaldırdım ve ses tonumu düz tuttum. "Tate'in bu gece Jared'la kalacağını biliyordum ve eve girmeme izin vermesi için babasını uyandırmak istemedim. Liam'ı eve götürmeme yardım etmesine ve beni evine almasına ihtiyacım var. Uyanık mı?" diye sordum.

Başını salladı ve bunun "hayır" anlamına mı yoksa "benimle dalga geçiyor olmalısın" anlamına mı geldiğinden emin olamadım.

Pantolonunun cebini karıştırıp anahtarları çıkardı. "Seni eve bırakayım." "Hayır," diye acele ettim. "Annem bu gece Tate'lerde kalacağımı düşünüyor."

Gözlerini bana dikti ve yargılandığımı hissettim. Evet, geceyi erkek arkadaşımla geçirmek için anneme yalan söylüyordum. Ve evet, on sekiz yaşındaydım ve hâlâ bir yetişkinin özgürlüğüne sahip değildim. *Bana öyle bakmayı kes.*

"Kımıldama," diye emretti ve sonra arkasını dönerek evine doğru yürümeye başladı.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra dışarı çıktı ve çimenlerin üzerinden Tate'in evine doğru yürümeye başladı, çenesini sallayarak beni takip etmemi işaret etti. Anahtarı olduğunu varsaydım, o verandanın basamaklarını tırmanırken ben de koşarak yanına gittim.

"Liam ne olacak?" Erkek arkadaşımı bütün gece arabasında uyurken bırakamazdım. Ya ona bir şey olursa? Ya da hastalanırsa? Onu içeri götürmeye çalışırsam Tate'in babası küplere binerdi.

Ön kapının kilidini açtı - Tate'in mi yoksa Jared'in mi anahtarlarının onda olduğundan emin değildim - ve karanlık fuayeden içeri adım attı. Bana dönerek elini büyük bir gösteriyle salladı ve beni içeri davet etti.

"Ben Dick-wad'i kendi arabasıyla eve götürürken Jared'in de onun arabasıyla beni takip etmesini sağlayacağım, tamam mı?" Gözlerini kapadı, sıkılmış görünüyordu.

"Ona zarar vermeyin," diye uyardım, eşiği geçip yanından geçerken.

"Yapmayacağım, ama o bunu hak ediyor."

Kaşlarımı kaldırarak ona doğru döndüm. "Çok daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun, Jax?" Gülümsedim. "Oradaki sürtüklerin isimlerini bile biliyor musun?"

Ağzı anında gerildi. "Onlar sürtük değil, K.C. Onlar arkadaş. Ve herhangi bir kız arkadaşımın manuel araba kullanmayı bildiğinden emin olurdum ve onu güvende tutamayacak kadar sarhoş olmazdım."

Çabuk öfkelenmesi beni şaşırttı ve hemen gözlerimi kaçırdım, derimi diken diken eden suçluluk duygusundan nefret ettim.

Neden onu kesmeye çalışıyordum ki? Jax kesinlikle beni kızdırıyordu ama kötü biri değildi. Okuldaki davranışları kesinlikle kardeşinin geçmişte olduğundan daha iyiydi. Jax öğretmenlerine karşı saygılı ve herkese karşı arkadaş canlısıydı.

Neredeyse herkes.

Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı dikleştirdim, bir ağız dolusu gururu yutmaya hazırdım. "Teşekkür ederim. Liam'ı eve bıraktığın için teşekkür ederim," diyerek anahtarları ona uzattım. "Peki ya senin..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışarak elimle işaret ettim. "Senin... randevuların?"

"Bekleyecekler." Sırıttı.

Gözlerimi devirdim.

Oooookay.

Yukarı uzanıp dağınık topuzumu çözdüm ve maun rengi saçlarımı omuzlarımdan aşağıya doğru çektim. Ama sonra Jax'in bana yaklaştığını fark edince gözlerimi tekrar yukarı kaldırdım.

Sesi alçak ve güçlüydü, mizahtan eser yoktu. "Onları eve göndermemi istemiyorsan, K.C.," diye önerdi, bir adım daha yaklaşarak, göğsü neredeyse benimkine değecekti.

Onları eve mi gönderelim?

Başımı salladım, flörtünü görmezden geldim. Geçen sonbahar onunla ilk karşılaştığımda ve ondan sonra her müstehcen söz söylediğinde verdiğim tepkinin aynısıydı bu. Bu benim güvenli, patentli yanıtımdı, çünkü başka bir şekilde tepki vermeme izin veremezdim.

Ama bu sefer gülümsemiyor ya da ukalalık yapmıyordu. Ciddi olabilirdi. Ona kızları göndermesini söylesem gönderir miydi?

Yavaş ve yumuşak bir parmakla uzanıp köprücük kemiğimi sıyırdığında, bu fikri düşünürken zamanın durmasına izin verdim.

Jax'in sıcak nefesi ensemdeydi, saçlarım vücudumda karmakarışıktı, dudaklarımı ısırıp beni terletirken kıyafetlerim yerde parçalanmıştı.

Oh, Tanrım. Nefesimi içime çektim ve kafamı kontrol altına almak için gözlerimi kısarak başka tarafa baktım. *Ne oluyor be?*

Ama sonra Jax güldü.

Sempatik bir gülüş değil. Sadece şaka yaptığını söyleyen bir kahkaha da değildi. Hayır, bana şaka olduğumu söyleyen bir kahkahaydı.

"Merak etme, K.C." Sanki zavallıymışım gibi bana bakarak gülümsedi. "Amının benim için çok değerli olduğunun farkındayım, tamam mı?"

Pardon?

Elini köprücük kemiğimden uzaklaştırdım. "Ne var biliyor musun?" Parmaklarımı yumruk yaparak dışarı fırladım. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama Jared'i gerçekten bir centilmen gibi gösteriyorsun."

Ve küçük pislik sırıttı. "Kardeşimi seviyorum ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım." Eğildi. "O ve ben birbirimize hiç benzemiyoruz."

Evet. Kalbim Jared'in yanında çarpmıyordu. Kollarımdaki tüyler de onun yanındayken diken diken olmuyordu. Aynı odada bulunduğumuz her saniye onun nerede olduğunun ve ne yaptığının farkında değildim. Jax ve Jared çok farklıydı.

"Dövmeler," diye

mırıldandım. "Ne?"

Kahretsin! Bunu yüksek sesle mi söyledim?

"Hımm..." diye yutkundum, gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde önüme, yani onun çıplak göğsüne bakıyordum. "Dövmeler. Jared'da var. Sende yok. Nasıl olur?" Sonunda kafamı kaldırarak sordum.

Kaşları birbirine yaklaştı ama kızgın görünmüyordu. Daha çok... şaşkındı.

Jared'in sırtı, omzu, kolu ve gövdesinin bir kısmı dövmelerle kaplıydı. Jared ve Jax'in en iyi arkadaşı Madoc Caruthers'ın bile bir dövmesi vardı. Bu etkilerle Jax'in şimdiye kadar en az bir tane yaptırmış olması gerekirdi. Ama yaptırmamıştı. Uzun gövdesinde ve kollarında hiçbir iz yoktu.

Bana bakarken bekledim ve sonra dudaklarını yaladı. "Dövmelerim var," diye fısıldadı, düşünceli görünüyordu. "Çok fazla."

O anda gözlerinde ne gördüğümü bilmiyordum ama daha önce hiç görmediğimi biliyordum.

Geri çekildi, dönüp evden çıkarken bakışlarıma karşılık vermedi. Kapıyı kapattı, kilitledi ve sessizce verandanın merdivenlerinden indi.

Birkaç dakika sonra Jared'in Boss'u ve Liam'ın Camaro'sunun karanlık sokakta hızla ilerlediğini duydum.

Bir saat sonra hâlâ Tate'in yatağında uyanık yatıyor, parmağımı köprücük kemiğimde dokunduğu yerde gezdiriyor ve hiç tanıyamadığım Jaxon Trent' i merak ediyordum.

OceanofPDF.com

LOVE READING ROMANCE?

Fall in love with

piatkus

Entice

Temptation at your fingertips

An irresistible eBook-first list from
the pioneers of romantic fiction at
www.piatkusentice.co.uk

To receive the latest news,
reviews & competitions direct to your inbox,
sign up to our romance newsletter at
www.piatkusbooks.net/newsletters

OceanofPDF.com